

40 izabranih kolumni

FATMIR ALISPAHIĆ

iz Saffa 2003-2013

...ne bosego...
...dejtonske elite...
...zločinaca iz vrha dejtonske elite...
...slobodu povera...
...vehabije...
...opstati probuš...
...bosnjakinje...

Fatmir Alispahić
40 izabranih kolumni
Iz "Saffa"
2003-2013

Priredio
Munir Mujezinović

Izdavač
OFF-SET d.o.o. Tuzla

Recenzenti
Anes Džunuzović
Mr. Semir Imamović

Dizajn korica
Dr. Selma Rizvić

Tehničko uređenje
Adela Bajrić

Štampa
OFF-SET d.o.o. Tuzla

Za izdavača i štampariju
Sadika Murić

Tiraž: 700 primjeraka

Fatmir Alispahić

40 izabranih kolumni
Iz "Saffa"
2003-2013

Priredio
Munir Mujezinović

Slovo priređivača

Od 2003. do 2013. godine Fatmir Alispahić je u magazinu "Saff" objavio preko 200 kolumni. U knjizi "Marketing tragedije" iz 2008. godine sačinjen je izbor od 70 kolumni. U ovom izboru od 40 kolumni, donosimo pet naslova iz perioda 2003-2008. Ostalih 35 kolumni objavljene su u proteklih pet godina. Ovaj izbor vjerovatno nije pravedan, jer su izvan njega ostali mnogi jednako vrijedni tekstovi. Cilj nam je bio da sačinimo jedan reprezentativan izbor, u povodu 10. godišnjice izlaza kolumne "Borba za opstanak". Ovih 40 kolumni vjerodostojno predstavljaju kritičku, analitičku i literarnu pismenost Fatmira Alispahića. S obzirom da živimo u virtuelno doba, lahko je pronaći i pročitati i one kolumne koje nisu uvrštene u knjigu. Za one koji to žele, na kraju knjige je, u poglavlju Preporuka, donesen selektivni pregled oko 140 naslova i podnaslova, koji se mogu čitati i kao kratki komentari na određene teme.

Radeći na ovom izboru imao sam priliku da pročitam bezmalo sve Fatmirove kolumne u "Saffu". Bio bih sretan da mogu s drugima podijeliti to zadovoljstvo čitanja i saznavanja. Nije to samo prenošenje znanja i pogleda, već i ono mnogo više - obavezivanje da vjeru, narod i domovinu branimo kao smisao svoga postojanja. Kako reče rahmetli Nedžad Ibrišimović - Fatmirovi tekstovi čine da se upitamo šta osobno činimo da ono o čemu on piše više ne bude tako porazno, uvredljivo i opasno po nas. Zato Fatmirove kolumne nisu samo perfektne analize, već su i hazne patriotske energije. Valjda to bolje od nas osjete naši neprijatelji, koji Fatmira Alispahića progone kako dosad nije progonjen rijetko koji bošnjački intelektualac.

Fatmirova krivica je što tačno i u pravom trenutku ukazuje na probleme. On daje pravu dijagnozu bolesti u društvu i u isto vrijeme predlaže terapiju za otklanjanje anomalija koje su pogubne, za Bošnjake posebno. Zašto su intelektualci poput

Fatmira Alispahića od vladajućih struktura napadani, a od šire javnosti u pravilu hvaljeni i podržavani? Većina onih koji su na pozicijama nakaradno su proračunali da im je lakše napadati one koji slobodno pišu i javno govore, nego da se ozbiljno umiješaju u svoj posao, da se bave rješavanjem problema na koje ukazuje Fatmir Alispahić, koji je uvijek, u odnosu na druge, vidio mnogo dalje u budućnost. Zbog toga je ova zbirka kolumni važna, da nam pokaže da smo mogli, i trebali, činiti mnogo više nego što u datom vremenu jesmo, s ciljem ozdravljenja društva i obnavljanja bošnjačke samosvijesti koja se stopedeset godina, od komšija sa istoka i zapada, pokušava dovesti u nesvijest.

Volio bih da ovih 40 izabranih kolumni podstaknu aktivnije zanimanje za djelo Fatmira Alispahića. U tom smislu, kao uvod u čitanje, neka posluže mišljenja i preporuke naših istaknutih intelektualaca.

Uz selame

Munir Mujezinović

Akademik prof. dr. Esad Duraković

Divim se hrabrosti tog čovjeka. Ponekad se pitam odakle mu tolika hrabrost. Ja toj hrabrosti srdačno aplaudiram.

(Start, 19. XI 2004.)

Akademik prof. dr. Muhamed Filipović

Lično cijenim Fatmira Alispahića. Smatram ga vrlo inteligentnim i vrlo sposobnim čovjekom koji veoma mnogo obećava. Njegovim osobitim kvalitetom smatram veliku osjetljivost prema situaciji u kojoj se nalaze Bosna, Bošnjaci i muslimani.

(Dnevni avaz, 17. V 2003.)

Akademik prof. dr. Rešid Hafizović

Fatmir Alispahić je jedan lijep izdanak bošnjačkog mentaliteta i kulture. On svoje stavove iznosi bez uvijanja, bez kompleksa i, katkada, bez skrupula, jer je njegova isfrustriranost stanjem u kome su se Bošnjaci našli prevelika, tako da ponekad ne bira riječi kako bi svojim stavovima probudio uljuljkanu svijest Bošnjaka. Mislim da on ne mrzi druge. I mislim da on jeste tolerantan.

(Start, februar 2005.)

Akademik Abdulah Sidran

Tekstove Fatmira Alispahića čitam kao neke heftične lektire, istina bolne lektire, istina nije lahko zaspati poslije čitanja njegovih tekstova...

(Ljiljan, 19. VIII 2002.)

Isnam Taljić

Fatmir Alispahić je jedan od rijetkih preostalih slobodomislećih Bošnjaka.

(Saff, 1. II 2005.)

Prof. dr. Nijaz Duraković

Lavina optužbi Kruga 99 na računa Fatmira Alispahića miriše na najcrnja staljinistička vremena. Ta lavina niti daje legitimaciju demokraciji, niti slobode, niti nezavisnosti. Tu kod Kruga 99 vidim ogromnu ljutinu, staljinističke optužbe i velike podvale. Ne mislim braniti niti sam advokat Fatmirov, ali i svakom slučaju trebalo bi uvažavati pravo svakoga na slobodu mišljenja, slobodu kritike i slobodu intelektualnog identiteta. Ako se njegovo pisanje nekome ne sviđa, Bože moj, to nije razlog da se na njega sruči lavina optužbi koje puno, doista puno mirišu na najcrnja staljinistička vremena. Na kraju krajeva, Fatmir je dosta toga dobro pogodio i dobro dijagnosticirao. To nije razlog da se čovjek proskribira na način kako to čini Krug 99, ako su oni nekakvi nezavisni intelektualci i ljudi skloni helsinkiju, slobodnoj i kritičkoj misli, opredjeljeni protiv nacionalizma i nacionalističkih strasti.

(Dnevni avaz, 20. V 2003.)

Prof. dr. Mustafa Šehović

Ja sam jako sretan što sam prijateljovao sa Fatmirom Alispahićem, ali sam mu u mnogim trenucima i zavidio na njegovoj hrabrosti i moralnoj kuraži, kako je i pisao i borio se. Fatmira Alispahića mogu uporediti sa najvećim borcima u istoriji, poput Zole, koji je branio nevinog Jevreja i dobio bitku. Moramo mirne duše reći da je Fatmir Alispahić savjest ovog grada. Fatmir Alispahić je zbog istine ugrozio svoju egzistenciju. Ali budite uvjereni da je svojim opusom, svojim djelovanjem kao intelektualac, spasio Tuzlu. Dok ima Fatmira Tuzla će biti slobodna i nikad neće zamračiti nebo nad Tuzlom. To su pravi pisci i vjerni sinovi ove zemlje.

(31. VIII 1996.)

Prof. dr. Salih Burek

Svojim stvaralaštvom Fatmir Alispahić spada u red onih malobrojnih pojedinaca koji posjeduju i znaju da njeguju i da iskazuju vrhunski potencijal svijesti i savjesti svoga vremena.

(31. VIII 1996.)

Gradmir Gojer

Fatmir Alispahić je po mnogo čemu specifična kulturna, kulturološka, literarna, a sve snažnije politička i politikološka pojava kod nas.

(Oslobođenje, 5. XI 2000.)

Hadžem Hajdarević

Fatmir Alispahić je najčitaniji kolumnist u zemlji. Alispahićeve tekstovi, stavovi, rezovi u bolesna tkiva društva imaju najvišu voltažu riječi i neposredno proizvedena smisla. Alispahićeve tekstovi nemaju pardona, ali imaju obzira, nemaju taktiziranja, ali imaju odgovornosti, nemaju politikantstva, ali imaju vlastitu, profiliranu političku kulturu.

(Walter, 12. VI 2002.)

Sanja Vlasisavljević

Razlozi zbog koji je ovaj čovjek javno obezvrijeđen koriste se kao „argumentacija“ protiv njega. Optužen je da mrzi i vrijeđa, a optužbe vrve od mržnje i uvreda. Optužen je da raspiruje nacionalnu i vjersku mržnju, a na najgori način se vrijeđaju njegova vjerska i nacionalna osjećanja. Optužen je da zavodi mrak i to ni manje ni više nego u FBiH, a najmračnijim jezikom se premašuje svaki zamislivi mrak. Alispahić ima drukčije mišljenje od onih koji vjeruju da misle najispravnije i zato je javno prokazan, a Sarajevo po tko zna koji put ne vidi problem u tome. Šute pisci, novinari, javne ličnosti, zagovornici ljudskih prava i sloboda.

(Dnevni avaz, 22. V 2010.)

Ibrahim Spahić

U Bosni i Hercegovini, u ovom trenutku, kada bi tražili autora koji je važan za našu zemlju, zaustavili bi se na imenu Fatmira Alispahića. Alispahić predstavlja sigurno ličnost zbog koje će mnogi u zemlji i u svijetu morati promijeniti vrednosne sudove o zemlji Bosni i Hercegovini i o odnosu spram nje.

(25. XI 2000.)

Kongres Bošnjaka Sjeverne Amerike

Svojim tekstovima Fatmir je probudio bošnjačku i bosanskohercegovačku dijasporu, što će imati nesagledivo korisne posljedice za Bošnjake i Bosnu i Hercegovinu.

(27. XII 2004.)

Atif Kujundžić

Fatmir Alispahić je čovjek jednako pregnantne misli i oštrog pera. Ta vrsta sklada i suglasja i inače, ali i u njegovome tekstu, žestoka je, pa i ubojita jest, jer razobličava svekoliku političku i medijsku hipokriziju.

(2008.)

Indira Kućuk-Sorguč

Fatmirov intelektualizam je uistinu idealistički orijentiran i kao takav prognan iz ove surogat zemlje i njenog klaustrofobičnog zarobljenog antisistema vrijednosti. U svojoj ovoj volšebničkoj i pravednoj borbi, Fatmir je i sam stradavao i stradao od klevetanja i blaćenja medijskih praznoglavih krelaca koji u sudejstvu sa političkim moćnicima nažalost kreiraju ovdašnju ustajalu neproduktivnu javnu žabokrečinu.

(2008.)

Sejo Omeragić

Najveće javne udare među nama trpio je svakako Fatmir Alispahić. I za mene je bilo šokantno kako se hrabro upustio u ovu bitku. Panjkan je Fatmir i javno i tajno...

(2008.)

Jasmin Duraković

Rijetki su hrabri spisatelji, koji znaju kako da probude uspavanu svijest ljudi, a jedan od takvih je i Fatmir Alispahić

(Jutarnje novine, 5. VI 2002.)

Selim Bešliagić

Osjećam zadovoljstvo i osjećam jednu dužnu obavezu da kažem Fatmiru Alispahiću - hvala za sve što si učinio za ovaj grad i za Bosnu i Hercegovinu.

(31. VIII 1996.)

Dr. Ibrahim Kajan

Pod krinkom demokrata, profesori sarajevskog Filozofskog fakulteta provode nečuvenu, strahovitu hajku nad istaknutim publicistom i književnikom Fatmirom Alispahićem! Podsjećamo da je Nastavno-naučno vijeće Filozofskog fakulteta na sjednici održanoj 9. maja, proglasilo Fatmira Alispahića nepodobnim za stjecanje doktorata. Za čiju se slobodu oni, na Filozofskom fakultetu, bore i ko su njihove žrtve? Nedavno smo vidjeli da je na književnom planu – žrtva bio Nedžad Ibrišimović a sad, na ideološkom (nejasnom i fantomskom) – Fatmir Alispahić.

(30. V 2012.)

Sead Zubanović

Fatmir je ono što oni nikada neće moći da budu. Zato mu i ne smiju dozvoliti da ide naprijed jer će se pored njega tek ukazati njihova moralna bijeda. Samo neka znaju da Fatmir nije sam. On je prethodnica hiljada Fatmira, Bošnjaka koji neće da jedu iz tuđe ruke. Ljudi koji imaju svoj ponos, nisu robovi strasti i boje se samo Jednog i Jedinog Allaha dž. š.

(2012.)

Emir Ramić

Fatmir je čovjek koji je čitav svoj život stavio u funkciju progresa bošnjačke, a samim tim i bosanskohercegovačke egzistencije. Hvala Ti Fatmire na svemu što činiš za nas Bošnjake i za našu Bosnu i Hercegovinu.

(Walter, 2004.)

Safet Pozder

Fatmir Alispahić je odvažan mislilac o kome su visoko mišljenje istakli mnogi. Međutim, Fatmirov najveći problem je u tome što misli svojom a ne tuđom glavom te što se tu svoju misao ne libi reći i napisati. Uz to, Fatmir je iznimno kreativna osoba čiju kreativnost su nerijetko iskoristili drugi i okitili se njegovim perjem.

(2012.)

Aleksandar Remetić

Kada su Fatmira Alispahića optuživali, ja sam bio užasnut. Ne mogu da spojim njega kao „ekstremistu“ sa njegovom ulogom u ratu, kada se javno i hrabro suprotstavio jednom dijelu loših ljudi, koje ne bih nikada vezao za vjeru i naciju. On i njegova porodica su se hrabro suprotstavili takvim ekstremizmima u ratu. A onda je to bila velika hrabrost. U njegovoj su kući dom nalazili mnogi ljudi, nemuslimani, nebošnjaci, u najtežim trenucima.

(TV1, 4. IV 2013.)

Ekrem Tucaković

Fatmir Alispahić, pisac, publicista, angažirani Bošnjak, oštrog pera i jezika, nerijetko borac protiv nametnutih i dominantnih mišljenja i društvenih tendencija, čovjek od stava i principa često na svoju štetu.

(2012.)

Mersada Nuruddina Agović

Fatmir je prvi Bošnjak koji je javno ustao da 1992. godine brani građane srpske nacionalnosti, komšije, od poziva na linč, koji su objavljivali neki bošnjački smutljivci. Pisao je tekstove o tome, postoje faksimili. Zaista je veliko djelo Srđana Aleksića iz Trebinja, koji je izgubio život kada je stao u odbranu bošnjačkog komšije, a sada se ulice nazivaju po Srđanu Aleksiću, snimaju se filmovi i emisije. Fatmiru Alispahiću se uzimaju i elementarna ljudska prava, a kamoli da mu se priznaju zasluge. „Bila je to u to vrijeme velika hrabrost“ - rekao je nedavno u emisiji na TV1 za Alispahićevo djelo poznati Tuzlak, Srbin po nacionalnosti, Aleksandar Remetić. Prof. dr. Mustafa Šehović (1920.-2004.) po kome se danas zove Dom zdravlja u Tuzli, rekao je tim povodom 1996. godine: „Fatmir Alispahić je savjest ovog grada“. I, umjesto da uživa poštovanje lokalnog „Srđana Aleksića“, sa Fatmirom Alispahićem danas nije poželjno komunicirati. On, radi iznošenja istine, živi onako kako su živjeli mnogi bošnjački pisci iza drugog svjetskog rata, kad im je komunistički režim bio oduzeo njihova građanska prava.

(2013.)

Dr. hfz. Safvet Halilović

Ovog časnog čovjeka Fatmira Alispahića optužuju za ksenofobiju, za rasizam. Zašto? Zato što Fatmir iznosi istinu o našem stradanju. A danas nije popularno govoriti o genocidu.

(2012.)

Akademik dr. Mustafa Cerić, reisu-l-ulema

Ja sam digao svoj glas, posvetio sam jednu hudbu u Carevoj džamiji, kao reisu-l-ulema, i kazao sam da udar na slobodu Fatmira je udar na sve nas, i da je to jedna vrsta inkvizicije. ...Kao što su spaljivali Džordana Bruna i Galilea. Ali, Džordano Bruno i Galijej ostali su upamćeni u povijesti. Tako i naš Fatmir.

(27. I 2013.)

Dr. hfz. Halil Mehtić

Neustrašivi borac za sudbinu Bošnjaka

Fatmir Alispahić je jedan vrsni intelektualac, neustrašivi borac za sudbinu Bošnjaka, lijep izdanak bošnjačkog mentaliteta i kulture. Znam pouzdano da je Alispahić pravi Bosanac, poštenjačina i bez zlobe u duši prema bilo kome, patriota od glave do pete, fajter, koji se nije libio iznijeti istinu ni onda kada je ona bila uperena protiv moćnika u našem narodu. On je vizionar, mislilac koji je već davno digao glavu, ruku i glas i koji ne saginje glavu pred politikama koje nas žele ušutkati i koje nas tjeraju da klečimo i molimo za svoja prava. On se nikome ne izvinjava što pripada narodu kojem je zulum načinjen i nad kojim je genocid izvršen. On stalno govori o drugim oblicima genocida nad Bošnjacima, o dejtonskom genocidu koji je institucionaliziran kroz Ustav i kroz bahato ponašanje neprijatelja BiH. Ono što on zastupa neki ne smiju ni čuti a kamoli javno podržati i svojim patriotizmom i intelektualnim potencijalom stati uz njega. Zašto se to nama dešava? Rekao bih, zbog toga što među našim visokomislećim ljudima imamo konformiste, kukavice, materijaliste, koji sve što rade, rade samo za ovaj svijet i dunjalučku karijeru. Fali nam karaktera, srčanih boraca koji se žrtvuju za interese našeg naroda i naše postojbine. Bez njih, u ovakvom okruženju, mi nemamo šansi. Na pomolu su mlade generacije koje će bez kompleksa i straha što su Bošnjaci-muslimani poraditi na našoj kompaktnosti i opstojnosti. Na tom putu, Fatmir Alispahić, Allah da ga sačuva, može biti uzor i svijetli primjer.

(Novi horizonti, juni 2012.)

Dr. Džemaludin Latić

Treba čitati Fatmira Alispahića

Fatmir Alispahić radi to bolje od svih naših savremenika: lucidno, hrabro, uz duboku analizu pojava i događaja, sa jasnim ciljem. Naime, on jasno zna radi čega piše svoje memoare: radi toga da upozori da se, na početku XXI. st., najbrojniji narod u Bosni, nakon što je nad njim, pred reflektorima čitavog savremenog Svijeta, vršen genocid tri i po godine, pretvara u amorfnu masu kojoj se oduzima pravo da misli i pamti, u nacionalnu manjinu, u mizerni i nesvjesni politički i beznačajni vojni subjekt, u jednu vjersku grupu... Ovaj pisac odvažno i začuđujuće hrabro detektira političke uzročnike ovog alarmantnog procesa: osim velikosrpskih i velikohrvatskih nacionalista, ovaj proces podstiču, u njemu prikriveno učestvuju ili blesavo posmatraju bh. ekstremna ljevica i “zelena buržoazija”. Suprotno onoj već stereotipnoj tezi da je u Bosni na djelu tzv. islamski fundamentalizam, koji je posljednjih godina “evoluirao” u “islamski terorizam”, Alispahić – vehementno osporavajući ove opasne stigmatizacije čitavog jednog naroda - je prvi otkrio opasne mreže bh. političke ljevice, njezino mračno naslijeđe, njezine kultove i vrhunske manipulacije, na koncu - njezino antimuslimanstvo i antibošnjaštvo, njezin fanatizam, istinski ekstremizam i totalitarni duh.(...) Vrag je odnio šalu; naša je glava u torbi; našem potomstvu su isplanirali da čisti cipele i nosa sladolede (veliko)srpskoj i (veliko)hrvatskoj gospodi, i zato treba čitati Fatmira Alispahića!

Iz predgovora knjizi “Ljetopis 2005”, 2006.

Akademik Muhamed Filipović

Časno je biti Fatmir Alispahić

Fatmir ne treba da se brine, jer je sve to što doživljava kod naših „demokrata“, jasna ocjena njihove demokracije i ujedno satisfakcija za svakog čovjeka kojemu su sloboda i pravo na svoje lično i upravo zbog toga jedino odgovorno mišljenje, uz njegovu nesumnjivu sposobnost za nešto takvo, važnije od sposobnosti da konformizmom i ulizivanjem malim i upravo zbog toga teškim moćnicima, sebi osigura neko lukrativno ili barem pristojno radno mjesto i položaj u društvu. U društvu kakvo je naše, a za koje su zaslužni naši vladajući svih vrsta, biti parija je jedino časno i intelektualno i moralno vrijedno. Zanimljivo je pratiti i kako autor koji je obilno klevetan kao tzv. vehabija, antisemita, ultradesničar, fašista i sl., za kojeg magazin „Dani“ traže zatvorsku kaznu od jedne do pet godina, organizira akciju čišćenja Jevrejskog groblja, priređuje cyber izložbe kojima slavi antifašizam i zajedništvo i na svakom koraku govori o toleranciji, ali, istovremeno i razotkriva potlačenost bošnjačkog naroda, što je očito njegov najveći grijeh. Tekst svaki, pa i ovaj, od slova je, odštampanih, tvrdih i postojanih, pa nikud ne može pobjeći to što je Fatmir Alispahić pisao i govorio. A nikud neće pobjeći ni klevete koje su na njegovu čast izrečene. Sud je vremena pravedan. U društvu kakvo je naše sadašnje i među intelektualcima i moćnicima kakve mi imamo, časno je biti Fatmir Alispahić.

Iz predgovora knjizi „Godišnjak 2009“, 2010.

Akademik Nedžad Ibrišimović o Fatmiru Alispahiću

On meni izgleda kao jedan junak

Meni je velika čast, i nekako drago mi je, iz duše, što ovdje lijevo od mene sjedi taj čovjek Fatmir Alispahić. Drago mi je, i čast mi je, čisto onako ljudski. Prvo, kao pisac moram reći, vrlo je teško napisati rečenicu da ona bude smisljena, da ima nešto, da nije frljava, a pogotovo je teško napisati rečenicu kojom se detektira, označava, nešto stvarno, što se zbiva sad, s nama, oko nas, uz nas, u nama, što mi svi vidimo i živimo. Možda je lakše napisati nešto što nije ono što svi vide. Fatmir Alispahić kome se ja zbog toga divim, iskreno, je hiljade pojava, koje ja ne bih znao lično sam da definišem onako kako ih je on definisao, definisao direktno, jasno, glasno, bez ikakvih natruha, bez da u njih čovjek posumnja, da se koleba kad ih čita.

Ja njega vidim kao jednog usamljenog borca, jednog usamljenog viteza na vjetrometini bosanskih zbivanja. On kao da je sam na megdanu sa nebrojeno sila koje nadiru, napadaju, razvaljuju, prijete Bosni i Hercegovini, Bošnjacima, ljudima, narodima koji žive u Bosni i Hercegovini. On meni izgleda s te strane kao jedan junak. S druge strane, bolno mi je kada vidim, i možda sam i zato večeras s njim, da toga našega junaka Fatmir Alispahića, s perom u ruci, koje je u stvari jedna sablja, kad vidim da sa strane, skriveni u grmovima, šćućureni, gledaju mnogi oni ljudi za čiju se sudbinu i dobro bori, sa tom svojom sabljom, i sa tim svojim perom, Fatmir Alispahić. ...Vire iz grmlja i gledaju – pa dokle će, pa ko će ga skinuti, pa hoće li izdržati, previše je jak, pa kako još može – umjesto da prilete, priskoče, pa makar pročitaju ono što je on napisao i promisle o onome što on govori.

Iz obraćanja, Visoko, 24. februar 2006.

Poslije Alije Izetbegovića
moj lider je Fatmir Alispahić

Ko je taj koji je na vjetrometini? To je taj naš, ovdje pored mene što sjedi, što ga vi gledate, i on u vas, ovaj pisac, čovjek pera, čovjek pameti, čovjek poštenja, čovjek iskrenosti, čovjek nesebičnosti, čovjek uma, čovjek koji ono što svi mi manje više spavamo i ne vidimo, on nam razotkriva i pokazuje.

Ti si jučer, Fatmire dragi, rekao u Visokom, kažeš u jednom momentu, da ti želiš da budeš samo jedan od mnogih Bošnjaka koji će upirati prstom i govoriti ovo što se s nama događa, šta se ovo s nama zbiva. Rekao si, čak, ja hoću da budem samo jedan broj. Ja tebi, evo, ispred svih ovih ljudi nikada neću dozvoliti da budeš samo jedan broj, bez obzira što je to nužna misao, da ima takvih ljudi još puno sa nama, iz našega krila. Ti ćeš uvijek biti naš Fatmir Alispahić.

Mene ljudi pitaju, svako se pita od nas, ja sam to čuo, nije vam nepoznato, kaže, onaj – Mi nemamo lidera! Koji su naši lideri?! Mi hoćemo lidera da nas vodi! Našta on misli kad kaže – lidera? Ja kažem, ljudi moji, lider vam je vaša iskrenost, vaša čestitost. Svako od vas u duši ima lidera. Neka svako svoju iskrenost uzme za lidera, neka ga vodi. A moj lider, otvoreno i jasno kažem, ovoga 25. februara, pri punoj svojoj svijesti, moj lider je Fatmir Alispahić. ...Ovaj junak, sam na vjetrometini, sa svih strana ga biju, tuku, udaraju, a on stoji i postoji, i brine se o našem zajedničkom dobru i onome o čemu svi mi moramo da vodimo računa i da mislimo.

Zato ja moga Fatmira Alispahića, ovdje pred svima, prvi put u životu izjavljujem: Poslije Alije Izetbegovića on je moj lider.

Iz obraćanja, Kakanj, 25. februar 2006. godine

SMS poruke Nedžada Ibrišimovića

- Upravo sam sa zadovoljstvom pročitao tvoj članak o strašnoj bošnjačkoj nesreći toliko izrođenih Bošnjaka i Bošnjakinja. Treba u gradovima podići velike tv panoe i danonoćno emitirati tvoje tekstove.

- Od sveg srca i s velikim ponosom čestitam na bespriekorno briljantnom eseju Lider u Bošnjaka...

- Čestitam! Spreman sam do smrti braniti svako slovo tvog novog članka Bal vampira – povelje časnog bosanskog mišljenja! Otkako sam tvoj fan, sam sebi govorim Vi!

Sve dotle dok Fatmir Alispahić svojom sudbinom u sebi ima snage da izlazi na megdan, na megdan dunjaluku, megdan ljudima različitih interesa, koji nisu interesi za kojim njegovo srce žudi, sve dotle on će pisati, i sve dotle on će zasluživati moju neizmijernu pažnju, neizmijernu potporu, neizmijerno divljenje, i na kraju, moj lični stid zato što su njegovi tekstovi opomene. Meni je lično da budem angažovan u ovome u čemu je on angažovan, a za šta ja nemam direktne neposredne snage, kao i mnogi od nas. Sve dotle on će biti potreban. Onog dana kada, ako Bog da, i ako Bošnjak dosegne svijest, svoju svijest, o svojim vrijednostima, Fatmir Alispahić će biti car, ali nam tada neće trebati. Ja ću se tada od njega udaljiti. Udaljit ću se a da mi on neće zamjeriti, udaljiti ću se a da ćemo i on i ja biti radosni, udaljiti ću se od njega kao publiciste, ali, da Bog dâ da to dočekamo.

Jer, šta je to - i na to može odgovoriti Fatmir Alispahić, jer je njegova svijest u jednom neprekidnom žaru izvježbana za taj odgovor – šta je to što Bošnjak i pored svih tih stravičnih, strašnih stvari, o kojima opominju ovi nebrojeni članci, šta je to što ne može da dođe do njegove svijesti, šta je to što ga sprječava da to primi, šta je to što ga sprječava da to uzme, šta je to što ga sprječava da se digne, šta je to što ga sprječava da to ne čuje? Zašto šuti? Je li šuti zato što zna da je to istina?

Zar se bošnjački narod u nekoj svojoj fatmiralispahićevskoj intuiciji, kolektivnoj intuiciji, nada nečemu što Fatmir Alispahić, i ja, i mi obični smrtnici, ne možemo da dosegne? Da li narod ima neku tajnu? Da li naš narod ima neko tajno oružje za koje ne zna Fatmir Alispahić, ne znam ja, ne zna niko? Mi ne vidimo da naš narod ima tajno oružje kojim će savladati i nadvladati nepojmljivo mnogo nepravdi i onoga što se na njega svaljuje, što na njega ide, što mu ne dâ da dahne, što mu ne dâ da digne glavu iz svoga vrta. Bošnjak gleda u zemlju, ne diže pogled, makar do susjeda. Zašto sam zabija glavu? Zašto se ne čuju riječi Fatmira Alispahića?

Fatmir Alispahić je jako, to mogu kazati, pero, pošto ga i sam držim, jako, u literarnom smislu. Njegovi članci imaju posebne literarne vrijednosti. Ali, Fatmir Alispahić u odnosu na druge intelektualce nema svoj autonomni intelektualni kreda. Njegov intelektualni kreda je bošnjački interes, jasan i nedvosmislen. Ja sam svjedok jedne od mnogih Fatmirovih pobjeda, njegove indikacije o ustavnim promjenama. Ja sam svjedok njegove pobjede, on je upozoravao na to.

Šta hoću da kažem? Želim Fatmirovom peru snage, zdravlja, dobrote, ljepote, želim da mu pomognem, želim da nastavi svoj rad. U meni će uvijek imati jednog strasnog čitaoca i jednoga postidehog Bošnjaka.

Iz obraćanja, Vogošća, 19. juni 2006.

Šta je to što me je ponukalo da pokušam sam sebi, a time možda i još ponekome, objasniti svoje pristajanje uz aktualne novinske tekstove Fatmira Alispahića? Ono što me nuka da to predočim jamačno je u isti mah i razlog moga pristajanja. Odlučio sam se za tu riječ pristajanje, umjesto možda riječi: divljenje, oduševljenje, čestitanje, zahvalnost, promišljanje, osvješćivanje, odazivanje, ili nekih drugih sličnih riječi možda najviše stoga što je moje pristajanje utemeljeno ponajprije u mojim sopstvenim nedostacima i manjkavosti kao muslimana, Bošnjaka, Bosanca, Bosanca i Hercegovca, živa čovjeka i umjetnika. Moje pristajanje uz ono što on piše i objavljuje i što je sada sabrano u ovoj knjizi pod naslovom *Marketing tragedije*, a i ono što je objavio ranije u dvije-tri knjige, ponajprije dolazi otuda što je u meni, ne znam više sasvim zbog čega, ta sposobnost, ako sam je, naravno, ranije ikada i imao, da opišem kakovu aktualnu stvar, nešto što vidim, doživljavam i osjećam u ovom svom stvarnom miljeu, ugasla i ja više ne znam, ili se ne usuđujem znati, riječima imenovati stvari koje se tiču sudbine naroda kome pripadam i zemlje u kojoj živim. Naravno, najteže je sada objasniti zašto ne neki drugi autor, jer u nas ima još ljudi umnih i pametnih koji svim žarom svoga srca iskreno i hrabro pišu promišljajući našu stvarnost. Prije svega, čini mi se da to dolazi otuda što očito ne postoji opće uvjerenje da Fatmir Alispahić za sve ljude ima ono značenje koje ima za mene. I, ono moje pristajanje uz ovoga autora je pristajanje uz sve njegove tekstove koje je bilo kada napisao, a sam ih nije derogirao, dočim kod mnogih vrsnih autora događa mi se da mi se neki članak veoma dopadne, a da potom napišu drugi koji mi se ne dopada.

Dakle, moje pristajanje uz tekstove ovoga čestitoga, i slobodno mogu reći, dobrano usamljenog viteza pera na vjetrometinama javne riječi i na udarima glasila koja su demokraciju uglavnom svukla u blato, je neka vrsta intuitivne vjere i nade da me svojim tekstovima nikada ni u buduću neće iznevjeriti, mada bih bio najsretniji kada pisac prema kome, evo, pokušavam iskazati svoju duboku naklonost, više ne bi imao povoda ni za jedan svoj članak.

Ali šta je ono osnovno što se zbiva sa mnom dok čitam njegove tekstove? Osnovno je ono što je autor vjerovatno i htio, a to je da se svaki put upitam šta ja osobno činim da ono o čemu on piše više ne bude tako porazno, uvredljivo i opasno po nas. I paradoksalno, to što sam sebi izgledam posvemašnje manjkavo kad god pročitam kakav njegov članak, upravo je to ono što u meni izaziva moje najveće poštovanje prema Fatmiru Alispahiću, književniku, pjesniku i publicisti iz Tuzle.

Iz predgovora knjizi „Marketing tragedije“, 2008.

40 izabраниh kolumni

FATMIR ALISPAHIĆ

iz Saffa 2003-2013

Dženaza Aliji Izetbegoviću bi i bez izgovorene riječi nosila značenje tekbira. Da li su našim vjerskim i patriotskim osjećajima trebali glasni tekbiri? Da li bismo bili jači i glasniji u tihoj molitvi? Zar ne vjerujemo da Allah dž.š. prije čuje glasnu misao, nego glasan glas?

Tekbir je misao, a ne glas

Na dženazi Alije Izetbegovića čuli su se tekbiri. Glasni. Šutnja koja je obavila ovaj događaj kazuje prije o nemanju kolektivnog stava, nego o negiranju ili o odobravanju. Javnost je podijeljena. Jedni misle da su tekbiri na Alijinoj dženazi nanijeli političku štetu Bošnjacima, da im nije mjesto u bošnjačkoj tradiciji dženaze, dok drugi smatraju da im je baš bilo mjesto tu, na Alijinoj dženazi, da se pokaže ko je bio Alija, i čija je ovo zemlja. I jedni i drugi su i u pravu, i u krivu. Do daljnjeg.

Neočekivana rehabilitacija

Nezvanični organizacioni odbor za ispraćaj prvog bh. Predsjednika je nedvojbeno imao jasne ideološke i vjerske intencije kada je odlučio da se dženaza klanja na Trgu Bosne i Hercegovine, a ne pred nekom od džamija, te da se Alija isprati uz limenu glazbu, kao i ma koji evropski državnik iz kršćanskog civilizacijskog kruga. U njihovu zamisao da Alijina dženaza bude ispraćaj evropskog muslimana sigurno se nije uklapala pojava tekbira.

Tekbiri su bili višak i naspram jedne posve neočekivane pojave, reklo bi se prevrata u višegodišnjoj međunarodnoj šutnji spram uloge Alije Izetbegovića u toku agresije na RBiH, i u vezi sa postizanjem dejtonskog mira. Ni najhrabriji optimisti nisu mogli očekivati da će Alija Izetbegović pred kraj života dočekati satisfakciju u vidu nepregleda lijepih riječi koje su mu upućivali mnogi koji su ga pohodili na samrtnoj postelji, ali i oni koji su priznanje prvom bh. Predsjedniku odavali putem poruka sa željama za ozdravljenje. To sasvim sigurno nije puka kurtoazija!

Eto, mjesecima je život skončavao prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman, pa iz Svijeta nije stigla ni jedna lijepa riječ o njemu, a kamo li da mu je neko došao u posjetu. Kad je otišao na svijet gdje se računi ne mogu falsificirati, na njegov sprovod je jedino došao turski Predsjednik, što se opet, u daljem slijedu, više može tumačiti kao ironija sudbine, kao poraz pred širinom praštanja, nego kao satisfakcija. Tuđman je izdao Bošnjake, narod zahvaljujući kojemu je Hrvatska dobila međunarodno priznanje. Njegova genocidna kolaboracija sa Miloševićem pogodila je islamski svijet, a nadasve Tursku. Muslimanski svijet je putem prisustva turskog Predsjednika na Tuđmanovoj sahrani, zapravo, poručio koliko je Tuđman bijedan. U diplomatskim relacijama lideri država

nalikuju komšiluku. Kad ti komšiluk odbije doći na sahranu, onda mora da si bio debela fukara. To se dogodilo Tuđmanu. Kršćanska Evropa je odbila nazočiti sprovodu svoga samozvanog odvjetnika, koji se ubio da dokaže da upravo on Evropu štiti od najezde nekakvih džihad-ratnika.

Nakon smrti Josipa Broza, na Balkanu se nije jednom državniku nije odala takva međunarodna počast kao Aliji Izetbegoviću. Srbijski premijer Zoran Đinđić jeste ispraćen uz međunarodne počasti, ali njegove paljanske fleke ga nisu nikad svrstale u red mirotvoraca i iznimnih ličnosti.

Počast Izetbegoviću je najveći postdejtonski obrat u srpsko-hrvatskoj lobističkoj nakani da se agresija pretvori u građanski rat i da se sve tri strane optuže za jednaku krivicu. Ta počast nije sama sebi svrha. Ona je politička poruka koja dolazi u vrijeme velike klevetničke operacije protiv antiterorističkog bića bosanskih muslimana. Ta počast je obavezujuća. Samim tim što ne može Alija biti mirotvorac, lider tolerancije i poštivanja različitosti, a da to ne budu i njegovi saradnici, i njegov narod. Ako je Alija, bio pozitivac, onda su to i svi drugi u piramidi njegove apsolutne vlasti. Ta transparentno promovirana činjenica, čak i od lidera SDP-a Zlatka Lagumdžije, iz temelja ruši sve montirane procese koji se vode protiv nekadašnjih Izetbegovićevih saradnika. Projekat satanizacije Bošnjaka je doveden do moralnog i logičkog sloma.

Oni koji smatraju da su tekbiri bili višak na Alijinoj dženazi upravo uzimaju u obzir činjenicu da su Bošnjaci neočekivano doživjeli međunarodnu rehabilitaciju i da im je u ovom času bilo potrebno da Alijina dženaza protekne u spoju građanskih i islamskih vrijednosti.

Krstaški seljakluci

S druge strane, u pravu su i oni što tvrde da tekbir nije nikakav dokaz o ekstremnosti ma kojih muslimana. To je poruka vjere i dobrote. Naše je pravo da svog velikana pratimo onako kako to mi hoćemo, a ne kako bi se to nekome sviđalo. Ako Zapad ima strah od tekbira, to je problem primitivizma i predrasuda Zapada, pa zašto bismo onda mi tetošili krstaškim seljaklucima. Hrvatski tisak je razglasio da Pedi Ešdaun nije mogao održati govor – “jer su ga islamski fanatici prekidali povicima Allahuekber”. Treba li, nakon svega, da se dodvoravamo centrima moći koji su hiljade puta dokazali da Bošnjake doživljavaju kao tzv. islamske fanatike?

Neovisno od ove teme, hrvatski tisak je dan nakon dženaze objavio da je Izetbegović bio na tajnoj listi Haškog tribunala. Riječ je o kleveti. Dakle, ne postoji granica na kojoj bi se moglo udovoljiti srpsko-hrvatskom projektu satanizacije Bošnjaka. Bili ili ne bili tekbiri, ovi bi izmislili neku klevetu. Prema tome, ako je bošnjačko srce htjelo da bol i poštovanje prema Aliji iskaže tekbirima, onda je to moglo sebi dopustiti. Sviđalo se to nekome ili ne.

Drugo je pitanje da li je bošnjačko srce htjelo čuti takve tekbire, bučne i strasne. Zar se na Alijinoj dženazi tekbir morao uzvikivati, navijačkom,

ratničkom, frustriranom dikcijom, zar se nije mogao izgovarati za sebe, što bi opet stvorilo savršen utisak, koji bi nalikovao na tutnjanje neba i zemlje. Desetine hiljada ujedinenih grla u govorenju tekbira poslalo bi po značenju moćniju poruku, u odnosu na ovu varijantu u kojoj jačina zagluši sadržaj. Ili, pak, dovoljno je bilo islamske pobjede u veličanstvenosti Alijine dženaze, da je događaj sam po sebi bio – tekbir.

Šutnja o kratkom spoju

Reis Cerić se još jednom potvrdio kao ličnost izuzetne hrabrosti i sabrnosti. U pravom času, kada se postalo jasno da uzvikivanje tekbira remeti vjerski i idejni nijet organizatora, Reis je izišao za mikrofon i bez i jedne riječi viška poručio, parafrazirano - kako je u našem narodu običaj da se vjerski osjećaji ispoljavaju prema Allahu dž.š., a što se može činiti tiho, jer je poruka u mislima, a ne u glasu. Reisa nisu htjeli čuti oni što su nastavili uzvikivati tekbir, čime su posvjedočili da im je njihovo lično doživljavanje islama preče od preporuke bošnjačkog vjerskog poglavara, ali i većine okupljenih. Iako Reis nije uspio kanalisati vjerske osjećaje ove grupe, njegov pokušaj je koristan, utoliko što niko ne može reći da je Islamska zajednica organizirala uzvikivanje tekbira.

Nerazumijevanje između Reisa, tj. Islamske zajednice i ove grupe vjernika otvara jednu posve drugu temu kojom bi se valjalo baviti. Dakle, da li je Islamska zajednica djelatan autoritet među bošnjačkim vjernicima? Ako Islamska zajednica vidi i preporučuje jedno, a ako grupa vjernika osjeća drugo, onda je to kratak spoj koji se valja prevazići. Da bi došlo do prevazilaženja nersporazuma, nužno je otvoreno govoriti o svim nejasnoćama. Islamska zajednica nije pokazala volju da naknadno objasni da li su, ili nisu, glasni tekbiri na Alijinoj dženazi nešto što treba uvesti kao pravilo, i ako treba zašto treba, a ako ne treba, zašto ne treba. Najgore bi bilo da svi mi ostanemo između jednog i drugog tumačenja.

Broj 107, 1. XI 2003.

Okupirani društveni mehanizam koji forsira Bošnjake odrođene od bošnjaštva i od islama, narednih će godina ponovo stvoriti armiju žderača krmetine, u bukvalnom i u metaforičkom smislu.

Šta je krme Bošnjacima

Smisao ljepote je da se ogleda u svojoj suprotnosti. Zato je Bog na Zemlji stvorio krme. U nakaznosti ove životinje, koja ždere sve što joj dođe pod njušku, ogledaju se dunjalučke ljepote. Kako bismo znali za bjelinu nimeta, da ne znamo za peksinluke od kojih se grči stomak?

Bog je ljudima ostavio iskušenje, da na kratkom proputovanju kroz ovaj svijet svoje duše odvedu do ponora ili do uzvisina. Muslimanima su date nedvosmislene upute koje im obezbjeđuju miran život i još mirnije preseljenje. Na žalost, još mnogo muslimana, posebno u Bosni, neće put. U tom bespuću oni su žrtve ideoloških i modnih trendova. Otud proizilazi pola stoljeća dugo bratstvo obnevidjelih Bošnjaka s krmetinom. Za njih je krmetina – viza za budućnost. Jučer, u komunizmu, i danas, u ovom karavaktu u kome je dobar Bošnjak samo onaj Bošnjak koji svjedoči da nije musliman. Žderanje krmetine je bilo i ostalo najjači dokaz da musliman nije musliman.

Armija žderača krmetine

Na velikohrvatskoj Federalnoj tv ima neka emisija što se zove “Paradajz i paprike”. Tu se pojavljuju razne poznate ličnosti i pokazuju svoje kuharske sposobnosti. Ništa čudno, narodu treba razbibrige. Čudo nastaje kad se u ovoj emisiji pojave dvije Bošnjakinje koje javnosti preporučuju svoje recepte s krmetinom.

Da budemo načisto, svačije je pravo da jede ili ždere šta mu je volja. U konačnici, svako je sam sebi svjedok. Možemo mi bezbroj puta nekom muslimanu kazati da mu njegova vjera zabranjuje krmetinu, možemo mu tu zabranu tumačiti i sa zdravstvenih, estetskih, gastronomskih kriterija, ali, ako je on navr'o da ždere nešto čega se zdrav um gnuša, zalud nam sva priča. Otud je iluzorno priječiti tu vrstu ljudske slobode, ali je naša obaveza da kontinuirano odašiljemo poruke o štetnosti krmetine za muslimana, u vjerskom, zdravstvenom i svakom vitalističkom smislu. Napose, svaka je zabrana krhka ako se zasniva na sili, a ne na punoj svijesti individue o štetnosti onoga što se zabranjuje.

Bošnjaci su nakon Drugog svjetskog rata ušli u sociopolitički prostor u kome žderanje krmetine nije nosilo znak štetnosti. U komunizmu je žderanje krmetine bilo “muslimanska vrlina”. Kao što se pristupnica u američke bande

dobija sa ubistvom čovjeka, kao što se u nekim afričkim plemenima ratnik postaje sa pijenjem zmijske krvi, kao što se danas u našim školama član “prave raje” postaje sa uzimanjem droge, tako je musliman u komunizmu ravnopravan član zajednice postajao sa prožderavanjem krmećeg mesa. Jakako, to nigdje nije bilo zapisano, ali je nad svim bošnjačkim karijerama lebdio semafor čije se zeleno svjetlo palilo kad musliman kršćanima dokaže da nalikuje na njih. Budući da su sociopolitičkim prostorom vladali kršćani koji krmetinu osjećaju kao dio svog vjerskog i duhovnog identiteta, logično je da su za njih bili podobni samo oni Bošnjaci koji su spremni prihvatiti njihove, a odreći se svojih znakova identiteta. Žderanje krmetine je bio, i ostao, najjednostavniji test.

Odbijanje krmetine za sofom bilo je tumačeno kao primitivizam, kao retrogradna pojava koja se protivi “progresu samoupravnog socijalizma”. Bošnjaci koji ne jedu krmetinu ne samo da su bili nepodobni za režimsku hijerarhiju, već i sumnjivi, subverzivni, bezbeli, spremni da pokrenu islamsku revoluciju u SFRJ, potuku JNA i sve Jugoslovene prevedu na islam.

Višedecenijsko indoktriniranje Bošnjaka antimuslimanskim kriterijima društvenih vrijednosti, stvorilo je potkraj Jugoslavije bošnjačku armiju žderača krmetine. Trunka je falila pa da se kritična masa Bošnjaka posrbi u onoj mjeri u kojoj su to danas muslimani u Vojvodini, koji uzgajaju krmad i Bajram slave uz čvarke i ljutu prepečenicu. Pošto je Islamska zajednica posljednjih desetak godina gradila formalističke, a ne suštinske stubove islama, i pošto se ova profilerska kula od karata survala nakon okončanja rata i povratka ćirilčnih ringišpila, logično je što smo danas bezmalo na istim pozicijama na kojima smo bili, recimo, 1991. godine. Zastava sa krmećom glavom ponovo se vijori nad bošnjačkim glavama.

Mozak u krmećem saftu

Pojavljivanje dvije Bošnjakinje u kulinarskoj emisiji “Paradajz i paprike” podrazumijevao bi makar da u receptima koje predstavljaju ne koriste krmetinu. Da ne kažemo da bi bilo normalno da predstave nešto od bogatstva bosanske kuhinje. Naprotiv, ove su dvije Bošnjakinje predstavile recepte u kojima se koriste dimljeni pršut i dimljena slaninica.

Kad kažemo da nije normalno da Bošnjakinje predstavljaju recepte sa krmetinom, onda mislimo na elementarnu uvidavnost koju bi Bošnjakinja trebala imati prema vjerskim osjećanjima svoga naroda. To je stvar opće kulture i pristojnosti.

O kome se, dakle, radi? Osoba A je estradna umjetnica Amila Glamočak, koja se u vrijeme apsolutne vladavine SDA hvalila kako u vrijeme ramazana nigdje ne nastupa, jer vrijeme provodi, k'o biva, u ibadetu i postu. I njen suptug, Admir Glamočak, koji je dekan Akademije scenskih umjetnosti postao u vrijeme rata, uvijek je bio pun transparentne hvale za SDA. U vrijeme njihove renesansne privrženosti bošnjačkim vrijednostima, krmetina im bezbeli

nije bila ni na kraj pameti. No, vremena se mijenjaju, jer “demokratija” svako malo pa dolazi.

Osoba B je Amra Redžić, nekadašnja komunistička snaha, koja je četiri-pet godina nakon rata odjednom izmislila da je stilistica, što je inače kod nas samozvanje raznih ubleha koje po profesiji nisu ništa. Ta Amra je rat provela u Skandinaviji, a onda se pojavila sa pričom da je u Holivudu završila za tu stilisticu, i danas u SDP-ovskim medijima važi kao stručnjak za to nešto što se zove – stajling. Inače, pod stare dane ašikuje s bivšim konobarom Draganom Marinkovićem, koji je u ratu postao glumac, i koji je prvi 1996. uspostavljao bratske veze sa Beogradom. Njih dvoje danas drže nekakav restoran gdje dolazi, k'o biva, multikulturalna elita. S obzirom na ideološki background, krmetina je tu podrazumijevajuća.

Osoba C u ovoj priči je Federalna tv, odnosno bezimeni urednik “Paradajza i paprika” koji usaglašava recepte. Pretpostavka da je FTV predložila da dvije Bošnjakinje kuhaju na krmetini, opet ne abolira Amilu i Amru, jer su one to prihvatile. Malo bi kojoj normalnoj Bošnjakinji bilo preče slikanje na televiziji, u zamjenu za gadost koju su dužne počinuti prema bošnjačkom auditorijumu. Amra i Amila su mogle jednostavno kazati – ne želimo sudjelovati u emisiji jer mi ne kuhamo na krmetini. Ili - pronađite neki drugi recept, bez krmetine, i mi ćemo sudjelovati. Dakle, čak i ako ovo nisu njihovi recepti, već režija FTV, stvar je ista: riječ je o svjesnom metanju svog mozga u krmeći saft.

Put krmećeg prosvjetljenja

To što su Amila i Amra spremne da obraz slikaju pored krmetine, njihov je problem i njihovo ljudsko pravo. No, njihova spremnost nam ukazuje da sistem vrijednosti u našem društvu poprima obrise kakve je imao u vremenima komunizma. Ondašnje je društvo svoj krstaški karakter pakovalo u kostime socijalizma, bratstva-jedinstva i sl., dok ovdašnje to čini pod logotipom multikulture, puta u Evropu i sl. Budući da je krmetina znak kršćanskog identiteta, jer se njome, najlakše, utvrđuje razlika prema islamskom svijetu, logično je što se krstaška strategija u Bosni dobavezala ove životinje koja hropče na granicama prema islamskom svijetu. Krstaška strast će tražeći sebi odane Bošnjake koristiti krmetinu kao mjesto identifikacije, kao carinu na kojoj se plaća danak varljivom ulasku u svijet ravnopravnijih.

Amila i Amra su to kvalitetno sračunale. One su osjetile vjetrove budućnosti. One su skopčale da se sistem društvenih vrijednosti više ne određuje bošnjačkom tradicijom i islamskom mentalnom higijenom, već krstaškim kriterijima. Okupirani društveni mehanizam koji forsira Bošnjake odrodene od bošnjaštva i od islama, narednih će godina ponovo stvoriti armiju žderača krmetine, u bukvalnom i u metaforičkom smislu.

Broj 115, 1. III 2004.

Bosanska tragedija može postati svjetski relevantan pojam tek ako se o njoj snimi film u kome će se kroz dramu američkog građanina proturiti i bosanske patnje. Tako su to uradili Hrvati u filmu “Harrisonovo cvijeće” u kome glavne uloge tumači holivudska glumačka elita. Napose, svi svjetski mega-hitovi o holokaustu nisu na hebrejskom, nego na engleskom jeziku. Proizvodnja historije ima svoje marketinške zakonitosti.

Marketing tragedije

Historija je samo tekst čije je pisanje uslovljeno faktorom političke moći. Ko nema moć, nema ni priznatu historiju. Ako znamo ko je pisao historiju, znat ćemo i šta ta historija hoće. Iluzija je vjerovati da se historija piše sama od sebe, u nakani da pošteno predstavi događaje. Historija je proizvod sa političkom misijom. Može li bosanska tragedija biti pretočena u obavezujući historijski tekst? Zasad, ne. Politička, a time i historijska moć u rukama je onih snaga koje su zainteresirane da se bosanska tragedija zaboravi.

U bošnjačkoj politici uopće ne postoji razumijevanje prema bitnosti historijskog svjedočenja, koje se u multimedijalnoj realnosti najdjelatnije izražava kroz filmsku priču. Bošnjačka politika, uz to, uopće ne razumijeva historiju kao proizvod koji ima marketinški potencijal na političkom i futurističkom polju.

Stoga ćemo u ovom tekstu ilustrativno predstaviti sumnje u vjerodostojnost holokausta. Budući da Jevreji preko medijske industrije holokausta, a poglavito filma, drže Svijet u obmani o svome stradalništvu, kako bi abolirali cionistički imperijalizam i zločine, historički tekst se nameće kao temelj projekta. Predstavićemo i jedan hrvatski primjer, kao dokaz kako i male nacije mogu pametnim lobiranjem i ulaganjem od svoje historičke ambicije proizvesti svjetski filmski događaj.

Holokaust kao turistička atrakcija

Na Zapadu se već godinama pokušava uspostaviti naučna alternativa proizvodu o jevrejskom stradalništvu u Drugom svjetskom ratu. Ipak, do nas ne dolazi ništa od ovih istraživanja. Razumljivo, jer politička moć koju drže Jevreji ne dopušta brkanje “istine” o holokaustu. Naučnici koji su pokušali zvaničnoj verziji suprotstaviti činjenice, brutalno su proganjani. Dr. Robert Faurison je jedva preživio batine koje je dobio od neke jevrejske bande. Ernes Zundel je napisao knjigu u kojoj je razobličio montirane sudske procese protiv nacista, a zauzvrat mu je spaljena kuća u Torontu. Izgorjela je i jedna knjižara koja je prodavala ovakve knjige. Mnogi autori su pretučeni, hapšeni, a neki-

ma je oduzeto i kanadsko državljanstvo. Ove maglovite informacije nam tek ukazuju da ne znamo dovoljno o pokušajima nekih zapadnih autora da ospore "istinu" o holokaustu.

Ipak, kroz tu medijsku maglu do nas su se uspjele probiti neke teze koje nanose sasvim drugo svjetlo na tekstualne proizvode na osnovu kojih smo do danas bezrezervno vjerovali da je Hitler pobio šest miliona Jevreja. Primjerice, ovi autori navode tekst Simona Visentala iz časopisa "Books and Bookmen" (april, 1975.) u kome tvrdi da na njemačkom tlu nije bilo kampova smrti, te da su se masovne egzekucije gasom odvijale samo u Poljskoj. Oni navode da su "gasne komore" napravljene za turiste koji obilaze Aušvic. Američki stručnjak Fred Leukter je uzorke zidova ovih "gasnih komora" podvrgao analizi i nije pronašao hemijske tragove gasova za masovnu egzekuciju. On smatra da je "Aušvic lažna izložba i klimava turistička zamka". U tom smislu analizira se navodno iznuđeno svjedočenje Rodolfa Hesa koji je izjavio da su njegovi ljudi mogli ući u komoru deset minuta poslije pogubljenja, te da su mogli pušiti cigarete. Budući da je gas "cikon-b" eksplozivan, te da je potrebno najmanje 20 minuta da se zrak pročisti, Hesovo svjedočenje je neutemeljeno. ...Krematoriji su posebna priča. Zvanična historija tvrdi da su nacisti u roku od deset minuta kremirali tijela ubijenih, a nauka tvrdi da je za taj proces potrebno dva sata. Navodi se i da nigdje nije pronađena deponija pepela – "a od šest miliona kremiranih Jevreja bi se stvorilo makar jedno brdo šljake". Ovi naučnici smatraju da je podatak o šest miliona ubijenih Jevreja obična laž, jer je na teritorijama pod nacističkom kontrolom bilo četiri miliona Jevreja, od kojih su dva miliona pobjegla u Rusiju. Navodno je stradalo tek 300.000 Jevreja, i to od posljedica tifusa i iscrpljenosti u konc-logorima. Ključni argument je navodni sporazum cionista i nacista o preseljenju Jevreja iz Njemačke, s ciljem formiranja Izraela, a zaštita su bile zainteresirane obje strane. Sve drugo je predstava.

Ovdje smo samo ukratko naveli sumnje u vjerodostojnost historijskog teksta o holokaustu, a kako bismo ukazali na potencijal historije kao medija političke moći. Recimo, i da je istina na pola puta, ona se apsolutno razlikuje od priče o holokaustu koju je ustanovio historijski tekst, a potom u svijesti ljudi zapečatila filmska industrija.

Vukovar u američkoj dramati

Za historijski i medijski tretman ratova na prostoru bivše Jugoslavije apsolutno je nebitno ko je koliko stradao, ko je agresor, a ko žrtva, bitno je jedino ko će imati više pameti i invencije da svoju "pravedničku" priču preobrazi u što više, što kvalitetnijih, medijskih izraza. Bošnjaci su, nesporno, najveće žrtve, ali Srbi i Hrvati imaju više filmova o svome navodnom patništvu. Oni su naštañali hiljade knjiga, preveli ih na svjetske jezike, razaslali na mnoštvo adresa, jer razumiju da od tog "dokaznog materijala" ovisi politički i pravni tretman ratnog perioda. Hrvati su u tome otišli najdalje, jer su uspjeli srediti da

svjetska filmska elita snimi film o Vukovaru, a da poruka ne bude eksplicitna, već da bude upakovana u slatunjavu američku porodičnu dramu.

Naslov filma "Harisonovo cvijeće" ("Harrison's flowers"), ni po čemu, pa ni po propagandnom materijalu, ne upućuje na ratnu dramu. Svjetske glumačke zvijezde Endi Mekdael i Andrian Brodi (glavni lik u mega-hitu "Pijanist") garantiraju da film ne može biti loš. ...Fotoreporter, dobitnik "Pulicerove nagrade", pristaje na svoj posljednji ratni zadatak, u istočnoj Slavoniji. Dolazi vijest da je poginuo, ali njegova supruga u to ne vjeruje, i ide ga tražiti. Radnja se premješta u Vukovar. Ona ga traži, i nađe. U međuvremenu reditelj hrvatske snage prikazuje kao uljuđenu vojsku, a srpske četničke horde kao barbare, koji hladnokrvno ubijaju civile metkom u čelo, kolju zarobljenike, siluju i ubijaju djevojčice. Četnička brutalnost ni u jednom filmu nije tako ubjedljivo prikazana kao u ovom. Čak ni Hrvati nisu napravili film sa tako ubjedljivim žigosanjem četničkog barbarstva. Ali, jeste Zapad, ne zato što Hrvate voli više nego Srbe, već zato što su Hrvati izlobirali i isfinansirali jedan pametan filmski projekat.

Film se mogao zvati i "Vukovar". Ali, pametni Hrvati su razumjeli da zapadni gledatelj vukovarsku golgotu treba doživjeti kroz diskurs američkog građanina i njegove balkanske drame. Jer, ko bi uopće gledao film o Vukovaru? Samo Hrvati. Film o Harisonovom cvijeću gleda cijeli svijet, koji je u globalizacijskoj kolonizaciji naviknut da vrijednosti mjeri američkim diskursom. Patnja je samo relevantna ako je američka, i ako se kukumače na engleskom jeziku.

Drugi znakovit detalj je francuska produkcija filma, koja nije poletjela da ispriča priču o francuskom fotoreporteru. Projektanti ove filmske verzije hrvatske historije znaju da su veći anglofonski dometi, i da je američki junak ubjedljiviji od francuskog. Uz učešće svjetskih filmskih zvijezda stvoreni su optimalni preduvjeti da ovu filmsku priču vidi najširi, svjetski auditorijum.

Impresionira ta hrvatska strateška pamet koja je razumjela potencijal dobrog filma, a nadasve – marketinške modalitete i kolonijalne diskurse koji obezbjeđuju da što više ljudi u Svijetu vidi priču o Vukovaru i o četničkoj brutalnosti. Pojednostavljeno, ako nam je interes da nekad dobijemo film o Srebrenici, koji će gledati milioni ljudi, onda taj film ne smije biti naš, i onda ta priča mora biti ispričana kroz doživljaj američkog "nadčovjeka", čije su "patnje" jedino validne u medijskom prostoru civilizacije.

Historija je proizvod

Ovu nužnost da se recepcija bosanske tragedije ostvari kroz američki diskurs, u Bošnjaka je jedino razumio Muhamed Šaćirbegović koji je onomad lobirao da neki američki reditelj pravi film o Bosni. U međuvremenu ne samo da nismo o tome razmišljali, već smo filmske storije o bosanskoj tragediji prepustili raznim uhljupima koji na izmišljanju građanskog rata, mudžahedina i pedera grade svoju srpsko-hrvatsku i svjetsku karijeru.

Film "Harisonovo cvijeće" vrijedi pogledati kako bi se uvjerali da jedna mala nacija može, ako zna i hoće, svoju nacionalnu priču prodati u svjetskoj ambalaži. Vrijedi pogledati i film "Pijanist", gdje se kroz dramu jedne jevrejske porodice mogu prepoznati paralele sa bošnjačkom tragedijom. Možda nam ovi filmovi otvore ambiciju. Možda razumijemo kako je filmska priča najjače oružje današnjice za etabliranje historijske istine. Jer, bez historije ne postojimo. A historija je samo tekst. ...Tekst koji se proizvodi kao i svaki proizvod.

Broj 135, 1. I 2005.

Ne možemo Zapad optuživati za ignoriranje silovanih Bošnjakinja, prije nego što optužimo sami sebe. Trebalo bi da nas manje boli zapadni, krstaški odnos prema muslimanskoj žrtvi, od odnosa nas samih prema našoj žrtvi. Zašto su bošnjačke žene, žrtve rata, genocidnog silovanja i tlačenja – same? Ako su one same, pored svog naroda, onda je usamljen, jadan i izgubljen taj narod, i svaki njegov pripadnik, pojedinačno.

Samoća bošnjačke žrtve

Udruženje «Žene – žrtve rata» protestiralo je pred zgradom UN-a u Sarajevu zbog izostavljanja dokaznog materijala o organiziranom silovanju bošnjačkih žena iz haške optužnice protiv višegradskog monstruma Milana Lukića, te zbog odluke Tribunala da se Lukić izruči Sudu BiH. Članice Udruženja su tražile od Vijeća sigurnosti i Haškog tribunala da preispitaju svoje postupke i prošire optužnicu protiv Lukića za silovanja, zlostavljanja i ubistva.

Otkad je 1996. podignuta optužnica protiv Milana i Sredjoja Lukića, te Mitra Vasiljevića, dato je stotine izjava o organiziranom silovanju bošnjačkih žena. Tribunal je upoznat sa iskazima koji Milana Lukića terete za silovanja i ubistva desetine djevojaka i djevojčica, ali i žena u poodmakloj trudnoći. Čak i prije nekoliko mjeseci silovane Bošnjakinje su ponovo išle u Hag da svjedoče. Ta masa dokaza koja upućuje da je Milan Lukić bio lider zločina u Višegradu, a posebno silovanja i ubijanja žena, nije bila dovoljna Haškom tribunalu da optužnicu protiv Lukića – ne samo proširi, već zatemelji – na organiziranom silovanju žena.

Maršal silovanja

U velikosrpskom pohodu bilo je mnoštvo svakoraznih koljača, ali ni jedan od njih nije postao simbol tog genocidnog specifikuma – silovanja Bošnjakinja – kao što je to postao Milan Lukić. Uz njegovo ime može se pobrojati još desetak zvučnih srpstvujućih bijednika u ovoj kukavičkoj disciplini, no, Milan Lukić je maršal silovanja, neko čije nam ime prvo naumpada kada pomislimo na fundament velikosrpskog genocida nad Bošnjacima.

Jer, genocid nad Bošnjacima nije kao svaki drugi genocid. Ovaj kontinuirani genocid je baška u odnosu na sve što je povijest beščašća zabilježila. Ovim se genocidom podsvjesno nastoji restrukturirati srpsko genetsko biće, to prisustvo turcizma u srpskom jeziku, i prisustvo turskog, azijatskog, u svemu srpskom, od povijesti, do života, do krvi, do DNK. To nastojanje najbrojnijeg balkanskog naroda, koji se jalovo predstavlja kao vlasnik slavenstva, da iz sebe išćera turskost, u kontinuitetu se lomi preko života Bošnjaka-muslimana, čisto-

krvnih Slavena, čije se žene nisu miješale sa Turcima, pa im je čistota najteži grijeh. Poremećeni srpski um zavidi bošnjačkoj bistrini, nepomućenosti, želi je uništiti, zatrti, opoganiti svojom kopilanskom traumom. K'o veli, ako su Srпкиnje rađale Turke, e vala će i Bošnjakinje rađati..., a dovraga, šta je to sad nešto: malo Srbin, više Turčin, a zove se Srbin!? Gdje su regrutovane hiljade i hiljade Srba koji su složno, strojevitom, silovito nahrupile da čine zla nad bošnjačkim civilima? Do aprila 1992. bezbroj je zločinaca hodao pored nas, a u ponašanju im se nije mogla prepoznati strast za ubijanjem muslimana. Odakle je, preko noći, navrla ta skladna sklonost prema zabijanju noža u muslimanski vrat, ka silovanju muslimanki, ka uživanju u muslimanskom bolu? Pa, nije to tek tako lahko – do aprila 1992. živjeti bez krvi i noža, a onda se duhovno i fizički stopiti sa zločinom! Ne radi se o jednom, dva, tri stvora, već o hiljadama i hiljadama Srba koji su sebe ostvarili u bestijalnosti, u krikovima bošnjačkih majki, i u svakoj vrsti nanošenja boli. Jedino golema sila razloga može objasniti tu zločinstvenu transformaciju ljudi koji su do jučer, tu, pored nas, kiselili kupus, cijepali drva, djecu ispricali u školu, činili sve k'o i sav normalan svijet. Biće da ima nešto jače od naše percepcije, to transgeneracijsko čudo kod Srba, koje je jače i od njih samih, i koje ih nagoni da u svakoj svojoj pori budu žedni bošnjačke krvi. To je ona strast sa kojom Jakob Finci mrzi sve ljude koji su viši od metar i žilet. ...Sa kojom kockar mrzi onoga što nije ovisan o kocki. ...Sa kojom neostvarene jedinice mrze ostvarene jedinice. ...Sa kojom poluslaveni mrze Slavene. ...Nešto iracionalno, podsvjesno, ponorničko, što gospodari površinom stvarnosti, i što kao bujica nahrupi s vremena na vrijeme. Srbi i danas kisele kupus, cijepaju drva, smijulje se, tu i tamo. Bošnjaci, isto tako.

Žrtva kao militant

Na protestima ispred zgrade UN-a je bilo svega 50-tak žena, iako je skup bio najavljen dan ranije. Silovanje Bošnjakinja i problem optužnice protiv Milana Lukića ispadaju privatna stvar tamo nekakvih žena koje se s vremena na vrijeme prikažu na televiziji da nešto zanovijetaju. A mi, čakom, okrenemo program na TV Pink, đe ima pjesme i veselja. Ne bismo okretali glavu od silovanih Bošnjakinja kada bi se s njima solidarisao, recimo, ma koji estradni umjetnik. Ili, glumac. Ili, pisac. Ili, sportist. (Jakako, mislimo i u ženskom rodu.) Bilo bi normalno da se na jednom ovakvom skupu nađe makar jedan od više stotina političara koji luksuzno žive na ime narodnog povjerenja. Ali: nigdje nikog! Zašto? Je li te žene ne pripadaju bošnjačkom narodu? Ako pripadaju, onda ta pripadnost obavezuje. A kakav je to narod ako nema osjećaj solidarnosti sa bolom i traumom u nekom dijelu svoga bića? Zamislimo tijelo koje ne bi reagiralo na bol u oku, u uhu, u potiljku? Kakvo bi to bilo tijelo? Odumiruće. E, baš tako, naš narod djeluje odumiruće u distanciranosti od bola silovanih Bošnjakinja, i u distanciranosti od borbe za kažnjavanje zločinaca poput Milana Lukića ili Željka Leleka.

A, da li je naš narod kriv zato što ne osjeti potrebu da se makar u minornom broju solidariše sa silovanim Bošnjakinjama na protestu pred ugradom UN-a u Sarajevu?! Ne, narod nije nikad kriv! Kriva je inteligencija! Pod taj socrealistički pojam podvodimo, a zapravo nadvodimo, stotine političara. Oni su bili dužni, ponajprije, mnogo prije nego «Žene –žrtve rata», dignuti veliku, kontinuiranu hampu zbog izostavljanja dokaznog materijala o organiziranom silovanju bošnjačkih žena iz haške optužnice protiv Milana Lukića. Oni su trebali obrazložiti protivljenje namjeri da se Lukiću sudi pred Sudom BiH. Jer, pred ovim je sudom na samo pet godina zatvora osuđen zločinac Boban Šimšić, iako je desetak žena dalo iskaze da ih je silovao, ali, sud u to nije povjerovao, kao ni u iskaze 30-tak svjedoka koji su Šimšića teretili za zlodjela mnogo teža od tih bijednih, za žrtve ponižavajućih – pet godina.

Bošnjački političari su najpozvaniji da prisustvuju svakom obliku borbe za bošnjački narod, a posebno za dostojanstvo bošnjačke žrtve, koje se ugrožava ublažavanjem krivice zločincima. Napose, bošnjački političari su, valjda, i profesionalno opremljeni retoričkim umijećem, pa bi mnogo uspješnije od silovanih žena mogli javnosti objasniti kompleksnost problema. Ali, pošto su bošnjački političari, dominantno, moralni i patriotski uhljupi - a narod bolje ne vidi, pa bira iste - onda je logično da po međunarodnim konferencijama o pravnim, psihosocijalnim i inim posljedicama genocida i izbjeglištva slovo drže domaćice iz Srebrenice, koje, uprkos najčišćoj namjeri, a na zadovoljstvo domaćina, ne znaju predstaviti temu. Jer, pričanje se uči na univerzitetima, a ne na poljima smrti. Za to vrijeme Srbi u ratove za negiranje genocida šalju akademski nabrijane eksperte, pa je logično što njihova laž postaje istina, a naša istina postaje laž. Jer našu istinu nema ko zastupati osim žrtava, a žrtve nemaju akademsku i retoričku moć da istinu odbrane.

Zamislimo dokle bi dogurala uspomena na holokaust da su Jevreji prepuštali preživjelim logorašima, kojekakvim krojačima, limarima, lihvarima, obućarima, da osmišljavaju strategiju pamćenja. Takvi ne bi ništa osmislili jer nisu od tog posla. U Jevreja su uspomenu na holokaust gradili političari i intelektualci, koji i danas dograđuju taj društveno-politički sistem.

U nas nije takav slučaj. Mi smo napredni. U nas se političari bave politikom, dakle, privilegijama, a narod se bavi narodnim pitanjima, za koja, kao i svaki narod, nije dovoljno pismen. Zato se Haški tribunal smije usuditi da ignorira masu dokaza o tome da je Milan Lukić i organizirao i realizirao silovanje Bošnjakinja, i zato Sud BiH može zločinca Šimšića, u presudi, osloboditi optužbe za silovanja. Jer, uz naše žrtve ne stoji nikakva sila, kao što uz jetima ne stoji nikakav baba koji ga može zaštititi, pa ga je lakše mlatiti nego drugu djecu koja imaju babu. ...Ili, kao što su trojica tuzlanskih geliptera znali da je baba 14-godišnje djevojčice poginuo na ratištu, kao šehid, pa su si uzeli za slobodno da je siluju u javnom zahodu «Mejdana», zašta su od našeg, reformiranog pravosuđa, nagrađeni minimalnim kaznama. Izgleda da silovanje bošnjačkih

djevojčica, i u ratu, i u miru, i od ovdašnjeg, i od stranjskog pravosuđa, biva tretirano kao minoran prekršaj. U svijetu koji nama vlada, muslimanska žrtva nije žrtva, ona je militant, i kad je mrtva, te ne zavređuje pravnu satisfakciju, za razliku od danskog ili francuskog psa čija smrt ima cijenu.

A da li bi se Zapad tako odnosio prema nama da se mi drukčije, s više poštovanja i discipline, odnosimo prema sebi? Zašto bi neko drugi više cijenio bošnjačku žrtvu od nas samih, koji smo i sami mogli, i koji još uvijek možemo, biti ista ta žrtva? Uz bošnjačke žrtve ne stoji bošnjačka politika, ni bošnjačka inteligencija, i otud se pravosuđe prema Njima može odnositi kao prema jetimima. A da je kojim slučajem košto nije, pa da svi mi, koliko god snaga imamo, dreknemo na svaki nagovještaj ugrožavanja dostojanstva naše žrtve – vruga bi nam se događale ovakve stvari, kao u predmetu Milana Lukića!

Probitačni “muslimani”

U razmaku od 24 sata Svijet su obigrale dvije vijesti sa Jermenima u glavnoj ulozi: prva, turski pisac Orhan Pamuk, koji je optužio Tursku za genocid nad Jermenima, i zbog tog bio progonjen od turskih vlasti, dobio je Nobelovu nagradu za književnost; druga, Francuski parlament usvojio zakon po kome je negiranje turskog genocida nad Jermenima, tamo, u Francuskoj, krivično djelo. Evropa koristi sva sredstva, pa i Nobelovu nagradu, da Turskoj, u kojoj žive sekularizirani muslimani, zamandali svoja vrata. Jer, musliman je musliman, pa makar i sekularan.

Potom, saznadosmo da je Lagumdžijin “gebels”, šampion u medijskom progonu bošnjačke žrtve, Bakirrrr H., sa urednika emisije “60 minuta” unaprijeđen u urednika kompletne Federalne tv. Jer, probitačan je musliman samo onaj “musliman” što progona muslimane.

A ko to tako određuje? Pa onaj što ima moć: političku, ekonomsku, medijsku... Zašto se zločin silovanja nad Bošnjakinjama ignorira, i od Haškog tribunala, i od ovdašnjeg pravosuđa? Zato što su to silovane muslimanke, a ne kršćanke. Drugog objašnjenja, zasad, nema. Na žalost.

Može Zapad prema nama biti kakav god hoće, ali, mi prema sebi ne smijemo biti ovakvi kakvi smo. Ne možemo Zapad optuživati za ignoriranje silovanih Bošnjakinja, prije nego što optužimo sami sebe. Trebalo bi da nas manje boli zapadni, krstaški odnos prema muslimanskoj žrtvi, od odnosa nas samih prema našoj žrtvi. Narodski kazano, prvo valja pomesti ispred svojih vrata.

Dakle, zašto su bošnjačke žene, žrtve rata, genocidnog silovanja i tlačenja – same? Ako su one same, pored svog naroda, onda je usamljen, jadan i izgubljen taj narod, i svaki njegov pripadnik, pojedinačno.

Broj 181, 20. X 2006.

Društvo koje nema kapaciteta da se prisjeti 40. obljetnice jednog od najznačajnijih tekstova u svojoj kulturnoj povijesti, i društvo koje baš za tu 40. obljetnicu odšuti napade na jednog od svojih najvažnijih autora – e, takvo je društvo preselilo na drugu adresu. Na staroj adresi jedino još stanuje Muhamed Filipović.

Bosanski duh, tobejarabi

Taman kada sam se spremao da otpočnem natenane pisati tekst u povodu 40. godišnjice objavljivanja jednog od najznačajnijih eseja u bosanskoj književnosti, o eseju Muhameda Filipovića pod naslovom «Bosanski duh u književnosti – šta je to?», pročitah u magazinu «Dani» kako Marko Vešović našeg uglednog akademika naziva lažovom i luđakom, te javno poziva njegovu familiju da ga smjesti u ludnicu.

Mislio sam afirmirati pozitivne efekte koje je Filipovićev esej imao na razvoj bosanske samosvijesti o vrijednostima svoga identiteta, što je proces koji je rezultirao međunarodnim priznanjem RBiH, kao i pripomenuti neprijatnosti koje je istrpio Muhamed Filipović u hajci koju su protiv njega, kao «muslimanskog nacionaliste i fundamentaliste», vodili režimski mediji i intelektualci. Bile su mi zanimljive svekolike paralele sa našim vremenima, pogotovo što se i danas oni koji slave bosanske atribute nastoje, od nekih novih režimskih medija i njihovih plaćenih telala, satanizirati kao ekstremisti. Namjeravao sam to podsjećanje na Filipovićev esej završiti nekom vrstom prijedloga akademskoj zajednici da se održi okrugli sto u povodu ovog jubileja, ne samo zato što je Muhamed Filipović to zaslužio, već zato što je to potrebno nama i našem vremenu, u kojemu je bosanski duh ponovo postao herezom.

Ćorkanova prava

Nakon čitanja Vešovićevih rugabeta, naumpao mi je događaj iz 2003. godine kada je Ivan Lovrenović 21 bh. književnika, koji su potpisali peticiju protiv montiranog procesa «Pogorelica», proglašio stokom. Kad sam vidio da se niko ne trza, da je i medijima i piscima svejedno što Ivan Lovrenović sije mržnju, odlučio sam reagirati. U tekstu sam napisao i to da je Ivan Lovrenović plaćenik velikosrpskog i velikohrvatskog projekta. Digla se slož(e)na dreka, reagirali su mediji u BiH i susjedstvu, a učesnici manifestacije «Sarajevski dani poezije» su zajmili potpisivati peticiju u odbranu Ivana Lovrenovića. Čujem, poslije, peticiju je sročio jedan medreslija, što se u raznim agregatnim stanjima pojavljuje u svim ideološkim prilikama. Evo nas sad pred Vešovićevim vrijeđanjem Filipovića. Smatrao sam intelektualnom i patriotskom obavezom

da javno osudim napad na Filipovića, čija odbrana ne bi smjela biti njegova privatna stvar, već obaveza svakoga ko poštuje djelo ovog znamenitog Bošnjaka. U cugu sam napisao tekst i razaslao na nekoliko medijskih adresa. Objavljen je jedino na web sajtu Bosnjaci.net.

Šta iz toga čitamo? Isto što i iz napada Ivana Lovrenovića na 21 bh. pisca. Bošnjake može napadati i blatiti svako, neće ih braniti ni Bošnjaci, a kad Bošnjak kaže kritičku riječ o Hrvatu ili Srbinu, tada će ustati svi da dokazuju gdje je problem.

Evo te moje reakcije koju, rekosmo, ne htjede objaviti niko...

- "Pjesnik Marko Vešović je akademika Muhameda Filipovića nazvao 'bolesnikom kojeg treba odvesti u duševnu bolnicu'! Ni jedan iskreni bosanski patriota ne može se miriti sa javnim vrijeđanjem našeg istaknutog akademika. Jednako bismo reagirali i da je neko Marka Vešovića nazvao bolesnikom i pozvao njegovu familiju da ga smjesti u ludnicu. Takve uvrede protiv naših istaknutih pojedinaca ne mogu se tolerirati, pogotovo kad dolaze od jednog univerzitetskog profesora i federalnog zastupnika, kakav je Marko Vešović.

Na Vešovićevoj listi za odstrijel bili su mnogi Bošnjaci. Sjećamo se harange na Džemaludina Latića. U nekoliko navrata je i moja skromna pojavnost bila na meti Vešovićevih uvreda: za mene je tvrdio isto, i još pride da sam Radovan Karadžić u Bošnjaka, pa mi se nameće pretpostavka da Vešović osjeća patološku mržnju prema svakom slobodomislećem Bošnjaku.

Niko ne spori pravo ma kome da se polemički razračunava sa bilo kime. Ali, kad Marko Vešović u posljednjem broju magazina 'Dani' pravi šprdnju sa Filipovićevim begovskim porijeklom, onda osjećamo da se ne radi o polemičkom diskursu, već o strasnom otporu protiv svakog Bošnjaka koji odudara od andrićevske matrice o muslimanskim 'čorkanima'. Vešović kao da podvriskuje: Otkud muslimanu Filipoviću pravo da bude aristokrata, da bude akademik, da bude pametan! On ima da bude lažov i da bude lud! Zato je Vešović akademika Filipovića nazvao patološkim lažovom, te je njegovoj porodici preporučio da ga smjesti u ludnicu.

Bošnjački narod voli i poštuje Muhameda Filipovića, kao jednog od svojih najuglednijih pojedinaca, te je realno očekivati da će mnogi Bošnjaci Vešovićeve uvrede doživjeti kao uvrede svoga ponosa i dostojanstva.

Bilo bi korisno ako bi Marko Vešović povukao te ružne riječi i izvinuo se Muhamedu Filipoviću."

Intelektualni ventilator

Šta bi se boljeg moglo poželjeti jednom autoru nego da u rasponu od 40 godina bude sa istim intenzitetom napadan i proganjan? Još malo pa će Muhamed Filipović dosegnuti 80. godinu života, a ne prestaje već decenijama biti meta katilskih čerečenja od strane režima i režimskih podanika. U posljednjem broju magazina «Dani» protiv njega su napisana dva teksta

na šest novinskih stranica, iliti 20-tak autorskih kartica. Toliko je bitan taj nebitni «lažov i luđak».

Zasigurno, u duhovnoj povijesti Bosne nije postojao autor, poput Filipovića, koji je tako dugo, u kontinuitetu, bio centarfor bosanskih nastojanja. Filipović i danas ide ispred vremena, ispred postojećih i nesuđenih institucija, ispred tzv. intelektualaca razasutih po prćijama ličnih interesa, on se uopće ne može smjestiti u biološke godine, jer pred njegovim godinama gradiranje vremena nema nikavog smisla. Dokaz za to je armija tromih, potkupljenih, snishodljivih, intelektualnih umova, sviklih da je zanat povlađivanja obrazac samoostvarenja u ovom društvu. Još jednom se potvrđuje da je mladost stvar duhovnih afiniteta, a ne biološke realnosti. U tom kontekstu, Senad Pećanin je rođen kao mumija.

Na žalost, u mumificiranom dejtonskom društvu, koje odgaja provincijalne zadahe, prirodno je da se progone intelektualni ventilatori, čiji kilovati razgolićuju ustajalost pojava koje nam se predstavljaju kao vizionarske, progresivne, velegradske. Problem je u strukturi moći u ovom društvu, koja nije naklonjena kritičkom diskursu, već traži podanike. Sve što nam se tako silovito nameće kao neovisno i intelektualno, zapravo je potplaćeno, ili iz Beograda i Zagreba, ili iz krstaških fondova nenaklonjenih muslimanskoj jednakopravosti u bosanskoj multilateralosti, ili iz dejtonske prirode političkih odnosa, koji idu za retardacijom i učmalošću, kao okvirom za održanje šićarskih pozicija u političkom mrtvilu.

Pod sličnim rasporedom ovozemaljskih letećih objekata Muhamed Filipović je 1967., u časopisu «Život» (br. 1-2, januar-februar), objavio esej «Bosanski duh u književnosti – šta je to?». S ove vremenske tačke, u tom eseju nema ničega što bi trebalo izazvati burnu reakciju te dobrohotne, Bosni i bosanstvu naklonjene, komunističke vlasti. Pisao je Filipović o «Kamenom spavaču» Maka Dizdara, o «Stojanki majki Knežopoljki» Skendera Kulenovića koju prihvataju svi narodi, o piscima koji ustolićuju identitet bosanskog duha u književnosti, pisao je protiv agresivnih nacionalizama, raznih vrsta, i dugom odsustvu stvarne bosanske pozicije, koji doprinose propadanju i razaranju kulturnog blaga bosanske provenijencije... Po ovovremenom razumijevanju bosanstva, kao centrišta jugoslovenskog duha, Filipovićeви stavovi su trebali biti na talasu režimskih nastojanja. Ali, vraga! Muhamed Filipović je izbačen iz Partije, a CK SKBiH je obznanio javnu osudu njegovog eseja. Mediji i režimski intelektualci su se utrkivali da izreknu što teže uvrede na njegov račun. Nazivali su ga nacionalistom, fundamentalistom i, jakako, elementom. Činjenica da se Filipović ni 40 godina poslije nije pomjerio sa pijedestala elementa, ukazuje da su Bosna, bosanski duh i njegovi baštinici ostali tamo gdje su i bili, samo pod drugačijim formalnim rasporedom.

Čuvari bosanskog duha danas su Marko Vešović, Ivan Lovrenović, te fol Beograđani i fol Zagrepčani okupljeni oko magazina «Dani», kompleksaši

koji 500. broj ovog bejagi bosanskog magazina slave tako što u Sarajevo dovedu pozorišnu predstavu iz Beograda, jer, molim te lijepo, nisu oni odavle pa da slave sa našom baklavom...; oni, i čitava mreža intelektualnih prostitutki, koja je dejtonskih godina građena na parama iz Karađorđeva, danas čine tu silu koja je 1967. progonila Filipovića i njegov bosanski duh.

Prikaza i prikazivanje

U Sarajevu je 1994. održan okrugli sto na temu «Bosanski duh». Tri godine poslije je štampan zbornik diskusija i radova, kome je u povodu 30. godišnjice objavljivanja pridodat i pomenuti Filipovićev esej. Vrijedilo bi danas, sa pozicije dejtonskog iskustva, progovoriti o statusu bosanskog duha u njegovoj kući. Bilo bi lijepo, i akademski pošteno, Filipovićevom eseju, i uticajima koje je imao, ukazati pažnju kakvu zaslužuje.

Nedavno je Filipović bio uvodničar na sesiji Kruga 99, te je dao veoma obiman i temeljit intervju magazinu naše dijaspore u Skandinaviji «Nur». Govorio je o krizi vlasti i morala u vlasti, o zapostavljenosti naših akademskih potencijala u kreiranju političke stvarnosti. Filipović, rekosmo, danas ostvaruje ulogu nepostojećih institucija u Bošnjaka, govori, kritikuje, ukazuje, savjetuje...

Društvo koje nema kapaciteta da se prisjeti 40. obljetnice jednog od najznačajnijih tekstova u svojoj kulturnoj povijesti, i društvo koje baš za tu 40. obljetnicu odšuti napade na jednog od svojih najvažnijih autora – e, takvo je društvo preselilo na drugu adresu.

Ostao je bosanski duh. Da se prikazuje.

Broj 188, 26. I 2007.

Stoljetni projekat pokrštanja Bošnjaka nije individualna misija nekog kršćanina, već strategija moćnih svjetskih organizacija. Otud ne možemo slučajeve prozelitizma tumačiti u individualnoj formi, jer im je cilj strateški i masovni. Taj cilj se naslanja na projekat uništavanja bošnjačkog naroda, pa aktivnosti kršćanskih misionarskih organizacija treba smatrati zločinom i nastavkom genocida.

Kršćanski misionari nastavljaju genocid nad Bošnjacima

Lijepo je što je Institut za istraživanje zločina protiv čovječnosti u Sarajevu priredio javni skup - okrugli sto - u povodu 27. januara Međunarodnog dana sjećanja na žrtve holokausta, kojim se Svijet podsjeća na šest miliona Jevreja ubijenih u Drugom svjetskom ratu. Ovom tragičnom broju treba dodati i milione silom raseljenih i preseljenih Jevreja, što je također zločin. Jednako tako genocid nad Bošnjacima ne treba ograničavati samo na broj ubijenih, već tom sintagmom vrijedi obuhvatiti i broj raseljenih, na različite načine uništenih pojedinaca i porodica, ali i odrođenih i pokrštenih Bošnjaka.

Genocid u prezentu

Nismo sigurni da li je forma „okruglog stola o holokaustu“ primjerna jednom komemorativnom sadržaju, jer se o samom holokaustu nema šta raspravljati. Holokaust se ima prihvatiti i poštovati. No, moglo bi se naučno i istraživački raspravljati, recimo, o medijskim oblicima satanizacije i ismijavanja Jevreja u Hitlerovoj Njemačkoj 30-tih godina, pa to uporediti sa istovjetnim oblicima javnog vrijeđanja Bošnjaka, prije genocida i poslije genocida. Istraživački je takođe inspirativno tu sliku iz 30-tih uporediti sa aktuelnim medijskim oblicima islamofobije, naročito u Danskoj i Nizozemskoj. Crnačko iskustvo u Americi takođe bi moglo biti od koristi za uokvirenje jedne teme koja se tiče svih ugnjetavanih naroda, a to je njihovo karikiranje i nipodaštavanje od strane jačih.

Svrha učenja na holokaustu je odgajanje antifašističkih čula, da preduprijedimo ponavljanje zla, bilo kome, a to podrazumijeva upoznavanje sa mehanizmom holokausta, čiji se ugnjetavački profil može uočiti u svakoj naciji koja svoju snagu kukavički potvrđuje na tlačenju slabijih. Mogla je ovo biti jedna fina tema okruglog stola, u povodu 27. januara, gdje bi se praktično pokazalo kako učimo na holokaustu i kako kritički uočavamo aktuelne oblike nipodaštavanja, kakve su prolazili i Jevreji. Za realizaciju takve sadržajnosti treba veoma malo: biti intelektualac, ali slobodan.

U Institutu za istraživanje zločina u Sarajevu nemaju takav software, pa se ne bave zločinom u prezentu. Oni se bave statistikom. A ako je već tako, onda ne bi trebali praviti okrugle stolove. Nek' prave komemoracije! Forma okruglog stola podrazumijeva raspravu, a u Sarajevu, 27. januara, nije bilo nikakve rasprave, jer su dominirale fraze.

Teze kako je „holokaust lekcija“, negirane su istog časa, samim tim što niko od prisutnih nije primjerom pokazao kako se iz holokausta uči. Pa nije holokaust počeo sa „kristalnom noći“! Ubijanju šest miliona Jevreja prethodila je medijska priprema, u kojoj su Njemci ubjeđivani da su nadljudi a Jevreji pod(li)ljudi. Ovdje se već decenijama Srbi i Hrvati ubjeđuju kako su Bošnjaci kukolj u balkanskom žitu, vrijedan prezira, ismijavanja i ubijanja. Posljednjih godinu-dvije ovi genocidni oblici dobili su institucionalnu formu, jer se putem obrazovnog sistema negira genocid nad Bošnjacima, jer se putem radio-tv sistema Bošnjaci ismijavaju kao degenerici i manijaci, jer se kroz bezbroj primjera izopćava svaki Bošnjak/inja što vanjstvom svjedoči da je musliman/ka... Nema kraja ilustracijama o nastavku genocida nad Bošnjacima, kroz svakovrsno prikrivanje zločina, kroz navikavanje žrtve na rezultate zločina, napose, kroz ismijavanje i vrijeđanje žrtve i njene ranjene preostalosti.

Na okruglom stolu u Sarajevu niko nije ni zucnuo o ovom genocidu u prezentu, ali su se gađali istinom bez konkretnog pokrića – da iz holokausta treba učiti. Direktor Instituta Smail Čekić čak je izgovorio: „Danas više nego ikad, kad zločini protiv čovječnosti i međunarodnog prava postoje u svijetu, potrebno je formirati i jačati historijsku svijet o Aušvicu i Sobiboru, Jasenovcu...“ Tačno. Ali, što ne spomenuste Palestinu, doktore Čekiću!? Ili, Abu Graib, kao Jasenovac 21. stoljeća!? A ako Vam je Palestina daleko, ili ako se plašite Jakoba Fincija, mogli ste pomenuti obilje aktuelnih zločina koji su Vam pred nosom. Recimo, organizirano pokrštavanje Bošnjaka.

Lično od Isusa Hrista

Moguće je pronaći mnoštvo znakova koji upućuju da su Bošnjaci bili više narod, i više muslimani, prije stotinu i više godina, nego što su to danas. Kada bismo samo analizirali kako su Bošnjaci i njihovi prvaci krajem 19. stoljeća reagirali na akcije kršćanskih misionara pokrstitelja, a naspram današnje šutnje koja prati pokrstiteljske akcije – uočili bismo ovu hipotezu po kojoj su bošnjački pradjedovi bolji od bošnjačkih praunika. Ne znači li to da su pokrstitelji dobrim dijelom obavili zadatak, jer između umrtvljenih muslimanskih refleksa i prelaska na kršćanstvo – sitan je korak? Napose, svejedno je kada će se odigrati taj posljednji čin, ako danas imamo mnoge preoblikovane Bošnjake, koji svoju vjeru smatraju svojoj nesrećom i uzrokom svih belaja. Iskreno, nisu oni daleko od istine, ali, nije problem u islamu, već u kršćanskom okruženju koje nema snage da tolerira različitost. Danas su mnogi akademski građani uposljeni kod ratnih profitera i nabildanih kretena, pa bi po tom obrascu trebalo

i da se Bošnjaci uposle kao kršćani, kod nabildanog i agresivnog Zapada, kako bi prehranili djecu i okončali život u konvertitskom poniženju. Takvome se ishodu odupire fundament dostojanstva, moje pravo da živim svoje rođenje.

Postoje brojni historiografski nalazi da su Bošnjaci, prije 120 godina, složno i ljutito reagirali na kršćanske misionare, koju su u Bosnu nahrupili sa austrougarskom okupacijom. Čak je, kako piše Mustafa Imamović, „autonomna borba Bošnjaka počela protesnom skupštinom mostarskih građana 5. maja 1899. povodom vijesti da su dva dana ranije neki katolici ugrabili Fatu Omanović, maloljetnu kćerku težaka Osmana Omanovića i odveli je u nepoznatom pravcu“. Bošnjaci su se zaintačili da pronađu i spasu Fatu Omanović pa su čak oformili odbor od 12 uglednih članova sa muftijom Džabićem na čelu, koji je prvo okružnom načelniku baronu Banku, a potom i Zemaljskoj vladi, podnio protesni zahtjev da se djevojčica vrati roditeljima. Oni pišu da se „dolaskom okupacije ušunjao veliki broj misionara (...) te su odmah počeli raditi na širenju svoga kršćanstva. (...) Molimo da se (...) krivci strogo kazne i da se jednom zauvijek ovakvom zulumu na put stane“.

Bogzna koliko je mladih Bošnjaka posljednjih godina oteto od vjere, a da se nikad ni oko jedne Fate, a kamo li oko hiljade naših Fata, nije skupila delegacija uglednih Bošnjaka da protestiraju, recimo, kod Visokog predstavnika. Djeluje nam nevjerovatno da danas nekih 12 uglednih Bošnjaka traži krivično gonjenje kršćanskih misionarskih organizacija, kao što je to traženo prije 108 godina. Njihovo rovarenje prihvatamo kao blagodati demokratije, jer je za nas svaki halugar koji kaže: Xendži-mehndži-čwajs – prosvjetitelj i vodič u Evropu; to nam je kompleksaško ubjeđenje proizišlo iz nataložene malograđanske nesvijesti. Da je bošnjačka politika bila više intelektualna, a manje švercerska, da je osjećala potrebu da roditeljski vodi, a ne da dopljačkava opljačkani i poniženi narod – znali bismo svoju vrijednost i imali samopouzdanje.

Agresija na vjeru u Bošnjaka ne samo da je sazrela za proteste, već i za istraživačku obradu, sa podacima o broju i karakteru tih misionarskih organizacija i sa pretpostavkom o broju žrtava. Vrijedilo bi tome dodati i organizirano dejtonsko preseljavanje Bošnjaka u prekookeanske zemlje. Smail Čekić i njegov Institut za istraživanje zločina protiv čovječnosti mogli bi organizirati okrugli sto na tu temu, a da Jakob Finci, kao rasni humanista, bude uvodničar. Vraga!

Bošnjačka politika nikad, ni jednom riječju, nije tretirala ovaj problem. Za razliku od tupavih bošnjačkih političara, jedino se u nekoliko navrata oglašavao reisu-l-ulema Mustafa ef. Cerić: „Posebno skrećemo pažnju da neke humanitarne organizacije koje dolaze u Bosnu i Hercegovinu u svome programu imaju i pokrštavanje Bošnjaka muslimana.“ Tu ti tamo, s vremena na vrijeme, na bošnjačkim webovima i u preostaloj štampi pojavio bi se poneki tekst na ovu temu, i tu bi se priča završila. Šta vrijedi podatak da trenutno u jednom „franjevačkom samostanu preko sto kandidata, mahom muslimana, pohađa kurs iz vjeronauka koji traje nekih tri mjeseca“, a da se „nakon kraćeg

upoznavanja i razgovora krštenice dobijaju za dva do tri dana“ – kad na ovo nema ko reagirati i tome se organizirano, u pravu zaštite svoga identiteta, suprotstaviti?! Možemo mi svaki broj pisati o misionarskim organizacijama, kakva je tzv. „Svaki student“, o paketićima za povratničku bošnjačku djecu koje je „poslao lično Isus Hrist“, ali to nema nikakva efekta.

Vrijeme iščeznuća

Mrtvilo u Bošnjaka upućuje nas na tegobnu pomisao da su kršćanski misionari obavili posao. Za razliku od Bošnjaka koji stvarnost vide dok ima baklave na stolu, ovi po Evropi sade orahe za stoljeća unaprijed.

Pogledajmo šta je 1890. u jednom pismu zapisao zemaljski poglavar Appel: „Sigurno će jednom doći do preokreta u shvatanju Muslimana, a doći će vrijeme kada pokrštavanje neće biti susretano s takvim otporom; međutim, to vrijeme je, svakako, danas još daleko i na to bi se moglo pomišljati tek kad (...) iščezne sjećanje na tursku vladavinu.“

E, pa stigli smo u to daleko vrijeme iščeznuća! Na sceni imamo iste snage koje su pod komandom prvog sarajevskog nadbiskupa Josipa Štadlera (1882) zajmile zaskakati bošnjačke zbunjene i izgubljene njive. Za razliku od onih vremena, u kojima bošnjački prvaci nisu dali na svoje, danas imamo apsolutni profilerski kukavičluk, gnjecavi jad od karaktera, morala, intelekta; niko u Bošnjaka neće da se zamjeri dejtonskim srpsko-hrvatskim šefovima koji nam podvaljuju znak jednakosti između demokratije i odrođenosti od bošnjaštva i islama.

Nad ovim tekstom lebdi pitanje slobode da se vjeruje ili ne vjeruje u šta se hoće i neće. Naravno, sve su to individualna ljudska prava. Ali, stoljetni projekat pokrštavanja Bošnjaka nije individualna misija nekog kršćanina, već strategija moćnih svjetskih organizacija. Otud ne možemo slučajeve prozelitizma tumačiti u individualnoj formi, jer im je cilj strateški i masovni. Taj cilj se naslanja na genocidni projekat uništavanja bošnjačkog naroda, pa aktivnosti kršćanskih misionarskih organizacija treba smatrati zločinom i nastavkom genocida.

Islam je kičma bošnjačkog identiteta: bez islama nema Bošnjaka, bez Bošnjaka nema Bosne. Što reče Džemo Latić – „vrag je odnio šalu, naša je glava u torbi“. Stoga bi te kršćanske hašišare trebalo tretirati kao sljedbenike Radovana Karadžića i Ratka Mladića.

Broj 213, 1. II 2008.

Ko je odgovoran za bezbjednost građana? Policija i pravosuđe. Ko je uništio policiju i pravosuđe? Uništila ih je tzv. reforma pod komandom međunarodne zajednice. Kada se dogodila ta reforma? U vrijeme vladavine SDP-Alijanse, kada su u ime depolitizacije posmjernjavani stari kadrovi a dovedeni politički poslušnici. Prema tome, prava adresa za proteste je sjedište SDP-a!

Drugo ubistvo Denisa Mrnjavca

Već godinama na ovim stranicama pišemo o strateškoj proizvodnji haosa u krajevima sa bošnjačkom većinom, kako bi se od bosanske preostalosti stvorila izgubljena i isprepadana masa, željna odlaska i asimiliranja u sređenije društvene mehanizme. U kritične mase Bošnjaka je već ustanovljena volja da se bude neko drugi, jer je instalirano uvjerenje da bošnjački problemi proizilaze iz toga što su Bošnjaci muslimani. Otud bi uskoro u katoličkim školama moglo biti više bivših muslimana nego katolika. Ojađenim bošnjačkim ljudima ne treba zamjeriti što se priklanjaju jačima i sređenijima, ali, zamjeriti treba bošnjačkoj politici koja u ovaj problem bleji k'o tele u šarena vrata.

Dugoročni genocidni program, sažet u sintagmi – nestanak Bošnjaka – danas se realizira na mnoštvo sofisticiranih frontova, a jedan od njih je bezbjednosni haos. Ne pamtimo vremena komunističkog zla 40-tih i 50-tih godina, da bismo mogli praviti tačnu usporedbu, ali, slutimo da danas u bosanskoj havi lebdi više straha nego tada. Jer, tada si mogao stradati samo ako misliš, a danas možeš biti ubijen i kad ništa ne misliš. Pogrešno vrijeme i pogrešno mjesto mogu te strefiti i u rođenoj kući. Tada si se morao pokoravati jednopartijskom sistemu, a danas moraš čitavom lancu mafijaškog nasilja koji se prostire od OHR-a do posljednje ulične barabe. Etika ne postoji, jednako stradavaju djeca i starci, mačke i golubovi, pošteni i prolazni, jednostavno svi na kojima se može izraziti estetika nasilja.

„Estetika nasilja“ je naslov iz moje kolumne u „Oslobođenju“ koju sam objavio 31. X 2000., a u povodu istraživanja studenata Fakulteta kriminalističkih nauka Zlatana Hozića i Samira Ibrišimovića koji su u seminarskom radu na temu „Nasilje u (srednjim) školama“ ustanovili da je 58% učenika doživjelo oblike nasilja, da 61% ispitanih tvrdi da u njihovoj školi ima fizičkog zlostavljanja, a 32% da su u školi prisutne razne vrste droga. Problem, dakle, nije od jučer, kako se nastoji predstaviti, ali od jučer jeste politikantsko interesovanje da se za aktuelno nasilje optuži baš ova vlast. Sumnjivo, nejasno, šuplje i smrdljivo.

Nije moguće da se nonšalantno ubistvo u tramvaju jednog finog i mirnog mladića, kakav je, vele, bio pokojni Denis Mrnjavac, nastoji iskoristiti

u političke svrhe?! Koji bi kreteni mogli suosjećanje u boli zamjeniti za monstruoznu računicu – da se pokoriste jednom tragedijom kako bi suze, strah i gnjev usmjerili na svoje političke protivnike?!

Mafizacija policije i pravosuđa

Ljudski je podržati organiziranje protesta u povodu porasta uličnog nasilja u BiH. Jedinstveni smo u suosjećanju i traženju pravde i sigurnosti. Ali, organizatori, tzv. omladinski pokreti, traže ostavke gradonačelnice Sarajeva Semihe Borovac i premijera Kantona Sarajevo Samira Silajdžića! Kakve to veze ima?!

U skladu sa narastajućom neslobodom, indoktrinacijom i zaglupljivanjem narodnih masa, koje će razumjeti samo ono što im se medijski servira, pored javnosti prolazi ova bijedna fašizacija demokratskog prostora, koja ne preza ni od zloupotrebe pogibije jednog mladića, kako bi se pod plaštom protesta protiv uličnog nasilja otvorila predizborna kampanja, destabilizirala vlast i tražile smjene čelnika Grada i Kantona Sarajevo. Tih nekoliko tzv. omladinskih udruženja, koja djeluju iz fijoka SDP-a, dovoljno su pismeni da znaju kako Grad i Kanton Sarajevo nemaju nikakvog upliva u rad policije i pravosudnih organa, pa ne mogu niti šta narediti, niti šta promijeniti; mogu tek kazati svoj stav, uputiti protest, ponuditi pomoć. Jer, vlast je u ime tzv. depolitizacije odveć distancirana od utjecaja na bezbjednosne i pravosudne instance. Rezultat je – znamo! – idiotizacija i mafizacija policije i pravosuđa, koji efikasno djeluju samo kada treba izmišljati ili montirati tzv. islamski terorizam. U to ime su repolitizirani!

Postoji jedan momenat u kome bismo se mogli složiti sa traženjem odgovornosti za čelnike Grada i Kantona Sarajevo. Činjenica je da oni nisu ništa učinili da makar iskažu suosjećanje sa građanima Sarajeva, a naročito mladima, koji svakodnevno pate i strahuju od novopečenih gospodara hodanja i umiranja na sarajevskim ulicama. Nevjerovatno djeluje spoznaja da gradonačelnicu Sarajeva ili kantonalnog premijera nije, kao (su)građane, zaboljelo to što im je grad postao leglo užasa i straha. Pa valjda imaju familiju koja zlotрпи taj užas! Kakva se to bešćutnost naselila u nosioce javnih funkcija pa da sebe doživljavaju kao novopečene faraone?! Mogli su imati makar toliko sluha da se pojave na protestima, obrate prisutnima i kažu kako oni ne komanduju policijom i pravosuđem. No, naš kritički osvrt o jalovim čelnicima Sarajeva, kilometrima je daleko od balvanskog zahtjeva za ostavkama. Poslušajmo kako to zvuči u saopćenju jednog od ovih SDP-ovskih omladinskih organizacija...

Crvena krava i crveni kmeri

„Vlasti su, više nego iko i išta drugo, krive što su trojica maloljetnika polila benzinom i zapalila staricu Ljubicu Spasojević, za brutalno ubistvo mladog Denisa Mrnjavca i teško ranjavanje 21-godišnjeg Sarajlije.“ Ili: „Dvoje navedenih

(gradonačelnica i premijer) su direktno odgovorni za stanje u Sarajevu, gradu u kojem noževima ubijaju mlade... Ostavke očekujemo do srijede. Njihovim nasljednicima poručujemo da u minimalnom roku riješe pitanje sigurnosti u Sarajevu, ili će ih zadesiti mnogo gora situacija od ove u subotu.“

Kad bi izašao Zlatko Lagumdžija i izgovorio ove nasilničke i glupave poruke, mnogi bi pomislili da je pobudalio. Ali, kad se takve budalaštine utrpaju u usta tzv. omladinskim organizacijama, onda sve može biti pravdano mladošću i neznanjem. Čak šta više, „Oslobođenje“ podpiruje zabunu, pa umjesto da kanališe suštinu protesta, u naslovu izdvaja sljedeće: „Građani traže ostavke premijera i gradonačelnice“. Nije istina! Ostavke traže omladinski gelipteri, za račun svojih stranačkih šefova, a građani traže mir i sigurnost, i to od onih koji su za to odgovorni. Šteta, taman smo pomislili da se „Oslobođenje“ otrgnulo i partijske tupavosti.

Federalna TV je nastavila morbidnu manipulaciju pogibijom Denisa Mrnjavca, jer je u „Vijestima“ u 22 postavila anketno pitanje – da li je vlast kriva za bezbjednosni kaos – čime je proračunato podržala zabunu, nastojeći da opravdani gnjev građana usmjeri na gradsku i kantonalnu vlast. No, od ove televizije, koju uređuje medijski prostak Bakir Hadžiomerović, nije se ničemu zdravome ni nadati.

Medijsko i političko siledžijstvo se nastavilo, uprkos tome što je iz Ureda Gradonačelnice razaslato jedno uljudno saopćenje u kome se objašnjava da Grad Sarajevo nema ingerencija u pogledu rada policije. Manipulatorski mediji su bez ograde i distance objavili novo saopćenje pokreta što se zove „Dosta!“ u kome ovi „crveni kmeri“ ponavljaju svoje glupave zahtjeve za ostavkama, te poručuju: „Moramo se okupiti u još većem broju i pokazati nesposobnim političarima da se ne šalimo.“ Nema nikakve sumnje, jer ne šali se ni krava kad se zaobada! Potom slijedi sramna i providna manipulacija tragedijom, koja glasi: „Nevladine organizacije, opozicija, demobilizirani borci, otpušteni i opljačkani radnici i svi ostali moraju da stanu na stranu građana i daju podršku protestima u srijedu.“ Pobogu, zar ovi protesti nisu organizirani zbog ubistva Denisa Mrnjavca, a ne zbog opozicije, boraca, otpuštenih i opljačkanih radnika?! Zašto bi se nasilje više ticalo radnika, nego intelektualaca, boraca nego neboraca - kad su svi žrtve?! A to „moranje“, ono je politički srušeno sa Berlinskim zidom. Na kraju, laž je da se odazivom „staje na stranu građana“, jer građani nisu ni tražili besmislene ostavke, već sigurnost koja svakako nije u nadležnosti lokalnih vlasti.

SDP je tvorac haosa

Kao što smo vidjeli, tzv. omladinci direktno optužuju gradonačelnicu i premijera za spaljivanje starice i ubistvo mladića. (Tako je Krug 99 optužio reisa Cerića za ubistvo koje je počinio Muamer Topalović!) Potom tvrde da su njih dvoje – direktno odgovorni za stanje u Sarajevu. Iako su u statusu udruženja

ribara ili golubara, oni ultimativno traže ostavke do srijede, pa još i prijete. Sve je to ta demokratija i sve je to ta mladost na kojoj svijet ostaje! Vraga! Glasno-govornici tzv. omladinskih pokreta su tek jeftini poslušnici svojih perverzih stranačkih šefova, koji su svikli da manipuliraju sa ljudskom tragedijom. Onaj koji je mogao nevine ljude poslati na Kubu, takav može iskoristiti i ubistvo Denisa Mrnjavca da plasira nebuloze o ostavkama. Od SDP-ovih starmalnih šupljikata treba odvojiti opravdane strahove i proteste građana Sarajeva, koji imaju pravo da danonoćno traže poboljšanje bezbjednosne situacije. Ali, pred kojim vratima?

Ključno je pitanje: Ko je odgovoran za bezbjednost građana? Policija i pravosuđe. Ko je uništio policiju i pravosuđe, koji su poslije rata kvalitetno radili svoj posao? Uništila ih je tzv. reforma pod komandom međunarodne zajednice. Kada se dogodila ta reforma? U vrijeme vladavine SDP-Alijanse, kada su u ime depolitizacije posmjernjivani stari kadrovi a dovedeni politički poslušnici. Prema tome, prava adresa za proteste je sjedište SDP-a! Uz pomoć OHR-a, SDP-Alijansa je napravila ovog monstruma koji djeluje kao glava organiziranog kriminala, gdje se tu trguje sa svim i svačim, pa i sa bezbjednošću građana. A kako? Pa tako što su bezbjednosne instance odgojile i pustile horde bijesnih kerova na našu djecu, na bespomoćne građane, kako bi se stvorila psihoza straha i beznađa, koju treba pripisati vladajućoj garnituri, e, da bi nam se SDP nametnuo kao alternativa. To je predstava koja se trenutno odigrava, uz emotivno učešće zbnjenih građana, čiji opravdani strah postaje gorivo ove zločeste manipulacije. A ako sve ovo nije tačno, neka prozvani smognu snage pa objasne „direktnu odgovornost“ Grada i Kantona za eskalaciju nasilja.

U kontekstu ove teme bilo je zanimljivo pratiti napade SDP-a na Rijaset Islamske zajednice u povodu slučaja uvođenja vjeronauke u predškolske ustanove. Pod naslovom „NE DIJELITE djecu“ SDP poručuje da će „do kraja istrajati u borbi protiv svih podjela u ovom društvu“. Oni podrazumijevaju da Djed Božićnjak ne pravi podjele, a da vjerska edukacija muslimanske djece potencira podjele, čime svjedoče da je islam za njih faktor smetnje i pometnje, te da ne uvažavaju multikonfesionalni karakter ove zemlje. Za njih je islamski vjeronauk „radikalna islamizacija“, a ne podučavanje sistemu smirenosti i dobrote. Dakle: kreteni.

Ovaj slučaj pominjemo tek da bismo ilustrirali tu moralnu i etičku ćenifu iz koje izvire svakovrsne perverzije, kakva je i ova u kojoj se ideologizirane institucije dejtonskog s-h sistema udružuju da iskoriste jednu tragičnu smrt za hajcanje predizborne kampanje SDP-a. Tako je po drugi put ubijen Denis Mrnjavac, jednako hladnokrvno, bešćutno, sa prostom računicom – da je njegov život gorivo za oranje biračkog tijela i proizvođenje glasova.

Koje su ubice opasnije, prve ili druge?

Broj, 15. II 2008.

Bošnjački sabor (1993-2008) je bio prvi konkretan, neovisni i suvereni izraz bošnjačkog nacionalnog samodefiniranja, kakav nikada prije, ni poslije, ni u jednoj institucionalnoj - svebošnjačkoj formi - nije ostvaren. Zato je Bošnjački sabor događaj bez premca u bošnjačkoj nacionalnoj povijesti, a 28. septembar jedini datum koji bi se trebao slaviti kao bošnjački nacionalni praznik.

Moja borba za bošnjaštvo

Već mjesecima osluškujem da li će bošnjačko društvo primjereno obilježiti 15. godišnjicu Bošnjačkog sabora, u znak sjećanja na 27. i 28. septembar 1993., kada je na skupu bošnjačkih intelektualaca i političara u Sarajevu, nazvanom Bošnjački sabor, bošnjačkom narodu vraćeno njegovo povijesno ime, a što je verificirano u aprilu 1994. usvajanjem amandmana na Ustav RBiH u Skupštini RBiH, te preneseno u Ustav BiH koji je proizišao iz Dejtonskog sporazuma. Evo, dva-tri dana prije ovog malog jubileja, u našoj javnosti nema nikakva nagovještaja da bi ovaj povijesni datum mogao biti obilježen u suglasju sa svojom povijesnom težinom.

Povijesna dimenzija

U zdravim okolnostima, mjesecima unaprijed bi se znao organizacioni odbor i program manifestacije kojom bi se iskazao pijetet prema događaju koji je Bošnjacima, nakon stoljeća svođenja na vjersku grupaciju, vratio njihovo povijesno temeljeno nacionalno ime. Gledano u isključivim nacionalnim okvirima, ovo je najznačajniji datum savremene bošnjačke nacionalne povijesti, budući da Dan neovisnosti i Dan državnosti dijelimo sa suvlasnicima Bosne i Hercegovine. Bošnjački sabor je bio prvi konkretan, neovisni i suvereni izraz bošnjačkog nacionalnog samodefiniranja i samoodređivanja, kakav nikada prije, ni poslije, ni u jednoj institucionalnoj - svebošnjačkoj formi - nije ostvaren. Zato je Bošnjački sabor događaj bez premca u bošnjačkoj nacionalnoj povijesti, a 28. septembar jedini datum koji bi se trebao slaviti kao bošnjački nacionalni praznik. Otud je bilo normalno da stranke i institucije koje se određuju kao bošnjačke, prirede primjeren program obilježavanja 15. godišnjice Bošnjačkog sabora. Sve što je ispod naučnog skupa na ovu temu, djeluje kao čitulja, kao zakrpa, i nije adekvat povijesnoj dimenziji Bošnjačkog sabora i refleksiji koju je morao imati u bošnjačkoj političkoj datosti.

Zašto bošnjačka politika, ali i prateća bošnjačka akademska elita, nemaju osjećaj da prepoznaju obavezu i dobrobit obilježavanja ovako značajnog događaja? Možda zato što su se nejasnoće koje su pratile Bošnjački sabor

preselile u današnjicu, pa s nama putuju kroz vrijeme, kao teret nesporazuma, poremećaja i nezrelosti.

Pitanje opstanka

O Bošnjačkom saboru ne mogu pisati bez osobne osjećajnosti, jer je na tom skupu moja lokalna borba za bošnjaštvo doživjela priznanje i satisfakciju, nakon što je bila proglašavana besmislenom, anahronom, pa i izdajničkom. U tuzlanskoj regiji ne postoji ni jedan autor, osim mene, koji se u predratno i u ratno vrijeme bavio temom bošnjaštva i zagovarao povratak bošnjačkog nacionalnog imena. Tu svoju borbu za bošnjaštvo vodio sam neovisno od ratnih sarajevskih političkih strujanja i pregibanja, a što je isključivo uzrokovano svekolikim blokadama i rasparčanošću medijskog prostora.

Za mene u to vrijeme nije bilo važnijeg reformskog zahvata od reafirmacije bošnjaštva. Smatrao sam besmislenim svako promišljanje našeg nacionaliteta, dok se ne ispravi nepravda kojom su Bošnjaci nacionalno strpani pod vjersku odrednicu tzv. muslimanske nacije u BiH. Činjenica da su s početka 1992., pod pritiscima blokada i izolacije, Bošnjaci dovedeni u poziciju da po prvi put definiraju sebe, dodatno je pojačala potrebu za ispravljanjem ove nepravde.

Bošnjačka politika tada, kao i sada, nije imala inicijativu, tako da se uopće nije izjašnjavala o mogućnosti reafirmacije bošnjačkog nacionalnog imena. To je dodatno učvrstilo moja uvjerenja da je povratak bošnjaštvu najvažniji korak koji treba načiniti u definiranju bošnjačke nacionalne platforme. Budući da sam kritički pisao o zagubljenosti tadašnje tzv. muslimanske politike, na sebe sam navukao gnijev lokalnih glasnogovornika nacionalne politike koji su ideju bošnjaštva imenovali propalom, metuzalemskom, pa i, ne znam otkud im to, jugonostalgičarskom. Muslimanski protivnici bošnjaštva su tvrdili da je ono umrlo i prije nego je austrijski ministar Benjamin Kalaj pokušao da ustanovi interkonfesionalno bošnjaštvo, koje su vremenom odbili i tadašnji muslimanski prvaci. Dalo bi se posebno pisati od političkim nesporazumima i otporima povratku bošnjaštva. Posebno što je bošnjaštvo na koje bosanski muslimani polažu povijesno pravo različito od svih dotadašnjih viđenja bošnjaštva, budući da je ovo bošnjaštvo do pune nacionalne odrednice sazrelo tek nakon 1992. godine.

Bošnjaštvo je bilo moja opsesija, koja je ojačavana apsurdnim odbijanjem bošnjaštva od tadašnje tzv. muslimanske politike. Ta autorska opsjednutost jednom, činilo se, mrtvom idejom, nalikuje mi na ovu moju opsjednutost temom izmišljanja tzv. islamskog terorizma. Kao što su se tada sva politička i ratna pitanja prelamala kroz nužnost povratka bošnjaštvu, tako i danas za nas nema važnijeg pitanja od otpora izmišljanju tzv. islamskog terorizma. Bez bošnjaštva mi nismo imali ni jezičku vezu sa svojom zemljom, jednako kao što nam bez odbrane bošnjačke žrtve nema mjesta u budućnosti. Oba pitanja ključna su za opstanak. Prvo je riješeno. A drugo se ignorira, baš kao što je do septembra 1993. ignorirana ili negirana ideja bošnjaštva.

Trajno ustoličenje

Gdje je odgonetka marginaliziranja i ove obljetnice Bošnjačkog sabora? Postoje mišljenja da je Bošnjački sabor bio svojevrsno preduhitrenje inertnosti tzv. muslimanske politike koja je bila spremna kapitulirati pred pritiscima da se ustanovi nekakva muslimanska državica, koja bi dosad nestala sa lica zemlje. Ova mišljenja nemaju uporišta ni u kakvim aktima. Bošnjačka politika ih nikad nije potvrdila, ali ih jeste bezbroj puta demantirala zalaganjem za državu i zajedništvo. Nejasnoće oko povijesnog Bošnjačkog sabora zadiru, evo, i u kulturu pamćenja, pa političke i akademske elite se rađe klonu uspomene na maglovit događaj, namjesto da maglu raščiste afirmacijom kristalno vidljivog i korisnog postignuća Bošnjačkog sabora: trajnog ustoličenja bošnjačkog nacionalnog imena.

Odlomci iz tekstova Fatmira Alispahića
o bošnjaštvu iz 1992. i 1993. godine,
koji su objedinjeni u knjizi „Krv boje benzina“ (1996),
u poglavlju „Borba za bošnjaštvo“

Krv boje benzina, 11. XII 1992.

Jedini svijetao put Muslimana jeste u skoro hiljadugodišnjoj istoriji bošnjaštva, koje je od Austrije na ovamo sistematski uništavano, pa i onim „M“- čime definitivno postaju narod bez države. Samo kao Bošnjaci mogu povratiti domovinu!

Država bez nacije, 23. IV 1993.

Najčudnije je što se Muslimani ne žele odreći svoga „M“ i prihvatiti bošnjačku naciju kao znak pripadnosti svojoj domovini i kao platformu ostvarenja vlastitih interesa.

Zaćarani bosanski krug, 7. V 1993.

Veliko, komunističko „M“ na kome se uporno insistira staro je tek nešto više od tri decenije. A bošnjačko je staro jedan milenij, i muslimansko u njemu više od 500 godina. Šta je onda od ovoga dvoga hibridno?

Bosna bez Bošnjaka, 1. VII 1993.

Da bismo opstali i ojačali tako da naš opstanak više ništa ne može dovesti u pitanje – potrebno je punom snagom riječi definirati sebe. Na žalost, ni danas poslije svega što nam se dogodilo, izvjesna jugo-komunistička rješenja bosanskog, odnosno muslimanskog pitanja nisu raskrinkana i ispravljena. Komunistička sh koalicija je prilikom „velikodušnog“ davanja velikog „M“ Bošnjacima-muslimanima računala sa eventualnim raspadom Jugoslavije, a time i rasparčavanjem Bosne, odnosno ostvarivanjem svojih hegemonizama.

To je bivalo samo moguće ukoliko se Bošnjacima-muslimanima oduzme pravo na domovinu, kroz nepriznavanje bošnjačke nacije. Ako je isključivi interes Bošnjaka-muslimana cjelovita i nedjeljiva BiH, čudnim se doima to što muslimanski prvaci još uvijek ne insistiraju na konačnom rješenju ovog kapitalnog pitanja. Ono i dalje ostaje otvoreno, tako da Muslimani polako ali sigurno, uz asistenciju Zapada, nestaju sa Zemlje Bošnjačke, a da nikome sutra neće moći kazati gdje im je bila domovina.

Bošnjaštvo kao sudbina, 9. VII 1993.

Oružjem se možemo i moramo braniti, dok rat ne stane, a onda moramo sve svoje snage uložiti u bošnjaštvo, jer je ono jedini put do naših Foča, Zvornika, Višegrada... Put je u bošnjaštvu kao sudbini!

Bosna pripada Bošnjacima, 30. IX 1993.

Bošnjaštvo je platforma i garant naše budućnosti, i ono nam kazuje da borba za cjelovitu Bosnu i Hercegovinu, uprkos aktuelnim podjelama, nije izgubljena. To je dugotrajan proces, a bošnjaštvo je garant da će cilj nekada biti i ostvaren.

Svjetonik bošnjaštva, 2. X 1993.

Narod bošnjački dovoljno je mudar i zna da onaj ko ga nagoni na osvetu prema nevinim i nedužnim, ko ga huška da mrzi i linčuje sunarodnjake koji se nisu odrekli bošnjačke ideje – da mu taj ne može željeti dobro. Takvi su samo u jednoj godini od Jugoslovena i komunista postali SDP-ovci i reformisti, pa onda velikomuslimani, pa, eto, pošto je sad i to došlo u modu – postaće i Bošnjaci. Iako su doskora bošnjačko povijesno ime poistovjećivali s četništvo.

Bez bošnjaštva Bosna je smrtna hasta, 5. XI 1993.

Čime tumačiti to što je aktuelna muslimanska politika nije dopustila da bh muslimani svoju domovinu brane kao Bošnjaci?! Ispada da su pušku uzeli samo kao „konstitutivni Muslimani“ (takva nacija ne postoji! ona je jugoslovenska prevara!). Upornim negiranjem bošnjaštva, kao prevashodnog nacionalnog interesa bh. muslimana, dotična politika je učinila uslugu našim neprijateljima. (...) Hvala milostivom Allahu pa su istinski rodoljubi održali istorijski Bošnjački sabor na kome je poslije toliko godina prevare bh. muslimanima vraćeno pravo na nacionalno ime, dostojanstvo i odbranu domovine. (...) Destrukcija ovremenosti proizilazi iz sistematskog dezavuiranja bošnjaštva koje je oduvijek bilo jedino sposobno usmjeriti časovnik ovog tla u pravom smjeru. Dok nam se u svim porama ne začuju kristalni damari bošnjaštva, tlo će nas ubijati kao prokletnike; bićemo poput bespomoćnih mladunčadi koje napušta majka, i ostavlja na nemilost okrutne prirode, jer na njima ne osjeti svoj dah.

Broj 228, 26. IX 2008.

Kakva je razlika između patrijarha velikosrpskog zločinstva Milana Lukića, koji je u hašku sudnicu unio Kur'an kako bi dodatno povrijedio svoje žrtve, i bošnjačkih kvislinga koji izmišljaju da se po Sarajevu premlaćuju pravoslavni popovi i da Tuzli prijeti najezda vehabija?

Patrijarh genocida

Niko kao višegradski kasapin Milan Lukić ne simbolizira praktičnu realizaciju genocidnog zločina nad bošnjačkim narodom. On je taj koji je odvodio, klao, mučio, silovao, hladnokrvno ubijao i presuđivao, i u njemu se sažimaju sva dosadašnja bošnjačka iskustva žrtve. Sve priče koje smo slušali o četničkim, ali i ustaškim zločinima nad bošnjačkim civilima, o tom nevjerojatnom spektru morbidne mašte u otimanju ljudskog dostojanstva i života – sažete su u tom Milanu Lukiću, kojemu se sudi pred Haškim tribunalom. On je patrijarh srpske genocidnosti, centralna figura na slici svih onih naših pitomih komšija, čika Lazine i tete Milojkine djece, koji su preko noći podivljali i sa teškom mržnjom počeli progoniti nas, rastavljati od porodica, odvoditi u nepoznato, a najčešće u smrt.

Milan Lukić je prvi među krvnicima, jer je iskazao najveći talenat za praktičnu realizaciju genocida nad Bošnjacima. On nije samo mrzio i ubijao, on je nastojao da svojoj mržnji, i svojim ubistvima, udjene kreativnu dimenziju, što znači da je u svojim zločinima uživao, kao što normalan insan uživa dok srče kahvu. Za njega je prerezani muslimanski vrat što je za nas ružin cvat, za njega su krvavo krkljanje, samrtni hropci i krici nejakih što su za nas pjevovi ptica u proljeće, njegovi su se estetski kodovi navili prema gaženju ljudskog i biološkog dostojanstva ljudi koji pripadaju islamu. Milan Lukić je živa transvremenska arhiva srpsko-pravoslavne genocidne prakse, jer sažima sve najgore što je ta praksa izrodila kroz kontinuitet genocida nad Bošnjacima, u čijim pauzama su oštreni noževi a Bošnjaci tjerani na zaborav, kako bi prošlim i budućim Lukićima bilo zanimljivije da probuđenu žrtvu gledaju u vrele, unezvjerene oči. Stoga Milan Lukića treba razumijevati i pamtiti kao centralnu pojavu u praktičnom i monstroznom spektru realizacije genocida nad Bošnjacima, jednako kao što kao inspiratore i organizatore tog genocida pamtimo Milioševića, Karadžića i Mladića, ali i one koji još uvijek uživaju građanske slobode, poput zločinačkog vladike Vasilija Kačavende.

Arhiva genocidne prakse

Šta se uopće može očekivati od tog luđačkog mentalnog prostora koji je zaokupljen „istragom poturica“, a u suštini, uzaludnom ambicijom da se vlastita

genetska feleričnost, onečišćena djedovina, slavenska polukrv, ta polumilenijska izmiješanost sa azijatskim ćaćama, namiri kroz genocid nad slavenskim muslimanima, Bošnjacima, kao najčišćim izdancima slavenskog juga?! Srbi koji sebe sebi prikazuju kao baštinike (pan)slavenstva tako liječe svoje grdne komplekse, jer progone Bošnjake koji su nemiksani, i u slavenskom smislu čišći i sretniji od njih, a u vjerskom, stabilniji i smjerniji. No, vjera je jedina tačka zbog koje su Srbi navodno bliži slavenskim korijenima, iako te korijene, bogme, ne određuje vjera, već boja brkova.

Otud je razumljivo što se u svim srpskim tzv. nebeskim nastojanjima da se nadrede Bošnjacima, islam uzima kao ključno i diskreditirajuće mjesto za uspostavu granice, razlike i identiteta. U velikosrpskim medijskim mahnitajima bezbroj puta je govoreno o poturicama, pa „muhadžedinima“, ili džihad ratnicima, a nikad niko pošteno nije kazao kako su Bošnjaci slavenski narod koji u mnogim smislovima, kakav je recimo jezički, baštini slavensku izvornost. Bošnjaci su prikazivani kao strano tijelo u Evropi, i u Bosni, kao uzrok sukoba i napetosti, a posljednjih godina, evo, i kao navodna teroristička opasnost. Uvijek treba naglasiti kako to lažno prikazivanje ne bi bilo ni iz bliza uspješno da ga ne podupiru SDP-ovi komunisti i njihovi medijski plaćenici po Sarajevu. U središtu svih ovih podvala, kao ključ razlike, uzima se islam.

Vjerski identitet Bošnjaka možda i ne bi bio toliko bitan, da se njime ne potcrtava pravoslavlje u Srba, kao isključivi argument njihove vezanosti za panslavenski svijet. Jer, da im nije pravoslavlja, ostali bi im samo turski brkovi. Stoga je islam u fokusu velikosrpske genocidne operacije, kao sredstvo za ubjeđivanje Zapada u onostranost Bošnjaka, ali i kao poligon na kome se istresaju srpske transgeneracijske frustracije. Ta velikosrpska opsjednutost islamom kao isključivim značenjem bošnjačkog naroda, nerealna je, zlobna i proračunata. Islam jeste duhovna kičma bošnjačkog naroda, ali nikako nije sve u Bošnjaka. No, ako bi velikosrpska optika uvažila da u Bošnjaka ima i drugih, svjetovnih izraza duhovnosti, time bi priznala bošnjački nacionalni identitet, koji je sam po sebi složen i višeslojan. Naravno, genocidno srpstvo nema snagu za toleranciju, pa će Bošnjake i ubuduće doživljavati kroz iskrivljenu sliku islama, odnosno ničim utemeljene islamofobije. Cijelo 20. stojeće prošlo je u velikosrpskom negiranju i nipodaštavanju Bošnjaka, kao naroda kojemu je islam zasnovao navodni hibridni karakter, što je teza koja otvara neugodno pitanje srpskog genetskog porijekla.

Ovo kazujemo da bismo razumjeli prirodu divljaštva i kukavičluka koja proizilazi iz velikosrpskog svodenja Bošnjaka na islamofobijski diskurs, i nemanja snage da se Bošnjaci uvažavaju kao narod sa samosvojnim identitetom. To što je Milan Lukić u sudnicu Haškog tribunala unio Kur'an, kako bi dodatno povrijedio svoje žrtve, proizilazi iz cjelokupnog aspekta velikosrpske genocidnosti, i ne može se promatrati van tog lanca progona i nipodaštavanja bošnjačkog naroda. U srpsku genocidnu maštu se uklapa i podatak da se radi

o primjerku Kur'ana iz kojeg je Lukić otrgnuo 60 stranica i natjerao žrtvu da ih pojede, kao i to da je sve ove godine tu blasfemičnu uspomenu nosio sa sobom, kao pravoslavnu relikviju. Milan Lukić je izdanak svesrpskog odnosa prema Bošnjacima, koji se dakle i u vrijeme komunizma i prividnog mira, a zapravo pauze u klanju muslimana, baštiniu u srpskim kućama, kao mjesto odgoja svetosavskog identiteta. Dok smo punim plućima živjeli godine komunističkog mira, kao što danas živimo godine dejtonskog mira, u spremnosti da za mir samožrtvuujemo pamćenje, u srpskim je kućama bez ikakve racionalne potrebe odgajana mržnja prema Bošnjacima, tako strasna, tako potkovana, da se prvom prilikom pretočila u klanicu muslimanskih vratova. Sa bošnjačke i muslimanske tačke gledišta za ovu mržnju nema nikakve potrebe, no, Srbi su znali da je njihovo svetosavsko, dakle, nacionalno biće, uslovljeno „istragom poturica“ i osvetom nad Bošnjacima.

Faustovska cijena

Danas kada je nestajanje Bošnjaka premašilo kritičnu crtu, i kada prijeti potpunim brisanjem Bošnjaka sa karte stvarnosti, Srbi bi se morali boriti za bošnjački opstanak, onako kako se lovačka društva bore za opstanak divljači. Srbi su to radili poslije svakog genocida, jer su se primirivali, ušminkavali kao prijatelji i dopuštali obnavljanje bošnjačkog biološkog fonda. Posljednji genocid je ozbiljno uzdrmao mogućnost obnove srpskog nacionalnog lovišta, bez kojeg je neodrživ svetosavski identitet, zasnovan na mržnji i osveti prema muslimanima. Bošnjaci su istrebljeni kao nikad dosad, svedeni na geto firtalja Bosne, u kojemu više ni za koga, pa ni sami za sebe, ne predstavljaju nikakav faktor, ni u političkom, ni u ekonomskom, a pogotovo ne u vojnom smislu. Iako je bjelodana bošnjačka izgubljenost, koja odveć djeluje garibski, nastavljaju se isti shematizmi vrijeđanja i proganjanja Bošnjaka kao da su Bošnjaci i danas onaj faktor koji je iz genocidne agresije izašao sa silom od 200.000 naoružanih vojnika, sa suverenom vlašću na odbranjenoj teritoriji i sa očekivanjem da će kreirati makar svoju budućnost.

Zbog nepostojanja nacionalnih institucija, kakve imaju svi narodi, kao što je Bošnjačka akademija nauka i umjetnosti, Muzej genocida, Matica bošnjačka, zbog svodenja nacionalne politike na polupismene i korumpirane političare, Bošnjaci su danas dovedeni u stanje kliničke smrti. Jedina korist od te smrtnosti je u tome što sve optužbe i uvrede na račun Bošnjaka djeluju otužno i što u njih teško da mogu vjerovati i oni što ih kreiraju i ispaljuju. Otkud tzv. islamski terorizam u muslimana koji su sve manje muslimani, a sve više kršćanski medijativni mutanti, odrođeni od sebe i izgubljeni u islamofobičnom svijetu koji ih i dalje getom i bijedom kažnjava kao muslimane, iako ih je skoro preveo preko rijeke?! U tom rezervatu za muslimane, terorizma nije nikad ni bilo, a islama je sve manje, pa otud svako ko insistira na ovim starim i uigranim shematizmima djeluje kao teški i demodirani lažov.

Prije neki dan je jedan reditelj kojemu je Sarajevo dalo sve, oklevetao svoj grad kao mjesto kojim ne smiju hodati pravoslavni popovi jer ih prebijaju tzv. islamski teroristi. Prije neki dan je i SDP-ov načelnik jednog grada sa bošnjačkom većinom kazao da je svojom pobjedom spasio taj grad od najezde vehabija, a usput je dao i podršku festivalu pedera, čime je poslao poruku da preferira pedere, a prezire muslimane. Znaju oba ova lika šta je istina – da u Sarajevu niko nikad nije uvrijedio a kamo li pretukao pravoslavnog popa i da ni u jednom gradu sa bošnjačkom većinom nema više od 50-tak braće koju ovi zovu tzv. vehabijama, pa najava najezde nema nikakvog uporišta. Zašto onda to čine ova dvojica bošnjačkih z-likova? Zato što kao ljigavi poltroni, beskičmenjaci, moralni i patriotski jadnici, prodaju bošnjačku čestitost za sitne poene kod velikosrba i velikohrvata, koji će aplaudirati njihovoj spremnosti da blate sopstveni narod i izmišljaju tzv. islamski terorizam i ekstremizam u Sarajevu i Tuzli. Dejtonski režim podrazumijeva vladavinu srpskog i hrvatskog nacionalizma, odakle se kao demokrate promoviraju isključivo oni Bošnjaci koji pristaju da isljeđuju i progone Bošnjake. Kad pogledate dejtonsku FTV i BHTV, kao i plaćeničke magazine, vidjet ćete da kao demokrati u Bošnjaka slove i pojavljuju se samo oni koji su oblatili bošnjački narod. To je faustovska cijena uspjeha u dejtonskom režimu. Samo nevjerniku i otpadniku može biti slatka hrana i imovina bez halala, i navodni uspjeh do kojeg je došao preko blaćenja nevinih ljudi. Sva je sreća pa papir pamti.

Blasfemija bez značenja

Kad s jedne strane vidimo zločinca Milana Lukića, koji u sudnicu unosi Kur'an kako bi i u tom skućenom prostoru povrijedio svoje žrtve, a s druge strane vidimo ove sarajevske i tuzlanske kvinslinge koji za račun islamofobijskog fašizma izmišljaju tzv. najezde vehabija – tada uočavamo taj ogromni multimedijski raspon u kome djeluje gaženje bošnjačkih svetinja i dostojanstva. Taj sistem ponižavanja muslimana razrađen je kao velikosrpski duhotvorni i državotvorni interes, jednako kao što uspomena na holokaust biva izraelski državotvorni interes. Ne radi se o incidentu koji je u haškoj sudnici počinio svirepi i bolesni ubica, već o gestu koji je potkovan cjelokupnim duhovnim i državotvornim bićem svetosavskog srpstva, čije se moći odveć preljevaju i po političkim i mentalnim krajevima koje smatramo svojim, bosanskim.

Na žalost, velikosrpska genocidnost se danas isprepliće sa zapadnom islamofobijskom praksom, tako da smo se gaženja Kur'ana nagledali i u toku zapadne agresije na Irak i genocida nad muslimanima Iraka. Zapadna neosjetljivost prema muslimanskim životima, žrtvama i svetinjama uzrok je nedopustivog stava Haškog tribunala u vezi sa monstruožnom provokacijom koju je u sudnici počinio Milan Lukić. Za njih to nema nikakvo značenje.

Broj 230, 24. X 2008.

Ko to vlada gradovima koje smatramo odbranjenim? Čija je to vlast u Sarajevu i Tuzli koja najvišim gradskim priznanjima nagrađuje emisiju „60 minuta“, kao najjistureniji balkanski minobacač islamofobijskog fašizma? Zalud što su Bošnjaci sjedinjeno, kao rijetko kad, kroz stotine tekstova i saopćenja, kazali da ih vrijeđa ova emisija, SDP-ove vlasti žele baš nagraditi to što vrijeđa Bošnjake. To ne može biti bosanska vlast! To mora biti vlast Draže Mihailovića, Mladića i Karadžića, Ante Pavelića, Šuška i Bobana! Otac im je Adolf Hitler.

Bošnjački život pod okupacijom

Bošnjaci žive pod okupacijom dejtonskog islamofobičnog sistema, kojim gospodari velikosrpsko i velikohrvatsko bratstvo, uz slugansku podršku zakupljenih ili iskompleksiranih bošnjačkih kadrova. Nema nikakve razlike između profesora političkog trača na Filozofskom fakultetu u Sarajevu, plag. dr. Envera Kazaza i sličnih likova koji su u drugom svjetskom ratu sa cvijećem i maramicama dočekivali Hitlerove, Musolinijeve i Pavelićeve fašiste. Isti je to moralni i mentalni jad, koji mjeru samorealizacije nalazi u služenju jačem, u tlačenju slabijeg, a što je „žuti profesor“ već u ratu iskazivao „njegujući“ sarajevske Srbe.

Za razliku od ovakvih, ja sam se u ratu borio protiv benignih pojava bošnjačkog nacionalizma i uporno branio bosansku jednakopravnost lojalnih Srba, Hrvata i svih drugih koji nisu muslimani. Bio je decembar 1992. kada su me SDA i sve muslimanske organizacije Tuzle proglasile „četnikom i neprijateljem muslimanskog naroda“, jer sam digao glas protiv verbalnog vrijeđanja mojih srpskih sugrađana. O tom kleronacionalizmu u ratnoj Tuzli proračunato su šutjeli i tadašnji i budući načelnik, i sve druge buduće zvijezde demokratije i multikulture, jer je tada bilo isplativo tolerirati bošnjačke nacionaliste i srbo-mrsce. Oni su još 1992. poukivali antifašistička obilježja, nazive škola, ulica, trgova, proglašavali su mrtvim antifašističke praznike (npr. 2. oktobar 1943.), dok sam ja pisao tekstove o pupčanoj vezi između ZAVNOBiH-a i bosanske državnosti, svjestan da nema Bošnjaka bez bosanstva i države Bosne i Hercegovine. Sve ovo je dokumentirano tekstovima i faksimilima u mojoj knjizi „Krv boje benzina“ (1996). No, u dejtonskim su godinama ovi ratni hunjavci odjednom postali go(vo)rljivi borci za toleranciju i zajedništvo. To je proračunata laž, jer su svi oni imali priliku usred rata, i bošnjačkih šovinističkih ekscesa, pokazati na djelu svoj navodni antinacionalizam. I danas postoje jednaki izazovi za sve koji hoće dokazati da antifašizam nije fraza, već konkretna borba. Danas je uzvišeno boriti se protiv islamofobijskog fašizma i progona bošnjačke jednakopravnosti. Što se mene tiče, ja sam uvijek bio, i bit ću, na strani slabijih

i obespravljenih, ma o kome da se radi. Nisam pijun sistema, već sluga pravde, zbog čega sam prošao zanimljiv put od „četnika“ do „islamskog ekstremiste“.

A da Bošnjaci ovladaju Bijeljinom

To što danas čini plag. dr. Enver Kazaz, njegovi SDP-ovski mentori i ideološki podanici, to nije nikakav antinacionalizam, već je to nastavak genocida nad Bošnjacima, putem istjerivanja bošnjačkih znakova identiteta iz dejtonskog sistema, i utjerivanja Bošnjaka u okove nemetnute krivice i osjećanja manje vrijednosti. Navodni antinacionalizam je samo plašt pod kojim se odvija operacija proganjanja Bošnjaka. Eto, pogledajte i analizirajte sarajevske (u suštini s&h medije u Sarajevu) medije, pa ćete vidjeti kako se isključivo diže hajka na tzv. bošnjački ekstremizam! Nema ni traga s&h kleronacionalizmu, koji gospodari na tri četvrtine ove zemlje! Normalno je da tamo nema Bosne? Operacija izmišljanja tzv. bošnjačkog ekstremizma ima za cilj da prikrije genocidnu okupaciju Bosne.

Kao što sam u svojoj knjizi „Teror ‘antiterorizma’“ (2008), na preko stotinu slučajeva dokazao i raskrinkao beščasnu ulogu sarajevskih s&h medija u izmišljanju tzv. islamskog terorizma, kada su se utrkivali da oljagaju bošnjačku žrtvu i dodvore se antiislamskoj histeriji američkog firera, tako ću uskoro dokazati i da se u dejtonskoj totalitarnoj javnosti vodi isključivi rat za izmišljanje negativnosti u bošnjačkom narodu. To da su Bošnjaci i njihova vjera dežurni problem, samo po sebi je devijantno i zaslužuje analizu koja će razotkriti povode, naručioce i izvršioce ovog političkog i medijskog zločina.

Ne treba ići daleko. Dovoljno je uvjeriti se dokle je u ime demokratije zglajzala bošnjačka jednakopravost, i dokle se ta segregirana pozicije manifestira u dejtonskoj svakodnevnici. Evo, recimo, poslužit ćemo se jednim saopćenjem SDP-a iz kojega se vidi kako ova stranka, koja živi od bošnjačkih glasova, vidi ideju multietničnosti. Riječ je o jednom gradu u kome živi 90 odsto Bošnjaka, a u kome je na vlasti SDP. Evo citata:

„Poseban kvalitet jeste izražena volja građana i njihov iskazan senzibilitet u multietničkom struktuiranju Općinskog vijeća, u kojem je od sedamnaest SDP-ovih vijećnika ŠEST Bošnjaka, ČETIRI Hrvata, ČETIRI Srbina, jedan Rom i DVA koja se izjašnjavaju kao Ostali. Ovakva struktura je rezultat programske politike SDPBiH i garant budućnosti Bosne i Hercegovine u skladu sa njenim stvarnim prirodnim i historijskim bićem, odlukama ZAVNOBiH-a i praksom demokratskog civiliziranog Svijeta“. Fajront citata.

Kad se uzme u obzir da je u ovom gradu sa apsolutnom bošnjačkom većinom na javnim i rukovodnim funkcijama preko 50 odsto Srba i Hrvata, onda se lažljiva multietničnost u Općinskom vijeću treba smatrati proračunatom politikom. Laž je da ideje ZAVNOBiH-a, demokratskog i civiliziranog svijeta, stoje iza politike ponižavanja i obespravljanja bošnjačke većine! To je čisti genocidni barbarizam - da vladajuća partija u gradu sa bošnjačkom većinom ima JEDANAEST vijećnika ne-Bošnjaka, naspram ŠEST vijećnika Bošnjaka.

I to kakvih šest Bošnjaka! Po mjeri i vjeri s&h mentora! Onih koji su se morali odreći svoga identiteta, a za razliku od srpskih funkcionera lokalnog SDP-a kojima su Pravoslavna crkva i srpska „Prosvjeta“ drugi dom! Ako je, kako tvrdi SDP, ovakva segregacija Bošnjaka „garant budućnosti Bosne i Hercegovine“, onda je to, sasvim sigurno, budućnost bez Bošnjaka.

Ovoj kratkoj ilustraciji, koja bi se dala razviti u politički esej, treba dodati dvije činjenice. Za antibošnjačku vlast SDP-a su glasali Bošnjaci, dakle, preoblikovani i iskompleksirani duhovi koji u promociji svoje niže vrijednosti vide mjeru života. Bošnjački funkcioneri u SDP-u su žešća varijanta ovih bolesti, jer su proračunato spremni jedan bosanski grad prepustiti srpstvu i hrvatstvu kako bi svoje prodane zadnjice vrtili u fotelji. Srbi i Hrvati u SDP-u slove kao vrli Bosanci, ali se ni jedan od njih ne javi da upozori svoje kolege, bošnjačke mazohiste, da je segregiranje Bošnjaka u gradu sa bošnjačkom većinom udar na ZAVNOBiH, na istoriju i na budućnost. Druga znakovita činjenica je da ni SDA, ni muslimanske institucije, nisu replicirale na ovaj SDP-ov model multietničnosti. Zamislimo da Bošnjaci danas u Bijeljini imaju 60 ili 70 odsto zakonodavne vlasti! A Bošnjaka u Bijeljini nema ni u općinskom podrumu, a kamo li u općinskim foteljama!

Lagumdžijin SDP stoga ne treba više razumijevati kao partiju, već kao model srpsko-hrvatske vlasti nad Bošnjacima, koja genocidno manipulira sa bošnjačkom traumom, forsirajući nametnutu krivicu kao razlog glasanja za navodnu alternativu. Istini za volju, ni jedna stranka nije zaslužila bošnjačko povjerenje, ali sve druge, makar, ne ponižavaju Bošnjake kao SDP. Kazat će neko: Bošnjaci su sami glasali za poniženje. Da, ali Bošnjaci su medijskim pritiscima raspamećeni i utjerani u tu samomržnju i samoponiženje.

Mrcvarenje Mrnjavčeve smrti

Za ovih bezmalo 15 dejtonskih godina, ne samo da smo se svikli kako Bosne nema na tri četvrtine bh. teritorije, već smo evo ugazili u proces odumiranja bosanstva i tamo gdje su Bošnjaci u većini. Čija je to vlast danas u Sarajevu? Čiji je taj Alija Behmen koji nema ni toliko demokratske kulture da zaustavi primitivnu harangu na svoju prethodnicu, bivšu gradonačelnicu Semihu Borovac, kojoj ne dozvoljavaju ni da bude član nekakve komisije pri Gradskom vijeću? Ni bivšem premijeru Samiru Silajdžiću ne daju da bude član nekakve druge komisije. U obrazloženju inicijative za uklanjanjem bivših sarajevskih čelnika iz nekakvih komisija, Sanja Lazar i Duško Mirjanović (SDP) navode – „nezadovoljstvo građana Sarajeva“. Kakva providna manipulacija! Gdje je to „nezadovoljstvo“ iskazano? Je li bio referendum? To su splekaste spletke i konstrukcije koje su SDP-u dovoljne za katul-fermane. Dokazao je SDP 2001. kako se (straho)vлада, a evo pokazuje i kako bi opet vladao. Umjesto da „protočnom bojleru“ (kako je neko nazvao neotesanog gradonačelnika Behmena) bude čast da gospođu Borovac ima pri gradskoj vlasti, kao svoju

prethodnicu, kao izraz svoje demokratske kulture, on ne može odoliti zovu komunističke osvete, pa makar što će Semih Boravac skinuti glavu u nekakvoj komisiji u kojoj može sjediti svako.

Da se prisjetimo, sadake radi - a koje je to „nezadovoljstvo građana Sarajeva“? Je li to ono kad su SDP-ove falange hašišara i tabletomana zloupotrijebile ubistvo Denisa Mrnjavca pa organizirale divljačke proteste tražeći ostavku Borovac i Silajdžića, iako lokalne vlasti nisu nadležne za bezbjednost? Prije neki dan su u tuzlanskom parku napadnute dvije djevojke, pa je omladina protestirala na pravoj adresi, pred zgradom MUP-a. Paradoks je da su proteste organizirali isti oni SDP-ovi hašišari koji su u Sarajevu tražili ostavke Borovac i Silajdžića. Ili, u Sarajevu je i danas jednako loša bezbjednosna situacija, ali hašišari ne traže ostavku Alije Behmena. Jer oni su plaćeni da misle dejtonskom glavušom.

Nije im bilo dosta što su ideološki mrcvarili Mrnjavčevu smrt, već evo su sad smislili da jednoj od glavnih ulica u Sarajevu dadnu ime: Ulica Denisa Mrnjavca. Inicijativu je odoborila Komisija za obilježavanje povijesnih ličnosti, jer bezbeli niko pametan nema hrabrosti reći: Oslobodite uspomenu od ideoloških megalomanija! Ipak, ravnatelj Katoličkog školskog centra Ivica Mršo kaže: „Ne bih volio da neka sporedna ili slijepa ulica nosi ime Denisa Mrnjavca“. A da li bi odgovarala Obala Kulina bana?

Alternativom do slobode

Slučaj Denisa Mrnjavca je dobra ilustracija da se vidi dokle seže morbidnost SDP-ovih vlasti. Otud je normalno da SDP-ove vlasti u Sarajevu i Tuzli nagrađuju emisiju „60 minuta“, kao najistureniji balkanski minobacač islamofobijskog fašizma. Zalud što su Bošnjaci sjedinjeno, kao rijetko kad, kroz stotine tekstova i saopćenja, kazali da ih vrijeđa ova emisija, SDP-ove vlasti žele baš nagraditi to što vrijeđa Bošnjake.

Ko to vlada gradovima koje smatramo odbranjenim? Čija je to vlast koja nagrađuje i forsira vrijeđanje Bošnjaka? To je vlast Draže Mihailovića, Mladića i Karadžića, Ante Pavelića, Šuška i Bobana! Ovim gradovima u kojima se još čuje ezan, gdje još mislimo da nas ima, ovladali su srpsko-hrvatski okupatori i njihovi podanici. Vladaju medijima, pravosuđem, policijom. Bošnjačko traženje jednakopravnosti stoga je subverzija, podrivanje sistema, neprijateljski akt. Ovaj okupatorski sistem u svome programu nema ravnopravne Bošnjake. Nisi Bošnjaci krivi što će morati graditi alternativni sistem – nacionalnih, obrazovnih, informativnih, ekonomskih institucija - kako bi izborili demokratsku slobodu svoga životnog prostora.

Nije problem u Bošnjacima koji čeznu Bosnu, žive bosanstvo, nude toleranciju, problem je u bijednicima koji jednakost sa Bošnjacima doživljavaju kao svoje nacionalno poniženje.

Broj 241, 3. IV 2009.

Ni jednom muslimanu u Bosni ne pada na pamet da zadire u ljudsko pravo pravoslavnih, katolika, ateista - da jedu krmetinu, ako im se jede, da loču alkohol, ako im se loče. Ali, zašto se to isto pravo na izbor, koje muslimani priznaju drugima, ne priznaje muslimanima?

Ljudska prava krmetine

Ide krme preko Romanije, u Saraj'vo svodi divizije! Krme je antifašista, partizan, oslobodilac. Šesti april se po krmetini raspoznaje. Pošto nemamo predsjednika ili kralja čije bi slike vješali po javnim prostorima, trebalo bi krmetovu tintaru ovisiti svuda. Predsjednik „Gavrilović“! Pa da nas odsvakle gleda krmeća glava, košto nas je gledala Titina glava. Tek u takvom ambijentu bošnjački bi narod imao priliku da se emancipira, zar ne? Dokle god su Bošnjaci u opoziciji spram prosvjetiteljskih dometa krmetine, dotle će u Bosni biti belaja. Krmetina je još od austrijskog vakt prestala biti čvarak i postala jezik kojim hropću islamofobičari.

Neki dan je srpsko-hrvatsko „Oslobođenje“ iz Sarajeva objavilo tekst u kome je konzumaciju krmetine navelo kao mjeru antifašističkog opredjeljenja. Ko ne jede krmetinu ne može biti antifašista, i tačka! A pošto „Sarajke i Sarajlije koji nisu muslimani“ jedu krmetinu, stoposto, podrazumijeva se da su antifašisti. Fašisti, dakle, mogu biti samo muslimani, pošto oni ne jedu krmetinu. Kad bismo analogijama produbili ovu stupidariju urednice s-h „Oslobođenja“ Vildane S., došli bismo do zaključka da su svi Jevreji u Hitlerovoj Njemačkoj bili fašisti, pošto nisu jeli krmetinu. Hitler je, bezbeli, kao i Sead Fetahagić, havljač čvarke, i samim tim bio partizan.

Alkoholni antifašizam

U svome podugačkom islamofobičnom tekstu („BBIkini“) autorica čak na dva mjesta dovodi u vezu otvaranje BBI centra u Sarajevu, u kome nema alkohola i krmetine, sa činjenicom da je objekat otvoren 6. aprila, na Dan oslobođenja Sarajeva. Ona se čudi kako „Sarajevo svoj Dan oslobođenja proslavlja uz BBI bezalkoholnu filozofiju“. Možete misliti, Sarajevo oslobođeno, a na jednom njegovom pedlju, nema alkohola! Kakva je to sloboda bez alkohola? Nema antifašizma bez oblokavanja! Zaključak je da Sarajevo nije oslobođeno, da ga treba i dalje oslobađati, pa da nam umjesto džanarika rastu čvarci, umjesto patlidžana pive, nek' Miljackom teče i vekija i rakija, nek' umjesto snijega nad Sarajevom padaju praškovi leksaurina i apaurina, a nek' potrusi i malo hašiša, pa da naroka bude tip-top! Toliko je taj alkohol bitan, da ga rastresita urednica doživljava kao antifašističku filozofiju, koja je u ratu sa „bezalkoholnom

filozofijom“. Ispade da je alkohol krvotok antifašizma! Ne može Sarajevo bez pjanstva biti slobodno, pa ga valja oslobađati od šerjetskog fašizma.

Vildana S. dalje piše: „Na dan kada je ovaj grad oslobođen jednog fašizma i napadnut od drugog, otvoreno je to čudo modernosti koje od podzemlja do vrha ignorira alkohol i sve mesne i suhomesnate proizvode od svinjetine.“ Stavljanje ovih činjenica u kontekst dva fašizma, sugerira da se upravo radi o trećem fašizmu. Prva dva fašizma su ubijali nevine ljude, a ovaj aktuelni ubija, urednica tvrdi, multietnički duh Sarajeva. Više nije bitno ko je ubio bosanske čaršije u Banjoj Luci, Bijeljini, Prijedoru, Višegradu, ko je otjerao Eminin duh iz tzv. zapadnog Mostara, bitno je izmisliti da se ubija multietnički duh Sarajeva.

U odnosu na brojčano stanje, Srbi i Hrvati nisu bolje stajali u Sarajevu, i u Tuzli, ni u Titinoj Jugoslaviji. Srbi i Hrvati su na funkcionerskim pozicijama kakve Bošnjaci u Republici Srpskoj ne mogu ni u snu ugledati. Stalno izmišljanje srpsko-hrvatske ugroženosti u Sarajevu treba da sakrije bosansku realnost, po kojoj Bošnjaci i u krajevima sa bošnjačkom većinom postaju politička, ekonomska i kulturalna manjina. A pošto se nema čime dokazivati navodna srpsko-hrvatska ugroženost u Sarajevu, onda se iz moralnog i mentalnog blata pojavi krme, kao herojski lik naše slavne komunističke tradicije koja se proslavila progonom bošnjačkog naroda. Zato urednica s-h „Oslobođenja“ V.S. bez imalo stida ispisuje krmeću dijagnozu ljudskih prava u Sarajevu: „Ono što ne razumijem jeste sve glasnjija šutnja koja se kao poruka i na ovakav način šalje onim Sarajkama i Sarajlijama koji nisu muslimani.“ Trebalo bi, bezbeli, prekinuti tu šutnju, napraviti demonstracije u slavu krmetine, dati šaku tableta SDP-ovim halugarima da prave nered po Sarajevu, da ga oslobađaju od bošnjaštva i od islama. Toliki je to problem što na jednom mjestu u Sarajevu nema krmetine, da je to još jedna u nizu poruka kojima se vrši etničko čišćenje nemuslimana.

Ako bismo kroz logičku bistrinu urednice s-h „Oslobođenja“ tumačili ljudska prava, onda bi se Bošnjaci mogli osjetiti nepoželjnim u svim kontekstima gdje se pojavljuje krmetina. Po čemu bi odsustvo krmetine, u odnosu na prisustvo krmetine, i obratno, bilo preče ljudsko pravo za onog drugog? Takvo tretiranje stvari golema je glupost. To je elementarno nerazumijevanje tolerancije, i bosanstva. Ni jedan Bošnjak nije ugrožen zato što na nekom javnom mjestu ima krmetine, niti se i jedan Srbin ili Hrvat treba osjećati ugroženim zato što u BBI centru nema krmetine. Izvan prostora koji su zajednički, gdje se isprepliću naše razlike, i tvore interkulturalnu mrežu običaja, postoje mjesta u kojima svjedočimo svoj identitet, i tu postoje jasne granice koje treba uvažavati kao ljudsko pravo. Ni jednom muslimanu u Bosni ne pada na pamet da zadire u ljudsko pravo pravoslavnih, katolika, ateista, da jedu krmetinu, ako im se jede, da loču alkohol, ako im se loče. Ali, zašto se to isto pravo na izbor, koje muslimani priznaju drugima, ne priznaje muslimanima? Ljudsko je pravo muslimana da brane zabrane i slobode svoje vjere, kao što je ljudsko pravo nemuslimana da budu kakvi žele. Kao što ne mogu Bošnjaci doći u slovenački

„Merkator“ i zahtjevati da se iz marketa i iz restorana izbace krmetina i alkohol, jer ih to vrijeđa, tako ne može ni urednica s-h „Oslobođenja“ tražiti od BBI centra, iza kojeg stoji islamski kapital, da se u njega ubaci krmetina i alkohol. Novac pronosi identitet svog vlasnika, što se vidi i kroz nekadašnje bosansko „Oslobođenje“ koje je usljed promjene vlasničke strukture postalo islamofobična tribina dejtonske braće iz Karađorđeva. Ali, vidi se to pravilo i kroz BBI centar čiji vlasnici imaju pravo da zaštite islamski kapital od prostitucije. Nema ničeg negativnog u pravilu da građani u jednom javnom objektu ne mogu piti alkohol i jesti krmetinu. Ako je nešto fašizam u ovoj priči, onda je to pokušaj da se pravila muslimanskog identiteta prikažu kao fašizam.

Ateističko nasilje

Politička funkcija krmetine u bošnjačkoj povijesti zaslužuje poseban temat, jer se ovo zabranjeno meso odveć prevazišlo samo sebe, oživjelo, zadobilo oči i uši partije, i postalo detektor za podobnog „muslimana“. Kako nekad, tako i danas, s-h režim testira kadrove i propušta one koji od imena Hajrudin naprave Hary, od imena Hanifa naprave Hany, a pri tome i riječju i gestom pokažu da im nije mrsko preko čvaraka i alkohola svjedočiti odricanje od sebe. Srpsko-hrvatski revizori kroz krmeću glavu vire i prate hoće li Huso&Haso prići trpezi, podvući se pod rep i skliznuti u kadrovsku vrtešku. Tako se regrutiraju Bošnjaci novog doba, da kao spoj podaničkog i malograđanskog mentaliteta služe, i ližu, i služe, i kližu, i služe... Oni su danas u većini, utoliko što iza njih stoji dejtonski sistem, i jare i pare, i moć i noć, i što ne postoji nikakav otpor njihovom koćenju. Svi koji nisu s njima, protiv njih su, što je formula fašizma, dejtonskog i islamofobijskog.

Virus autodestrukcije uvjetuje stotine pojava u kojima Bošnjaci ne prepoznaju sramotu i štetu. Nedavno se navršila godina dana otkad traje ponajduža i ponajteža javna hajka na jednu Bošnjakinju, na direktoricu JU „Djeca Sarajeva“ Arziju Mahmutović. Sami nagovještaj da bi se mogla uvesti vjeronauka u vrtiće, rezultirao je bijesnim medijskim terorom nad ovom plemenitom Bošnjakinjom. Nije problem u vjeronauci za mališane, koji osjećaju prirodnu potrebu prema svijetu u kome postoji Bog i pravda, u odnosu na svijet bezbožništva i nepravde. Zašto bi, u protivnom, postojale bajke? U Evropi, i u našem kršćanskom okruženju, vjeronauka u obdaništima je praksa. Mališani odrastaju sa Isusom. Ovdje je problem u islamu, jer se muslimanskoj djeci, koja su u većini, brani da odrastaju kao muslimani. Lider SDP-a Z.L. hvalio se neki dan na Bijeljinskoj tv kako je spasio bošnjačku djecu od islama. Umjesto da Bošnjaci razumiju segregaciju po vjerskoj osnovi, oni su, ili odšutjeli, ili se pridružili kahveničarskom tračanju direktorice Arzije. Intelektualni otpor ateističkom fašizmu je, razumije se, izostao.

Zašto se onda čuditi ičemu drugom? Evo, nekoliko stotina Bošnjaka iz Sandžaka, koji su bh. državljanstva stekli 1996., bit će protjerano u Srbiju?

Kao da su Afrikanci. Među njima je mnogo roditelja šehida, koji su poslije rata domaćinstva svili u Sarajevu. U bošnjačkom je društvu sistemski proizveden animozitet prema Sandžaklijama, čijim se tragedijom danas mnogi naslađuju, namjesto da se solidarišu, i u patnji i u otporu, jer nam je sudbina zajednička, samo što nekoga strefi dan prije, a nekoga dan poslije.

Dejtonski telali

Cilj je Bošnjake utjerati u krivicu, u stid, u strah od sebe. Tako nam se jedne godine pojavila Svetlana Broz sa projektom „Park pravednika“, da u Sarajevu odamo počast ljudima iz većinskog naroda koji su spasili ljude iz manjinskog naroda. Kao da je u Sarajevu trebalo Srbe i Hrvatske spašavati od Bošnjaka, a ne od srpskih granata i hrvatske blokade?! Po istom šablonu danas nam se pokušava nametnuti odluka da se u Sarajevu ili Tuzli jednoj ulici ili trgu dadne ime Srđana Aleksića, trebinjskog mladića koji je ubijen jer je branio bošnjačkog komšiju. Uspomena na Srđana treba Srbima, da se uče antifašizmu, a ne nama, koji samo antifašizam dokazali konkretnim djelima. Jednako tako, Bošnjaci nikada nisu digli dreku što u krajevima gdje su većina ima krmetine i alkohola na svakom koraku. Dreka se nadiže kad Bošnjaci podignu glavu kao muslimani.

Pokušaj urednice s-h „Oslobođenja“ da antifašistički puls Sarajeva opi-pava konzumacijom krmetine i alkohola, svjedoči o duhovnoj bijedi dejtonskih vladara i njihovih telala. Hronična bošnjačka greška je uvjerenje da se naš moral-ni osjećaj svijeta ogleda u drugima. Što bi nam neko želio zlo, ako mi svakome želimo dobro? To što mi želimo mir, dobrotu, toleranciju - ne znači ništa. Jer, oni žele da nas ispare, što bi rekao Orvel. Kad se musliman u Sarajevu drzne makar toliko da jedan objekat zaštiti od krmetine i alkohola, povod je to za detektiranje fašizma. Kad musliman u Sarajevu poželi da mu dijete odmalena dobija vjersku poduku, povod je to za jednogodišnje ateističko izživljavanje nad pravom koje u Evropi može realizirati svaki roditelj. Ali, ovaj sarajevski roditelj je musliman. Njemu i njegovom djetetu je isplanirana ateistička budućnost, kako ne bi remetili kršćansko/hrišćansko otimanje Bosne od bosanstva.

Broj 242, 17. IV 2009.

Dejtonska država, čijim krvotokom teče genocid nad muslimanima, nedopustivo je zagazila u proganjanje muslimana, a to je stanje koje se neće još dugo dati trpjeti na razini ovakvih tekstova i rijetkih demokratskih protesta. Bošnjaci postaju svjesni da ova potlačenost nije mjera slobode za koju je stradalo preko 100.000 bošnjačkih žrtava.

Dejtonski Abu Graib

Radovan Karadžić je u Hagu, pa šta!? Je li time zadovoljena pravda? Žrtve genocida, a ni potomci žrtava, nemaju ništa od Karadžićevog tamnovanja. Vrijeme koje protiče njegovim životom beznačajna je trunka na dejtonskom smetlištu. Šta budućnost ima od toga što Karadžić hoda po zatvorskoj ćeliji, a ne hoda po pijaci, po kafanama, po svadbama? Bilo bi isplativije da Karadžić hoda kud hoće, a da u njegovoj ćeliji bude Republika Srpska, to ruglo zapadne civilizacije, koja je sponzorirala jedan genocidni projekt, da bi ga Dejtonom zamaskirala u demokratsku formu.

Republika Srpska je stvarana krvlju muslimanskih civila, i zato joj je oproštena genocidna suština! Načela antifašizma, kao zavjeta da se više nikada i nikome ne ponovi ono što se dogodilo Jevrejima, poništena su dejtonskom prevarom. Insistira se na individualnoj odgovornosti za genocid i ratne zločine, ali ne i na odgovornosti paradržavnih subjekata koji su realizirali te zločine. Zamislimo da su Saveznici nakon pada Berlina ostavili u životu nacističku Njemačku, a svu odgovornost sveli za nacističke zločince. Saveznici su razmontirali Hitlerovu tvorevinu, kao uzrok sveg zla koje se dogodilo, dok je kažnjavanje zločinaca imalo drugorazredni značaj u misiji zadovoljenja antifašističke pravde. U suprotnom, da je nacistička Njemačka nastavila postojati, temljena na idejama arijevtine i istrebljenja Jevreja, suđenje nacističkim zločincima ne bi imalo nikakvu svrhu. Bilo bi ček bez pokrića. Teško je i zamisliti takvu lakrdiju. Upravo se taj nezamislivi obrazac primjenjuje na dejtonskoj BiH, gdje genocidna tvorevina ima ustavnu zaštitu, dok se kazna zaokružuje na nekoliko pojedinaca čiji uhapšeni životi ne znače i hapšenje ideje zločinstva.

Žrtva sa liscama

Proslava hapšenja Radovana Karadžića na ulicama gradova sa bošnjačkom većinom potvrdila je dejtonsku kontaminaciju bošnjačke svijesti, budući da Bošnjacima niko niko nije objasnio da suđenje Radovanu Karadžiću neće zadovoljiti pravdu i smiriti duše bosanskih žrtava, jer se pobjeda pravde može ostvariti isključivo, bez trunke kompromisa – ukidanjem Republike Srpske. Tamnovanje Krajišnika, Plavšićke, petog i desetog, pa i tog Radovana Karadžića, ma, to je tek sporedni kolosijek u aspektu zadovoljenja pravde! Cilj

pravde mora biti uništenje genocidne ideje u ime koje su sa polovine bh. teritorija istrebljeni Bošnjaci, a i Hrvati, i u ime koje nije realiziran aneks sedam, kao uvjet za potpisivanje Dejtonskog sporazuma. Ta ideja je ustavno otjelotvorena u genezi, nazivu, društvenoj i političkoj praksi Republike Srpske, protiv koje mora biti svaki istinski antifašista, svako ko vjeruje u Boga i u pravdu, uprkos tome što iza te fašističke i genocidne tvorevine i jučer i danas stoje američki i zapadni zvaničnici. Oni su, u izmijenjenom sastavu, ali sa istim ciljevima, stajali iza Republike Srpske i u vrijeme njenog genocidnog nastajanja, kada su bosansko rukovodstvo, ucjenama i humanitarnim blokadama, prisiljavali da pregovara sa vojnim huntama Radovana Karadžića i hrvatskog mu polubrata iz Hercegovine.

Danas nema rata, gladi, žrtava, humanitarne katastrofe, ali umjesto svega toga ima robot koji se zove Sulejman Tihić, kojega preko daljinskih upravljača iz Beograda i Zagreba usmjeravaju da u ime Bošnjaka dovrši useljavanje Karadžićeve Republike Srpske u ustavno biće Bosne i Hercegovine. Kada bošnjački zastupnici u Parlamentu BiH konačno dignu i ruke i noge za Republiku Srpsku, preko aprilskog, prudskog ili nekog starog-novog paketa tzv. ustavnih promjena, biće to tačka k'o crna mačka na milenijumskom putu Bosne i Hercegovine. Jer, tako je htjela Amerika?! Pa, Amerika je htjela i da nas ubijaju tri godine, i da se još u martu 1994. podijelimo popola, i da bude Republika Srpska, kao dugoročna kompenzacija Srbima za Kosovo, a u svemu tome niko pametan ne može vidjeti ničega dobrog za Bosnu, bosanstvo, a bogme i za Bošnjake. Postoji samo privid, obmana, iluzija koja nam se plasira kroz dejtonski vašerski durbin.

S obzirom da u dejtonskoj društvenoj praksi egzistiraju naopake vrijednosti, po kojoj su poltronstvo i podaništvo vrline, a antifašističke i moralne dosljednosti mane, pa se zalaganje za ukidanje entiteta smatra ekstremizmom – kao rezultat imamo drskost tzv. reformiranog pravosuđa koje više ne preza ni od progona i kažnjavanja nevinih ljudi. Posljednjih mjeseci dogodila se erupcija raznoraznih procesa protiv Bošnjaka koji se sumnjiče, i presuđuju, za navodne ratne zločine. Logično. Pošto se žrtva nije borila za pravosudnu i političku istinu o svome stradanju, krvnici su imali inicijativu pa su žrtvu doveli na optuženičku klupu, preko koje će se ispostaviti da je bošnjačka žrtva činila zločine nad srpskim civilima, čime će žrtva prestati biti žrtva, a krvnik postati žrtva. U političkoj dimenziji, defanziva žrtve i superiornost krvnika će učvrstiti dejtonsko izopćenje Bosne i Hercegovine, jer će se Republika Srpska ispostaviti kao satisfakcija za boli i patnje koje su od bošnjačkih zločinaca pretrpjeli goloruki srpski civili. A trebalo je biti obratno – da bošnjačka žrtva genocida bude razlog zbog kojeg će se poništiti paradržavni genocidni projekti, a ojačati Bosna i Hercegovina, upravo kao satisfakcija za pretrpljene boli. U to ime su Jevreji dobili Izreal, Albanci sa Kosova su dobili državu Kosovo, a Bošnjaci – kao najveće žrtve u balkanskoj povijesti – neće dobiti ni geto po

kome će hodati bez straha. Jer i u ovom getu od frtalj bh. teritorije zavladała je srpsko-hrvatska dejtonska hunta, koja arsenalom tortura i poniženja goni bošnjačku žrtvu da puzi, da gmiže, da se ne buni, da strepi, baš onako kako su irački zatočnici mučeni u Abu Graibu. Jer to što se danas svirepo progone, hapse, izgladnjuju, i na koncu deportuju bh. građani koji su porijeklom iz arapskih zemalja, to je ništa drugo nego nastavak Abu Graiba na drugi način. To okupirana država, putem okupatorskog prijekog suda, progoni one koji nemaju ljudskih prava zato što su muslimani. Činjenica da taj dejtonski prijeki sud palaca otrovnim jezicima i po borcima Armije RBiH, da ih u ime srbijanštine progoni, procesuiru, kažnjava, ukazuje da se dejtonski genocid neće završiti na bh. građanima koji su porijeklom iz arapskih zemalja (tzv. naturaliziranim), već će ta haranga ide prema svakome koji ima muslimanski identitet. Zaštićeni će biti samo ateisti sa muslimanskim imenima, koji će pravovjernost okupatoru morati dokazivati raznoraznim konfrontacijama sa narodnom baštinom. Tako se zatvorenici u kućnom pritvoru prijavljuju policiji, da pokazivanjem pokornosti makar zadrže kućni rahatluk u svojoj uhapšenosti.

Fašisti kao legalisti

Zašto se i kako se dogodilo da se probudimo u dejtonskoj uhapšenosti? Ti masovni progoni koje nad nevinim muslimanima sprovodi dejtonska država, trebali bi imati značenje buđenja, u odnosu na našu iluziju da smo dečekali mir, demokratiju i sačuvanu Bosnu i Hercegovinu. Otud bismo trebali razumjeti kako na nas, na naše ljudsko dostojanstvo, hrli ista ona genocidna bagra koja nas je istrebljivala 1992. godine, a koja sada putem dejtonske države biva zaštićena državnim i legalističkim identitetom, namjesto onog paradržavnog i huntaškog statusa koji je imala u vrijeme genocida. Otpor protiv genocida je 1992. realiziran sa legalističkih pozicija, dok bi današnji otpor protiv dejtonskog nastavka genocida imao pravni oblik krivičnog djela. Šta se dogodilo? Zamjenili smo pozicije. Oni koji nas progone, to čine sa pozicije uzurpiranog legalizma, a mi koji smo progonjeni, nemamo pravo na odbranu, jer bi naša odbrana bila proglašena paramilitarnim organizovanjem. Upotrebljavati demokratska sredstva u otporu državnom terorizmu, iluzorno je. Demokratska država prirodno razumije demokratiju, a ova dejtonska, u čijem je ustavu nagrađen i zaštićen genocid, kao vrlina, i kao pravilo, ne može razumjeti demokratske poruke, niti može prihvatiti bošnjačko pravo na bosansku istinu i ravnopravnost. To bi značilo da se ničim ne može pomoći muslimanima koji su zatočeni u tzv. imigracionom centru u Lukavici, čiji naziv, dakako, ne odgovara suštini, jer se radi o koncentracionom logoru za deportaciju muslimana u islamske zemlje. Govoriti o legalnom pravu ovih ljudi da žive u svojoj državi Bosni i Hercegovini, govoriti o humanističkom apsketu, da oni ovdje imaju svoje porodice, svoju djecu koja će ovim zločinom ostati bez očeva, ili, govoriti o zahvalnosti zbog njihovog angažmana u odbrani Bosne i Hercegovine – sve to nema nikakvog

smisla u komunikaciji sa državnim aparatom čijim krvotokom teče genocid nad muslimanima. A svaka druga vrsta otpora, rekosmo već, imala bi nelegalan karakter. Jer ovdje su fašisti preodjenući legalisti, a antifašisti otpadnici. Tako je bilo i pred Drugi svjetski rat, kada su se Hitlerove istine nametale kao legalne i konačne. Tako je bilo i nedavno, u vrijeme genocidne vladavine Obaminog prethodnika, kada su demokratske snage po Sarajevu slavile tzv. svjetski rat protiv terorizma, za razliku od nas koji smo dvije hefte poslije 11. septembra javno obznanili da je - rođen američki fašizam. Ali, mi smo i danas ekstremisti, jer vidimo više i govorimo ranije. Danas kažemo da je dejtonska država nedopustivo zagazila u proganjanje muslimana, i da je to stanje koje se neće još dugo dati trpjeti na razini ovakvih tekstova i demokratskih protesta. Bošnjaci postaju svjesni da ova potlačenost nije mjera slobode za koju je stradalo preko 100.000 Bošnjaka, i u ovom i u onom ratu. Vratimo se uzroku.

Jad od podviga

Kada su nedavno na Federalnoj tv emitirani snimci slobodnog i samozadovoljnog Ratka Mladića, sva se javnost zabavila zapomaganjem da se zločinac konačno uhapsi, a da niko nije postavio pitanje – što će nam Mladić u zatvoru ako je na slobodi, i u životu, njegovo ratno zlodjelo?! Ni slavni novinar koji je objavio ove snimke se (naravno!) nije usudio postaviti pitanje postojanja Republike Srpske. Taj profesionalni jad čak je nazvan – podvigom. Nema tu nikakvog profesionalizma, niti podviga, jer se radi o dokazu da Federalna televizija biva direktno servisirana, dakle pod komandom – srbijanskih obavještajaca. Niko drugi Federalnoj tv nije mogao dostaviti te snimke! Zašto ih nije dostavio CNN-u, BBC-iju, već baš FTV-u? Zato što je FTV, sa svojim medijskim agentima, organ srbijanskih obavještajaca!

U skladu sa dejtonskim interesima jačanja Republike Srpske i nastavka urušavanja bh. državnosti, akcenat je ponovo bačen na individualnu odgovornost. Ako je to sad neki novitet u antifašizmu i pravosuđu, onda bi trebalo u ime pegljanja pravde obnoviti nacističku Njemačku, jer ispade da je kompletna pravda zadovoljena sa presudama nacističkim zločincima.

Dakako, dejtonska Bosna je izuzetak, jer ovdje su ubijani muslimani, pa muslimanska žrtva ne može biti zalog ni za šta, jer po zapadnim mjerilima i ne zavređuje ništa, osim zaborava. Samo ovdje je moguće štititi rezultate zločina, a hapsiti zločince, umjesto da se i prvo i drugo nađu na stubu historijskog srama. A pošto je genocidna teorija i praksa zaštićena Dejtonskim sporazumom, progoni Bošnjaka će se nastaviti u različitim oblicima i s jednim ciljem – da sa bosanskog tla nestane muslimana. ...A da li će ovuda hodati neki Sulejman Tihić, to više nije ni bitno.

Broj 246, 19. VI 2009.

Nakon divljanja hrvatskih ekstremista u Prozoru: Djetinjstvo je samo po sebi horizont želja i iščekivanja, a čemu se mogu nadati bošnjačka djeca u Prozoru kad vide roditelje koji strahuju za njihovu bezbjednosti ili kad čuju da je motkom sa hrvatskom zastavom po glavi udarena trudna efendijina žena?!

U srcu apartheida

U septembru 2002. održao sam tribinu u Stocu. Bio je to prvi politički skup Bošnjaka nakon povratka u grad na Bregavi. Godinu prije, bio sam u Žepču. I tamo su Bošnjaci razumijevali da bez političkog povratka nema povratka. Zato smo javno otvorili bošnjački politički dijalog, svjedočeći da Bošnjaci misle politički živjeti i u Stocu i u Žepču. A bilo je to vrijeme kada su Bošnjaci nadljudskom snagom nadržastali zastrašivanja hrvatskih ekstremista, uvjeravajući ove horde kockastih kukavica kako je ovozemaljski strah u Bošnjaku ubijen zauvijek, u ime života i bogobojažnosti. Proći će još nekoliko godina a da bošnjačka politika ne iskaže ni minimum razumijevanja za probleme Bošnjaka u Stocu i Žepču. Kao uostalom i za druga rubna, a zapravo centralna mjesta bošnjačkog opstanka.

Kockaste kukavice

Sedam godina poslije, Medžlis Islamske zajednice Prozor me je pozvao da održim tribinu o kulturi pamćenja, u povodu 16. godišnjice stradanja Bošnjaka Prozora. Kada sam došao u Prozor, ništa nisam znao o „suživotu“ Bošnjaka i Hrvata. Znao sam ponešto o zločinima zagrebačke Hrvatske vojske i HVO-a nad bošnjačkim civilima u Prozoru. Nešto mi je Bakira Hasečić govorila i o silovanju Bošnjakinja. Ali, nisam znao da svako malo Hrvati u Prozoru priređuju bal vampira, kada divljaju ulicama, uzvikuju ustaške parole, pjevaju ustaške pjesme, a Bošnjaci se, sa svojom djecom, hitro sklanjaju u kuće, dok gungula ne prođe.

A zašto ja o tome ništa nisam znao? Dva su razloga. Prvo, zato što mediji koji djeluju pod dejtonskom kontrolom o tome ne izvještavaju, jer za njih ne postoje ljudska prava Bošnjaka; dokaza o tome je mnogo. Drugo, što su Bošnjaci svukud, pa i u Prozoru, zapali u budalaštinu duranja zla, kao da se sabur tiče stvari koje se mogu i moraju mijenjati, protiv kojih se može i mora boriti. Bošnjaci u Prozoru šute o svojim mukama, računajući da će se hrvatski ekstremisti opametiti, ili otriježniti, pa će život opet ući u iluziju suživota. Tako sam došao u Prozor, da pričam o kulturi pamćenja, o jednakoj odgovornosti i pobratimstvu u zločinu velikosprskih i velikohrvatski fašista.

Narod se okupio, slušao, odobravao. Tribina se završila, poslikali smo se za uspomenu i poselamili, sa obećanjem da ću im opet doći. Ali, svi smo bili nemalo iznenađeni kada smo na izlasku iz dvorane, iz hola Doma kulture, na ulici ugledali ustaški odbor za doček. Bila je to kolona vozila sa hrvatskim zastavama, sa mladićima u kockastim majicama, koji su sjedili na haubama, vratima i krovovima automobila, mahali, urlali, zavijali, galamili, kao da je upravo reprezentacija susjedne Hrvatske postala prvak svijeta u nečemu. A nije. A šta je? Oni su slavili zločin nad Bošnjacima, oni su urlali uinat obilježavanju 16. godišnjice zločina nad Bošnjacima Prozora, jer da su išta drugo slavili, ne bi tako slavili, niti biti po zna koliko puta obišli u toj koloni automobila oko zgrade Doma kulture, poručujući okupljenim Bošnjacima da će biti kažnjeni, vrijeđani, zastrašivani zato što pamte svoje žrtve. Narod je neko vrijeme čekao da se ekstremisti razidu, ali se ubrzo uvidjelo da kolona automobila ne prolazi, već kruži oko Doma kulture.

Kada sam predložio glavnom prozorskom imamu i domaćinu manifestacije Safetu efendiji Pozderu da krenemo, i kada mi je on rekao da je bolje da još malo sačekamo, razumio sam da moje i njegovo viđenje ove situacije nije isto. Nedirnut ovom vrstom iskustava ja uopće nisam razumio da u toj koloni ima nešto opasno. A efendija je znao. Ali, nije ni slutio da će kockaste kukavice udariti na njegovu trudnu ženu. Efendijina hanuma je odmah poslije tribine krenula prema kući, računajući da je njena trudnoća štiti od eventualnih neprijatnosti. Nju su udarili motkom po glavi, motkom na kojoj je visila hrvatska zastava. Potrčala je prozorskim uličicama i sklonila se u džamijsko dvorište. Dok smo čekali u holu Doma kulture efendija Pozder nije znao da mu je žena napadnuta.

Uspravnost glavnog imama

U toj atmosferi linča i neizvjesnosti upamtio sam dvije slike koje vam želim približiti. Naime, kada smo vidjeli da se ekstremisti ne namjeravaju razići, efendija Pozder i ja smo krenuli vani, a za nama, u koloni, i mnogi koji su čekali u holu. Sa pojavom efendije Pozdera na ulici pojačalo se divljačko vrištanje i trubljenje iz automobila. Činilo se kako će se ta buka, poput bujice, preliti u fizički nasrtaj na nas. Prolazili smo uskim prozorskim uličicama tik do razularenih ekstremista. Efendija Pozder nije ni pomišljao da skine ahmediju, da odstrani svoj imamski identitet i tako pokuša utišati ili umilostiti ekstremiste. On je odvažno, smireno, odlučno koračao ulicama Prozora, svjedočeći odlučnost da se bude Bošnjakom i muslimanom. Ostao sam ganut ovim prizorom koji će mi cijeloga života ostati u pamćenju kao slika bošnjačke uspravnosti i koju ću, gdje god mogu, i kad god mogu, prepričavati kao uzor i kao uputu.

Druga slika koju vam želim približiti jeste slika dvojice bošnjačkih dječaka, koje je njihova mati dovela na tribinu da se uče bitnosti pamćenja. Kako su ulice uske, i kako idemo u koloni, ova dva dječaka idu ispred majke,

ali majka može samo jednom od njih da stavi ruku za rame, da mu tako ublaži strah, a drugog ne može da dohvati, pa ga dva-tri-put dotiče prstom, tek toliko da vidi, da osjeti, da je ona tu, uz njega, da se ne plaši ovih divljaka koji su mu zaposjeli grad, ulice, djetinjstvo, život. Spazio sam u jednom okretu šta se događa i priletio ovoj hrabroj majci u pomoć, zagrlio dječaka, pomilovao ga po kosi, i onda smo zajedno nastavili ići dalje, kao da nas se to divljanje baš ništa ne tiče.

Mogao bih sad o osjećajima te dvojice dječaka napisati esej. Kako li izgleda odrastati u Prozoru, zvati i osjećati svojim grad u kome ti svako malo organizirane horde fašista stavljaju do znanja da tu ne pripadaš, da je to njihovo, ubistvima osvojeno i istrajavanjem u zločinu pečatano? Djetinjstvo je samo po sebi horizont želja i iščekivanja, a čemu se mogu nadati bošnjačka djeca u Prozoru kad vide roditelje koji strahuju za njihovu bezbjednosti ili kad čuju da je motkom sa hrvatskom zastavom po glavi udarena trudna efendijina žena?!

Sjećam se, strašno me je pogodilo kada su 2003. u Neumu kamenovane dvije bošnjačke djevojčice, iz Kaćuna pored Busovače, koje su tu došle na ekskurziju. Oblivene krvlju prebačene su u Mostar jer im u Neumu, kao muslimankama, nisu htjeli pružiti pomoć. U tekstu pod naslovom „Bošnjačke Ane Frank“ napisao sam i ovo: „Činjenica da su dvije bošnjačke djevojčice, u jeku djetinjstva, bile prisiljene da prostranstva osmijeha, učenja i igre, zamijene bolom, krvlju i poniženjem, trebala bi obavezivati svakoga ko misli da osjeća Boga.“ Ali, ovo u Prozoru sam opipao svojim očima i vidio grč majke koja nastoji zaštititi svoje sinove, i osjetio strah ovih dječaka koji se sklanjaju u stranu, što više ka zidovima kuća, što dalje od hrvatskih divljaka, u tom uskom prolazu, gdje je svaki centimetar bijega dragocjen kao bunker, kao šansa da se izbjegne dodir bijesa.

Bošnjački progonitelji islama

Nakon događaja u Prozoru postao sam zreliji za jedno iskustvo, koje se u danima poslije potvrdilo šutnjom i bezosjećajnošću dejtonskog društva i potkupljene bošnjačke politike. Kakvo je to iskustvo? To je iskustvo života u okupiranom, korumpiranom i zločinačkom društvu, u islamofobičnom i muslimomrzačkom ambijentu, u kome mlaćenje trudne efendijine žene – zato što je muslimanka – ne izaziva nikakvu reakciju, nikakvu sućut, nikakvo zgražavanje. A to su događaji na koje bi se moralo nagoni reagirati, ma o kome da se radi. Ako se može prešutjeti takvo zlo, onda je razumljivo što apartheidski život Bošnjaka u Prozoru, koji slobodu mjere milošću ustaških kabadahija, nikoga ne uznemirava.

Do jula 2009. hodao sam po ovoj našoj zemlji i po ovome svome životu u uvjerenju da su fizička zlostavljanja Bošnjaka iza nas, da se moramo boriti samo protiv agresije na naš identitet. Ali, strah za fizičku bezbjednost okosnica je bošnjačke svakodnevnice u Prozoru. I u drugim poustašenim i početničnim

krajevima naše domovine. Tamo majke trče po djecu, dozivaju djecu, sklanjaju djecu u kuće kad se kockaste kukavice ponapijaju i krenu u ophodnju Prozorom, da provociraju i traže žrtve. Dokle god i na jednom pedlju bosanskohercegovačke zemlje bude takvih bošnjačkih života, dotle ni jedan bošnjački život neće imati mira. Kolone fašista napreduju prema bošnjačkim zavjetinama i samo je pitanje kada će se pojaviti u Jablanici, Konjicu, Sarajevu, da tamo nasrnu na muslimane koji pod islamofobijskom i ateističkom torturom posataju manjina u svome razbošnjačenom bošnjačkom narodu.

Ubistvo Magdija Dizdarevića u Mostaru jasan je znak stvarnosti u koju ulazimo. Kreativni vrhunac svake okupatorske vlaste je da zapodjene razdor u okupiranom narodu. Muslimane u Bosni više neće pred džamijama sačekivati udbaši, četnici i ustaše, već Bošnjaci koji će pravovjernost novom sistemu dokazivati kroz progon muslimanskih vjernika. Medijski zločinci već godinama odgajaju bošnjačku islamofobiju, taj kompleks samomržnje čiji odušak je usmjeren ka gaženju muslimanskih vrijednosti i autoriteta. Zato se moglo dogoditi da se na „progresivnim“ web portalima po Sarajevu slavi ubistvo Magdija Dizdarevića, kao dostignuće antiterorističke demokratije. Ovaj znak o odgajanju bošnjačkih progonitelja islama nam je stigao preuranjeno, usred operacije razmuslimanjenja Bošnjaka, i zato ga ne bismo smjeli ignorirati, već prihvatiti kao Milost, kao poziv na organizirani otpor protiv progonitelja islama u svome narodu.

Broj 249, 14. VIII 2009.

Krovna novinarska organizacija u BiH i Helsinški odbor za ljudska prava BiH dižu svoj glas zbog (izmišljenih!) napada na mrtvog patrijarha Pavla, iako je pokojni patrijarh bio inspirator genocida u Srebrenici, te štite medije koji napadaju reisu-l-ulemu Mustafu ef. Cerića, iako je reis Cerić nagrađivan svjetskim nagradama za toleranciju, pa se ni po čemu ne može porediti sa inspiratorima ratnih zločina, koje štiti beogradizirani dejtonski režim.

Poglavar masovnih grobnica

U novembru 2009. eksplodirala je hitlerovska hajka dejtonskih medija na reisu-l-ulemu Mustafu ef. Cerića, a u hajku se uključila i SDA, iako svoju vladavinu može zahvaliti samo bliskoću sa vjerskim osjećajima bošnjačkog naroda. Taman kad se SDA stavila na stranu progonitelja islama, umro je patrijarh Pavle, glava Srpske pravoslavne crkve, a srpski političari, s ovu i s onu stranu Drine, održali su Bošnjacima liturgiju u sekularnoj državi o jedinstvu vjere i države. Dok su Srbi pokazivali svijetu kako se voli vjerski poglavar, dotle su se Bošnjaci naslađivali medijskim povraćotinama Bakira Ha i dušu opijali klevetama o reisovom mercedesu, džubetu, rezidenciji i koječemu. Bošnjake, a ni dejtonsku javnost, nije zanimalo što bez ovozemaljske kazne odlazi duhovni inspirator genocida u Srebrenici, i svih drugih Srebrenica nad Bošnjacima, već su kao hijene u svome smradu uživali u blaćenju reisa Cerića. Patrijarha Pavla niko u Svijetu nije, čak ni u smrti, svrstao među pravednike i svjetske uglednike, izuzev samih Srba kojima su vertikalna pravde i ugleda ratni zločinci. Srbi su sami sebi dovoljni, na žalost. Istovremeno dok su Srbi sami sebi veličali patrijarha Pavla, i dok se dejtonska javnost navikavala da je “umro svetac”, a da je reis Cerić suprotnost takvoj veličini kakvu imaju samo Srbi – sletio je grom iz vedra neba: reisu-l-ulema dr. Mustafa ef. Cerić izabran je među 50 najutičajnijih muslimana u Svijetu. Ovako fantastičan dramaturški slijed događaja, koji potiru laž i grade istinu, nije mogao poslagati niko do Stvoritelj, ukazavši nam još jednom da ljudska bića ne mogu određivati istinu, osim što mogu biti za nju ili protiv nje.

Svetac genocida

Srbi ne treba da se ljute što je preostalo još nešto Bošnjaka koji patrijarha Pavla smatraju vrhom velikosrpske piramide zla, inspiratorom genocida nad Bošnjacima, koji je realiziran uz blagoslove Srpske pravoslavne crkve. Bošnjaci na to imaju pravo, kao što i Srbi imaju pravo da misle kako je “patrijarh Pavle bio svetac za života”. Bošnjaci bi voljeli da je patrijarh Pavle 90-tih godina digao svoj

glas protiv ubijanja i progona bošnjačkih civila, protiv rušenja džamija, umjesto što je šutio kada su vladike i popovi blagosiljali četnike i njihove bijedničke zločine. Ne može biti a da patrijarh Pavle nije znao šta se čini u ime srpstva i pravoslavlja? Problem je što svetosavlje ubijanje muslimana smatra duhovnom vrlinom, iako to nikad neće javno priznati, ali hoće šutnjom odobriti. Bošnjaci bi morali biti ekstremni mazohisti pa da aplaudiraju velikosrpskim ubicama, u prošlosti i u budućnosti. To se upravo i događa, jer su Bošnjaci toliko obamrli, toliko indoktrinirani, da samo što suzu nisu pustili za inspiratorom genocida u Srebrenici, i samo što kamenje po cesti nisu sakupili da gađaju tog šejtana nad šejtanima, kojega poštuje i nagrađuje i Istok i Zapad, čovjeka koji je nadrastao okvire svoga malog naroda naroda i svoje male zemlje, i koji je samo zahvaljujući intelektualnoj harizmi postao 39. na listi najvažnijih muslimana u Svijetu.

U ovom komparativizmu imamo obrnute proporcije, jer je vjerski lider, koji je inspirirao prvi međunarodno verificirani genocid nakon Drugog svjetskog rata u Evropi, patrijarh Pavle, u dejtonskoj javnosti, ali i u Republici Srpskoj gdje je proglašen "dan žalosti", slavljem i poštovan kao "svetac", dok je drugi vjerski lider, koji je svjetskim nagradama nagrađivan za mir i toleranciju, i koji svakih nekoliko mjeseci potvrdi svoju svjetsku relevantnost, u toj istoj dejtonskoj stvarnosti progonjen kao da je on, a ne patrijarh Pavle, inspirator genocida i zločina. Iza "svetosti" patrijarha Pavla stoji kompletna Republika Srbija, a nama se nije miješati u antisekularizam susjedne države, ali kad Karadžićev entitet proglašava "dan žalosti", u povodu smrti poglavara koji je stolovao u susjednoj državi, to je trostruki nonsens: hem je čovjek s onu stranu Drine, hem je ovo sekularna država koja ne bi smjela stajati zbog smrti hodža i popova, hem u toj Republici Srpskoj žive i druga dva ili tri naroda, kojima po Odluci o konstitutivnosti pripada suvlasništvo nad svim elementima života u RS, te Bošnjaci i Hrvati ne moraju institucionalno žalovati i radovati se kad to Srbi hoće. Ista je to priča kao sa kriminalnom "krsnom slavom Republike Srpske", koja se natura konstitutivnim Bošnjacima i Hrvatima.

No, nije poenta u tim odomaćenim anomalijama u Karadžićevom entitetu. Svakodnevni su primjeri potvrđivanja genocidnog karaktera Radovanove zadužbine: prije neki dan je na ulicama Banja Luke održana manifestacija pod naslovom "Srećna krsna slava predsjedniče"; još malo pa će mu i štafetu u Hag nositi. Nas zanima analogija ovoj anomaliji sa proglašenjem "dana žalosti" u Republici Srpskoj, pa ćemo se zapitati: Kako bi zvučalo ako bi premijer Federacije proglasio "dan žalosti" u slučaju smrti vjerskog poglavara u Turskoj ili Saudijskoj Arabiji, ili pak nekog istaknutog muslimana u Srbiji?! Taman toliko je drska ta uzurpacija premijerskih ovlasti u RS za proglašenje "dana žalosti" zbog patrijarhove smrti. Tim prije što se moglo znati da mnoge povratničke familije u RS, a posebno u Srebrenici, mogu biti povrijeđene činom pristajanja državnih organa RS uz vjersko lice koje je inspirator genocida nad Bošnjacima.

Teatar žalosti

Sad dolazimo do suštinske razlike u komparativnoj analizi dva slučaja. Napadi dejtonskih medija na reisa Cerića, predvođeni fašističkim magazinom FTV "60 minuta", odveć su fenomen, zavređuju naučne skupove, feljtone, doktorate. Ali, niti ima akademskog odgovora, niti intelektualnog protesta. Reis Cerić je uglavnom sam. S druge strane, patrijarha Pavla niko nije napao ni u smrti, ali se srpska javnost digla da ga brani. Srbi, kao majstori manipulacije i laži, skontali su da bi bilo dobro da neko napada mrtvog patrijarha, pa su poizmišljali štošta. "Press magazin" iz Banja Luke je objavio tekst pod naslovom "Klevetama na sveca", a povod su, kako se razaznaje, forumske diskusije na internetu, koje nisu nikakav zvaničan stav zbog kojeg bi trebalo tražiti izjave iz Helsinškog odbora za ljudska prava BiH ili od Udruženje „BH novinari“. Krovna novinarska organizacija koja konstantno ni od koga štiti fašizam "60 minuta" i Bakira Ha, saopćila je sljedeće: "Vrijedanje duhovne i vjerske veličine kakva je srpski patrijarh za najoštiju je osudu." Ali, niko nije uvrijedio tu "duhovnu i vjersku veličinu", za razliku od višegodišnjih masovnih medijski uvreda svjetske duhovne i vjerske veličine reisa Cerića, kojega "Udruženje BH novinari" nije nikada zaštitilo pred naletima medijskih pit-bul-terijera! Pre nego što vidimo kako su "helsinkijevci" branili ljudska prava mrtvog patrijarha, da se prisjetimo kako je Srđan Dizdarević, ravno prije pet godina (oktobar 2004.), optužio reisa Cerića da "predstavlja ozbiljnu prijetnju slobodi izražavanja i medijskim slobodama", te je kritikovao "Islamsku zajednicu zbog pokušaja da se jedna interpretacija vjere nametne kao način življenja u BiH". Srđan, koji sa islamom ima veza koliko i Karl Marks, rado bi propisivao "interpretaciju vjere". Sličnu drskost prije neki dan su ponovili i Ombudsmeni, koji su u svome izvještaju naveli da "pritisca na medije dolaze i iz radikalnih klerikalnih krugova, prije svega vrha IZBiH". Pravo reisa Cerića da se brani od kleveta zlobno se proglašava prijetnjom slobodi izražavanja. Vidjeli smo kako "helsinkijevci" blate reisa ni za šta, a sada da vidimo kako brane patrijarha ni od šta: "Političari svakodnevno koriste govor mržnje. Sada se to vraća na potpuno nevinim ljudima kakav je bio patrijarh Pavle". Ovamo imamo već na hiljade naslova i stotine tv emisija kojima se bjesomučno blati potpuno nevin reis Cerić, a na koje niko ne reagira, a s druge strane, imamo reakcije na nepostojeće napade na mrtvog patrijarha i to od udruženja koja napadaju reisa Cerića i štite one koji ga napadaju. Vrhunac teatra žalosti bilo je Dodikovo prozivanje visokog predstavnika što nije javno oglasio svoju žalost, a Valentin Inzko, umjesto da mu održi bukvicu o sekularizmu, počeo se pravdati i izvinjavati da je on svoje saučesće u svesrpskom tugovanju poslao bez medijskog oglašavanja. Dodikovo prozivanje Inzka svjedoči o orkestriranosti te klape lažova koja izmišlja da je neko napadao mrtvog patrijarha, i koja razotkriva sve koji nisu javno bili žalosni. A trebalo je biti suprotno. Smrt patrijarha Pavla, naročito u dejtonskoj javnosti, trebala je pokrenuti seriju kritičkih progovora

o njegovoj ulozi u inspiriranju četničkih zločina, ali i seriju jasnih političkih poruka, barem u povodu pravoslavne instrumentalizacije manjeg entiteta i tog skandaloznog “dana žalosti”. Ne samo da nije bilo nikakvog otpora dejtonskoj proizvodnji “sveca Pavla”, već su se tzv. građanski mediji, oni isti koji progone reisa Cerića, utrkivali da iskažu pijetet prema patrijarhu.

Senad Avdić vjerovatno nikad neće ožaliti što se nije rodio u Šumadiji, pa da se uklopi u tamošnju estetiku, ali makar može u ovakvim situacijama zaglistati. On je u svome dnevniku ispisao kratku hagiografiju o “pokojnom pravoslavnom poglavaru koji se rodio u selu pored Donjeg Miholjca u Hrvatskoj”. Nigdje ni riječi o odgovornosti za genocid nad Bošnjacima. Koju stranicu dalje, Mirha Dedić i nogama i rukama pere pokojnog patrijarha, navodi kako se u mladosti družio sa Mešom Selimovićem, kako je znao popravljati cipele, kako je osudio rušenje džamija u Banjoj Luci (a gdje su ostale?), te ‘ladno prenosi patrijarhovu tvrdnju da je “građanski rat bio u Bosni i na Kosovu”. Relativiziranje zločina Mirha nastavlja i kroz patrijarhovu tvrdnju da će “koliko je na kojoj strani (bilo) više zla i zločinaca, moći samo Božja vaga da izmeri tačno”. Da su se Saveznici uzdali u Božije vage, i danas bi postojala nacistička Njemačka, kojom bi vladali ideološki potomci Adolfa Hitlera. Ali, protiv istine o genocidu nad Bošnjacima urotili su se svi, pa i sami što korumpirani što izluđeni Bošnjaci, koje dejtonski totalitarizam prisiljava da vođe ubica prihvataju kao “svece”, a čuvare svoga duha i baštine, kao tirane i kriminalce. To što danas ima mnogo Bošnjaka za koje je pokojni patrijarh Pavle pozitivac, a reisu-l-ulema Mustafa ef. Cerić negativac, rezultat je potpunog uključenja dejtonskog sistema u velikosrpsku mrežu, koja nesmanjenom žestinom nastavlja genocid nad Bošnjacima. Žestoka indoktrinacija učinila je normalnim da bošnjački političari blate Isamsku zajedicu, šire islamofobiju, služe braći iz Karadžorđeva, da Bošnjaci postanu najveći bošnjački progonitelji, da se kao mjera uspjeha uzima status na ljestvici velikosrpskih sluga, a što podrazumijeva blaćenje svojih vrijednosti, baš kao u vremenu komunizma. Do koje mjere su Bošnjaci iznutra okupirani dokazuje i slučaj predavanja Tuzle u velikosrpske ruke, činjenicom da su tuzlanski srbokomunisti finansirali i servisirali proces protiv Tuzlaka Ilije Jurišića u Beogradu, kako bi ugodili Beogradu u ambiciji da Tuzla bude zločinački grad koji se dobrovoljno odriče slavne bitke za svoju slobodu 15. maja 1992. godine. U Tuzli se ukidaju spomenici žrtvama, djeci ubijenoj na Kapiji, jer su beogradski obavještajci zagospodarili Tuzlom. A šta rade Bošnjaci u Tuzli? Isto ono što rade i svi drugi Bošnjaci dok im se otimaju vrijednosti bez kojih nema opstanka. Ne samo da šute, već se utrkuju da služe dželatlu koji će ih za koji čas objesiti. Ta autodestrukcija u Bošnjaka predstavlja završnu fazu genocidne agresije, jer Bošnjaci dobrovoljno ulaze u smrt, ubijajući da je samouništenje i samoponiženje put spasa i opstanka.

Broj 256, 27. XI 2009.

Zašto bi ljudska prava konzumenata svinjetine bila preča od ljudskih prava vegetarijanaca ili muslimana? Gdje to piše da je nazočnost svinjetine ustavom zaštićena kategorija, za razliku od vjerskih prava muslimana, koja mogu biti diskriminirana prisustvom svinjetine?

Šta je ustavnije – muslimani ili svinjetina?

Ako su muslimani u Švicarskoj, kao nepolitična i neformalna grupacija, izloženi kolektivnom islamofobijskom bjesnilu, kakvom tek bjesnilu imaju biti izloženi Bošnjaci, kao jedini muslimanski narod u Evropi? Agresija na ljudska prava muslimana u Evropi realizira se preko zabrane hidžaba u Francuskoj i Belgiji, zabrane munara u Švicarskoj, sve u ime čuvanja sekularne države. Ovi islamski znakovi ne mogu ugroziti ni jednog istinitog demokratu, ali, mogu smetati krstaštvu ili nevjerništvu maskiranom u odore humanosti. Da li će neka Francuskinja nositi mindušu u nosu, a druga križ oko vrata, jednako je ljudsko pravo na osobenost. ...Kao i hidžab. U Evropi haman svako ima ljudsko pravo da bude kakav hoće, samo muslimani nemaju pravo da budu muslimani. Mržnja prema islamu se ustoličava kao demokratska norma. Kao i mržnja prema Jevrejima, uoči holokausta. Ničim, osim mržnjom, ne može se objasniti ukidanje ljudskih prava muslimana u Evropi, taj dekret o otkrivanju muslimanki, o džamijama bez munare, ali i konsenzus o danskom i holandskom vrijeđanju muslimanskih svetinja. Iz te krstaške tuberkoloze nastala je evropska podrška genocidu nad Bošnjacima, a prije neki dan, i evropska odluka o getoiziranju Bošnjaka, putem zadržavanja viznog režima. Bošnjaci su jedini evropski narod koji je poslije Drugog svjetskog rata opasan bodljikavom žicom. Spoznaja da se stare i velike evropske države temeljito bave ukidanjem hidžaba i munara, daje nam za pravo da vjerujemo kako se te iste države temeljito bave ukidanjem bošnjačkog naroda. Jer šta je hidžab u Francuskoj, u odnosu na jedan muslimanski narod u Evropi?! Ako hidžab toliko nervira ovu ozbiljnu državu, zamislimo koliko tek evropske države nervira državotvorni život islama u Bošnjaka?! Islamofobija u Evropi danas se realizira kroz strategiju deislami-zacije ili razmuslimanjenja, kako muslimanskih imigranata u Evropi, tako i bošnjačkog naroda. Tom arsenalu primitivizma pripada i zahtjev delegata Ive Komšića, pred Domom naroda Federalnog parlamenta, da se - „preispita ustavnost ugovora i podugovora koje vlasnik BBI trgovačkog centra u Sarajevu postiže dajući u zakup poslovne prostore u tom centru, a uvjetujući pritom zakupce da tu ne prodaju svinjsko meso niti toče alkohol“. Kao što su prije dva mjeseca za voditelja Mimu Šahinpašića sa OBN-a „homoseksualci (bili) gorući problem u Bosni i Hercegovini“, tako je i za Ivu Komšića pitanje svinjetine u

BBI centru, očito, najvažnije bh. pitanje čiji ustavnost treba preispitati. Dakle, šta je ustavnije – muslimani ili svinjetina?

Turbine islamofobije

Ivo Komšić je i ranije bio sklon bosnofobičnim i islamofobičnim incidentima, ali je vakcinu na kritiku sticao kroz ratni boravak u Predsjedništvu BiH, potom u rukovodstvu SDP-a, te u opoziciji SDP-u. U arhivi svojih tekstova pronalazim kolumnu „Pohvala Brutu“, objavljenu u „Oslobođenju“, 9. januara 2001., u kojoj pišem: „Vječno progresivni funkcioner SDP-a Ivo Komšić ustvrdio je da je priča o ugroženosti Bošnjaka uzrokovala genocid nad njima. Usporedba je uvredljiva. Po njemu, Bošnjaci danas nisu ugroženi; to je lažna lamentacija.“ Bilo je to vrijeme kada je Komšić kao kvočka grijao islamofobično jaje SDP-Alijanse („Ako se vodi kampanja protiv SDP-a šta je alternativa Alijansi i hoće li nas to vratiti unazad, u glib iz kojih smo se proteklih godina jedva izvukli.“), pa je u skladu sa ideološkim intencijama zabacio tako daleko da Bošnjake optuži za svoje stradanje. Bezmalo devet godina poslije vidimo da je Komšić bio u pravu, jer su mnogi montirani procesi, a poglavito protiv generala Armije RBiH, u dejtonskoj javnosti stvorili uvjerenje kako je tzv. islamizacija uzrok genocida nad Bošnjacima. Komšić je vazda bio dalekovid.

U mome „Ljetopisu 2005“, pod 26. novembrom, komentirane su reakcije na zahtjev da Ustavni sud BiH pokrene postupak ocjenjivanja usaglašenosti Ustava BiH sa Evropskom konvencijom o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, kada je riječ o nazivu entiteta Republika Srpska. Na ovaj zahtjev ekspresno je reagirao srpski član Predsjedništva BiH Borislav Paravac koji je zaprijetio da bi „donošenje bilo kakve odluke koja bi udovoljila zahtjevu za ukidanje naziva Republika Srpska predstavljalo rušenje Ustava BiH“, a njemu se pridružio Ivo Komšić koji je kazao da su zahtjevi za preimenovanje Republike Srpske – „ekstremni“.

Ove dvije-tri arhivske ilustracije svjedoče da novi Komšićev kabadahluk nije slučajna, da je u nizu, i u skladu sa povremenim kukurikanjima ovog profesora Filozofskog fakulteta u Sarajevu, kojemu je očito važnije da igra na strani jačih, nego na strani pravednih. Kukavičluk je bolest, i šičarluk je bolest, i ne vrijedi ga osuđivati, ali mu se ne smije dozvoliti da živi kao intelektualna i društvena vrlina. Budući da živimo u informativnom i totalitarnom getu, bez mogućnosti komunikacije i sučeljavanja, logično je da će islamofobični istupi, poput Komšićevog, pridobiti zvuk intelektualne odvažnosti. Tako i islamofobijski fašizam „60 minuta“ u javnosti egzistira kao „vrhunski profesionalizam“, pa čak biva nagrađivan najvišim društvenim priznanjima Sarajeva i Tuzle. Adolf je Hitler tako nagrađivao inspiratore antisemitizma, kao što gradonačelnici Sarajeva i Tuzle danas nagrađuju medijske turbine islamofobije. Ako ikada Evropa ozdravi od bolesti islamofobije, Bakir Hadžiomerović i njegovi

sponzori bit će u lokalnim okvirima pamćeni kao Gebels i gebelsčići. Danas smo daleko od antifašističkog ishoda ove agresije na muslimane u Evropi, jer dejtonska sila usisava sve više i više intelektualaca koji se stavljaju na stranu zla. Njihovo služenje Mefistu biva slavljeno kao vrlina, pošto se drukčiji stav nema gdje čuti, jer je sve okupirano i podmićeno.

Prije neki dan reagirao sam na istup pisca Hadžema Hajdarevića u Dnevniku Federalne TV, ali to moje reagiranje nije niko objavio, što ne vidim kao mahanu moje reakcije, već kao mahanu sistema koji ne trpi dijalog i drukčije mišljenje. A, evo šta sam napisao:

Hadžem Hajdarević je prvi Bošnjak koji je pristao da javno zastupa velikosrpsku ideju o zakonomjernoj vezanosti raspada Jugoslavije i raspada Bosne i Hercegovine. On je kao gost komentator u subotnjem Dnevniku Federalne televizije, kazao sljedeće: „Pa kao što je Jugoslaviju srušio najbrojniji narod nekadašnje zajedničke države, srušili su je Srbi, tako bi Bosnu i Hercegovinu, kao državu, mogli srušiti Bošnjaci, kao najbrojniji narod u Bosni i Hercegovini.“ Velikosrpska konstrukcija Hadžema Hajdarevića netačna je po nekoliko osnova: prvo, Jugoslavija i Bosna i Hercegovina nisu isto, jer prva nije trajala ni stoljeće, a druga traje deset stoljeća; (...) drugo, Srbi su Jugoslaviju razbili hegemonijom, šovinizmom, nipodaštavanjem drugih i drugačijih, dok su Bošnjaci i u vrijeme totalne izolacije svjedočili volju za suživotom i tolerancijom; treće, Bošnjaci koji su sa polovine bh. teritorije na kojoj su činili većinu stjerani na frtalj bh. teritorije, gdje gube politički, ekonomski i kulturni suverenitet, nisu u stanju ni sebe zaštititi, a kamo li - kao Srbi u Jugoslaviji - ugrožavati druge i time razbiti Bosnu i Hercegovinu. Već u naslovu komentara, Hadžem Hajdarević poručuje da se Bošnjaci moraju opredijeliti, „između Dana državnosti i Kurban-bajrama, između Islamske zajednice u BiH i države BiH“, što je ogoljena poruka islamofobičara – da Bošnjaci imaju budućnost, ali bez islama. Ako bi se prihvatila Hajdarevićeva teza da su „povijesno frustrirani“, da su „opsjenari i manipulatori“, da „od vlastitih magli prave paranoju“ – svi ugledni bošnjački intelektualci koji smatraju da su Bošnjaci izloženi nastavku genocida, onda bi na jednoj stranici imali te hrastove bošnjačkog identiteta, a na drugoj Hadžema Hajdarevića i naručioce njegovog komentara...

Sveti Nikola i Hadžem

U francuskim i belgijskim školama hidžab je zabranjen u slavu sekularizma, iako je nejasno kako hidžab može srušiti sekularno funkcioniranje države. Po istoj bi logici trebalo u BiH zabraniti dolazak „Svetog Nikole“ u obdaništa, i izvještavanje Dnevnika Federalne TV o ovom ispade važnom društvenom događaju. Kao da „Sveti Nikola“ može ugroziti sekularizam?! Naravno da ne može, ali davanje državnog značaja dolasku „Svetog Nikole“ u bosanska obdaništa može do fašizma ogoliti dejtonsku stvarnost u kojoj bošnjačka djeca nemaju pravo na vjeronauku u obdaništima, jer će navodno

svojom vjerom ugroziti druge. A je li nekoga diskriminirao „Sveti Nikola“? Recimo, bošnjačku djecu?

Možda bi odgovor na ovo pitanje znao Ivo Komšić koji vapi da se u BBI centar uvede konzumiranje svinjetine i pijenje alkohola? Da li su papci&čvarci uvjet za sekularizam? Kakva je to država kad joj se parlament bavi pitanjem svinjetine u jednom javnom objektu, i kakva je to javnost kad takvu budalaštinu objavljuju novinske agencije? Isti je to mehanizam koji je mogao kao najvažnije državno pitanje raspravljati nosanje hidžaba, pederske slobode, izgradnju munara i, evo, mrljanje mrljine. Ako je cijeniti po Komšićevom stavu da se u BBI centru „vrši diskriminacija prema posjetiocima koji konzumiraju svinjsko meso ili pivo naprimjer“, to bi značilo i da se u svim drugim objektima vrši diskriminacija posjetilaca koji NE jedu svinjsko meso i klone se prisustva alkohola. Zašto bi ljudska prava konzumenata svinjetine bila preča od ljudskih prava vegetarijanaca ili muslimana? Gdje to piše da je nazočnost svinjetine ustavom zaštićena kategorija, za razliku od vjerskih prava muslimana, koja mogu biti diskriminirana prisustvom svinjetine? Ako bismo pristali na Komšićevu logiku, prije bismo ustanovili da vegetarijanci i muslimani ugroženi u cijelome Sarajevu, nego što su konzumenti svinjetine ugroženi u tom jednom javnom objektu. Poznato je da oni koji ne jedu meso, ili svinjetinu, strogo paze da ne jedu iz posuda u kojem se spremalo to meso, a takva su mjesta veoma rijetka, pa je u Sarajevu, ipak, većina diskriminiranih muslimana.

Ovoj bolesnoj logici izmišljanja diskriminacije u BBI centru treba doskočiti činjenicom da vlasnik kapitala ima pravo da propisuje karakter svog objekta koji, i kad je javni, može biti restriktivan za namirnice koje se smatraju nezdravim. Ko god želi da konzumira svinjetinu i alkohol, široko mu sarajevsko polje! Ta drskost da se ateistička ubjeđenja nameću kao demokratska norma, da se svinjsko meso slavi kao barjak demokratije, treba pogledati iz drugog ugla – jer je demokratska norma uvažavanje prava muslimana da realiziraju kapacitete svoga identiteta, bilo da se radi o hidžabu, munarama ili mjestima na kojima muslimanski kapital ima pravo na svoje ime i prezime. Nastojanje da se muslimanima ukine pravo da budu muslimani, ima se smatrati fašizmom. Pokušaj Ive Komšića da u jedan objekat na silu uvede svinjetinu i alkohol, treba razumjeti kao nagovještaj vremena u kojima će se muslimani bestidno tjerati da svinjetinu i alkohol prihvate kao normu demokratije i svoje evropeiziranosti. Potom dolazi zabrana hidžaba, skraćivanje munara i smanjivanje ezana. Neće nam dotad trebati nikakav Ivo da pročita islamofobijske naredbe dejtonskog Gestapoa, jer se u inkubatoru već krčkaju čvarci u Bošnjaka. ...Hadžem Hajdarić se umnožava kao priručnik za bolju budućnost.

Broj 257, 11. XII 2009.

Ivo Josipović je bošnjačku žrtvu perfidno optužio da je kroz rat, smrt, sakaćenje i raseljavanje - požnjela rezultate svoje zavedenosti. Istovremeno je negirao hrvatsku agresiju na BiH, plasirao tezu o građanskom ratu i jednakoj krivici, branio zlotvora Franju Tuđmana, ponašao se kao imperator u „zapadnom Mostaru“, te plasirao nacionalističku tezu o ustavnoj ugroženosti Hrvata u BiH. Da li takav velikohrvat može biti „balkanski Vili Brant“ i „mehlem za rane“? Nisu li nam želje zamaglile realnost?

Ivo Josipović je ošamario Bošnjake Žrtve u Ahmićima optužio je da su pripadale „zavedenom narodu“

„Bošnjački zvaničnici konačno su dužni pokazati trajno suosjećanje spram nekoliko zločina koji su počinjeni u bošnjačko ime, a kojima je ukaljana svetost genocida nad Bošnjacima. Bošnjačka politika nema pravo očekivati da će iko suosjećati sa bošnjačkom žrtvom, dokle god bošnjački narod ne suosjeća sa žrtvama nekoliko zločina koje su počinili bošnjački izrodi. Svaki zločin koji je počinjen u ime ma kojeg bh. naroda, prvo se tiče tog naroda, a tek onda naroda iz kojeg potiču žrtve. Dokle god se bh. narodi, preko svojih zastupnika, ne ograde od zločina počinjenih u ime srpstva, hrvatstva ili bošnjaštva, dotle će ih pratiti kolektivna odgovornost. U Grabovici su u noći 8. na 9. septembar 1993. ubijena 33 hrvatska civila. Najmlađa žrtva bila je četverogodišnja Mladenka Zadro, a najstarija Marko Marić, rođen 1906. godine. Nema nikakvog opravdanja što dosad ni jedan bošnjački zvaničnik nije prisustvovao ni jednom komemorativnom obilježavanju ovog zločina. Svakog 9. septembra Bošnjacima je mjesto u Grabovici! Jer, Grabovica se više tiče Bošnjaka, nego Hrvata. Kao što bi se zločin u Ahmićima trebao više ticati Hrvata, nego Bošnjaka. Ako u petak, 9. septembra, bošnjački zvaničnici odu u Grabovicu i odaju poštu nevinih žrtvama bošnjačkog zločina, za očekivati je da bi i hrvatski zvaničnici došli u Ahmiće. Slavenski je običaj da se na žalosti ne poziva.“

Ovaj moj otvoreni poziv je 7. IX 2005. emitirala FENA - Federalna novinska agencija, što znači da je neistinita tvrdnja hrvatskog predsjednika Ive Josipovića kako se njegovom posjetom Ahmićima – „prvi put dogodilo pomirenje na djelu“. Pet godina prije njegove posjete Ahmićima, bošnjačka je javnost imala viziju oslobađanja od kolektivne krivice. Hrvatska javnost u BiH takve vizije nije imala nikada. Mogao je kardinal Puljić sa pratećim mu

intelektualcima doći u Ahmiće i prije Josipovića, svih ovih godina. Mogli su razni Lovrenovići, Stojići, fra ovi i oni, koji nam tumače multikulturu po Sarajevu, dosad uputiti javni poziv Hrvatima da se pojave u Ahmićima i ograde od zločina koji je počinjen u hrvatsko i katoličko ime. Oni to nisu uradili ni sada, kada se u Ahmićima pojavio Ivo Josipović, već su toj gesti prisustvovali po inerciji. A mi Bošnjaci smo to uradili još prije pet godina. Dokazi o tome zapisani su u tekstu „Bošnjaci u Grabovici“ koji je objavljen u „Saffu“ septembra 2005., a može se naći na internetu.

Bošnjaci nisu „zavedeni narod“!

Medijska euforija s kojom je praćen dolazak hrvatskog Predsjednika u Ahmiće proizilazi iz čežnje da se vidi nešto što ne postoji. To što Josipović izgleda bolji od Tuđmana i Mesića ne znači da je dovoljno dobar za nas i za naš osjećaj istine. Josipovićev govor otkriva da njegova priča nije naša priča. Svima, pa i bošnjačkim autorima, promakla je prva rečenica Josipovićevog obraćanja. On je govor počeo riječima: „Zavedeni su narodi i pojedinci poznjeli rat, smrt i sakaćenje stotina tisuća, milijun raseljenih, uništena gospodarstva, uništene obitelji, a ovdje u BiH ostavili za sobom rastrgano tkivo...“, itd. To što je predsjednik Josipović rekao da „duboko žali što je hrvatska politika doprinijela stradanjima ljudi“ nije dovoljno da sakrije njegovo trpanje svih u isti koš, a što je poturanje kriminalne teze o građanskom ratu. Po milioniti put treba ponavljati: nisu svi isto stradali i nisu svi jednako krivi za stradanje svih! Formulacija „zavedeni narodi“ je uvreda za Bošnjake, koji svoje opredjeljenje iskazano na Referendumu za nezavisnost RBiH ne smatraju nikakvom „zavedenošću“, a zbog tog opredjeljenja je buknuła genocidna agresija i s lijeva i s desna. Može se govoriti da su bh. Srbi i Hrvati bili zavedeni u podršku fašističkim ideologijama iz Drugog svjetskog rata, koje su u vidu Hrvatskog vijeća obrane i Vojske Republike Srpske oživjele nakon međunarodnog priznanja RBiH. Ali, u slučaju Bošnjaka ne postoji ni jedna jedina tačka na kojoj bi se Bošnjaci mogli smatrati „zavedenim narodom“. Ako bismo Bošnjake sveli na bošnjačku politiku, opet ne bi prošla ova Josipovićeva namjera promoviranja jednake krivice: bošnjačka se politika od separatističke s&h politike razlikovala kao što se razlikuje Čerčil od Hitlera & Musolinija. To je lahko dokazivo, jer je bošnjačka politika istrajavala na imperativu zajedništva, zagovarala je čak i opstanak Jugoslavije kao tzv. asimetrične federacije, predlagala ustanovljavanje bosanstva kao multietničkog nacionaliteta, a za razliku od ratnih i poratnih politika u bh. Srba i Hrvata koje su programski posvećene genocidnom osvajanju i zadržavanju etnički očišćenih prostora. Bošnjačka politika, u ratu oličena u Armiji RBiH, branila je sve bh. narode, nigdje nije otvarala konc-logore, poput Dretelja i Manjače, nije ubijala civile, silovala žene, protjerivala ljude zbog vjerske i nacionalne pripadnosti, smatrala je kvalitetom kada uzase ima pripadnike druga dva naroda, a sve suprotno tome bile su i ostale su politike

bh. Srba i hb. Hrvata. Velikosrpska i velikohrvatska politika u BiH su bile zločinačke, i po svome izvorištu fašističke, i kao takve su i mogle zavoditi narode na pogrešan put, na put zločina i nacionalne mržnje. Zato je srpski narod kamenovanjem ubio Murata Badića u Banja Luci, zato su srpske žene kamenovale majke Srebrenice, zato je hrvatski narod u Neumu kamenovao bošnjačku ekskurziju iz Kaćuna i razbio glave dvjema djevojčicama, i zato hrvatski narod podržava dvije škole pod jednim krovom, jer ne da malim Hrvatima da se prljaju društvom malih Bošnjaka... A zašto kažemo „narod“? Pa zato što se legitimni predstavnici tog naroda ne ograđuju i ne bore protiv hiljade ovakvih užasa, već i dalje vode i zavode mržnjom zatrovani narod, što srpski, što hrvatski. Ogromna je hronika srpske i hrvatske zavedenosti ideologijom mržnje, a uprkos tome Bošnjaci svjedoče odanost zajedništvu, ljubav prema bližnjima i dovu Svevišnjem da će zavedene komšijske narode, Srbe i Hrvate, uputiti na pravi put, na put bosanskog jedinstva. Trpanje bošnjačkog naroda i bošnjačke politike u kontekst „zavedenih naroda“ treba razumjeti i čitati kao politički bezobrazluk, kao historijsku laž i kao drsku uvredu na čast i ponos bošnjačkog naroda.

Tuđmanov advokat

Postoje mjesta koja ne dopuštaju greške i omaške. Bošnjaci ne mogu prihvatiti da se o njihovoj žrtvi govori istim jezikom kao o srpskoj i hrvatskoj žrtvi. Sve žrtve zavređuju ljudsku sućut, ali je nedopustivo poistovjećivati uzroke njihovog stradanja. Bošnjaci su žrtve genocidne agresije velikosrpskih i velikohrvatskih falangi, koja je uslijedila nakon časnog referenduskog opredjeljenja Bošnjaka da žive u civilizacijskom ambijentu bosanskog zajedništva i tolerancije. Srpske i hrvatske žrtve su rezultat zavedenosti naroda. Razlike su očite. Onaj ko te razlike ne vidi, kao hrvatski Predsjednik, ne može iskreno suosjećati sa bošnjačkim žrtvama velikohrvatskih zločina u Ahmićima.

Ovdašnja se javnost mahom sažalila nad predsjednikom Josipovićem, kada ga je napala premijerka Kosor, pa je Josipovićevo prosipanje magle po Ahmićima ispalo još više prijateljsko i bosansko. Na žalost, istinski prijatelj ne bi poturao tezu o građanskom ratu, niti bi u svojoj nemuštoj odbrani u polemici sa premijerkom Kosor izrekao sljedeću formulaciju: „Te izmišljotine kako sam navodno govorio o agresiji i kako sam govorio da smo svi jednaki i da je Milošević jednak kao i mi, pa to su besmislice.“ Dakle, predsjednik Josipović smatra da Hrvatska nije izvršila agresiju na RBiH, iako postoje stotine dokaza i stenograma iz kojih se vidi kako Franjo Tuđman direktno rukovodi agresorskim dejstvima Hrvatske vojske u BiH. Dalje, Ivo Josipović ne smatra da su Milošević i Tuđman jednaki, iako su obojica prema BiH vodila jednaku politiku, nastojeći okupirati dijelove bh. teritorije i s tih teritorija protjerati Bošnjake. Mišljenje Ive Josipovića da Hrvatska nije vršila agresiju, da je Franjo Tuđman pravednik, posve se nadovezuje na ono što je rekao u Ahmićima, a

što traumatizirana bošnjačka javnost nije htjela čuti – da su bošnjačke žrtve rezultat zavedenosti bošnjačkog naroda, a ne isključivi rezultat genocidne i zločinačke politike Franje Tuđmana i Hrvata koje je on zaveo.

Ekstremne nacionalističke laži

Krajnju drskost predsjednik Josipović je iskazao plasiranjem nacionalističke teze o navodnoj ugroženosti Hrvata u BiH, nastojeći sebe prikazati kao hrvatskog spasitelja, ujedinitelja, oslobodioca. Da je ma koji bošnjački političar progovorio o bošnjačkoj neravnopravnosti, o nužnosti objedinjavanja bošnjačkih snaga, o osvajanju onoga što Bošnjacima pripada – takav bi momentalno bio proglašen radikalom i ekstremistom, a ovako su predsjedniku Josipoviću aplaudirali i sami Bošnjaci, računajući da je normalno kad fin čovjek fino priča o ugroženosti Hrvata. Riječ je o ekstremnoj laži, jer Hrvati ne samo da gaje i goje apartheid na frtalju bh. teritorije, već su ovladali i najvitalnijim tokovima života u krajevima sa bošnjačkom većinom, kao što su finansije i bankarstvo, recimo. Predsjednik Josipović to ne vidi, već u maniru svoja dva prethodnika, iskrenog osvajača Tuđmana i zakamuffiranog osvajača Mesića, pokušava osvojene pozicije braniti lažnom hrvatskom ugroženošću. Ivo Josipović je doslovce kazao: “Moj govor im je (Hrvatima) otvorio vrata za ravnopravno sjedenje za stolom, da objedine snage i da se izbore za ono što im pripada, dakle jednaka ustavna prava.” Zar Hrvati u BiH ne sjede ravnopravno za stolom i nemaju jednaka ustavna prava!? A to što su Hrvati po popisu iz 1991. činili većinu na 16 odsto bh. teritorije, što danas apatheidom kontroliraju četvrtinu bh. teritorije, i mjesta u kojima su bili manjina, to što pod kontrolom drže bezmalo pola Bosne i Hercegovine – je li sve to „neravnopravno sjedenje za stolom“ i jesu li sve to „nejednaka ustavna prava“?! Ili je ta priča o navodnoj hrvatskoj ugroženosti ista ona nacionalistička retorika koju nam godinama plasiraju velikohrvatski intelektualci po Sarajevu, kako bi sakrili ukradeno, oteto i proklete?!

Sve ovo ne znači da nama ne bi godilo omekšavanje hrvatske politike prema BiH. Ali, Josipovićev juriš na Ahmiće je bio teatar za ličnu promociju, za sticanje titule “balkanskog Vilija Branta“, a ne iskreno suosjećanje sa žrtvama velikohrvatskih zločina. Suosjećanje znači razumijevanje pozicije žrtve, uvjeta i razloga zbog kojih je neko pogubljen. A Josipović ne samo da nije razumio ideju poklona pred žrtvama, već je bošnjačku žrtvu relativizirao i oklevetao za svoje stradanje, optužbom da je pripadala „zavedenom narodu“.

Broj 266, 23. IV 2010.

Postoji li mogućnost da su u dejtonsku policiju infiltrirani teroristi iz beogradskog i zagrebačkog obavještajnog podzemlja, koji prave kaos po krajevima sa bošnjačkom većinom, kako bi na silu izmislili tzv. islamski terorizam? Svima bi bilo najlakše da je zločin u Bugojnu počinio Haris Čaušević, ali nam je zastrašujuće kad vidimo masu nelogičnih konstrukcija, kao što je ona o rokeru, hašišaru, vehabiji i teroristi koji se s vrećom neaktiviranog eksploziva zatekao pored bombe koju je aktivirao iz neposredne blizine pa je taman fino uhapšen. Onaj ko može izmisliti Gornju Maoču, spreman je izmisliti štošta.

Snaga Bošnjaka je vjera u Boga

Prvog dana jula imao sam tribinu u Sanskom Mostu, a onda sam u razmaku od devet dana dvaput putovao za Hercegovinu, među bošnjačke povratnike, prvo u Stolac, 21. jula, pa u Trebinje, 30. jula. U oba mjesta otvarane su džamije, a uoči tih svečanosti priređene su tribine na kojima sam govorio o Bošnjacima i pamćenju. Kad se insan odmakne od medijskih i političkih ritmova, od onoga što se priča i piše po Sarajevu, onda vidi kako bošnjački vilajet nema veze sa likovima koji ga predstavljaju. Stolac, okupiran od ekstremnih Hrvata, i Trebinje, okupirano od ekstremnih Srba, u kojima Bošnjaci žive kao građani drugog reda, ostavljeni od svih i prepušteni sami sebi – najočitiji su primjer beskrupuloznosti bošnjačkih političara koje uistinu ne zanima narod u čije ime dobro žive. Zar je moguće nositi takvu količinu gramzivosti i nezahvalnosti, pa ne osjetiti potrebu da se bude uz narod makar u simboličnim gestama?! Jer, nije bošnjački narod ono što paradira po Sarajevu oko Vječne vatre, to je tek predstava od naroda, bošnjačka je stvarnost zapravo u Stocu i Trebinju, u Bijeljini i Prijedoru. Tu, na bošnjaštvu i muslimanskom identitetu, istrajava biće koje ne samo da nema nikakve podrške da bude to što mu je babo bio, već je sve usmjereno da ga preinači u stvorenje koje će se stidjeti svoje vjere i skrivati svoj identitet. Sile apartheida koje šibaju uspravne bošnjačke povratnike fašizam su nulte kategorije, a bošnjački političari se najprije mogu suprotstaviti tom fašizmu, tako što će apelirati, koristiti mogućnost javnog govora, tako što će doći, obići, pružiti podršku. Nekoliko hiljada Bošnjaka računa se u političare, što u izvršnoj vlasti, što po parlamentima, a što po raznim skupštinskim tijelima i komisijama. Ali, od tih nekoliko hiljada lezihljebaroša i gulanfera nema ni jednog jedinog koji bi sjeo u auto i došao među povratnike, te iskoristio utjecaj koliki god da je, da se suprotstavi aprtheidu u kojemu se tlače pripadnici njegovog naroda. Kako je to moguće!?

Dejtonski fašizam

A kad neće politika da brine o narodu, hoće Islamska zajednica, jer više nema ko, pa bi i to posljednje i najstarije uporište institucionalne brige za Bošnjake trebalo slomiti, razdjeliti, zavaditi, kao što je to beogradski ražim uspio napraviti u Srbiji. Otišao je uoči ramazana reisul-l-ulema Mustafa ef. Cerić i obišao bošnjačke povratnike u Janju, čiji je usjeve uništilo nevrjeme, i uručio im simboličnu pomoć. Je li to posao reisu-l-uleme da se bavi poljoprivredom i usijevima, ili je njegov posao da sjedi u džamiji i da se moli Bogu? Poljoprivredom se treba baviti ministar poljoprivrede, ako takav postoji, a ne da ovako reisu-l-ulema narušava sekularnu državu, jer svoju ahmediju miješa sa hektarima? Ovako razmišljaju komunistički idioti iz SDP-a i SDP-ovskih medija. Na žalost, tako počinje razmišljati i veliki broj bošnjačkih intelektualaca, koji su žrtve medijskog ispiranja mozga, i tom problemu se u ovom času ne pridaje nikakva pažnja. Zabrinjavajuće je mnogo ljudi koji misle da reisu-l-ulema treba ostati zatvoren u džamiji, namjesto da u njegovim obilascima povratničkih džemata, recimo, vide višeslojnu pozitivu, od moralne a evo i materijalne pomoći povratnicima, pa do doprinosa borbi protiv fašizma, genocida i etničkog čišćenja. Šta uopće može biti lošeg u činjenici da neko ko ima medijsku pozornost svojim primjerom svjedoči brigu prema povratnicima?

Fašizma u dejtonskom sistemu ima na različitim adresama, jer je Dejtonski sporazum uvažio i u ustavno biće ugradio genocidne ideologije velikosrpskog i velikohrvatskog projekta, ali, najisturenija tačka živog fašizma su sudbine bošnjačkih povratnika, koji istrajavaju na svojoj rodnoj grudni, iako bivaju tlačeni različitim vidovima zastrašivanja i ponižavanja. Otud borba protiv fašizma u dejtonskoj Bosni puni smisao ostvaruje u borbi za ljudska prava bošnjačkih povratnika. Druga linija tog živog dejtonskog fašizma jeste nastavak zločina nad bošnjačkim iseljenicima, njih milion i 300.000, kojima je genocidna Centralna izborna komisija blokirala ustavno pravo da biraju i da budu birani. Insistiranje na aktivnoj registraciji, brisanje iz registracije preko 200.000 već registriranih, kako bismo dobili minornih 30-tak hiljada registriranih za izbore iz dijaspore - sve je to autentični doprinos dejtonskih institucija nastavku genocida nad Bošnjacima. Fašizam je u dejtonskoj Bosni državna ideologija, utoliko što je država upregnuta u velikosrpske i velikohrvatske planove o genocidnom zatiranju bošnjačkog naroda.

Sljedeći korak je sijanje straha čak i u krajevima sa bošnjačkom većinom, nalik na one torture koje su provodili rezervisti JNA potkraj 1991., kada su sasipali rafale po munarama i hroptali četničke pjesme po bošnjačkim mahalama. Bošnjake povratnike će, tako, zastrašivati četnički i ustaški ekstremisti, a Bošnjake koji još sanjaju da su svoji na svome, zastrašivat će dejtonska policija, koja sve ubjedljivije liči na cionističke militante koji maltretiraju goloruke i izgladnjele palestinske civile.

Kako drukčije objasniti neviđenu drskost da se u koloni policijskih kombija, sa otvorenim vratima, kroz koja vire maskirani dejtonski specijalci, nalik na nindže-kornjače, naoružani do zuba, sa uperenim automatskim puškama, ulicama Sanskom Mosta do zgrade suda sprovodi osumnjičeni Palislamović (to je onaj što je osumnjičen da je asistirao osumnjičenom Čauševiću oko terorističkog čina u Bugojnu) - kad za to nema ama baš nikakvog razloga? Mogli su tog Palislamovića dovesti i u zaprežnim kolima, niko se ne bi ni osvrnuo. U koga su uperene te automatske puške po Sanskom Mostu, gradu koji je sličan teror trpio u ratnim godinama?! Znaju policijski komesari da nema realne potrebe da po Sanskom Mostu pokazuju policijsku silu, ali treba da znaju da i mi znamo da je isključivi cilj tog pokazivanja sile zastrašivanje bošnjačkog naroda. Na ovu anomaliju nije reagirao niko od bošnjačkih zvaničnika, što je još jedan dokaz da oni i postoje i ne postoje: postoje kad treba jamiti pare, i ne postoje kad treba štititi demokratske slobode i građanska prava naroda kojeg, bejagi, zastupaju.

Ovo turbo-folk treniranje policijskog i državnog nasilja bitno nas udaljava od mogućnosti da vjerujemo policiji, jer samu policiju približava kriminalnom i terorističkom miljeu, zbog čega imamo razloga sumnjati u policijske izvještaju o terorističkom činu u Bugojnu. Tim prije što je javnost saznala kako su dejtonski batinaši premlaćivali uhapšenog Čauševića kako bi od njega iznudili priznaje da je on postavio bombu u Bugojnu. Svima bi bilo najlakše da je zločin u Bugojnu počinio Haris Čaušević, ali nam je zastrašujuće kad vidimo masu nelogičnih konstrukcija, kao što je ona o rokeru, hašišaru, vebabiji i teroristi koji se s vrećom neaktiviranog eksploziva zatekao pored bombe koju je aktivirao iz neposredne blizine pa je taman fino uhapšen. Onaj ko može izmisliti Gornju Maoču, spreman je izmisliti štošta.

Otud se s pravom pitamo – a šta ako su dejtonsku policiju infiltrirani teroristi iz beogradskog i zagrebačkog obavještajnog podzemlja, koji prave kaos po krajevima sa bošnjačkom većinom, kako bi na silu izmislili tzv. islamski terorizam? Dejtonskoj policiji je ozbiljno poljuljana vjerodostojnost i uzdrman kredibilitet nakon nasilja nad muslimanima u Gornjoj Maoči, tako da siledžijstvo kakvo je iskazano u Sanskom Mostu može dodatno policiju udaljiti od naroda, od istine, od poštenja. Odveć je znano da po Iraku i Afganistanu ne eksplodiraju nikakvi „bombaši-samoubice“ koji navodno ubijaju svoju muslimansku braću, već da te tempirane bombe poturaju oni kojima je stalo da unutar muslimana zapodjenu sukobe i da u globalno selo šalju sliku o istovjetnosti islama i terora. Takav se proizvod nastoji instalirati u Bosni i Hercegovini, i to ne može biti bošnjačka i muslimanska volja, već volja velikosrpskih i velikohrvatskih projekata, koji u getoiziranju i dijeljenju Bošnjaka vide svoj profit.

Parada nafake

Iza jacije sam krenuo iz Trebinja, preko Popovog polja, prema Stocu. Auto staro 20 godina, i ja star duplo toliko i još koju godinu više, grabimo kroz noć,

bez ikakve dunjalučke zaštite. Oko mene pustoš. Bude i 10-20 kilometara, a da ne ugledam svjetla kuće. A šta i vrijede te kuće, kad u njima sjedi Radovan Karadžić?! Uzdati se je u Allahovu Zaštitu, da ću sa hajrom stići do Stoca, pa je poslije, opet, nekako lakše. Poslije ima kuća u kojima se živi Kur'an.

Dok se vozim kroz mrakove istočne Hercegovine sabirem slike iz Trebinja. Ne pamtim da sam i na jednom mome predavanju vidio toliko naglašeno dotjeranog svijeta. Gotovo da sam se postidio što ne ponesoh svečano odijelo. Dolaze muževi i hanume, i pod ruku ulaze u prelijepo dvorište trebinjskog Medžlisa. Kakav crveni tepih Sarajeva i Holivuda! Ovo je parada gospodluka kakvoj nikada, u takvoj koncentraciji, nisam prisustvovao. Pa nema ni jednog para a da nije došao „ispod pegle“, kao da su se dotjerali za svadbu. Ulaze Bošnjaci i Bošnjakinje, selame se s drugima, puni osmijeha i nekog usporenog kraljevskog dostojanstva. Ima još desetak minuta do predavanja, a dvorište puno. A izvan dvorišta je oteti grad iz kojeg je protjerano preko 5000 Bošnjaka. Ovi povratnici, ova gospoda, svojim aristokratskim držanjem svjedoče da je Trebinje njihov grad, da je posrijedi historijska prevara koja će se ispraviti, samim tim što u konačnici pobjeđuje istina. Tako su Bošnjaci Stoca, korak po korak, oslobađali svoj grad. Tako su i ponosni Trebinjci, predvođeni imamom Heseinom ef. Hodžićem, doživjeli da hor „Sejfulah“ iz Konjica“ te noći otpjeva narodnu himnu Bosne i Hercegovine „Jedna si jedina...“ Dolazio im je reisu-l-ulema Cerić. Bio im je Isnam Taljić i govorio o Andaluziji i Srebrenici. Evo i ja svjedočim kako je zijaret Bošnjacima Trebinja svojevrsan kurs iz domoljublja i islamoljublja, jer se u Trebinju duša nadopuni za nove spoznaje i nove osjećaje. Ali, u Trebinju nije bio niko od samozvanih bošnjačkih lidera. Oni se plaše četnika, gluhe noći, Popovog polja, defekta na kolima - svega čega sam se plašio i ja, a čega se plaše i povratnici u Trebinje. Bošnjaci u budućnosti moraju biti jači od svojih strahova kako bi izborili pravo na život.

U Trebinju sam govorio kako se neki događaji odvijaju izvan naših dometa i potencijala, da se budućnost, kao i nafaka, ne može uvijek vagati fizičkim givihcima. Kad bi cijenili po bošnjačkoj politici, Bošnjaci bi odveć bili rasprodani. Svjedočanstva bošnjačkog života u istočnoj Hercegovini, u Podrinju, posebno u Stocu, Janji i Kozarcu, nemaju nikakve veze s politikom. To je snaga naroda. Otud se i policijski šišmiši moraju navikavati na nove Bošnjake, na one koji se ne plaše četnika, ustaša, policije i policijske države, na Bošnjake bez kompleksa i podaničkog mentaliteta, za koje su siledžijstvo u Gornjoj Maoči i parada policijskog kiča u Sanskom Mostu opravdan razlog da javno posumnjamo u vjerodostojnost izvještaja o terorizmu u Bugojnu, kao i da pred javnost postavimo otvoreno pitanje: da li dejtonska policija i u ideologiji i u praksi postaje instrument okupatorskih i genocidnih projekata Srbije i Hrvatske?

I nek' se zna: bošnjačko opredjeljenje za istinu, slobodu i demokratiju srazmjerno je veličini bošnjačke žrtve. Iznad ovog opredjeljenja ima samo Bog.

Broj 273, 13. VIII 2010.

Oduvijek je bilo i pedera i pedofila, ali te gamadi nikad nije bilo koliko danas, jer pederska industrija razvrata legalizira, u vrlinu pretvara i forsira seksualne izopačenosti, koje se ne mogu dozirati, kao što se ni narkomanija ne može dozirati. Legalizacija pederluka prirodno vodi razbuktavanju pedofilije. Ne može se biti za pederske slobode, a protiv pedofilije, jer ko je za pedere, taj je i za podofile. Zaštitu djece od narkomanije treba početi u borbi protiv marihuane, a ne u borbi protiv heroina; tako i zaštitu djece od pedofila treba početi u borbi protiv svih vrsta seksualnih nastranosti, od kojih je pederluk najprisutnija.

Pederi su očevi pedofila

Otišao sam sa kćerkom u jedan od megamarketa da kupimo sveske i knjige za novu školsku godinu. Popodne je, vreline je, blizu ikindije, vrijeme kad su najmanje gužve. U miru smo izabrali šta je potrebno i krenuli prema izlazu. Sa gornjeg sprata, prema izlazu i prema garaži, vodi dugačka pokretna traka u dva pravca. Na početku izlazne trake stali smo kćerka i ja, a na početku dolazne trake, vidim, idu neki otac i kćer, bezbeli, da kupe knjige i sveske, košto smo i mi. Razdaljina je to od nekih tridesetak metara. Ali, vidim da je ovaj otac stariji koju godinu od mene, a starija mu je i kćer od moje kćeri za godinu-dvije. Ako je njemu 45, njoj je 15-16 godina. Uхватim se na čas u razmišljanju kako je lijepo što očevi brinu ovu brigu i idu sa kćerima po knjige i sveske. Kako nema nigdje nikog, na tim pokretnim trakama, osim onog oca, i ovog oca, one kćeri i ove kćeri, vidim kako je i moja kćer spazila sliku koja je nalikovala nama dvoma dok smo dolazili po knjige. Vjerovatno i ona misli: evo još jedan babo vodi kćer da kupe knjige. Idućeg trenutka dobio sam nagonsku potrebu da svojoj kćerki dlanom prekrijem oči, da joj okrenem glavu, da stanem ispred nje – da ne vidi to što smo vidjeli i ja i ona. Onaj čovjek za kojeg smo mislili da je otac, i ona djevojčica za koju smo mislili da je kćer - počeli su se ljubiti! On joj je gurnuo ruku ispod kratke majice, i dodirivao joj je grudi, ako su to uopće bile grudi, ti dječiji, pubertetski nagovještaji žene. Djevojčica mu se prepustila, a u tom prepuštanju je djelovala ili pijano ili nadrogirano, jer se kroz to ljubljenje sumanuto kikotala. Nisam mogao zaštititi kćer od ovog zbudjućeg prizora, nad kojim je lebdjelo njeno neizgovoreno pitanje: „Pa ja sam mislila da su ovo otac i kći!“ Stid nas je prekrio oboje, zbog ovog bestida koje smo vidjeli. U trenutku kada smo se križali, na pokretnim trakama, pogledao sam u muškarca i u tu djevojčicu i vidio da je među njima uistinu bila razlika od barem tri decenije. Ono što bi moralo u normalnom društvu biti smatrano sramotom, i razvratom, u nas je postalo vrlina, poželjni statusni

simbol. Taj srednjevjekni muškarac ne vidi ničeg nastranog što se na pokretnim stepenicama jednog javnog mjesta ljubi sa djevojčicom kojoj može biti otac, jer ga to u ovom bolesnom društvu legitimira kao sposobnog muškarca. A sposoban je onaj koji može parama kupiti sve, pa i nečije djetinjstvo. Ta djevojčica, jednako tako, ne vidi ničeg ružnog što se ljubaka sa čovjekom koji je možda stariji od njenog oca, jer je ta činjenica u raji legitimira kao osobu koja umije naći skraćene puteve do para i poklona. A kad nema vjere i tradicije, onda i ne postoji ništa izuzev para i poklona.

Produžetak vrste

Na hrvatsko primorje prošlog vikenda je uplovio gigantski putnički brod, kruzer, sa 2800 pедера. Hrvatski mediji su se pohvalili napretkom tolerancije u hrvatskom društvu, budući da nije bilo nikakvog otpora činjenici da tolika armija pедера napada Hrvatsku. U Hrvatskoj, inače, ne vole ni Bošnjake, ali vole bošnjačke pare koje se ostavljaju u turističkoj sezoni. Možda hrvatsko društvo i dalje ne prihvata legalizaciju pederluka, ali voli pare koje su pederi donijeli sa sobom. Kruzer se zaustavio pred Dubrovnikom, a 2800 pедера se razmislilo po Stradunu i dubrovačkim zidinama, da provrta stražnjicama, da se poslika u zanosnim, smiješnim zagrljajima, gdje muškinje izigrava da je ženskinje. Na jednoj od hrvatskih televizija napravljena je i specijalna reportaža, iz koje se saznalo da se na kruzeru nalazi planetarna pederska elita, jer su tu prisutni pederi iz cijelog svijeta, koji ploveći Mediteranom imaju neku vrstu pederskog samita. A kako li izgleda taj samit? Jedan ženski lezbejski par je u tv kamere opričao kako je prisustvovao spolnom činu dvojice pедера, te da nikada nisu vidjeli takav ljubavni zanos, a što će reći da se na ovom brodu održavaju orgije, gdje se jedni seksualno zadovoljavaju, kao psi na ulici, a drugi navijaju. Angažirana je i neka vrsta pederskog ginekologa, koji ima specijalističku ambulantu za održavanje otvora koji je priroda stvorila za pražnjenje fekalija iz ljudskog organizma, a koji je pederima centar duhovnosti. Čovjek ne može a da sa šegom ne pomisli šta li liječi taj brodski ljekar, dok na ginekološki sto koji je predviđen za žene stavlja muškarce koji izigravaju žene. Vjerovatno pred vratima ambulante stoje zabrinuti pederski muževi, koji bi da su normalni očekivali da saznaju da li im je žena trudna, a ovako sa zebnjom očekuju vijesti o zdravlju otvora koji služi za izbacivanje smrada iz ljudskog organizma. Normalni ljudi se raduju rađanju djeteta, pa seksualnost vide kao razlog za produžetak i smisao života, dok se u pедера nema šta roditi, osim hemoroida i fekalija, koji su produžetak njihove vrste. Jer ako čovjek od sebe odrekne potomstvo, i ako svoju seksualnost izopači i centrira u stražnjicu, onda je i on sam to na šta je sebe sveo. Prirodna seksualnost je potrebna da bismo zanovili život, i mi smo taj život, mi smo ta vrsta, to dijete koje se rađa, a suprotnost tome je pederski razvrat koji ide za negacijom rađanja i svodenjem ljudske vrste na opsesiju fekalnim otvorima i produktima. Normalni će ljudi

zanjihati dijete, dok pederi nemaju šta drugo zanjihati doli komade smrada, fizičkog i mentalnog. S njima je moguće suosjećati kao sa teško oboljelim psihijatrijskim slučajevima, ali nema suosjećanja sa ambicijom da se razvrat nametne kao moralni standard, jer onda taj standard zahvata i razbolijeva zdravo tkivo ljudske prirodnosti.

Danas ćete i u Bosni i Hercegovini teško pronaći nekoga ko će kazati da je pederluk bolest, što znači da nam je već putem medija nametnuta autocenzura, svijest o tome šta smijemo a šta ne smijemo reći. To što većina ljudi i kod nas, a i u svijetu, misli da su pederi psihijatrijski slučajevi, ne znači ništa, jer većina ljudi zna da im je egzistencija uvjetovana mrežom ideoloških utjecaja, u okviru kojih je pederluk standard. Danas je privid da su pederi nekakva ugrožena manjina koja ne može da ostvari svoja prava, suština je da su pederi ovladali centrima politike, ekonomije i kulture, odakle kreiraju stvarnost, recimo - tako što će sa svjetskog registra bolesti izbrisati homoseksualizam, i tako što će pokoravati jedno po jedno nacionalno zakonodavstvo, koje će prihvatati legalizaciju istospolnih brakova, protiv kojih više ne možeš ništa reći, jer ćeš biti krivično gonjen. Priča o ugroženosti je samo paravan ispod kojeg zjapi tortura pедера nad prirodom i nad čovječanstvom. To je isto kao kad nam kardinal Puljić poruči kako su Hrvati ugroženi u Sarajevu, a Hrvati drže sve važnije institucionalne pozicije i ekonomske tokove i u Sarajevu i u drugim gradovima sa bošnjačkom većinom; ako je ko ugrožen u krajevima sa bošnjačkom većinom, onda su to Bošnjaci.

Ideologija pederluka - kao vrline - ubrizgana je u sve pore sistema, bezmalo da nema instance gdje pederi nemaju nekoga svoga, a što utječe da se razni pederski derivati preljavaju u masmedijsku kulturu i estetske afinitete. Evo, neki dan web portal naše najprofitnije kompanije, pored toliko životnih tema, izvještava kako pederi imaju za 5,5 odsto manje plaće od ostalih, što znači da neki pederski plaćenik uređuje ovaj sadržaj i sistemski nameće pederluk kao važno pitanje koje treba da se tiče svijetu. Tako već godinama na modnoj sceni imamo tahtaste manekenke koje ne liče na ženskinje, već su sličnije zatvorenici-ma s Golog otoka; neuhranjenje, ravne, očerupane... Kao i sve adrese sa kojih se kreiraju trendovi, tako su i glavne modne radionice u vlasništvu pедера, koji nastoje trendirati hermafroditisku estetiku: ni-muško-ni-žensko. Od manekenke se traži da što manje liči na žensko, kako bi u ženskim haljinama izgledala kao preobučeni peder. Ustanovljavanje i diktatura te biseksualne estetike za veoma kratko vrijeme je izjednačilo seksualni objekt bez ženskih znakova sa figurom djeteta. Pederski estetozori krčili su put za afirmaciju pedofilije, budući da između figure ravne, muškolike manekneke i između figure djeteta, dječaka ili djevojčice, svejedno je - nema bitne razlike. Kad kažemo - manekenka - onda mislimo na čitav spektar medijskih likova, od tv voditeljica, glumica, pjevačica, i sl., koje se inercijom potražnje počinju uklapati u zacrtani kalup pederskog i pedofilijanskog profila.

U slavu prirodnog poretka

Dvojica srednjevjeknih muškaraca koji su prošlog vikenda uhapšena u Tuzli zbog sumnje da su seksualno iskorištavali 13-godišnju djevojčicu, morali su se slagati oko nekoliko stvari: prvo, da je curica seksualno poželjan objekat, da njeno dječije tijelo u njima izaziva požudu kakvu kod normalnih ljudi izaziva tijelo žene; drugo, da je poželjno, dozvoljeno, frajerski, seksualno iskoristiti curicu koja još, ni fizički, ni pravno, nije napustila djetinjstvo i koja ti može biti kćerka, a biološki i unuka; treće, morali su jedan drugog u oči pogledati i priznati da ih uzbuđuje i veže jednak razvratni cilj. Dakako, sve ovo pod pretpostavkom da se dokažu sumnje zbog kojih su ova dvojica zatvoreni, jer je svako nevin dok mu se krivica ne dokaže, pa možda i kad se pod pritiskom „dokaže“, kao što je bio slučaj sa imamom iz Gluhe Bukovice.

Ključno pitanje koje želimo postaviti u vezi sa odlukom dvojice srednjevjeknih muškaraca da seksualno iskorištavaju 13-godišnju djevojčicu je sljedeće: Da li bi prije 20 ili 30 godina njih dvojica u djevojčici vidjeli seksualni objekt, ili je seksualizacija djeteta rezultat medijskih operacija pederskih trendera i dizajnera, koji su iskreirali i u svijest utisnuli da je seksualno privlačno tijelo bez ženskog identiteta, odnosno sa fizičkim znakovima slabašnog muškarca ili djeteta?! Uvjeran sam da ova dvojica muškaraca koji su osumnjičeni za pedofiliju ne bi bili pedofili da u posljednjih deceniju-dvije ne traje žestoka kampanja izobličavanja i izopačavanja prirodnih seksualnih afiniteta. Oduvijek je bilo i pедера i pedofila, ali ih nikad nije bilo koliko danas, jer pederska industrija razvrata legalizira, u vrlinu pretvara i forsira seksualne izopačenosti, koje se ne mogu dozirati, kao što se ni narkomanija ne može dozirati. Legalizacija pederluka prirodno vodi razbuktavanju pedofilije, prvo, jer jedna nastranost za sobom povlači sljedeću, a drugo, jer su jednaki estetski kodovi koji grade neženstveni, bispolni i bespolni seksualni objekt.

Nemoguće je razdvojiti pederluk od pedofilije. Oboje su nastranosti, od kojih jedna već uveliko ostvaruje legalizaciju i zakonsku zaštitu, dok se u nekim evropskim državama nastoji još spustiti granica za seksualno iskorištavanje djeteta, što znači da su sami parlamentarci zainteresirani za taj, očito izvanbračni, razvrat. Otud se ne može biti za pederske slobode, a protiv pedofilije, jer ko je za pedere, taj je i za podofile. Zaštitu djece od narkomanije treba početi u borbi protiv marihuane, a ne u borbi protiv heroína; tako i zaštitu djece od pedofila treba početi u borbi protiv svih vrsta seksualnih nastranosti, od kojih je pederluk najprisutnija. Dakako da je nemoguće ukloniti sve one pedere, pederske agente koji su instalirani u sistem, ali je moguće govoriti u slavu porodice, tradicije i prirodnog poretka. Ako oni brane svoje pravo da kažu da su pederi, i mi moramo braniti svoju obavezu da govorimo u ime očinstva i u ime majčinstva.

Broj 274, 27. VIII 2010.

Nakon što je ubistvo Magdija Dizdarevića izvedeno u domaćoj islamofobičnoj radinosti, a potvrđeno od dejtonskog pravosuđa kao zločin bez kazne, uslijedio je novi oblik samomržnje u Bošnjaka – napad na džamiju. Za samo nekoliko godina odgojena je bošnjačka generacija koja će sa palicama sačekivati vjernike poslije namaza, i koja će kad se ponapija skrnnaviti džamije po ugledu na četničku i ustašku mladež.

Bošnjački napad na džamiju

Imao je rahmetli Omer Pobrić običaj kazati: „Nema dalje!“, kad hoće reći da je neka pojava, jal u pozitivnom jal u negativnom smislu, doživjela svoj vrhunac. Šta bi u kontekstu bošnjačke autodestrukcije i samomržnje moglo postati vrijedno ove kvalifikacije da – nema dalje!? Eto, ubili su nam po izlasku iz džamije Magdija Dizdarevića, a da demokratska javnost nije na to ubistvo odreagirala moralnim i etičkim sensorima, već je Magdijevu smrt prešutjela kao što se prešutkuju smrti palestinskih civila. „Dabude išao u džamiju, pa ga ne bi ubili“ – bio je jedan od komentara na internetskim forumima, na kojima se čak ovo ubistvo slavilo kao dostižuće borbe za slobodu i demokratiju. Je li to znači da se moraš zvati Vedran ili Denis, biti učenik katoličke škole, da bi tvoju pogibiju neko pamtio? Ako si u islamu, nemaš prava ni na pravosudnu satisfakciju, što se pokazalo u slučaju ubistva Magdija Dizdarevića. Ovo ubistvo je tim teže, i znakovitije, što je skovano u domaćoj islamofobičnoj radinosti, ali je podržano od medijskih i državnih struktura koje strateški prevaspitavaju Bošnjake, ispiru im mozak i od njih prave muslimanske progonitelje.

Koliko vrijedi sabur u kojem je Magdi ispraćen sa ovog svijeta? Ili je taj sabur u okolnostima kriminogene države pročitao kao naše mirenje sa ubijanjem muslimana čiji nevini životi, evo, nemaju ni pravosudnu cijenu? S obzirom da se dejtonsko pravosuđe otvoreno stavilo na stranu zaštite ubica Magdija Dizdarevića, čime je poslalo poruku o poželjnosti i dopustivosti ubijanja muslimana, moramo se javno zapitati – ako muslimanski životi u Bosni i Hercegovini nemaju zaštitu kao i svi drugi životi, i ako dejtonska država, putem svoga pravosuđa, podstiče ubijanje muslimana, da li to znači da su muslimani, poglavito Bošnjaci, primorani da razmišljaju o mjerama samozaštite? Velikoserpske i velikohrvatske snage, koje su okupirale mehanizme dejtonske države, jedva čekaju takvu vrstu bošnjačke samoorganiziranosti, kako bi imale alibi da ma čime – kad već nemaju čime! – argumentiraju svoje višegodišnje laži o postojanju tzv. islamskog terorizma. U tom strahu Bošnjaka da na državni teror odgovore demokratskom odbranom svojih vjerskih prava i građanskih sloboda, zapravo, šutke prolaze ovakvi skandali, kakav je uloga dejtonskog pravosuđa

u podstrekavanju islamofobije i krvnog delikta nad Bošnjacima koji idu u džamiju. Mislili smo da se u slučaju Magdija Dizdarevića sabralo ono: „nema dalje“. Šta bi kao naredni cilj mogli smisliti stratezi genocida nad Bošnjacima, oni isti koji po svijetu zavađaju muslimane, poturaju bombe u ime jedne ili druge struje, a koji ovdje nasrću na Islamsku zajednicu i uče Bošnjake kako je ateizam najviši stepen patriotizma? ...Ako bi Bošnjaci napadali na džamije, skrnavili ih i šarali grafitima, onako kako to čine četnički i ustaški ekstremisti.

Metropola islamofobije

Na lažnoj listi lažnih mudžahedinskih baza svojevremeno se našla i Klokotnica, selo pored Gračanice, pa bi se čak moglo reći da je u jednom trenu bila popularnija od Gornje Maoče. E, sad, zamislite da u novinama izađe članak kako se u Gornjoj Maoči bošnjačka omladina petkom i subotom uveče ponapija i nadrogira pa flašama i kamenicama gađa mjesnu džamiju, a da maočanski hodža više ne zna šta će od nemoći da to spriječi, pa se jada javnosti kako muslimani u Maoči rade isto što i ekstremna srpska i hrvatska omladina kad skrnavi džamije. Priča negdje mora biti šuplja, zar ne? Kako je moguće da Klokotnica bude jedno od svjetskih terorističkih baza mudžahedina i ostalih Bin Ladenovih tandaramandarala, a da u toj bazi caruje takav antiislamski razvrat da ne prođe vikend a da džamija ne bude pogođena makar jednom pivskom flašom? Sudeći po tim muslimanskim napadima na džamiju, Klokotnica je bliža Briselu, od samog Sarajeva, jer Klokotnica ispunjava prvi uvjet za ulazak u Evropsku Uniju – da tuda nema muslimana. Jer, tamo gdje ima muslimana, pa se klanja beš-vakat, tu nisu čista posla, tu se toliko po džamijama misteriozno sastanči, da mora odletjeti u zrak makar policijska stanica u Bugojnu. Zato je pretresana Gornja Maoča. Ali da mi razaberemo zašto je Klokotnica ostavljena na miru, iako je opasno leglo brada i nogavica.

Prije četiri godine „Slobodna Bosna“ je objavila, a „Nezavisne novine“ su dojavile, da su u selu Klokotnica prodate četiri crvene i četiri kile žute žive (Hg), kako bi se potrovali vodovodi u Italiji. Po njihovoj priči, agenti Al Kaide iz Italije su doputovali u Klokotnicu da baš od klokotničkih mudžahedina, k'o u granapu na vagi, kupe na po četiri kile ovog opasnog hemijskog elementa kojim će pobiti narod po Italiji. Razasut će te kilograme po vodovodima, kao što se raspe pepeo kremiranih mrtvacu, i sva će Italija pomrijet. Niko poslije nije demantovao ovu budalaštinu, kojom se išlo niz dlaku evropskim medijskim krmadima, željnim laži o tzv. islamskim teroristima. Niko se nije ni zapitao kako je moguće da Bin Laden šalje svoje operativce u jedno bosansko selo, kao da te žive nema i u Italiji, ili negdje bliže tim vodovodima koje, k'o biva, hoće potrovati. Ali, posljednjih je godina bilo toliko suludih izmišljotina da se čovjek ponekad zapita da li u sigurnosnim agencijama sjede luđaci, ili profiteri koji ne biraju način da plasiraju i najbudalastije konstrukcije kako bi odradili kvotu izmišljotina. Mudžahedin Mladen, dakle Srbin, koji iz Gornje Maoče

kamionom prevlači projekte u Vatikan, a niko ga ne zaustavlja na tolikim granicama, s ciljem da puca na Papinoj sahrani i bezbeli ubije mrtvog Papu – apsolutni je i neprevaziđeni hit iz produkcije antiterorističkih šizofrenika, nastanjenih u najuticajnijim medijima. Za borbu protiv terorizma veća su opasnost ovi koji taj terorizam izmišljaju – jer njih ima – nego sami teroristi kojih u Bosni, vidjelo se – nema. Jer oni koji terorizam izmišljaju, u stanju su i da ga organiziraju, kako bi potvrdili svoje izmišljotine. Slučajevi Gornje Maoče i Bugojna u to nas uvjeravaju. ...Kako vjerovati u Gornju Maoču ako se ne dogodi Bugojno?!

Ta ista Klokotnica ponovo je ušla u medijsku orbitu u jednom drukčijem svjetlu. Od mjesta koje je bilo leglo tzv. islamskih terorista za trgovinu živom i trovanje vodovoda po Evropi, a zaštita nije bilo nikakva dokaza, Klokotnica je postala metropola islamofobije, u kojoj omladina svoje vikendaške pijanke začinjava napadima na džamiju. Pogodna okolnost je što se disco-džigara-club nalazi u blizini džamije, pa ponapijana i nadrogirana omladina ne mora plaho hodati, i srkletiti se, da dohoda do džamije na kojoj će ostaviti biljeg svoje ateističke prosvijećenosti. Doduše, u tom centru se nalazi još raznih objekata, tu je i zgrada Općine Doboj-Istok, tu su i sjedišta raznih udruženja, ali, samo je džamija na meti bezbožničke omladine.

Stav o nemanju stava

Ako bismo tražili mjesto u kojem stanuje ona tačna ocjena da je „selo sačuvalo islam u vrijeme komunizma“, onda bismo kao arhetip takvog sela upravo mogli uzeti Klokotnicu, gdje je stopostotni bošnjački živalj, nastanjen u mahalama i kućercima, u kojima se Kur'an uvijek čuvao na najvišem mjestu, čas ispod plafona. Upravo takvo je bošnjačko selo. Otud je nevjerovatno da se u jednoj takvoj sredini zakopiti pojava kontinuiranog izživljavanja nad džamijom. Nije to jedan vikend, već je to čitav niz vikenda i različitih oblika skrnavljenja džamije. Dakako, ne stoje svi mještani Klokotnice iza ovoga, ali je činjenica da veliki broj omladine izlazi u taj disco-džigara-club i da mogu znati koji od njih udaraju na džamiju. Mogu ih upozoriti, direktno ili posredno. Ako se plaše kabadahluka, mogu anonimno dojaviti policiji, Medžlisu, hodži - ko to iz vikenda u vikend blati neblatavo. No, čudo je kako jedna takva pojava ne povrijedi većinu koja, sigurni smo, intimno ne odobrava bošnjačke napade na džamiju. Da li to znači da je građanska inicijativa i odgovornost potpuno umrtvljena institucija u svijesti bošnjačke omladine?

„...Bespomoćni smo, nezainteresirani, šta god da se događa, mi na to ne možemo utjecati, niti želimo o tome misliti; mi smo ovdje da se veselimo, a napadi na džamiju, kao i odbrana džamije, nas ne zanima.“ Međutim, taj stav o nemanju stava je proizveden isključivo kod bošnjačke omladine, kada se radi o njenom vjerskom i narodnom identitetu, za razliku, recimo, od ateističke omladine, koja jako dobro zna braniti pederske i hašišarske slobode, a da

ne govirimo o srpskoj i hrvatskoj omladini kojima niko ne brani da rečenice počine i završava sa pomenom Isusa Hrista. Bošnjačka islamofobija i bošnjačka apatija su proizvedene kategorije.

Liječenje samomržnje

Pokušajmo začas ući u nesvijest bošnjačkih mladića, a možda i djevojaka, koji napadaju džamiju u Klokotnici. Ako se radi o buntu, zbog neostvarenih želja, onda džamija nije adresa za iskazivanje bunta. Ali, džamija je simbol zdravog poretka, tradicije, porodice, poštovanja babe i majke, skromnog i staloženog odnosa prema životnim mogućnostima, a sve to, u sveukupnosti, poremećeno je turbo-folk estetikom, koja propagira brzo bogaćenje, malo rada, puno para, buljuk harama, nikud halala, e, kako bi se ličilo na medijske idole s onu stranu Drine, najčešće. Sistem koji čuva bošnjačka tradicija u konfrontaciji je sa režimom koji se bošnjačkoj omladini natura kao vrijednosni. Kad se tome doda agresivno ubjeđivanje putem dejtonskih medija da je islam u Bošnjaka izvor svih nevolja, da su za Islamsku zajednicu vezani najveći profiteri i kriminalci, onda taj bunt kod bošnjačke omladine dobija jasan cilj. „Zato što ja nisam bogat, krivi su oni koji su bogati, a koji sad reisu Ceriću grade dvorac usred Sarajeva – mojim, narodnim parama! - pa ću im se svima osvetiti što ću ovakav mortus pijan razbiti prozor na džamiji. Aca Lukas je moj reisu-l-ulema!“

Razmuslimanjenje bošnjačkog naroda kreira se stručno i pronicljivo, tako da servirana priča ima logičku nit u koju traumatizirani pojedinac može povjerovati. Godinama već narod sluša, a omladina odrasta pod torturom ponavljanja laži o skandaloznoj Islamskoj zajednici, koju čine pedofili, ekstremisti, kriminalci, dok narod, eto, nema ni za lijekove. S obzirom da ta priča ima jednu dimenziju, pošto su dejtonski mediji zatočeni u monolog i u totalitarnu čahuru, Bošnjaci se u kritičnoj masi nisu mogli odbraniti od indoktrinacije. Na tim „demokratskim medijima“, tipa Federalne tv ili „Oslobođenja“, nema drukčijeg mišljenja: svi misle jednom glavom! Rezultat je, evo, moguće vidjeti na Izborima, na kojim su bošnjačkom voljom pobijedile osvjedočene islamofobijske snage, a pojavu je moguće pratiti i na ovim mikro planovima kakav je prvi bošnjački udar na jednu džamiju.

Informativna blokada koju živimo u narednom će periodu biti pojačana ideološkim jednouljem zbratimljenih vladajućih stranaka nad Bošnjacima, te je moguće pretpostaviti kako će pravo na drukčije mišljenje biti zadugo mrtvo. Ako ikada ponovo bude života i slobode u bošnjačkom društvu, onda će pojave kakve su ubistvo Magdija Dizdarevića ili prvi bošnjački napad na jednu džamiju, zauzimati posebno mjesto u analizi i stalnom liječenju transgeneracijske samomržnje u Bošnjaka.

Broj 278, 22. X 2010.

Bošnjačku žrtvu treba osloboditi iz podstanarskog statusa u gradovima Republike Srpske i treba je useliti na centralne spomeničke trgove u gradovima Republike Srpske odakle će, dugoročno gledano, ispariti laž o tzv. srpskim oslobodiocima. Moguće je izvršiti duhovnu konfiskaciju tih spomenika koji su podizani u ime laži, a da ta laž, u svojoj ambiciji i kreativnoj izvedbi, predstavi istinu o bošnjačkim žrtvama.

Osvajanje spomenika

Drugog aprila, na godišnjicu početka okupacije Bijeljine i zločina srbijanskih paravojnih formacija nad bošnjačkim civilima u ovom gradu, delegacije Islamske zajednice, nekoliko bošnjačkih udruženja, praćene porodicama stradalih, kao i malobrojnim Srbima, položili su cvijeće na centralnom spomeniku glavnog bijeljinskog trga, te Fatihom i minutom šutnje odali poštu nevino stradalim civilima. Ovaj spomenik je dosad označavao pomen srpskim oslobodiocima Bijeljine, ali je odlukom bošnjačkih organizacija ujedno postao i spomenik bošnjačkim žrtvama srbijanskih paravojnih formacija. Tako se dogodilo da jedan te isti spomenik ujedno označava dvije strane - i onu koja je napadala, odnosno, oslobađala Bijeljina od bošnjačkih civila, i onu koja je stradala u pohodu one strane koja je spomenik podigla. Istovjetan proces „duhovne konfiskacije“ centralnih spomenika u Republici Srpskoj otvoren je od strane bošnjačkih organizacija i intelektualnih grupa i u Prijedoru, Foči, Višegradu, Trebinju, gdje god postoje spomenici sa isključivim srpskim predznakom, a gdje Bošnjaci nemaju adekvatno mjesto na kome bi se prisjetili svojih nevinih žrtava. Budući da Islamska zajednica i udruženja porodica žrtava smatraju da nevine žrtve zavređuju centralno spomeničko obilježje u Bijeljini, Brčkom, Prijedoru i drugim gradovima, ove organizacije su jedinstvenim proglašom zatražile da se centralna spomen obilježja preimenuju u spomenike bošnjačkim žrtvama, a oni će dok se to ne dogodi ove spomenike tretirati i doživljavati kao svoje.

Ovako bi, otprilike, mogla izgledati vijest nakon što se unutar bošnjačkih subjekata iskristalizira, obznani i u djelo sprovede ideja o „duhovnoj konfiskaciji“ spomenika na centralnim trgovima u gradovima Republike Srpske, iz kojih su protjerani Bošnjaci, što ubistvima, što maltretiranjima, što zaprječavanjima prava na povratak. Iako su naši kapaciteti opstanka i dostojanstva svedeni na minimum, jer smo okupirani i korumpirani iznutra od velikosrpskih i veliko-hrvatskih fašista i njihovih sluga, to ne znači da trebamo pogasiti i ovo preostalih baklji. Da li će jedna ovakva ideja biti ignorirana ili ismijana, ili će polučiti koordinaciju udruženja žrtava na planu zauzimanja centralnih spomenika u

gradovima Republike Srpske i njihovog duhovnog posvećivanja bošnjačkim žrtvama – nije u našoj moći da predvidimo. Naše je da predložimo i predočimo.

Duhovna konfiskacija

Bošnjačka žrtva je trenutni podstanar u društvenom i medijskom prostoru Republike Srpske i tzv. Herceg-Bosne. A jevrejska je žrtva, recimo, građanin prvog reda u cijeloj Njemačkoj. Naša ambicija treba biti da za bošnjačku žrtvu izborimo takav status, kakvog imaju žrtve holokausta, na cijelom prostoru Bosne i Hercegovine. A da smo na pravom putu uvjeravaju nas i nekolike međunarodne Rezolucije o Srebrenici, kao i ova posljednja u Kanadskom parlamentu. Na žalost, bošnjačka je žrtva obespravljena i u samom Sarajevu, gdje je mogao biti napravljen Muzej „Alija Izetbegović“, ali ne i Muzej genocida, jer politički subjekti znaju da muzealiziran Alija ne smeta nikome, ali da bošnjačka žrtva može poremetiti planove o dizajniranju Bošnjaka koji će se izvinjavati po Beogradu za svoje stradanje. To što je cjelokupan dejtonski, pa i unutarbošnjački ambijent usmjeren ka zaboravu genocida, getoiziranju bošnjačke žrtve na prostor Srebrenice i nipodaštavanju svih drugih bošnjačkih žrtava – fašizam je. Okorovljeno je tlo na koje pada ideja o „duhovnoj konfiskaciji“ spomenika po Republici Srpskoj, i za koju najverovatnije nemamo moralnih i patriotskih kapaciteta. Kao što zaborav bošnjačke žrtve, usljed dejtonske hipokrizije, ne znači da je ta žrtva bila manje vrijedna od jevrejske u Drugom svjetskom ratu, tako i eventualno ignoriranje jedne ovakve ideje ne govori ništa o ideji, ali govori o društvu u kojemu je normalno da se istinske žrtve Bijeljine pominju po predgrađima, gotovo ilegalno, dok na centralnom gradskom trgu postoji spomenik nepostojećim tzv. srpskim oslobodiocima. Mi se zalažemo za izmjene takvih fašističkih anomalija, bez obzira da li ćemo u tome uspjeti.

U petak, 29. oktobra, bio sam u Bijeljini, gdje sam održao promociju „Reisofobije“ i na kraju predstavio ideju o „duhovnoj konfiskaciji spomenika tzv. srpskih oslobodiocima“, a evo šta je iz tog mog govora preneseno u nekoliko preostalih web medija: „I sami Srbi u Bijeljini znaju da ovaj grad nisu oslobodili nikakvi tzv. srpski oslobodioci i da je spomenik na glavnom bijeljinskom trgu obična laž, odnosno da kao takav može jedino simbolizirati stradanje i progon Bošnjaka, te da eventualno može biti simbol srpske katarze, kakvu su doživjeli Nijemci u odnosu prema Jevrejima. Kada proglasimo i u praksu sprovedemo duhovnu konfiskaciju ovih spomenika, i sami će se Srbi naviknuti da su to spomenici bošnjačkim žrtvama, a ne tim nepostojećim srpskim oslobodiocima.“

Prije nego kažemo šta tražimo, razmotrit ćemo pitanje svojine nad spomenikom.

De/Rekonstrukcija spomenika

Na svijetu nema besmislenijih spomenika od onih po Republici Srpskoj. Ti spomenici slave „oslobodioce“ kojih nema, jer se taj genocidni entitet nije

imao od čega oslobađati, osim od civila. Obilje ovih spomenika, na svakom koraku, takođe govori o ambiciji da se njima sakrije istina o genocidnom porijeklu Republike Srpske. To ne znači da ti spomenici nemaju određenu umjetničku vrijednost i da nisu u većini pravljene estetski pismeno. Kako udahnuti smisao u te građevine? Onako kako to istina hoće.

Teorija o decentriranim značenjima svakako ukazuje da se sve može čitati u ovisnosti od tačke gledišta i društvenog ambijenta, pa tako i spomenici na trgovima po Republici Srpskoj mogu biti čitani i tumačeni kao spomenici bošnjačkim žrtvama velikosrpskog genocida. Kao usporedba nam može poslužiti činjenica da u Tuzli, na Brčanskoj malti, cvijeće polažu u tuzlanski branitelji i porodice stradalih Srba, jedni vide pobjedu, drugi vide pomen žrtvama, pa ako Brčanska malta može imati dva značenja i dva čitanja, mogu ih imati i spomenici po RS. A naš je nijet da bošnjačku žrtvu izvučemo iz podstanarskog statusa i da je obilježavamo na centralnim spomeničkim trgovima po RS, odakle će, dugoročno gledano, ispariti laž o tzv. srpskim oslobodiocima.

Onaj ko je te spomenike gradio dobro je znao da želi okameniti laž o tzv. srpskim oslobodiocima, pa se u samoj njegovoj namjeri, kao kontraliht, krije istina o bošnjačkim žrtvama. Ovi spomenici su građeni s namjerom da ojačaju laž, a svojom su monumentalnošću postali spomenici zločinu, pa i to zločinu istjerivanja žrtve iz kolektivne memorije Bijeljine ili Prijedora, što također kazuje da su ova spomenička zdanja, u suštini, posvećena pamćenju zločina. A da je to tako, lako je dokazati, jednostavnim pitanjem: Ako ovi spomenici ne govore o bošnjačkim žrtvama i zločinu koji je nad Bošnjacima počinjen, o kome, onda, govore? Onaj ko misli da je odgovor: „Spomenici govore o srpskim oslobodiocima“, zna da u Bijeljini i Prijedoru, konkretno, nije bilo nikakvih vojnih formacija od kojih bi trebalo oslobađati ove gradove. Bošnjački civili mogu biti legitiman vojni cilj samo za genocidnu ideju! A ako Srbi misle slaviti vojnike koji su pobili i protjerali civile, onda moraju računati da se dugoročno ispisuju iz normalnog svijeta, jer je to nešto što ne može biti prihvaćeno. ...Izuzev ako sami Bošnjaci pristanu na dejtonsku verziju istine, po kojoj više nije bitno šta je i kako je bilo, već treba da se okrenemo budućnosti, u kojoj bošnjačkoj žrtvi neće biti pomena, dok će se spomenici po Republici Srpskoj odomaćiti u svojoj lažljivosti. Dakle, potreban je samo jedan zahvat – upiranje prstom u laž – pa da se spomenici po RS dekonstruiraju i rekonstruiraju u ime istine.

Narod sa rezervne klupe

A sada nekoliko riječi o realizaciji. Prvi korak je da udruženja porodica žrtava shvate kako bošnjačkim žrtvama nije mjesto na periferiji Bijeljine ili Prijedora, već u centru, što treba definirati kao ambiciju i sprovesti u formu zvaničnog zahtjeva lokalnim organima vlasti da se uz centralni spomenik obezbijedi prostor za postavljanje spomen ploče sa odgovarajućim tekstom. Lokalne organe treba obavijestiti da će udruženja žrtava u buduće godišnjice

stradanja obilježavati na tom centralnom spomeničkom trgu, bez obzira što im u prvi mah, vjerovatno, neće biti udovoljeno podnesenom zahtjevu.

Udruženja porodica žrtava, eventualno uz pomoć Islamske zajednice, koja najvažnijeg stuba povratka Bošnjaka – trebaju kampanju usmjeriti prema međunarodnoj zajednici, te objasniti da je zajedničko korištenje centralnog spomeničkog kompleksa u domenu građanske ravnopravnosti i zajedničkog osjećanja prema bosanskoj tragediji. Kao što se Srbi trebaju navikavati na bošnjačku bol, tako se i Bošnjaci trebaju navikavati da je u genocidnoj agresiji izginuo jedan broj srpskih vojnika čiji porodice takođe imaju pravo na javni pomen svojih najmilijih. Protjerivati jedne u ime drugih nije rješenje, ali je rješenje da u ovim gradovima postoje centralna mjesta komemorativne kulture, na koja je Bošnjacima trenutno blokiran pristup. A paradoks je upravo u tome da su Bošnjaci, kao civili, bili prve i masovnije žrtve proteklog rata, nego što su to bili srpski vojnici koji su vršili etničko čišćenje i pogrom nad bošnjačkim narodom, te poginuli u nekom okršaju sa Armijom RBiH, izvan ovih okupiranih gradova. Stoga bi strategija prema međunarodnoj zajednici morala ići za ispunjavanjem bošnjačke jednakopravnosti u pogledu useljavanja bošnjačke žrtve na glavna spomenička obilježja u Republici Srpskoj. Naravno, mi ne krijemo ambiciju da sa ovih spomenika istjeramo laž, ali to ne znači istjerivanje prava srpskih majki da žale svoje sinove, srpske vojnike koji su poginuli tako kako su poginuli. Mi samo tražimo pravo koje nam prirodno pripada, da u gradovima u kojima su vršeni masovni zločini nad Bošnjacima zažive spomenici žrtvama tih zločina. Nisu ni Jevreji čekali da se Nijemci sjete obaveze da pamte holokaust, već su nametnuli to pamćenje. Tako i mi trebamo osvajati centralne komemorativne prostore u onim gradovima u kojima su ostale kuće bošnjačkih žrtava, u kojima sada žive Srbi. Ovo se tiče i bošnjačke žrtve u krajevima sa tzv. hrvatskom većinom, kao u Jajcu ili u Stocu, gdje su centralni gradski prostori zauzeti šahovnicama.

Bilo bi sjajno ako bi Bošnjaci u papir i praksu pretvorili ovakvu jednu ambiciju. Dozlogrdila je ta bošnjačka usporenost. Možemo li ikad išta napraviti kako treba? Hajmo im u ime istine uzeti te spomenike koje su pravili u ime laži, a da ta laž, u svojoj ambiciji i kreativnoj izvedbi, predstavi istinu o bošnjačkim žrtvama! Dokle ćemo biti narod sa rezervne klupe?

Broj 279, 5. XI 2010.

Kada Srbi ukinu Republiku Srpsku, kada Hrvati ukinu „herceg-bosanske“ šume, pošte i elektroprivrede, kada Bošnjacima omoguće jednaka građanska prava, moći ćemo govoriti o odumiranju srpsko-hrvatskog zbratimljenog fašizma. Dotad, svaki je fašizam u Bosni i Hercegovini srpski i hrvatski, i svaki je antifašizam u Bosni i Hercegovini samo i isključivo – bošnjački.

Fašizam zgnječenog naroda

Potkraj godine na Fakultetu političkih nauka u Sarajevu održan je simpozijum pod nazivom „Antifašizam i fašizam danas“, a poruke sa ovog skupa su toliko skandalozne da se čini kako su sami organizatori i njihovi sponzori zapravo fašisti čiji je cilj da bošnjačku žrtvu optuže za fašizam. Prvo što pada u oči je da skup nije vezan ni za kakav neposredni povod, kao što je mogao biti vezan za Dan državnosti BiH, a drugo da su SDP-ovski mediji složno, partijski, odreagirali na intenciju optuživanja mladomuslimana za fašizam. Njih ne zanima četnički i ustaški fašizam, koji je uklještio budućnost BiH, ušao u institucije, u dejtonsku ideologiju, za njih taj četnički i ustaški fašizam ne zavređuje da bude raspravljan i da bude metnut u naslov informacije sa ovog skupa, njih zanima nepostojeći, ničim dokaziv, a od četnika i ustaša forsirani tzv. „mladomuslimanski fašizam“. Kako drukčije, osim ekstremizmom, objasniti izmišljanje fašizma u Bošnjaka i medijsko forsiranje te izmišljotine? Znači li to da su Fakultet političkih nauka, kao organizator, i Grad Sarajevo, kao pokrivitelj ove opasne lakrdije, uključeni u jedan nečastan, kriminalni, fašistički zadatak izmišljanja fašizma tamo gdje ga nema i prikrivanja fašizma tamo gdje ga ima?

Bošnjaci su narod bez desnice

Objektivnost ovog nazovi simpozijuma čitljiva je i iz sastava sudionika, koji pripadaju jednom te istom ideološkom miljeu. Naučni pedigree Asima Mujkića i Edhema Muftića vezan je za SDP-ovski ideološki tor, tako da se u startu može znati šta će ovakvi naučnici priopćavati. Možda nije toliko problem što jednojajčani dijalog/monolog predstavlja domete njihovih intelektualnih kapaciteta, i što razgolićuje njihov kukavičluk, već je problem što takva praksa isključivanja intelektualne pluralnosti ima za cilj stigmatiziranje određenih grupacija. Zašto na ovakav skup nisu pozvani predstavnici Udruženja „Mladi Muslimani“? Zašto nije pozvan niko iz bošnjačkog intelektualnog kruga? Recimo, Džemaludin Latić! Nije li veći izazov u antifašistički dijalog uključiti i one koje smatramo desnom stranom svoga horizonta? Sigurno bi i predstavnici

„Mladih Muslimana“, kao i mnogi bošnjački autori(teti), mogli dati plodan doprinos raspravi o fašizmu i antifašizmu. Upravo sa ove tačke, iz ovog konkretnog problema, treba otpočeti istinitu raspravu o karakteru savremenog fašizma u Sarajevu. Jer ako neko istrajava na navodnom ekskluzivnom pravu da bude šef i šofer antifašizma, onda to nije antifašizam, već njegova zloupotreba, s nečasnim ciljem! Zanima nas, dakle, zašto se uvijek u antifašističkim povodima zaobilaze institucije i pojedinci koji ističu svoj bošnjački i muslimanski identitet. I ko ih to zaobilazi? Da li to zaobilaženje znači već gotovu namjeru da se neko, bez dokaza, stigmatizira kao navodni ekstrem i kao fašista? Zalud vam što se nigdje ne očitujete kao fašista, što javno govorite u slavu antifašizma i bosanskog jedinstva, za vaš je grijeh dovoljno to što idete u džamiju ili jače od nule iskazujete svoju bošnjačku pripadnost. Dovoljno je da ne pripadate SDP-ovskom krugu srpsko-hrvatskih sluga i bezbožnika, da taj krug prezirete i ismijavate, pa da odmah budete izopćeni iz demokratskih standarda.

A ko to ima pravo isključivati čestite ljude i organizacije iz antifašističkog civilizacijskog kruga? Asim Mujkić? Mirko Pejanović? Vildana Selimbegović? Ko se plaši istine o antifašističkom opredjeljenju Udruženja „Mladi Muslimani“? Ta istina bi razbrkala kukavički i kvislinški raspored neistina i predrasuda, po kojemu četnicima i ustašama treba pridodati i tzv. muslimanske ekstremiste. A koliko su SDP-ovski naučnici zglajzali u sluganstvu dejtonskom, velikosrpskom i velikohrvatskom poretku, svjedoči to što potpuno zanemaruju historijske činjenice po kojima u bošnjačkom narodu nikada nisu postojali elementi hegemonije, agresije i šovinizma, na osnovu kojih bi se mogao razviti taj fašizam. Historija je krcata dokazima da se bošnjački narod od odlaska Turske na ovamo branio, povlačio, defetizirao, te da do ovog vremena nije naučio voditi brigu ni o onome što stvarno jeste njegovo. Kako bi se onda u tom „zgnječenom narodu“ - kako kaže akademik Nedžad Ibrišimović - uopće mogao zaleći fašizam? Pa Bošnjaci nestaju, tope se, samosagorjevaju, i nema tu vitaliteta ni za opstanak, a kamo li za fašizam! Četnički i ustaški fašizmi imaju svoje historijske korijene, a glavni smisao crpe iz komadanja Bosne i Hercegovine. Šta bi to i od koga bi to mogao komadati bošnjački narod, pa da se uspostave pretpostavke za postojanje fašizma? I sa naučnog i sa antifašističkog stanovišta bilo bi pošteno kazati kako bošnjački narod nikada u historiji nije bio na strani fašizma – niti je bio, niti je mogao biti - a o čemu kazuje i podatak da su Bošnjaci nakon Jevreja narod koji je procentualno podnio najveće žrtve u Drugom svjetskom ratu. SDP-ovski naučnici sigurno znaju za mnoge podatke koji dokazuju da ni jedan narod na Balkanu nije poput Bošnjaka toliko egzistencijalno vezan za ideje antifašizma i tolerancije, jer od ustavne realizacije tih ideja ovisi bošnjački opstanak. Zašto onda SDP-ovski naučnici ne kažu kako bošnjačku politiku, kao i bošnjačku društvenu i kulturalnu praksu u svim vremenima, treba izdvojiti iz ma kakvog fašističkog konteksta? Za takvo što, naprosto, nema dokaza! Nikada ni jedan dio bošnjačkog političkog bitka nije bio na strani fašizma, već je u cijelosti

vezivan za ideje ZAVNOBiH-a. Bošnjački narod je narod bez desnice, jer je desnica suprotna bosanskim zakonitostima opstanka. Evo, i ovaj magazin, kojega uporno, i uzaludno!, kleveću za tzv. radikalizam i tzv. vehabizam, nikada nije bio protiv ZAVNOBiH-a, protiv zabrane fašističkih organizacija i svih zakonskih apsekata sprječavanja ekstremizma. U čemu je onda problem? Problem je izmišljanju nečega što ne postoji, kako bi se udovoljilo velikosrbima i velikohrvatima, koji četničku i ustašku suštinu dejtonskog društva nastoje relativizirati izmišljanjem svake vrste ekstremizma u Bošnjaka. Onaj ko vidi tu zavjeru, bit će progнан i obilježen kao fašista!

Monolog magle s maglom

Heroj pomenutog skandaloznog skupa u Sarajevu ispao je dr. Edhem Muftić, i to zbog sljedeće izjave: „U BiH i dalje su na snazi tri fašistička pokreta koji je godinama konstantno ruše, a to su pročetnički, proustaški i mladomuslimanski pokret“. Možda doktor Muftić i ne bi bio toliki heroj da njegovu izjavu odmah nisu dočekali SDP-ovski mediji, koji su izmišljotinu o „mladomuslimanskom fašizmu“ istakli u pravi plan. I, nikom ništa. S time se slaže kompletan Fakultet političkih nauka u Sarajevu, slaže se Grad Sarajevo, pa i Federalno ministarstvo kulture, koje je podržalo ovaj skup. Namjerno ne pominjemo suorganizatora Savez antifašista, iz poštovanja prema godinama ovih zloupotrebljenih ljudi. Svi su oni saglasni da su SDA, koja je proizišla iz MM-pokreta, kao i prvi predsjednik nezavisne BiH Alija Izetbegović - taj treći list u bh. fašizmu. Elem, da nije reagiralo Udruženje „Mladi Muslimani“ i ukazalo koliko je netačno, i zlobno, dovoditi u vezu sa fašizmom antifašistički i antikomunistički mladomuslimanski pokret, skandal bi ostao bez reakcije. A svakako je i ostao...

Doktor Muftić se izvinuo rekavši da je – „nakon rekonstrukcije događaja zaključio da je riječ o lapsusu, jer je moja namjera bila da pomenem tri aktuelna profašistička, odnosno ekstremna pokreta, četnički, ustaški i vehabijski“. A sada nekoliko pitanja za doktora Muftića... Da li u BiH postoji registriran tzv. vehabijski pokret? Ima li ikakav logotip, zastava, pečat na kome to piše? Kako se može govoriti da je pokret nešto što uopće ne postoji, što se takvim ne zove, što nema svoje programske dokumente i ciljeve? ...Za razliku od četničkog i ustaškog pokreta. Da li je ikad iko stradao od tog nepostojećeg vehabijskog pokreta? Da li su tzv. vehabije otvarali konc-logore, klali ljude, silovali žene, rušili bogomolje? Ima li i jedno jedino zlo tzv. vehabija koje se može porediti sa brojnim zlodjelima četničkog i ustaškog pokreta? Kako se može u istu, fašističku ravan, stavljati nešto što ima svoju negativnu historijsku potvrdu, sa nečim što je izmišljotina novijeg datuma, koju su plasirale upravo četničke i ustaške snage involvirane u dejtonski režim? Istinski antifašizam danas bi bio u detektiranju tih snaga koje se nastoje sakriti iza dejtonske parademokratske šminke, a u fašistički kontekst gurnuti žrtvu tog fašizma. No, dejtonsko društvo,

predvođeno intelektualnim slugama tipa Asima Mujkića, nema hrabrosti, snage i poštenja da otvori jednu takvu raspravu. To što se naziva simpozijumom, ne samo da je daleko od nauke, već i od elementarne kulture dijaloga. To je monolog jedne magle s drugom maglom.

Namjera da se sloboda bosanskog društva ukalupi u ideološke monologe SDP-a i njegovih dejtonskih pomagača – providna je i jeftina. Postoji mnogo slobodnih pojedinaca koji vide i smiju naglas reći kako su atributi bosanstva i ZAVNOBiH-a zloupotrebjeni od velikosrpskih i velikohrvatskih sluga, s ciljem izmišljanja tzv. bošnjačkog fašizma, kao načina da se opravda trijumf beogradske i zagrebačke okupacije Bosne i Hercegovine. Jer da nije tako, osjećao bi se prozvanim Fakultet političkih nauka u Sarajevu, kao mjesto širenja naučne i političke neistine; udarilo bi to na ponos upravi Grada Sarajeva, koja je bila domaćin izmišljanja tzv. mladomuslimanskog, odnosno, tzv. vehabijskog fašizma; pobunio bi se makar ko protiv tog trpanja Bošnjaka u ma kakav dođir sa ideologijom fašizma, a sa fašizmom su ovdje jedino zbratimljeni i Srbi i Hrvati, kojima je normalno da Bošnjaci – nakon 200.000 mrtvih i 1.300.000 raseljenih - nestaju i sa ovog frtalja bh. teritorije. Kada Srbi ukinu Republiku Srpsku, kada Hrvati ukinu „herceg-bosanske“ šume, pošte i elektroprivrede, kada Bošnjacima omoguće jednaka građanska prava, moći ćemo govoriti o odumiranju srpsko-hrvatskog zbratimljenog fašizma. Dotad, svaki je fašizam u Bosni i Hercegovini srpski i hrvatski, i svaki je antifašizam u Bosni i Hercegovini samo i isključivo – bošnjački.

Zašto? Zato što Bošnjaci ni na jednom pedlju bosanske zemlje nisu ni jednom Srbinu i Hrvat u uskratili građanska prava, pa ni u vrijeme genocidne agresije i teških iskušenja, za razliku od srpskog i hrvatskog kolektiviteta koji i dalje istrajava na postignućima genocida, etničkog čišćenja Bošnjaka i otimanja bošnjačke imovine. To što Televizija Republike Srpske u Novogodišnjem programu emitira sevdalinke i pušta i bošnjačke pjevače da koju zapjevaju, i to što koalicija iz Karađorđeva od etnički očišćene Banja Luke pravi metropolu humanizma, u kojoj se dodjeljuju regionalne nagrade za progres, dok bošnjački mulci u svemu ovome statiraju bez pameti i kompasa... – sve to nema veze za realnošću u kojoj je, do daljnog, antifašizam bliži svakom mudžahedinu, nego bezmalo svim srpskim i hrvatskim političarima.

Broj 284, 7. I 2011.

Nedopustivo je zagovarati borbu protiv ljudi koji imaju građansko pravo da nose dužu bradu i kraće nogavice, jer bi to bilo ravno onom genocidnom mehanizmu po kome su bošnjački civili ubijani samo zato što su muslimani. Ako će ova država hapsiti nekoga zbog njegove vjerske ili ma kakve druge osobenosti, onda je ovo fašistička država!

Ludilo lažnog antiterorizma

Da li je i za koga zabrinjavajuće kad na naslovnici bh. izdanja beogradskih „Večernjih novosti“, na četvrtini stranice, bude izvješten naslov: „Vehabije se sada skrivaju“, sa pojašnjenjem da „Policija Republike Srpske pojačava ekipe za borbu protiv terorizma“, a što bi značilo najavu razotkrivanja onoga što se skriva, odnosno izmišljanja onoga što ne postoji; i, da li ikome išta znači kad ove novine na kompletnoj prvoj stranici namijenjenoj čitaocima u Republici Srpskoj donesu tri teksta u kojima se piše o tzv. teroristima i tzv. vehabijama, o naoružavanju Bošnjaka, pa čak i o nepoznatom porijeklu para od kojih je izgrađena porušena džamija? Samo bi neki teroristički čin, kao onaj u Moskvi, mogao opravdati takvu uređivačku odluku, da se četvrtina naslovne stranice i kompletna unutarinja noseća stranica posvete jednoj temi – borbi protiv terorizma. Ali, ovdje nije bilo nikakvog terorizma! Nikakvog događaja! A ovakvi naslovi i ovakva uređivačka rješenja su medijska svakodnevnica!

U ovoj totalitarnoj letargiji nikoga ne uzubuduje što se velikosrpski obavještajci ne misle zaustaviti u forsiranju onog istog propagandnog modela kojim je pripremana genocidna agresija od 1992. do 1995. godine. Očito je da ovo društvo, sa svojim političkim, parlamentarnim, akademskim i javnim polugama, neće da vidi jednu nedopustivu i opasnu lakrdiju u izvedbi policijskih i obavještajnih struktura. Jer, izmišljanje tzv. islamskog terorizma u BiH dosad je isprovaljavano kao teška budalaština, koja je jedino bila isplativa u namjeri da se ugledu naše zemlje u Svijetu nanese šteta. Objavljeno je na hiljade tekstova, emitirano na stotine tv emisija o postojanju tzv. islamističke prijetnje, ali, niti se ikad ikakva prijetnja realizirala, niti je ikad iko podastro konkretne dokaze o postojanju makar jednog uporišta sa islamskim predznakom odakle bi mogla biti ugrožena bezbjednost u BiH. ...Za razliku od četničkih i ustaških uporišta, sa konkretnim adresama, imenima i projektima, odakle se realizira živi terorizam, ali na to ne reaguju bezbjednosne agencije u BiH. Činjenica da dejtonska – velikosrpska i velikohrvatska država - izmišlja i progoni nepostojeći tzv. islamski terorizam, progoneći nevine ljude, kao u Gornjoj Maoči, recimo, a da za to vrijeme štiti istinske, četničke i ustaške teroriste, navodi nas na pretpostavku da je dejtonska država teroristička država, u onoj mjeri u kojoj

je to bila Republika Srpska pod Radovanom Karadžićem i Herceg-Bosna pod Matom Bobanom. Razlika je samo u tome što su Pale i što su Grude sišle u Sarajevo, pa iz bosanske metropole komanduju cijelom Bosnom i Hercegovinom. U protivnom, ne bi se moglo dogoditi da Policija Republike Srpske pravi tako glupave i providne vratolomije, a da to nikoga ne iritira, kao što nikog ne iritira alarmirajuća naslovnica „Večernjih novosti“ iz Beograda o „vehabijama koji se skrivaju“, o „vehabijama kao pritajenoj prijetnji“, a što se uzima kao pokriće za podizanje borbene i organizacijske spremnosti Policije Republike Srpske.

Pitanja bez odgovora

U glavnom od ta tri teksta, koji se nalaze na nosećoj stranici beogradskih novina, kaže se da će „u Policiji Republike Srpske doći do značajnih transformacija kada je u pitanju borba protiv terorizma“, pa bi takva formulacija podrazumijevala da je Policija RS već vodila konkretne borbe protiv terorizma, a da je terorizam toliko uznapredovao, da sadašnja struktura Policije RS ne može odgovoriti zadacima, pa je potrebna transformacija. No, ni u tekstu, a ni bilo gdje drugo, nemoguće je pronaći ikakav dokaz o borbi Policije RS protiv terorizma, ni tog tzv. islamskog, jer Bošnjaci-muslimani u RS ne mogu slobodno ni živjeti, a kamo li baviti se terorizmom, a ni onog pravog, postojećeg, četničkog, koji se u nekim periodima oglašavao i po nekoliko puta mjesečno. Policija RS je imala bezbroj konkretnih povoda da antiteroristički djeluje, da zaštititi nevine ljude, goloruke bošnjačke povratnike, ali se ta tzv. policija ponašala kao jatak u skrivanju četničkih terorista. ...Ako se uopće može govoriti o razlici između tih četničkih terorista i te tzv. Policije?!

Danas bi Policija RS da se transformira u cilju efikasnije borbe protiv terorizma, a direktor te Policije Gojko Vasić kao glavni cilj navodi da će – „posebno tražiti bolje rezultate u istragama o tome ko su finansijeri grupa koje se mogu nazvati terorističkim“. Neko ko je obični laik za pitanja bezbjednosti odmah bi razumio da prvi čovjek policije u RS, taj Vasić, pojma nema o poslu kojim se bavi, jer mu je čak i logika slabija strana. Ako on zna da postoje terorističke grupe, onda je manje važno ko su finansijeri, jer kad uhapsiš terorističku grupu, ni taj finansijer nema više šta finansirati. A uz to, kad uhapsiš terorističku grupu, saznat ćeš i ko su finansijeri, pa i njih možeš uhapsiti. Ali, direktora Policije RS više zanima da pofata finansijere nego da pofata terorističke grupe, što znači da je - ili laik ili glup. Ozbiljan bi policijski funkcioner naložio hapšenje grupe za koju postoje dokazi da se bavi terorizmom, namjesto što nam priča o postojanju nekoliko terorističkih grupa, a ne nudi ni jedan jedini konkretan dokaz. Takvog bi hohštaplera trebalo odmah smijeniti i na njegovim glupostima obrazovati studente na policijskim akademijama širom svijeta da nauče – kako ne treba raditi.

Vasić smatra da BiH nije dovoljno uradila u borbi protiv terorizma i da RS zbog toga – „mora da bude spremna da zaštititi svoje građane“. Opet smo ostali

uskraćeni za informaciju o konkretnim terorističkim napadima, zbog koje bi RS štitila svoje građane. To je isto kao da ministar zdravstva preporuči momentalnu vakcinaciju kompletnog stanovništva a da nema ni jednog oboljelog ni na vidiku. Ali, zahuktali Vasić ne objašnjava, ne nudi argumente, već dodatno optužuje: „Očigledno u BiH se beži od problema u borbi protiv terorizma i radikalnih grupa“. Evo: niti bežimo, niti bježimo! Gdje su – konačno! – te radikalne grupe pa da ih pofatamo?! Ali, u ovoj pravnoj državi, gdje je svako nevin dok mu se krivica ne dokaže, ne možemo nikoga hapsiti zato što se nekome čini kako je neko radikal. Eto, i nama se čini da je direktor Policije RS radikal, ali ne pozivamo na njegovo hapšenje i praćenje. Ko zna, možda baš on, taj direktor Policije RS, Gojko Vasić, organizira četničke kampove za obuku, podmetanja bombi i razbijanja prozora na džamijama, ali, mi nemamo nikakvih dokaza na osnovu kojih bismo tražili njegovo hapšenje. Tako se ne može tražiti borba protiv ljudi koji imaju pravo da nose dužu bradu i kraće nogavice, jer bi to bilo ravno onom genocidnom mehanizmu po kome su bošnjački civili ubijani samo zato što su muslimani. Ako će ova država hapsiti nekoga zbog njegove vjerske ili ma kakve druge osobnosti, onda je ovo fašistička država!

Vasićevu ratnohuškačku poruku da „RS mora biti konstantno na oprezu i da nema opuštanja u borbi protiv ekstremnih grupa“ moguće je višestruko razobličiti: prvo, zašto bi na oprezu bio neko ko od nečega nije pretrpio nikakvu štetu, kao što se manji entitet nikad dosad nije našao na udaru tzv. islamskih ekstremista?, drugo, kakva je to neopuštanje u borbi protiv ekstremnih grupa, ako dosad nismo čuli da se Policija RS i u jednom konkretnom slučaju suočila sa nekom tzv. ekstremnom grupom?, treće, otkud nekome pravo da nekoga stigmatizira kao „ekstremnu grupu“, ako niko iz te grupe nije prekršio zakon? Na ova pitanja Gojko Vasić nema odgovora.

Islamofobijski fašizam

U momentu Vasićeve nedorečenosti na scenu stupa samozvani ekspert za terorizam, kojega velikosrpski mediji predstavljaju kao člana nepostojećeg, izmišljenog, „Ekspertnog tima jugoistočne Evrope, itd.“ – Dževad Galijašević. On je tu da pojasni kako se „borba protiv islamskih ekstremnih grupa odnosi na granična područja RS sa FBiH“, te sva moguća mjesta naziva „kritičnim zonama“, pa su tu Ozren, Bihać, Sarajevo, Vlašić, Teslić, itd. Gdje god je Galijašević rekao, tu bi se trebala povesti borba protiv „ekstremnih islamskih grupa“, kako on to kaže. On otkriva tajne informacije o tome da se – „vehabije iz RS sada grupišu i imaju razna okupljanja sa istomišljenicima iz Federacije“. ...Ja cirkuša, Allahu Dragi! I, nikako mi neće biti jasno kako ovi koji regrutuju lažove, barem ne regrutuju nekog s više pameti i kreativnosti, pa da kad laže barem laže uvjerljivo, namjesto ovakvih laži kojima se jedino možeš grohotom smijati. Kakva, bolan, grupisanja vehabija, kao da su to vojne jedinice pa se grupišu?! A i zašto bi se grupisali? Zbog namaza, bezbeli? U jednom od ovakvih bisera

navedeno je da se „vehabije imaju sumnjiva okupljanja u džamijama“. A baška je teza o „istomišljenicima“. Pa svugdje se ljudi sastaju i družu po sklonostima, pijandure sa kelnerima, drogeraši sa dilerima, četnici sa vojvodama, studenti sa profesorima, a vjernici sa imamima i sveštenicima. Ne mislim valjda „ekspert“ kako bi se mumini trebali družiti sa „ekspertima za terorizam“, poput njega?!

Nakon što je otkrio kako se vehabije družu sa vehabijama, „ekspert“ pravi hvalospejv o Policiji RS, koja je po njemu „daleko najprofesionalnija i najkvalitetnija bezbjednosna agencija“, što nije nikakvo čudo, jer on može biti „ekspert“ jedino u takvoj komediji od policije. Potom u stilu ratne propagande, „ekspert“ Galijašević kaže da je siguran kako bi Policija RS – „sigurno istrajala do konačne pobjede protiv takvih grupa“, a ova sintagma „konačna pobjeda“ nam sugerira da danas traje nekakva borba. – „MUP RS bi sigurno i u vrlo kratkom roku raskrinkao ko stoji iza vehabija u BiH...“ – kaže Galijašević, a zapravo preporučuje kako bi Vasićeva policija uspješnije završila sa tzv. vehabijama nego što to čine državni organi gdje, po njemu, „postoje ljudi koji imaju odlične veze sa vehabijama i koji kontroliraju istrage“.

Nužno se nameće analogija između proganjanja tzv. vehabija danas sa proganjanjem članova Islamske zajednice i SDA na početku agresije. Ubrzo se ispostavilo da ne moraš biti u IZ ili u SDA da bi bio ubijen, kao što ne danas ne moraš nositi bradu da bi postao tzv. vehabija. Riječ je o rastegljivom okviru koji nudi mogućnost da se svako obilježi kao tzv. vehabija, a što vidimo i iz drugog teksta na ovoj stranici beogradskih novina, u kome se opet pojavljuje Galijašević, da objasni situaciju u kojoj su bošnjački povratnici okolini Doboja optuženi da se naoružavaju. Mještane Sjenine se danas stigmatizira zato što su tražili pravnu zaštitu u povodu laži kojima su u jednim novinama u RS optuženi da se naoružavaju. I džaba je što nema traga naoružavanju, što ljudi traže putem suda da se sa njih skine ljaga, beogradske novine o tome pišu kako je „napad najbolja odbrana“, a „ekspert“ Galijašević pojašnjava i u ovom tekstu kako „više nije nikakva tajna da su vehabije zaposle rubna područja RS i da ne treba smetnuti s uma kako su stvarna opasnost za Evropu spavači Al Kaide“. Eto, koliko je malo potrebno da postanete član Al Kaide! Stvar je začinjena sa trećim tekstom u kome se opet pojavljuje Galijašević da objasni kako je džamija u Sjenini izgrađena od „pozamašnih sredstava nepoznatog porekla“. Kakav je to način praviti džamije a ne polagati račun Galijaševiću?! ...I, kao da se ne nazire kraj ludilu lažnog antiterorizma! Godine su trebale da izliječe Nijemce od nacizma. A mi nismo još ni dočekali da bude poražen ovaj islamofobijski fašizam, i da razni galijaševići i lagumdžije steknu status Gebelsa i Geringa. Allah je sa strpljivima.

Broj 286, 4. II 2011.

Za Bošnjake nije bilo ničeg privlačnog u odbrani uhapšenih bosanskih heroja sa muslimanskim imenima. Bošnjaci su šansu da potvrde svoj identitet ugledali kada je uhapšen „čika Jovo“, pa su mogli slobodno da skandiraju njegovom srpskom imenu, koje je ispalo važnije od njegovih dijela. Dogodilo se to 7. marta, na godišnjicu smrti generala Mehmeda Alagića, kojega se bošnjački demonstranti nisu sjetili ni Fatihom, ni pomenom.

Điha, điha, SaraJOVO!

Katolici imaju Gospu u Međugorju, a Bošnjaci imaju Jovana Divjaka u Sarajevu! Nikada niko u bošnjačkoj povijesti nije počašćen tolikom ljubavlju, i tepanjem, kao general Divjak. Da nije uhapšen u Beču, pod optužbom za ratni zločin, nikada ne bismo saznali šta je nama Jovo, niti bismo pomislili da našem glavnom gradu predjevamo ime u SaraJOVO. Protesti za Divjaka su bili nevideni kvazipatriotski trans bošnjačkog ranjenog uma, koji bosanstvo doživljava kao ulizivanje nemuslimanima i zanemarivanje muslimana. A bosanstva nema bez jednakosti, a konkretno - jednake brige prema procesuiranim generalima Rasimu Deliću, Alagiću, Hadžihasanoviću i drugim oficirima i borcima Armije RBiH. Bošnjaci nisu iskazali tu jednaku brigu, i otud su protesti za Divjaka – lažni patriotizam, licemjerje, bezobrazluk, manifestacija patološke samomržnje jednog nestajućeg naroda, koji u svemu nebošnjačkom vidi vrijednost, i u svemu svome vidi feler od kojeg treba bježati. Zašto ovako nije branjen Rasim Delić, koji je čak i u bolesti, i u smrti, bio ostavljen od mnogih? Zato što za Bošnjake nije isto skandirati: „Rasime, Rasime!“, i skandirati: „Jovo, Jovo!“. Rasim nam je iz avlije, a u Jovu i u Jove smo uvijek gledali odozdo. A Srbi su u svoje Jove uvijek gledali s poštovanjem, a u Rasime odozgo. Ta obrnuta perspektiva svjedoči o hroničnom nemanju samopoštovanja u Bošnjaka, vjerovatno jedinog naroda na planeti koji sam sebe vidi kao žabu krastaču.

Raskošna srpska ikebana

Tumačenje parola, naslova i raznoraznih poruka vezanih za proteste zbog hapšenja generala Divjaka u Beču ukazuje da je centralni smisao u njegovom veličanstvenom imenu: Jovo. Na parole i u naslove se mogla isticati i sintagma „general Divjak“, ali, što nije da branimo i volimo „general Divjaka“, jer to nije dovoljno srpski, već da se vidi koliko volimo jednog Jovu. Naslovnica magazina „Dani“ je otišla najdalje u sugeriranju patriotskog kiča i ljubavi prema jednom Jovi, istakavši preko cijele stranice naslov: „Čika Jova Zmaj od Bosne“, iz čega saznajemo da je general Divjak bezmalo važan kao Husein-kapetan

Gradašević. Uhapšeni general je ni kriv ni dužan postao ukazanje srbijanskog pjesnika Jovana Jovanovića Zmaja, poznatom po pjesmici „Điha, Điha...“, a koji je jedini u masmedijskoj upotrebi zvat „čika Jova“. Na tom refleksu bi se trebalo prihvatiti kako je oficir Jovan Divjak onaj nasmijani čikica iz naših djetinjstava, koji nam je kroz ekavske rime pjevao, valjda, o cicama, macama i jahanju konjića. To je jednako budalasto kao kad bi od pjesnika Jovana Jovanovića Zmaja pravili oficira. Pravo je čudo kako sarajevski mediji nisu prije otkrili da se general Divjak zove „čika Jovo“, već je ta i tolika ljubav premijerno prikazana baš u povodu njegovog hapšenja! Isto vrijedi i za njegovu ratnu ulogu, za koju se baš sada saznalo da je bila toliko epohalna da bi – „Sarajevo bilo druga Srebrenica da nije bilo Jovana Divjaka“. Ova glupava izjava Tilmana Zulcha, koju su bombastično prenijeli svi mediji, zapravo sugerira kako u Armiji RBiH nije bilo sposobnog čovjeka da organizira odbranu Sarajeva, već je to učinio jedan Srbin, kojemu sada svi trebamo biti zahvalni što Sarajevo nije Srebrenica. ...A Sarajevo je u mnogo čemu gore od Srebrenice, jer je opsada bosanske metropole bila javni masovni zločin. Činjenica da niko nije kritički reagirao na ovu glupost o Divjakovom spašavanju Sarajeva, govori o intenciji da nam se nametne nova historijska istina, u kojoj jedan Srbin spašava nesposobne Bošnjake. Ta podvala djeluje efektivnije u paketu sa bošnjačkom pomamom nazivanja ulica po Srđanu Aleksiću iz Trebinja, kojeg želimo vidjeti kao heroja našeg srca, a ne kao pripadnika Vojske Republike Srpske, u čiju vojničku čast se svake godine u Trebinju organizira plivački turnir „Srđan i Maksim“. A Maksim je još jedan poginuli borac Vojske RS, inače Srđanov rođak. Uspomena na Srđana nije distancirana od četničkog i genocidnog porijekla Vojske RS. Po ovome slutimo da Srđan ima dva značenja, jedno kod nas, drugo kod njih. Iako nemaju nikakve veze, uz „čika Jovu“ je pominjan i Srđan Aleksić, iz čega se vidi namjera da se kao heroji bošnjačkog geta slave Srbi, ali ne i „Majke Srebrenice“, recimo, koje su zaslužne što su srebreničku bol usmjerile u toleranciju, a ne u osvetu. Izvan tog bošnjačkog geta niko i ne pomišlja da slavi bosanske attribute, jer je fokus na razmuslimanjenju Bošnjaka.

U ovim povodima uopće ne želimo tematizirati zlobne glasine o „čika Jovi“, jer je on kroz fondaciju „Obrazovanje gradi“ i kroz primjereno držanje u poratnom periodu za sebe izborio status čovjeka kojega treba poštovati i s kojim se treba ponositi. Odmah iza rata slično poštovanje je uživao Marko Vešović, ali se izrodio u nacionalistu i islamofobijsku nakazu. Otud ovo i nije priča o Jovanu Divjaku, već o Bošnjacima, koji tog Jovana Divjaka ne bi ni iz bliza slavili da se on zove Rasim ili Mehmed, čime je obesmišljeno i do licemjerja dovedeno veličanje Divjakovih zasluga. Eto, imali su i generali Delić i Alagić još veće zasluge za Armiju RBiH, ali se u povodu njihovih hapšenja i privođenja nisu organizirale nikakve demonstracije. Sjećamo se da je general Alagić od bosanske policije, u svom Sanskom Mostu, uhapšen kao zadnji otpadnik, iako mu je mogao biti uredno uručen poziv na koji bi se on odazvao. Ali, za Bošnjake nije bilo ničeg

privlačnog, ničeg bosanskog, u odbrani ovih heroja sa muslimanskim imenima. Bošnjaci su šansu da potvrde svoj nemuslimanski identitet ugledali kada je uhapšen „čika Jovo“, jer su dočekali tu čast i ljepotu da familijarno skandiraju: „Jovo, Jovo, Jovo, Jovo, Jovo...“ U toj mantri je magija patološke čežnje da se bude Srbinom, srpskom familijom, da nam Jovo u srcu stanuje, po kući hoda, košto nikad ni jedan Mehmed neće po srpskoj kući hodati. Plemenita je to bosanska čežnja, ali, čim je jednosmjerna, smiješna je i tugovita.

Jadan je taj Jovan Divjak kad je objektom veličanja po Sarajevu postao usljed transgeneracijske patologije u Bošnjaka, a ne zbog nekih opipljivih dijela. Jer, kad bi se mjerilo djelima, a ne ličnim imenima, onda bi se cijenila i djela ostalih bosanskih heroja koji su hapšeni i progonjeni. Konkretno, oštrica protesta u povodu hapšenja generala Divjaka uopće nije trebala biti usmjerena na ime „čika Jove“ - jer to nije tema ove priče - već je morala biti usmjerena na hegemonističko i agresorsko ponašanje Beograda i velikosrpskih obavještajnih službi koje zloupotrebljavaju međunarodne standarde za hapšenje bh. patriota i široku destabilizaciju Bosne i Hercegovine. Tema je Beograd, a ne Jovan Divjak! Ali, bošnjačkim demonstrantima u Sarajevu, Beču i Berlinu je bilo važnije da pokažu koliko mi volimo „čika Jovu“, nego da Svijetu ukažu na nedopustivo ponašanje Beograda.

U dejtonskim zatvorima je ležalo, i ležat će, još mnogo časnih Bošnjaka, istinskih patriota, ali niko od njih neće doživjeti tu čast da kantonalne vlasti u Sarajevu po hitnom postupku zasijedaju i razmatraju šta je najbolje učiniti za spas našeg čovjeka. Lijepo je što je kantonalna vlast izdvojila i hitno uplatila milion maraka, kao kauciju za puštanje Divjaka, a ružno je što se ovakva solidarnost događa prvi, a vjerovanto i posljednji put. Opet dolazimo da zaključka da nisu bitna Divjakova djela, jer su takva ili veća djela imali i drugi progonjeni oficiri ARBiH, već je presudan njegov status najraskošnije srpske ikebane u građanskom Sarajevu. Hem je Srbijanac, hem govori ekavski, hem je s nama, a nije s njima, i ko bi sad ispustio tu priliku da na takvom materijalu pokaže teoriju i praksu multikulture?! Nije li to laž?

Zaštita državnog terora

Ponekad se događaji poredaju tako da sami sebe razotkrivaju. Protesti za oslobađanje generala Divjaka su se dogodili 7. i 8. marta, na godišnjicu preseljenja na ahiret dvojice velikih bosanskih heroja, generala Mehmeda Alagića, odnosno, generala Mustafe Hajrulahovića Talijana. Niko među demonstrantima nije imao kulture i hrabrosti pozvati na Fatihu, ili na riječ, o Alagiću i Talijanu, plašeći se da bi pokvario taj trans u kome Bošnjaci tužno pokušavaju biti neko drugi. A ničeg logičnijeg o toga, da se u vrijeme progona jednog generala, sjetimo progona drugog generala, Mehmeda Alagića, čije je zdravlje ubijeno u tim montiranim procesima a život završen u gorkom razočarenju u bošnjačku političku i akademsku elitu. Ta bošnjačka šutnja o Alagiću i Talijanu,

na mjestu i u povodu gdje se morao dogoditi pomen, dodatno kompletira sliku o kvazipatriotskoj psihopatologiji tih Bošnjaka što su skandirali „čika Jovi“.

Kada bismo, pak, poredali red veličina, u smislu onoga što bi trebalo iritirati bosanski patriotski i demokratski nerv, onda bi slučaj generala Divjaka bio daleko ispod slučaja postojanja tzv. imigracionog centra, svojevrsnog koncentracionog logora u kome, kao i u Aušvicu, ne važe nikakvi zakoni. A evo i zašto... Prvo, hapšenje generala Divjaka je slučaj koji se izdogađao u nekoliko dana, a bosanski Guantanamo traje mjesecima i ne iritira nikog u tolikoj mašineriji tzv. civilnog društva. Nezamislivo djeluje da Krug 99 organizira raspravu na temu – kako je moguće da se u dejtonskoj državi oformi jedan nelegalni zatvor, i kako je moguće da toliki demokratski kapaciteti, od parlamenata, do raznih nevladinih organizacija, mjesecima šute o takvoj kriminalnoj pojavi? Televizijske emisije propituju štošta, ali ne i ovu sramotu. Činjenica da živimo u državi u kojoj je moguće ljude hapsiti i mjesecima držati u zatvoru bez ikakvog zakonskog osnova – zastrašujuća je. Ali, za Bošnjake je strašnije kad neka druga država, po nalogu neke druge države, uhapsi na par dana „čika Jovu“! To jeste kriminalno, ali nije ni iz bliza stravično kao javni zločin postojanja tzv. imigracionog centra. Zamislimo kakav bi heroj bio Jovan Divjak kada bi kao javna ličnost, patriota i demokrata, osudio postojanje jednog takvog zatvora na tlu države za čiju se slobodu borio! On makar zna kako je biti nevin u zatvoru! Evo prvog testa na kome se uvjeravamo kako ni Jovan Divjak nema moralne kapacitete zbog kojih bismo ga bezrezervno voljeli. Mi znamo koje sile stoje iza tzv. imigracionog centra, to su one sile koje u izmišljaju tzv. islamskog terorizma vide šansu za stigmatizaciju Bošnjaka i jačanje velikodržavnih pozicija Srbije i Hrvatske. Ljudi koji su bez krivice zatočeni u zatvoru tzv. imigracionog centra treba da posluže kao dokaz da nekakva opasnost postoji. Ne može se biti bosanski patriota a ne biti protiv tih izmišljotima! No, Divjak nije sam u ovoj kukavičkoj šutnji koja prati javni zločin na tlu BiH. Tu su i Krug 99, i Helsinški komitet, i sve partije, i svi mediji - pa zašto bi onda bošnjački demonstranti znali da je preče demonstrirati za raspuštanje bosanskog Guantanamo, nego za bečku epizodu u „čika Jove“? Dejtonski gebelsi, predvođeni islamofobičnim web portalom Depo.ba, najavili su da „vehabije idu na Sarajevo“, a u povodu najave protesnog skupa protiv tzv. imigracionog centra koji je organizirala Nađa Dizdarević. To optuživanje žrtve i šticeenje državnog terora slika je javne riječi u Sarajevu. Kad se uzme da su ovi isti mediji autori kvazipatriotskog kiča o „čika Jovi“, onda su jasni dupli aršini: jedni za Mehmeda, drugi za Jovu. ...A to više nije duh ZAVNOBiH-a, već kolonijalni fašizam u kome se podrazumijevaju više i manje vrijedni narodi, pravde koje to jesu i pravde koje to nikad neće biti. Činjenica da Bošnjaci slave svoj podanički mentalitet, da im je postalo normalno da vole Jovu, a ne vole Mehmeda, završni je čin u procesu razbošnjačenja jednog bivšeg naroda. Nema se tu šta više dogoditi.

Broj 289, 18. III 2011.

Velikosrpsko negiranje genocida u Srebrenici nije incident, već strateški projekt, podržan od državnih struktura Srbije. S druge strane, odbrana istine o genocidu u Srebrenici nema državni karakter u dejtonskoj državi, jer se ovom državom i njenim društvenim ambijentom komanduje iz Beograda.

Rat protiv bošnjačke žrtve

Skandal na Sajmu knjiga u Lajpcigu, kada su i gradski i sajamski prostori osvanuli obljepljeni plakatima koji negiraju genocid u Srebrenici, dokazuje da se velikosrpski fašizam neće okanuti rata protiv uspomene na bošnjačke žrtve. Oni bolje od Bošnjaka znaju da uspomena na bošnjačku žrtvu može biti obavezujuća za politička rješenja u BiH, jer opstanak Republike Srpske i posrbljavanje bh. stvarnosti direktno ovisi od zaborava pobijenih Bošnjaka. Taj rat za ubijanje uspomene vodi se na raznim frontovima, od kupovine bošnjačkih političara koji će obznaniti kako „Bošnjaci napuštaju poziciju žrtve“ (Sulejman Tihić) i preferirati izvinjavanje srpskim žrtvama (Bakir Izetbegović), preko uspostave kontrole nad dejtonskim medijima u kojima se govor o bošnjačkim žrtvama proglašava seljačkim i radikalnim, pa do ovako drskih nasrtaja na međunarodne i kulturne prostore, kakav je jedan sajam knjiga izvan balkanskih prostora. Rat protiv bošnjačke žrtve je složeni organizirani velikosrpski projekt u kome učestvuju i mnoge sarajevske medijske i političke adrese, kojima se komanduje iz Beograda. Dokaze nije potrebno tražiti dalje od obrazovnog sistema u kome nema pomena jedinom genocidu u Evropi nakon Drugog svjetskog rata, što je izvedivo jedino u političkom i društvenom ambijentu koji nosi zločinačke gene. ...A dejtonski ustroj je proizišao iz velikosrpskog genocidnog projekta, ubijanja i raseljavanja Bošnjaka, otimanja bosanske zemlje i imovine. Taj projekt se danas ne zadovoljava samo pokoravanjem bh. prostora, gdje uspomena na žrtve ima privatni, a ne općedruštveni karakter, već kidiše da i na međunarodnom planu potisne istiu o genocidu u Srebrenici i nametne laž u navodnom stradanju Srba u tom regionu.

Velikosrbi i neonacisti

U cilju negiranja bošnjačkog i izmišljanja srpskog stradanja u Srebrenici plasirano je više monografskih i medijskih proizvoda, a jedan od njih je i knjiga srbofila Alexandra Dorina po naslovom „Srebrenica – skrivene činjenice o masakru počinjenom nad Srbima od 1992. do 1995.“, koja je pisana u maniru negacionista holokausta. Ova knjiga je bila povod da gradske ulice u Lajpcigu i sam Sajam knjige budu obljepljene plakatima koji negiraju genocid u Srebrenici,

a zbog čega je njemački Die Tageszeitung napisao da je „Sajam knjiga obilježilo vrijeđanje žrtava Srebrenice“. Ovaj njemački list piše da je Dorinova knjiga o negiranju genocida u Srebrenici bila najviše reklamirana na cijelom sajmu, te se čudi kako srpska delegacija nije reagirala na manifestaciju koja podsjeća na negatore holokausta. Čak se sluti da su Srbima u ovom projektu ljepljenja enormnog broja plakata Lajpcigu pomogli njemački neonacisti, jer i jedni i drugi imaju zajednički zadatak: negiranje genocida. Njemački list tematizira i činjenicu da delegacija iz Republike Srpske nije htjela biti predstavljena u okviru bh. štanda, što je u kontekstu Dorinovog negiranja genocida u Srebrenici stavlja na stranu zla i zločina. Time sadržaj knjige Alexandera Dorina postaje općesrpski sadržaj, budući da se ni zvanični ni nezvanični Srbi nisu ogradili od Dorinovih konstrukcija, poput one u kojoj tvrdi da – „Vojska bosanskih Srba nije ubila nijednog civila koji je ostao u Srebrenici i Potočarima“, ili one u kojoj kaže da „ne postoji način na koji vi Vojska bosanskih Srba zarobila sedam ili osam hiljada muslimanskih boraca i civila te ih onda poubijala jer je to tehnički nemoguće“. U ovom „tehničkom pogledu“ Dorin podsjeća na one njemačke negacioniste holokausta koji pišu da bi „od šest miliona ubijenih Jevreja ostalo makar jedno brdo šljake“, pa je i to moment koji povezuje neonacističke i velikosrpske negacioniste genocida. No, u cijeloj ovoj priči najvažnija je šutnja a time i odobravanje od strane zvaničnih delegacija iz Srbije i Karadžićevog entiteta. I po tome se vidi da je negiranje genocida u Srebrenici svesrpski projekt. Baš bi bilo lijepo ako bi „čika Jovo“ (Divjak), kao istaknuti član Kruga 99, inicirao jednu akademsku raspravu o oblicima velikosrpskog negiranja genocida u Srebrenici.

Potiranje genocida u Srebrenici dešava se na više frontova. Dejtonska javnost jedva da uočava i ovako velike incidente kao u Lajpcigu. Niko se ne bavi stotinama velikosrpskih tekstova koji se prevode i šalju na hiljade svjetskih adresa. Neće biti čudo ako sutra i iz inostranstva počnu stizati signali negacionizma. Jer, istina se ne podrazumijeva, ona se čuva i brani, kreira i hrani, pa ako mi nećemo braniti Srebrenicu, onda će je velikosrpski revizionisti za nekoliko decenija posve pretvoriti o tzv. zločin nad Srbima. Tada će i ono mezarje u Potočarima moći biti nešto drugo, kao što su mnoga naša mezarja postala građevinska zemljišta na kojima su beogradske firme gradile zgrade i fabrike.

Kako bismo ilustrirali ovu pojavu masovne proizvodnje tekstova kojima se negira Srebrenica, analizirat ćemo jedan od takvih projekata. Tekst pod naslovom „Srebrenički muslimani se povlače“, autora Milivoja Ivaniševića, objavljen je u „Glasu javnosti“, a nalazi se i u okviru publicističkog projekta pod naslovom „Lična karta Srebrenice“, te se može odvojeno, ili u nizu tekstova o Srebrenici, pronaći na mnogim web sajtovima. U okviru jednog foruma, web administrator ovaj tekst označava kao – „prilog protiv moguće deklaracije o Srebrenici u Skupštini Srbije“, što znači da sam tekst ima svoju konkretnu ideološku i propagandnu zadaću, koja mu u startu odriče objektivnost i nepristrasnost. Analiza konteksta u kojem se tekst pojavio ukazuje nam na idejni

cilj teksta - da srpsku političku javnost odvraća od mogućnosti izglasavanja Deklaracije o osudi zločina u Srebrenici, kojom je Skupština Srbije 30. marta 2010. konačno, nakon višemjesečnih polemika u Skupštini i u medijima, osudila „zločin u Srebrenici“. ...Ali ne i „genocid u Srebrenici“, što je formulacija koja je definirana u presudama Haškog tribunala (Krstić, Popović, Beara) i u Presudi Svjetskog suda pravde.

Dekonstrukcija značenja i poruka Ivaniševićevog teksta nam otkriva ne samo apsolutni ideološki kontekst teksta, već i odsustvo elementarne logike i pismenosti kod autora koji pledira da svojim tekstom rješava pitanja od regionalnog značaja. Posebno je indikativno da jedan takav tekst preuzimaju, tumače i drže za ozbiljno mnogobrojni web sajtovi, čiji se ideologizirani web administratori pozivaju ili oslanjaju na krhke i neodržive Ivaniševićeve postavke.

Predstaviti ćemo nekoliko primjera iz teksta „Srebrenički muslimani se povlače“, na kojima ćemo se uvjeriti da se radi o višestruko neozbiljnom tekstu. Pored čitavog niza falsificiranja i izokretanja historijskih činjenica, kao što je ona o zaštićenoj zoni UN-a u Srebrenici, koja je formirana kada je - „zapretila opasnost od sloma i konačnog uništenja muslimanskih oružanih formacija“ - autor donosi mnoštvo neodrživih konstrukcija. Sljedeća rečenica zahtijeva širu repliku: „Sigurno da je i muslimanima i njihovim zaštitnicima teško pao poraz i izgon koji su doživjeli sa najvećeg dela prostora koji su osvojili tokom prethodne godine.“ Autor nesmotreno koristi riječ „izgon“, čija semantika nema šta drugo značiti do etničko čišćenje i ratni zločin. Dakle, kako neko može biti izgonjen, dakle, progonjen i protjeran sa prostora koji je, navodno, osvojio, kad se izgonstvo podrazumijeva samo za prostore na kojima su ognjišta nesretnih ljudi. Po autorovoj logici ispada da su „muslimani“ (sa malim „m“, kako on, kao vjersku skupinu, označava Bošnjake) odnekle naselili prostore koje su navodno osvojili, iako je općepoznato da u Bosni i Hercegovini ne postoji ni jedan prostor koji su osvojile tzv. muslimanske jedinice, već da postoje samo prostori koje je od genocida i etničkog čišćenja odbranila Armija RBiH. Potom, apostrofiranje „muslimana i njihovih zaštitnika“ ima za cilj ukazivanje da su Ujedinjene nacije bile protiv Srba, što je teza koja je kao mantra o ugroženosti opetovana od strane velikosrpske propagande, ne samo u slučaju rata u BiH, već i rata na Kosovu.

Autor u plićaku

Iz samog teksta je, dakle, potpuno jasna usmjerenost na minimiziranje efekata Presude Svjetskog suda pravde, koji je 26. februara 2007. presudio da je Srbija prekršila Konvenciju o genocidu, time što – „nije učinila sve što je u njenoj moći da spriječi genocid, a uz to nije kaznila i predala Sudu počinioc genocida“. Ovo vrijedi navesti kako bismo razumjeli svu plitkost argumenata autora koji umjesto da Srbiju udaljava od odgovornosti za Srebrenicu, zapravo nudi dokaze da je Srbija sve vrijeme rata, odnosno agresije, bila direktno umiješana u događanja oko Srebrenice. To se vidi iz sljedećeg pasusa:

„O tome je Jugoslovenska vlada posebnim Memorandumom, koji je 2. juna 1993. predao ambasador Dragomir Đokić, obavestila Generalnu skupštinu i Savet bezbednosti UN. Međutim, Memorandum se odnosio samo na dve opštine (Bratunac i Srebrenica i na srebreničko selo Skelani sa okolinom)...“

Ako je Vlada u Beogradu nalazila za shodno da Generalnu skupštinu UN obavještava o situaciji u susjednoj državi, time je jasno kako je teritoriju susjedne države smatrala svojim suverenitetom, a što potvrđuje tezu o agresiji Srbije na Republiku Bosnu i Hercegovinu. Za razradu ovog detalja o agresiji zaslužan je autor Milivoj Ivanišević, koji je, valjda, trebao nastupati u suprotnoj ulozi, ali je sam sebe zaboravio.

U nastavku autor govori da se došlo do „dramatično potresnih saznanja“ - nebitno gdje i kad - već je bitno da nešto što je dramatično, svakako je potresno, i obratno. A riječ je o masovnim grobnicama... „Tu su muslimani na veoma svirep način, u stilu islamskih ‘svetih ratnika’ ritualno, džihadski, uglavnom hladnim oružjem...“ Da li prilogu „svirep“ treba epitet „veoma“, ili je „svirep“ svakako „svirep“, pa ga je nemoguće pojačati, čime svako jezičko pojačavanje postaje apsurdno?! Svi nabrojani epiteti u cijelosti proizilaze iz vokabulara koji je korišten od strane velikosrpske ratne propagande, koja je kao gebelsovska doktrina obrađena i u mnogim svjetskim studijama, kao što je publicistički bestseler Petera Maasa „Ljubi bližnjega svoga“, o ulozi medija u ratovima na prostoru bivše Jugoslavije.

Autor nastoji argumentirati tezu o masovnim zločinima nad srpskim civilima, a kao izvor navodi „Knjigu mrtvih srba“ (pri čemu vlastitu imenicu „Srbi“ piše malim početnim slovom), koja je objavljena u 400.000 primjeraka, u srbijanskim dnevnim novinama – „povodom deset godina od oslobođenja Srebrenice“. Uprkos činjenici da su oba haška suda, Haški tribunal i Svjetski sud pravde, zločin u Srebrenici definirali kao genocid, te da je Srbija označena odgovornom za taj genocid, autor se veže za publikaciju izdatu „povodom oslobođenja Srebrenice“. Autor teksta se sapleo o vlastite konstrukcije, budući da biva neodrživo njegovo insistiranje na 3262 srpske žrtve u kontekstu navodnog oslobađanja Srebrenice, kad se zna da je to oslobađanje imalo stvarnosnu, a evo i dobilo pravnu dimenziju genocida.

Tekst Milivoja Ivaniševića „Srebrenički muslimani se povlače“ može biti izvrstan primjer za analizu kontinuiteta velikosrpske propagande kojom su inspirirani a potom i negirani zločini genocida nad Bošnjacima. Važno je razumjeti kako se ne radi o incidentima, već o jedinstvenom sistemu, podržanom od državnih struktura Srbije. S druge strane, odbrana istine o genocidu u Srebrenici nema državni karakter u dejtonskoj državi, jer se ovom državom i njenim društvenim ambijentom komanduje iz Beograda.

Broj 290, 1. IV 2011.

Ubijati djecu, pred djecom ubijati njihove roditelje, izlagati djecu najdrastičnijim traumama, i sve to u totalnoj masovnosti, bez granica i ograda – postalo je opće mjesto tzv. antiterorizma. Ubiti unuka Sadama Huseina, ubiti troje unučadi Muamera Gadafija, pobiti sinove iračkog i libijskog lidera, ubiti Osamu bin Ladenu pred njegovom djecom... – jesu li sve to legitimni vojni ciljevi tzv. svjetske borbe protiv terorizma?! Postoji li onda razlika između jednih i drugih?

Američko ubijanje muslimanske djece

„Sadamove sinove Amerikanci su smaknuli kao pse, ali niko u tome nije vidio barbariziranje civilizacije, već se ubistvo pozdravljalo kao da je riječ o osvajanju zlatne medalje na Olimpijadi. U savremenoj povijesti nije zabilježeno da lideri najmoćnijih zemalja pozdravljaju ma kakva ubistva. Posve je jasno da Amerikanci nisu morali ubiti dvojicu Sadamovih ubica, a i Sadamovog maloljetnog unuka. Kuća u Mosulu mogla se držati pod opsadom sve dok se braća ne predaju. Amerikanci su pogazili pravo na suđenje, i sami presudili, smrtnom kaznom. Da je riječ o strateškoj namjeri, svjedoči i nekrofilski tv spektakl, neviđen u povijesti, koji se dogodio u improviziranoj mrtvačnici na bagdadskom aerodromu, kada su slikana unakažena tijela Udaja i Kusaja. Satelitske tv su opsjele planetu ovom morbidnošću. O ubistvu s predumišljajem svjedoči i cinični poziv Sadamu Huseinu da dođe i preuzme tijela svojih sinova. Ratni zločin, u razvratnoj maštovitosti, tako je po prvi put u povijesti ustoličen kao vrlina moćnijeg dijela civilizacije. Nije sporno kad zločinci imaju zločinačku maštu, ali je strahobno kad silom proklamirani pravednici preuzimaju i nadgrađuju zločinačke obrasce mentalnog razvrata. Zlo je danas dominantno, i zarazno. Iako moralni principi u toj fašističkoj stvarnosti ne mogu ništa promijeniti, bitno ih je sačuvati, njegovati, opetovati, jer od tih tračaka neokaljanje svijesti ovisi budućnost civilizacije. Upravo zbog toga želimo upozoriti da naše društvo, putem globaliziranih medija, postaje žrtva razvratne Amerike. Bez imalo kritičke svijesti naši su mediji preuzeli američku veselu sliku ratnog zločina nad Sadamovim sinovima. Našoj je javnosti servirano da je posve normalno kad Amerikanci bez suda presude da ubiju i da ubijene uslikaju, nekakve, ma koje, ljude. Niko nema pravo ubijati ljude, pa makar ti ljudi bili i ubice, jer se tako izjednačavaju različiti polovi, a Dobro ostaje usamljeno.“

Ovo je odlomak iz mog teksta „Svečanost ubistva“, objavljenog u magazinu „Walter“ (br.87) od 5. avgusta 2003. godine. Istovjetan barbarizam potvrdit će se 30. decembra 2006. kada je snimljeno i čovječanstvu prikazano vješanje iračkog diktatora Sadama Huseina. U međuvremenu, Svijet je saznao

za zatvor Abu Graib u kome se „američki prosvjetitelji“ homoseksualno izživljavaju nad muslimanskim zatvorenicima. Procurile su informacije o strašnim torturama u Guantanamo. Sve to nije otvorilo raspravu o humanističkom, pa i mediološkom karakteru navodne pravde koja koristi zločinačka i razvratna sredstva u svome realiziranju. Ostavljen je utisak da je posve normalno da Amerikanci javno, bez suđenja i objašnjenja, ubiju dva sina i unuka Sadama Huseina, čime je svetska pravda preuzela obrasce tzv. krvne osvete, kakva još postoji u divljačkim selima iz kojih potiču Radovan Karadžić i Marko Vešović. Svijet je prihvatio za normalno da Sadamov unuk bude ubijen jer mu je Sadam djed, da smrtna kazna nad Sadamom podrazumijeva televizijsko predstavljanje njegovog mrtvog tijela i slomljenog vrata, da stotine ljudi mogu biti zatočeni bez dokazane krivice i maltretirani kao u fašizmu i komunizmu. Jesu li to standardi u ime kojih Amerika uzurpira status svjetskog pravednika? Da li šutnja javnosti znači odobravanje?

Antiislamizam je fašizam SDP-a

Javnost je obesmišljena činjenicom da se njome upravlja medijskim montažama iza kojih stoji ekonomska i politička moć, a ne princip istine. Valjda su toga postali svjesni i vladari izmontirane „istine“, koji su pogubili etičke i estetičke kriterije, budući da svako zlo mogu upakovati u dobro, i obratno. Samo tako moguće je objasniti drskost globalnih vladara koji bez imalo zazora izmišljaju krize u muslimanskim državama, kako bi imali providan i neutemeljen razlog za intervenciju. Ispostavilo se da je lažno i montirano bilo glavno uporište za američku intervenciju u Iraku, jer Irak nije proizvodio nikakvo zabranjeno oružje. Znali su to američki i britanski lideri kada su na prevaru odveli svoje vojnike u Irak, da razore zemlju i skrivaju smrt preko 100.000 ljudi. Zato Sadamovo doba djeluje kao idila.

Sa istom jeftinom i providnom montažom lažnih argumenata pokrenuta je nedavno zapadna invazija na Libiju. Sjećamo se svjetskih izvještaja o demonstracijama i sukobima, o žrtvama Gadafijeve torture, u isto vrijeme kada su evakuirani bosanski radnici iz Libije, koji su dolazili sa informacijama da u Tripoliju nema nikavih sukoba. Medijski „mefistofeles“ je lažima o navodnim zločinima Gadafijevih snaga nad libijskim narodom pripremao teren za vojnu intervenciju „zapadnih spasitelja“, za koje se na iračkom primjeru ispostavilo da je bolje kad ništa i nikoga ne spašavaju. Na talasu te hajke protiv Gadafiija neko je u Sarajevu uspio postaviti pitanje o Gadafijevoj donaciji Rijasetu Islamske zajednice, te predložiti da se te pare vrata. Gadafijeva donacija je došla od legalnog predsjednika legalne države, kojega „kriminalnim“ čini jedino kriminalni medijski kontekst čiji je zadatak da izmišlja ciljeve na koje će napadati zapadni žandari. A pošto je naše društvo sitno i potkupljivo, niko više i ne računa da treba o nečemu imati svoje mišljenje, već je glavna vrlina u utrkivanju ko će bolje služiti jačima, ma koliko da su lažljivi i primitivni. Demokratičnost se

mjeri stupnjem utrkivanja da se pronađu Gadafijevi prsti u Sarajevu, ne bi li se tako moglo asistirati u kakvom progonu vještica i zavrtnanju ruku.

Sjećamo se još kako se SDP-Alijansa Zlatka Lagumdžije, kada je došla na vlast 2001., trudila da izmisli tzv. islamski terorizam u BiH, ne bi li bila ugledana kao američki partner, pa je u tu svrhu čak oformila državno tijelo i raspisala nagradni fond za one koji nešto sumnjivo primijete. Mogao je svako svakog prijaviti, i za to biti novčano nagrađen. Za ovih deset godina podanička strast je u nas toliko usavršena da vojnički reagira na svaki globalni mig: kad se dogodi intervencija protiv Gadafiija, krene se u istraživanje libijskih donacija, kad se dogodi ubistvo Osame bin Ladena, opet se otvore izmišljotine o njegovom boravku u Bosni. Pozitivno je što je drugi bošnjački član (hrvatski je izopćen!) Predsjedništva BiH Željko Komšić u povodu 9. maja, Svjetskog dana pobjede nad fašizmom, kazao kako je – „antiislamizam obilježje današnjeg fašizma i nacizma“ – ali ta izjava biva izraz dvojnog morala sve dok Željko Komšić ne odgovori - ko je u Sarajevu u posljednjih deset godina manifestirao taj antiislamizam, kao obilježje fašizma i nacizma. Sarajevo više nema kapaciteta da afirmira elementarnu ljudsku slobodu da se misli svojom glavom, pa i tako što ćemo kritički govoriti o kriminalnoj zapadnoj invaziji na Libiju, i tako što ćemo kazati kako su izmišljotine o Bin Ladenovom hodanju kroz ratnu Bosnu isključivo u svrhu relativiziranja bošnjačkih žrtava i pranja velikosrpskog (četničkog) i velikohrvatskog (ustaškog) projekta. Bosanska javnost je postala samo još jedan zakupljeni i zaglupljeni medijski kanal globalizirane javnosti. Pošto se ta inercija kosi sa principima aktivne demokratije, stvarne a ne formalne slobode, mi ovdje svjedočimo izvorne vrijednosti slobode govora, koja podrazumijeva da sumnjamo, pitamo i pretpostavljamo.

Obama do Osame, Osama do Obame

U ovom našem dijelu svijeta, kojim navodno vladaju zapadni standardi, što će reći humanost i milosrdnost, niko nije ništa rekao protiv ubistva najmlađeg sina libijskog lidera Gadafiija, Saif al-Araba, i njegovo troje djece, Gadafijeve unučadi. Počinili su to ubistvo bombarderi NATO snaga, kada su bombardirali Gadafijevu rezidenciju, u kojoj se zatekao i 29-godišnji Saif al-Arab, njemački student, sa svoje troje djece. Iz NATO-a su cinično saopćili da su gađali zapovjedni centar, a ne rezidenciju, što će reći da su gađali baš tu zgradu i baš te ljude. ...I baš tu djecu. Njihova krivica je što su se zatekli u objektu za koju NATO smatra da je „zapovjedni centar“. Trebao je rahmetli Saif parapsihološki predvidjeti šta misli NATO, pa svoju djecu ne voditi kod dede Muamera!? Djeca su, dakle, legitimni vojni cilj NATO bombardera, kad se nađu tamo gdje pada ta prosvjetiteljska i demokratska bomba.

Dan-dva poslije Gadafijevog sina i troje unučadi, ubijen je Osama bin Laden, mada je kao i sinovi i unuča Sadama Huseina mogao biti priveden pravdi i pred pravosudnim instancama suđen za zlodjela koja je počinio. I ovdje je

„svečanost ubistva“ nadjačala pravosudne imperatve, koji bi Svijetu ponudili jedno pravedno, argumentirano i korisno suđenje najtraženijem svjetskom teroristi. Doduše, možda se Amerika plašila prljavog veša kod svog bivšeg saradnika, bin Laden, pa mu je mafijaški elegantno začepila usta. Medijskom mrežom je razaslana slika unakaženog bin Ladenovog lica, za koju je i američki Predsjednik kazao da je odvratna. Pa što će nam onda unakaženo lice ubijenog čovjeka u našim domovima, na tv ekranima? Američka akcija u Pakistanu je podrazumijevala i medijski plan, što znači da je slika mrtvog bin Laden osmišljena prije, kao dokaz i kao poruka. A s kojim ciljem? S istim onim s kojim je svaki totalitarizam disciplinirao glasove slobode i razuma.

Zarobljena javnost ne samo da se nije previše okupirala pitanjem – zašto je bin Laden nakon hapšenja ubijen, a ne priveden ruci pravde? – već je pored „odvratne slike“ posve previdjela najproblematičniji dio ove priče, a to je da je ubistvo izvršeno u prisustvu djece. Ta bestijalnost – ubiti oca pred djetetovim očima – istovjetna je bestijalnosti sa kojom svjetska javnost uopće nije odredila na ovaj momenat. Ako smo saglasni da je bin Laden terorista, pa čak i ako njegov život prihvatamo kao legitimnu vojnu metu američkih snaga, ne možemo se – u ime humanizma! – miriti sa činjenicom da je ubijen, a nije morao biti ubijen, pred očima svoje djece. Jer ta djeca nisu ništa skrivila da bi cijelog života bila obilježena ovom traumom! Niti je šta skrivio malodobni unuk Sadama Huseina da bi čekao smrt u opkoljenoj kući i bio ubijen sa svojim ocem i amidžom. Niti su šta skrivila djeca Gadafijevog sina da bi posljednje trenutke svojih čistih života proživjeli u paklenom strahu zbog bombardovanja kuće u kojoj su se zatekli. A šta je tek sa traumama Bog zna koliko hiljada muslimanske djece pred kojima su Amerikanci ubijali i tukli njihove očeve i djedove, upadali u kuće i ponižavali svetost muslimanske porodice? Ubijati djecu, pred djecom ubijati njihove roditelje, izlagati djecu najdrastičnijim traumama, i sve to u totalnoj masovnosti, bez granica i ograda – postalo je opće mjesto tzv. antiterorizma i globalne medijske kulture.

Najveće mrlje na antifašističkoj mapi svijeta predstavljaju masovni zločini koje su počinili Saveznici u Hirošimi, Nagasakiju, Drezdenu, Blajburgu., itd. – čime su čistoću slobodarske ideje zaprljali zločinačkim metodama protiv kojih se navodno bore. Svjetska borba protiv terorizma bi se morala razlikovati od tog terorizma, po humanističkoj i estetičkoj uviđavnosti, ako ne želi da počne ličiti na svoju razliku, kao što danas liče dvije suprotstavljene riječi: Obama i Osama.

(Ovaj tekst je posvećen muslimanskoj djeci Gornje Maoče kao izraz suosjećanja sa strahovima koje je na njihovim nježnim dušama ostavio teror dejtonske policije, koja je u zoru 2. februara 2010. opkolila njihovo selo, bez razloga hapsila i maltretirala njihove očeve, a da za to zlodjelo nikada niko nije odgovarao.)

Broj 293, 13. V 2011.

Pederizam je, kao i sam fašizam, kao i sam komunizam, usmjeren protiv Boga i protiv ljudi, protiv kulture i slobode, jer nastoji potratiti sve što je bilo, u ime onoga što nikad nije bilo – da ljudi žive bez Boga, bez porodice i potomstva.

Pederizam – rat protiv Boga i Čovjeka

Potkraj juna 2011. godine u Zagrebu je organizirana deseta i najpompeznija povorka pедера i lezbejki (Zagreb pride), koje je u povodu tog jubileja primio i hrvatski predsjednik Ivo Josipović, nakon čega je uslijedila pobjednička euforija čije ambicije, evo, sežu i do pokoravanja Sarajeva. U nekoliko medija nagovještena je mogućnost da bi Sarajevo moglo dobiti svoju prvu „povorku ponosa“, ako tu titulu u međuvremenu ne zgrabi Tuzla, gdje je već organizirano obaranje Ginisovog rekorda u masovnom i javnom žvaljenju, u čemu je učešća uzelo i nekoliko pederskih parova. Jedan od glavnih pederskih ideologa u Zagrebu, Gordan Duhaček, potiče iz Tuzle, pa je i to razlog ovim špekulacijama da bi Tuzla mogla postati bosanska metropola pederluka. Nesporno je da će pederska internacionala kidisati i na bosanske prostore, posebno one sa bošnjačkom većinom, budući da vrijeđanje islamske tradicije uključuje medijsku pozornost i podšku. Orgijanje Queer festivala u Sarajevu, prije četiri godine, u vrijeme ramazana, ukazuje na marketinšku računicu pederskih agenata koji su isposlovali navodnu ugroženost od tzv. vehabija. Zato su u strahu od tzv. islamskog terorizma iduće godine morali svoj festival održati u ilegali i preko plakata na kojima su se, koliko se sjećamo, pederisale dvije sijalice. Pošto su dovoljno, a i specijalno bili ugroženi, i to od tzv. talibana, došlo je vrijeme da bosanski pederi hrabro izađu iz ilegale i da svojim devijacijama odbrane bosansku multikulturu. To bi bio sažetak političkog programa ovdašnjeg pederizma, koji jedan mentalni i nagonski poremećaj stavlja na pijedestal uvjeta za demokratsko ozdravljenje multietničkih prostora. Na isti način pederi zloupotrebljavaju holokaust, pokrećući svoje razvratne povorke ispred sinagoge, i poistovjećujući sebe sa ubijenim Jevrejima, a one koji su protiv pederizma sa fašistima. (Jedina je enigma kako Jevreje ne vrijeđa ova zloupotreba holokausta, nad kojim, opravdano, bdiju svim čulima.) Podvala o doprinosu multikulturi i toleranciji među bh. narodima glavno su uporište za ulazak pederizma na velika vrata. ...Kao da je Aleksa Šantić, kad je pisao „Eminu“, i kao da je Skender Kulenović kad je pisao „Stojanku majku...“, imao u vidu važnost pедера za opstanak Bosne i Hercegovine!? Pokušajmo ovo ludilo, koje nam se nameće kao vrlina, razmotriti sa pozicije krajnjih ambicija.

Krivično gonjenje Biblije i Kur'ana

Ima nešto u čemu ćemo se složiti s pederima: ta njihova bolest, koja je 1973. u okolnostima korupcije skinuta s liste mentalnih oboljenja, ne može se zvati homoseksualizmom, već se treba zvati pederlukom, a kao politički projekt – pederizmom. Naime seksualnost je u funkciji produžetka vrste, pa kao takva ne može biti istospolna, homoseksualna. To što u prirodi ima slučajeva da majmun siluje majmuna izraz je defektnosti prirode, koja bi, da je takva, odavno izumrla. Čovjek, valjda, nije majmun da bi se ugledao na te izrode u majmunskom rodu. Savremeni pederi insistiraju da se zovu pederima, za njih riječ homoseksualac ima, kako vele, „dehumanizirajuće i medicinsko značenje“, a to se vidi i iz serije tekstova koje je u povodu Zagreb pridea objavio dvotjednik „Zarez“, gdje svi autori odreda s ponosom sebe zovu pederima. Oni danas agresivno teže prikazivanju svoje suštine, i u jezičkom, i u manifestacionom obliku, i kad si o vrat vješaju natpise „Peder u duši“, i kad na „povorkama ponosa“ hodaju našminkani kao prostitutke, polugoli, pijani i drogirani, kad jedni po drugima mokre i meljaju se izmetom, prezentirajući narodu svoje devijantne običaje i opća demokratska dostignuća. (Npr. http://www.zombietime.com/up_your_alley_2008/part_1_full/index.php)

Bolesti ove bilo je otkad je svijeta i vijeka, ali nikada pederluk nije bio izdignut na jezički i funkcionalni oblik pederizma, kao političke doktrine, sa ideološkom, akademskom, ekonomskom i medijskom, napose, kulturalnom aparaturom, u jednakoj mjeri kako su to, recimo, bili marksizam, komunizam, fašizam... Onako kako su komunistička društva kompletan društveni model, od umjetnosti i arhitekture, do jezika i igara za djecu, prilagođavala vjernosti partiji i vladajućoj ideologiji, tako i pederizam zahvata mnogo više od puke istospolne požude. Pederizam je globalni projekt za degeneraciju i porobljavanje ljudskog roda! Građanin, čija prava oblikuje teatar demokratije, a zapravo interesi vladajuće strukture, pod medijskim će utjecajima i političkim pritiscima vremenom prihvatiti pederističke svjetonazore kao uvjet za egzistenciju i napredak, onako kako su porobljeni građani prihvatili totalitarne poretke fašizma i komunizma.

Kome je to stalo do degeneracije ljudske rase, do degradacije majčinstva i očinstva, do uzdizanja tzv. trećeg spola, koji je postao opće mjesto modne industrije, a sada osvaja zapadna obdaništa u kojima ulogu muških i ženskih junaka preuzimaju bispolci tipa „teletabisa“, dok ulogu ulogu porodice zamjenjuju rastavljeni roditelji i slikovnice pod naslovom „Prijatelj moga tate“...; da li se radi o zavjereničkom planu za smanjenje stanovništva na planeti, ili o cionističkom projektu koji ide za globalnim uništavanjem kulture porodice, kako bi sačuvana jevrejska porodica ostala uporište novim vladarima svijeta... – sve su to pitanja o kojima bi se dalo posebno pisati. Činjenica je da ulazak pederizma u zakonodavne sisteme, kroz zakone protiv diskriminacije pедера i kroz ozvaničenje istospolnih brakova – s onu stranu zakona stavlja Bibliju i

Kur'an, na čijim učenjima je zasnovan stav monoteističkih kultura o pederluklu kao izopačenosti i kao grijehu. To znači da će sutra krivično biti gonjen onaj sveštenik koji bude propovijedao Sveto pismo Novoga zavjeta, koje se nastavlja na starozavjetnu tradiciju gdje se pederski odnosi smatraju sramotnima i protunaravnim, kad bude citirao Sv. Pavaa: „...Tako su i muškarci napustili naravno općenje sa ženom i raspalili se pohotom jedni za drugima...“ Imam koji bude citirao Luta a.s.: “Zašto činite razvrat koji niko prije vas na Svijetu nije činio? Vi sa strašću prilazite muškarcima, umjesto ženama. Ta vi ste narod koji sve granice zla prelazi!” – biće krivično gonjen za diskriminaciju pедера, jer njihovo zakonsko pravo na istospolne odnose naziva razvratom i zlom. A kroz krivično gonjenje sveštenika i imama koji prenose učenja iz Biblije i Kur'ana biće krivično gonjenje ove svete knjige, tradicija i kultura koja je na njima zasnovana, i biće krivično gonjen Svevišnji, kao tvorac prirodnog poretka. Time dolazimo do spoznaje da je pederizam, kao i sam fašizam, kao i sam komunizam, usmjeren protiv Boga i protiv ljudi, protiv kulture i slobode, jer nastoji potirati sve što je bilo, u ime onoga što nikad nije bilo – da ljudi žive bez Boga, bez porodice i potomstva.

Ko je onda diskriminiran: pederi koje gura cionistička mreža političkih i medijskih utjecaja, pa uspijevaju slomiti i najjače zapadne vlade, i okrenuti ih protiv vjere i tradicije svojih naroda, ili građani koji smatraju da je pederluk bolest, ali se moraju povinovati sili zakona, koji se nameće korupcijom, suprotno prirodnom poretku i interesima većine!? Komunizam je tako utjerivao narod u šutnju, ali je vjera u Boga opstala, kao što danas pederizam utjeruje građane u šutnju, ali se ne uspijeva zatrti uvjerenje kako je pederluk bolest, i to opasna bolest, utoliko što je ambicija te bolesti da ovlada svijetom i potre Božije i prirodne zakone. Pederisti (u smislu ideoloških sljedbenika pederizma) već su se odomacili u ovladavanju svijetom i saopćili nam svoje konačne političke ciljeve. Druga je stvar što mi nemamo afiniteta, a ni kapaciteta, da taj pederizam razumijemo kao najveću prijetnju čovječanstvu, čak i goru od fašizma, jer će pederizam biti totalitarni poredak u kome će istospolni razvrat biti iznad braka, potomstva, porodice, iznad Boga i prirode, iznad svega što normalan čovjek prihvata za prostor svoga života.

Pederistička zloupotreba pедера

Na Balkanu izlaze nekoliko pederistički časopisi i djeluju nekoliko web sitovi, ali je dovoljno pročitati reakcije na Zagreb pride pa uočiti tu opasnu političku ambiciju za osvetom, osvajanjem, maltretiranjem, izivljavanjem, vladanjem... Iz citata koji slijede može se opipati bestijalna agresivnost pederizma, koji je već postao toliko samouvjeren da prijeti neistomišljenicima i planira budućnost svijeta samo za pedere i one koji ih podržavaju. ...Baš kao fašizam i komunizam, svojevremeno.

Pomenuti pederski guru Gordan Duhaček pedere proglašava pobjednicima koji će sada pisati povijest, a njegovi stavovi zaudaraju na najcrnje fašističke

tekstove. Evo nekoliko: „Neće nama našu slobodu i ravnopravnost nitko dati, nego ćemo je mi za sebe uzeti, ako treba iščupati iz zapjenjenih ralja onih koji nam je uskraćuju, a u tom procesu im možda izbiti i nekoliko zuba. Homofobi su već sada krezave spodobe... (...) Ne smijemo se plašiti da će se netko osjećati ugroženim od pедера i lezbi; dapače, neka se osjeća baš tako, neka strepi i kuka, jer i treba biti ugrožen dok nam poriče ravnopravnost... (...) To konkretno znači da se o nama ima govoriti kako mi odlučimo i odredimo da treba. (...) Vlastitog bijesa se ne treba stidjeti, jer on je beskrajno više pravedan nego svi oni Božiji bijesovi. (...) Nećemo nikad odustati niti ćemo ikome popustiti, jer borimo se za naše živote. Naša je pobjeda jedini način da preživimo!“ – piše, između ostalog, u luđačkom, hitlerovskom programskom tekstu Gordana Duhačeka, pod naslovom „Naš cilj je pobjeda“.

A kako Duhaček zamišlja tu pobjedu pederizma? „Želimo da jednog dana gradonačelnik Zagreba bude gej, kao što su to trenutno gradonačelnici Pariza i Berlina“. Ova rečenica je suština pederističkog programa! Na funkcijama moraju biti pederi, ili u najmanju ruku oni koji pedere podržavaju, kao Ivo Josipović, što ne isključuje konačnu ambiciju da peder bude predsjednik države. Kad se interesna piramida u društvu uspostavi na ideologiji pederizma, mnogi će postati pederi, ili glumiti da su pederi, kako bi se dočepali političke i finansijske moći. To se već i događa u mrežama koje beskompromisno protežiraju pederizam kao sinonim demokratije.

I ostali autori otvoreno govore o političkom programu. Izvjesni Franko Dota, koji je po zanimanju „gej historičar“, dakle, historičar pederizma (kao što su postojali profesori marksizma), piše da „povorka ponosa mora proći ulicama i trgovima, mora blokirati promet i mora biti javni politički skup“, jer se „polazi od teze da je pitanje seksualnosti političko pitanje, svaki seksualni čin i politički čin (koji se) bori za politizaciju naše intime“. Postoji još niz citata kojima bi se moglo ilustrirati kako pederski pokreti i manifestacije nisu usmjerene tek na navodnu odbranu pederskih sloboda, već na ovladavanje zakonodavnim, političkim i društvenim mehanizmima, u svrhu nametanja jednog protuprirodnog sistema vrijednosti. Kome treba progon vjere i morala, ko će profitirati od razaranja čovjekove porodice, ko će biti novi vladar svijeta, ako ne onaj koji protežira ovo pederističko ludilo, jednako fašizmu i komunizmu!?

Ovaj tekst, evo i eksplicitno, ne poziva na nasilje prema pederima, jer pederi imaju pravo da budu to što jesu, kao što nemaju pravo da svoju opredjeljenje nameću izvan svoga privatnog kruga. Ničija seksualnost ne može biti javno prikazivana, jer je to ugrožava građanske slobode apsolutne većine koja smatra nepristojnim i gadnim prikazivanje ma čijih, pa i pederskih, nagonskih afiniteta. Pederske slobode treba da budu ograničene slobodama apsolutne većine, koja ne želi da gleda ni pedersku, ni nepedersku golotinju po ulicama, i po parlamentima. Ovaj tekst je protiv svake vrste proganjanja tih nesretnih ljudi, koji nisu krivi što su se rodili u društvu koje nije spremno pederluk za-

konski zaštititi kao nečije ljudsko opredjeljenje, ali ga istovremeno i distancirati od političkih utjecaja na vjeru, tradiciju i budućnost. Namjesto da sadašnjost ima kapacitete da prihvati te nesretne ljude, da im ponudi medicinski tretman, kao šansu za izlječenje i usmjerenje ka porodičnoj sreći i duševnom miru, globalno carstvo laži i prevare zloupotrebljava pedere i ubjeđuje ih da su na pravom putu. Lažni pederski dušebrižnici samo produbljuju njihovu privatnu nesreću, koja neće biti manja time što će im dati pravo da hodaju goli cestama i uriniraju jedni po drugima. Kao što su u komunističkim revolucijama radnici bili sredstvo za istjerivanje Boga iz društvenog poretka, tako su i danas pederi upregnuti da vuku kočije jednog drugog cilja, bezbožničkog i protuprirodnog. Sigurno je da postoji veliki broj pедера koji svoju privatnu tragediju vide izvan ambicije da se pederizam uspostavi kao globalna ideologija za trijumf ateizma, za ubistvo porodice i potomstva. Kao što se većina Nijemaca prepustila Hitleru, a većina radnika komunističkim vođama, tako i većina pедера danas sa distance promatra akcije koje se u njihovo ime vode. A ta većina Nijemaca nije bila za Hitlerove zločine, niti je većina radnika bila za komunističke zločine, kao što ni većina pедера nije za fašistički projekt pederizma. Pitanje je samo kako u općoj medijskoj blokadi i demokratskoj retardaciji afirmirati poruku o nužnosti pravovremenog ustanka protiv novog svjetskog fašizma. Kad su Hitler i komunistički diktatori ovladali zakononskim mehanizmima, bilo je već kasno, jer je zločin postao slovo zakona. Ako pederizam ovlada našim zakonima, autori ovakvih tekstova će završavati u zatvorima.

Broj 297, 29. VII 2011.

Pitanje je vremena kada će se pojaviti inicijativa da pred matičara, a potom i pred oltar, stanu čovjek i „čovjekov najbolji prijatelj“. Po pedersitičkoj logici - da treba ozakoniti i ozvaničiti ono što svakako postoji kao realnost - brak između čovjeka i kera (nebitno je više kojeg spola) može biti tumačen kao emotivna veza i kao ljudsko pravo. Granica prirodnog poretka koja je jednom pomjerena, može biti pomjerana u nedogled.

Ljudska prava kerova i pseća prava ljudi

Doktor Čavalić živi u jednom prigradskom naselju i ima ozbiljan problem: kako da noću, kad izađe iz autobusa, bezbjedno stigne do kuće koja je od glavne ceste udaljena nekoliko stotina metara - jer čopori pasa lualica vrebaju usamljene prolaznike. Ljudi iz ovog naselja se rano ujutro grupišu pred kućama, ili uvečer sačekuju na autobuskoj stanici, kako bi zajedno progulili kroz zonu sumraka. Kad ne naiđe niko, valja stisnuti zube, i krenuti sam. Doktor Čavalić mi je o ovom problemu pričao uz ramazan, kazavši da mu je svaki povratak s teravije drama, jer je bilo slučajeva da psi lualice poganjaju, pa i izgrizu, slučajnog prolaznika. On se informirao na internetu, raspitao se, razradio tehnike - da ako bude napadnut ne bježi, da čuva vrat ako ga psi zaskoče, da pokuša sprejom za omamljivanje zbuniti agresivne pse, dok im ne utekne... Doktor Čavalić se u ovu priču unosio s puno ozbiljnosti, a meni je izgledalo nevjerovatno da ovan nadareni intelektualac, zato što živi u predgrađu, devera prašumsku problematiku. Zapravo, nisam dotad ni od koga čuo da se svakodnevno plaši kerova, i da osmišljava strategiju kako da izbjegne ili preživi njihov napad. Mislio sam da takve probleme, možda, imaju šumari, drvosječe, općenito, ljudi koji rade daleko od asfalta, kao što bi trebalo da i podivljale životinje žive daleko od asfalta. Potaknut pričom dr. Čavalića počeo sam uočavati čopore pasa lualica po centru grada, a onda saznao i za probleme roditelja koji strahuju za djecu, da na putu do škole ne budu napadnuta; saznao sam da ni školske uprave, ni komunalne službe nemaju rješenja. Razlog je Zakon o zaštiti i dobrobiti životinja u BiH, nakon čijeg je usvajanja došlo do najezde pasa lualica u našim urbanim centrima, budući da ovaj Zakon štiti pse lualice, ali ne nudi nikakva konkretna rješenja za njihovo uklanjanje s ceste. Konkretno, ako bi neki otac ubio nekog kera zato što mu je ker napao dijete, ne bi bio kriv ker, već bi bio kriv otac, jer Zakon štiti kera, a ne štiti dijete, i ne štiti oca. Ova izopačenost je jedan od uvoznih evropskih proizvoda kojima se u ime lažnih ljudskih prava degradiraju istinska ljudska prava, pa su kerovi zaštićeniji od djece, vlasnici kockarnica od psihičkih bolesnika koje pljačkaju, distributeri alkohola od omladine koju opijaju, a pederi od roditelja, vjere i tradicije.

Kerovi važniji od dijaspore

Mora da postoji razlog razmnožavanju raznih udruga za zaštitu životinjskih prava. Kako je moguće da takve udruge nisu postojale prije deset ili dvadeset godina? Potražnja diktira ponudu, pa su na talasu evropske zanimacije za kerove, kao porodične partnere, i kod nas probuđeni zaljubljenici u ove životinje. Razlog je u političkim ultimatumima, i u parama, koje Evropa ubacuje u oblast zaštite životinja, zbog čega su u BiH pokrenute mnoge nevladine organizacije. One sad čak vrše i interopćinski, interentitetski, regionalni monitoring zaštite psećih prava, pa kad u Cazinu neko ubije kera, a ono udruženje „Noa“ iz Banja Luke objavi saopćenje za javnost, kakvo niko iz Banja Luke ne objavi ni kad se negdje premlati bošnjački povratnik. Jerbo je ker iz Cazina važniji od bošnjačkog povratnika u Bosanski Novi ili Prijedor. Dogle su, dakle, uznapredovala udruženja za životinjska prava. Čini se, kad bi Evropa smislila zaštitu kamenja, u nas bi se odmah namnožilo kamenjarskih udruženja.

To življenje bez svog stava, u strahu od svog mišljenja, vazda u potrazi za tuđim i tuđinskim naredbama, ne samo da je hronična karakteristika bosanskog društva, već i bosanskog čovjeka, koji prezire, i progoni, svoje sunarodnjake koji se usuđuju ma o čemu misliti svojom glavom. Normalno je ispalo da naša država usvoji Zakon o zaštiti i dobrobiti životinja u BiH, a da nema adekvatnih zakonskih rješenja kojima bi se borila za bosanskog čovjeka u dijaspori - da se ne odrodi od domovine, da ne zaboravi jezik i kulturu, da ostane politički i ekonomski prisustan - onako kako to čine i Srbija i Hrvatska kada se radi o njihovim iseljenicima. U nas su kerovi važniji od dijaspore, jer kerove tretira zakon, a dijasporu je već istretirao Radovan Karadžić! Kad kažeš - Briga za dijasporu! Briga za žrtve genocida! - ti si taliban, a kad kažeš - Briga za kerove! Briga za pedere! - ti se europejac i intelektualac. Onaj ko se javno zanima za nestanak 1.300.000 bh. građana, raseljenih po svijetu, neće imati šansu da kadrovski napreduje u dejtonskoj hijerarhiji, jer taj totalitarni sistem sjećanje na žrtve genocida prepoznaje kao atak na svoju genocidnu suštinu. Mogao bi se napraviti spisak važnih tema koje dejtonski poredak zaobilazi, i progoni, jer ga demaskiraju. Jedna od tih važnih tema jeste bošnjačka inteligencija, koja u nauci i kulturi svjedoči bošnjački duhovni integritet. Ta je inteligencija danas potpuno marginalizirana, čak prognana, pod optužbom da je „desničarska i rasistička“. O činjenici da istaknutih bošnjačkih intelektuaca nema u bh. medijima, da žive život podstanara u rođenoj zemlji, argumentirano je govorio dr. Ibrahim Kajan u intervjuu za Bosnjaci.net. Masa je dokaza koji potvrđuju da živimo u jednom bolesnom sistemu, u kojem važna pitanja žive u ilegali, a nevažna imaju najvažnije medijsko i političko mjesto. Tako je to u vremenima smutnje. Upravo je priča o zaštićenosti kerova i o nezaštićenosti ljudi paradigmatički okvir iz kojega je moguće čitati ovu dehumanizirajuću, kolonijalnu i provincijalnu suštinu naše realnosti.

Da ne bude zabune, Zakon o zaštiti životinja je potreban, kao što je potrebno zakonom regulirati i razna druga manjinska i marginalna prava,

samim tim što je lijepo da se u svakoj oblasti zna za red. Ali, ne može biti normalno da narodne kuhinje kubure sa sredstvima za sve veći broj svojih korisnika, dok se za zbrinjavanje kerova, samo u Sarajevu, izdvaja preko 300.000 KM! Ko je popio mozak domaćim funkcionerima, iz svih strana, pa da sa takvom revnošću bacaju pare pred kerove, dok hiljade gladnih nema hranu, a hiljade bolesnih lijekove?! Tih 300.000 maraka u Sarajevu, ili predviđenih pola miliona maraka u Bihaću, ne mogu razrješiti socijalne probleme, ali ih mogu ublažiti, a valjda je preče ublažiti probleme u ljudi, nego ih rješavati kod kerova?! Kad bi se sabrala sva ulaganja lokalnih zajednica u zbrinjavanje kerova u BiH, došli bismo do iznosa od nekoliko miliona maraka, što je budžet jedna male općine, i što su sredstva od kojih bi mnogim ljudima moglo biti lakše.

Autocenzura, kao glavna osobina totalitarnih sistema, kao nerečena misao koja povezuje istoglavost, u ovom je slučaju pokazala da svi lokalni funkcioneri znaju koliko je važno brinuti za kerove, a ne brinuti za ljude, jer Evropa voli kerove, i preko kerova tumači ljudska prava, pa kad hoćeš da budeš dobar sa Evropom, a ti odmah pogladi kera, kao evlada. Zato se dogodilo da su mnoge općine u BiH izdvojile pozamašna sredstva za zbrinjavanje kerova, kako im niko ne bi mogao prigovoriti da su protiv ljudskih prava u kerova.

Životinjska farma

Kuršluz je nastao kad je Zakon o zaštiti i dobrobiti životinja u BiH decidno zabranio likvidiranje pasa. Kad je taj Zakon baš toliko human, zašto onda nije zabranio i likvidaciju kokošaka, krava, ovaca i riba? Jer, koliko nam se čini, i pas i kokoška, i pas i krava, su životinje, pa nije u redu da život krava i kokoške bude manje vrijedan od života psa. Zakon je zabranio i prodaju pasa od strane ZOO butika, jer bi se psi mogli naći uvrijeđeni u društvu ribica, hrčkova i papapagaja. Ako smo u krivu, onda je Zakon morao napraviti razliku među životinjama, pa jasno kazati kako je pas manje životinja, a više čovjek, nego što je to ovca, recimo. Dokle god je pas životinja, dotle i pseća smrt treba da ima jednaku važnost kao smrt kokoške. A smrt kokoške se događa za dobrobiti čovjeka, da bi čovjek koristio kokošije meso, pa bi se i smrt agresivnog psa lualice trebala događati za dobrobit čovjeka, da čovjek ne bi trpio stres i eventualno bio izujedan. Izgleda da i u životinjskoj farmi postoje ovoljudske podvojenosti, pa su neke životinje jednakije od drugih, kao što su kod nas, danas, pederi, a i neki narodi, jednakiji od drugih. Cuku zovu najboljim čovjekovim prijateljem, boljim od vjere i od knjige, što vjerovatno jeste slučaj kod članova SDP-a, jer oni ne smiju vjerovati u Boga, pa moraju u kera. Cuko jeste važan za domaćinstva, jer čuva kuću, i za policiju, jer traži drogu i akrepe, ali, cuko kad podivlja nije korist ni za koga, već je opasnost za svakoga. Čemu onda njegov život služi, osim da bude na teretu općinskih budžeta, i da bude važniji od života gladnih i bolesnih ljudi?

Kad sam početkom ove godine bio u posjeti našim džematima u Minhenu, moji domaćini Vahid, Dževad i Kerim su me odveli da vidim najljepši dio grada. Zamisli našu Ferhadiju u Sarajevu u kojoj je svaki peti hodač ker, koji na svakom koraku zapišava bandere, helaći pločnike, ali i robne kuće i restorane, u kojima su ljudi k'o i kerovi a kerovi k'o i ljudi. Da li nekome drugom smeta da za susjednim stolom pije kafu u blizini nečijeg kera, i uz smrad nečijeg kera, nebitno je - jer je pseće pravo iznad ljudskog prava. Taj raskošni centar Minhena, sa velelijepnim građevinama, upamtio sam po nesnosnom smradu, kojega očito ne mogu isprati ni savremene komunalne mašine. A Bavarci koji vode kerove, odjevene u pseću garderobu, džempere, kapice, nogavice i sl., to čine kao da su na modnoj pisti i kao da pripadaju duhovnoj eliti sutrašnjice. Njih je neko ubijedio da je roditeljska briga za kerove - namjesto za djecu i unučad, za siromašne i nemoćne - izraz moći i superiornosti. A riječ je o kukavičluku i sebičnosti, o najgorim ljudskim osobinama, jer se istinski smisao našeg bitka, oličen u porodičnosti i u humanosti, zamjenjuje brigom za psa. Dakako, ljubav prema životinjama treba imati svoje mjesto u odgoju djece i životu društva i pojedinca, ali taj odnos čovjek-pas ne može biti važniji od odnosa čovjek-čovjek, a što postaje u otuđenim evropskim društvima, za koja više ideal nije čovjekova porodica, već čovjekova samoća. Zato se evropska standardizacija zaštite ljudskih prava u kerova ispostavila kao interes tog otuđenog pojedinca, kojemu skupu i glomaznu porodicu (supružnik, djeca, familija), treba zamijeniti jeftinom četveronožnom prikolicom. Kao što je prije nekoliko decenija bila je nezamisliva ozakonjenost istospolnog braka, ili javno zalaganje za spuštanje starosne granice seksualnih odnosa na 12 godina, tako je danas nezamislivo sklapanje braka između čovjeka i kera. Povlašteni život kerova u evropskim gradovima, njihov ultimativni ulazak u zakonsku regulativu, ukazuje da globalni šnajderi vide kera kao protezu za razbijenu porodicu. U neku ruku, ova zamisao već živi kao realnost. Pitanje je vremena kada će se pojaviti inicijativa da pred matičara, a potom i pred oltar, stanu čovjek i „čovjekov najbolji prijatelj“. Po pederističkoj logici - da treba ozakoniti i ozvaničiti ono što svakako postoji kao realnost - brak između čovjeka i kera (nebitno je više kojeg spola) može biti tumačen kao emotivna veza i kao ljudsko pravo, što pokerenog čovjeka, što počovječenog kera. Granica prirodnog poretka koja je jednom pomjerena, može biti pomjerana u nedogled.

Teško je očekivati da će bh. politika i bh. društvo imati drukčiji stav od evropskih naredbi. Na bh. sceni su isprepadani provincijalci čije je mišljenje da misle tuđom glavom. Stoga će se nastaviti ovaj apsurdni vakum u kome niko ne smije da eutanazira agresivne pse lualice, čija su prava na napadanje i ujedanje ljudi važnija od prava ljudi da ne budu napadnuti i izujedani.

Broj 301, 30. IX 2011.

Glumac Emir nije ni u jednom vaktu mogao izgubiti glavu, jer svakom vaktu aplaudirao i služio. Njegov život su „godine prevare“, jer je u tom životu bio i velikosrbin i velikomusliman, a i bojovnik HVO-a. Dok se pripremao genocid nad Bošnjacima, on je po mitinzima za „srboslaviju“ mahao sa tri prsta. Onda je postao pozorišni advokat bošnjačke žrtve, dakako, za pare. Za njega su „kapetan Hajro i sakakta djeca bosanska“ u istoj valuti kao i Lepa Brena i klanjanje dženez crknutom krmetu.

Život u godinama prevare

Polemika koja je minule hefte izbila između reditelja Olivera Frlića i glumca Emira Hadžihafizbegovića nije bitna sama po sebi, koliko zbog podsjećanja na vrijeme u kome je bošnjačka zbilja gubila mjeru za realnost. Naime, glumca Emira je razljutilo što Frlić u svojoj predstavi, u negativnom kontekstu, koristi poklič iz njegovih „Godina prevare“: „Zakuni se narode moj krvlju rahmetli Hajre Mešića i sakatom djecom bosanskom da halaliti više nikad nećeš! Ko halali, dabogda ga rođena djeca proklela.“ Polemika je postala slučaj jer se začas ispostavilo da je Glumac Emir taj koji je prvi halalio i Beogradu i Lepoj Breni.

Emirova predstava nastala je iz ambijenta u kome se javno zagovaralo da „nejma više zajedničkog života“, da „svaki Musliman treba imati svoga Srbina kojeg će pogubiti“, da će Bosna biti „muslimanska država sa muslimanskom ideologijom“, i sl. Događalo se to u Tuzli koja je pobrala brojna svjetska priznanja za zaštitu ljudskih prava. Očit je paradoks - da se gradu u kome se javno zagovara kršenje ljudskih prava, a lokalna vlast ništa ne čini da to spriječi, iz Evrope šalje pregršt nagrada za ljudska prava. Čak je i specijalni izvijestitelj UN Tadeuš Mazovjecki, u svome Izvještaju za ex--YU, Tuzlu naveo kao primjer kršenja ljudskih prava. Glumac Emir je s početka rata pripadao tom korpusu bošnjačkih zgubidana koji su, bez ikakve racionalne potrebe, zagovarali revanšizam prema Srbima, urlikali da „multikulture ne smije biti“, pravili masovne skupove muslimanskih intelektualaca na kojima su prijetili da će one koji se zalažu za multietničnost, poput Fatmira Alispahića, „nastojati sankcionisati svim nama dostupnim sredstvima“. A zašto njega?

Krv boje benzina

- „Uljezi koji u ime Muslimana zagovaraju protjerivanje pravoslavaca iz Tuzle, vrše gori i poganiji zločin prema vlastitom narodu, nego što su to učinili četnici. Legaliziraju sve užase koje su četnici učinili Muslimanima!

Aboliraju srpske ratne zločince! Stavljaju pečat na sve što je srpska fašistička horda zamislila i uradila!, a Muslimane osuđuju da umjesto u svojoj zemlji žive u dva-tri opkoljena grada. A ako Muslimani prihvate tu igru, potpisali su svoj duhovni i fizički kraj!“ – piše(m), između ostalog, u tekstu „Krv boje benzina“ koji je objavljen u tuzlanskom „Frontu slobode“ 11. decembra 1992. godine.

Iz ovog citata razaznajemo da je neko u Tuzli javno zagovarao protjerivanje Srba i da je neko javno, u ime časti bošnjačke žrtve, ustao protiv te gluposti. Između redova se može pročitati da organi vlasti, lokalni i pravosudni, nisu reagirali na to zagovaranje etničkog čišćenja, čim na to reagira jedan pojedinac. A taj pojedinac će već 17. decembra 1992. biti proglašen četnikom, od strane glasila „Zmaj od Bosne“, iza kojeg su javno stajale muslimanske institucije Tuzle („Krv boje benzina“ ti je propusnica za drugu stranu fronte. Četnici će te objeručke prihvatiti. Ti si od 11.12.'92. ČETNIK!). Poruka je bila jasna: ko god se usudi da brani lojalne Srbe, u ime bosanskog zajedništva, doživjet će javni poziv na linč.

A pošto se radilo o Fatmiru Alispahiću, koji se jedino Boga plaši, uslijedio je hitan odgovor. U tekstu „Krv boje benzina II“, od 22. decembra 1992., piše(m):

- „Muslimani imaju dovoljno i pameti i ponosa, i srca junačkoga i ljudskoga, da bi učili da mrze. To što su četnici pod zastavom pravoslavlja poganili Bibliju, ne znači da Muslimani treba da pogane plemeniti Kur'an. Muslimani Bošnjaci nisu do sada ničim ukaljali ni svoju istoriju ni svoje potomstvo. Niti bi genocid i žrtve bile manje, ni sloboda ljepša, ako bi svoju čistu dušu skrnjavili (č)etničkim mračnjaštvom. Ovo nije rat protiv Srba, već protiv zla! Svi koji se bore za istinu i pravdu dobro su došli, ma koje vjere bili, a Muslimani ih ni po koju cijenu ne smiju iznevjeriti i sebe okaljati. Ako nemuslimanima budu zabranili da se zajedno sa njima bore protiv zla – ubiće sebe.“

Iz ovog citata vidimo strah od mogućih zločina nad Srbima, što znači da je u ratnoj Tuzli u zraku lebdjela takva mogućnost, jer se i javno pisalo da „svaki Musliman treba imati svoga Srbina kojeg će pogubiti“. O kakvom ambijentu se događa ovaj apel protiv mogućih zločina, pokazuje još jedan citat iz istog teksta, koji svjedoči o paralizi, ili saučesništvu, kompletnog državnopravnog sistema:

- „Pitamo se: šta onda šta radi i čeka Predsjedništvo Tuzle, kad mu se pred nosom radi protiv države za koju se bori?! Zašto se ne oglašavaju?! Zašto ne reaguju?! Da li to znači da se ćutanjem opravdava cijepanje BiH i stvaranje muslimanskog kantona?! Zašto ne reaguje informativna služba Drugog korpusa?!“

Istina je da lokalni organi vlasti i vojne strukture nisu osudile ove opasne gluposti, niti se i jedan pojedinac iz ovih struktura konfrontirao sa onima koji su zagovarali etničko čišćenje Tuzle. Sličan ambijent je vladao u Trebinju, kada je Srđan Aleksić ustao u zaštitu jednog Bošnjaka. Jedini pojedinac koji je to učinio u Tuzli zvao se Fatmir Alispahić, a iza ove tvrdnje stoje konkretni dokazi,

u vidu stotine ratnih tekstova. Kako je moguće da neko ko je danas oklevetan kao „taliban“, „komesar vehabija“, „bošnjački rasista“, itd., bude jedini čovjek koji je 1992. u ratnoj Tuzli javno digao glas protiv ugrožavanja Srba i pravljenja „muslimanskog kantona“, a da nagrade za ljudska prava podobijaju ljudi koji u toku rata nisu ni jednu riječ kazali protiv tog zla, i koji su svojom šutnjom gladili krmka niz dlaku?! E, to je već pitanje redizajniranja lokalne historije.

Vratimo se na kraj decembra 1992. godine. U direktnom tv prenosu iz hotela „Tuzla“, sa masovnog skupu SDA i svih muslimanskih institucija Tuzle, na scenu izlazi Emir Hadžihafizbegović da pročita njihovo saopćenje za javnost u kome se daje „apsolutna podrška Zmaju“, dakle, pozivanju na etničko čišćenje Tuzle, te se poručuje „stanovitom Alispahiću“ da će biti sankcioniran svim dostupnim sredstvima. A pošto je rat, zlo doba, dostupno je štošta. Bila je to jedna od najstrašnijih uloga Emira Hadžihafizbegovića - koju je lahko halaliti, ali teško zaboraviti.

Muslimani na nišanu

Dok je lokalna vlast potkraj 1992. bila zabavljena ukidanjem antifašističkih obilježja po gradu (U susret novom vremenu oslobađamo se naziva koji asocira na ideologiju koja ostaje za nama.), pretvarajući se kako se ništa ne događa, na stranicma lokalnih novina buknuo je podrška zaštiti bosanstva u Tuzli. U otvorenom pismu od 5. januara 1993. Tuzlanka Rabija piše:

- „Hvala ti po hiljadu, tisući ili bukadar puta (O Bože, kako smo bogati!) što mi vrati vjeru u moj grad, hvala TI ČOVJEČE što mi otvori skoro sklopljene oči, Hvala Ti Muslimanu, što mi zaštitu komšiju Srbina i komšiju Hrvata, hvala Ti za nektar što ga ponovo uli u mene. Heroju Fatmire, kapetan Hajro Mešić je heroj, ali si i Ti heroj tog ranga, jer ovo što Ti radiš ravno je njegovom djelu. Mislim da se svi pravi Tuzlaci zovu tvojim imenom.“

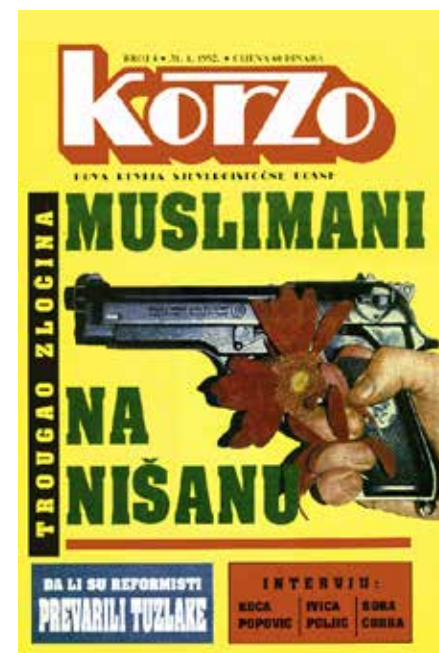
Poziv na linč koji je pročitao Emir Hadžihafizbegović očito nije dao efekta, jer su se nastavile poruke podrške. Deset dana poslije Asima Salahović u lokalnim novinama piše:

- „Poštovani Fatmire! Želim da tako nastaviš, da ne posustaneš i da te ne zaplaše, želim da znaš da ima mnogo porodica, mnogo dobrih ljudi ovog grada koji te podržavaju i koji će se, nadam se, probuditi iz svog mrtvila i pridružiti tebi.“

Pošto je građanima postalo jasno da se lokalna vlast ne namjerava konfrontirati sa bošnjačkim kabadahijama tipa Glumca Emira, pojačali su se pritisci da se „nešto poduzme“, pa sam 29. januara 1993. objavio ideju/projekat za osnivanje Foruma građana Tuzle, nakon čega će se nekoliko hiljada Tuzlaka okupiti u ovu prvu bh. nevladinu organizaciju. U nastavku će se potvrditi da historiju ne piše „onaj ko je naučio, već onaj koji ima“, pa su dojučerašnji sponzori zla postali glasnogovornici multikulture, vazda spremni da se ušljepaju uz vladajuće trendove. Za mene je, pak, antifašizam konkretan angažman, jed-

nako jučer, kada sam usamljen ustao u zaštitu Srba, kao i prije desetak godina, kada sam prvi obznanio da se genocid nad Bošnjacima nastavlja, a rezultate vidimo danas. Ali, šutnja o tome je sastavni dio zločina. Napose, činjenica da 20 godina poslije sa istim žarom branim iste principe govori da za mene nikad nije bilo dileme o jednakosti bošnjačkih i bosanskih interesa.

Primjerice, mediji se slomiše u otkriću kako bi Glumac Emir da zaboravi kakav je bio u ratu. Ali zaboravljaju da je Glumac Emir htio u ratu da zaboravi kakav je bio prije rata, pa je u ime tog zaborava napravio tu predstavu „Godine prevare“. To što je pred rat po mitinzima za Jugoslaviju mahao sa tri prsta, a poslije rata se opet slizao s Beograđanima, ne odriče važnost njegovih ratnih predstava za bošnjački narod, čije je rane ubjedljivo tumačio, a i liječio. Nije ovo prvi put da umjetnik ide drumom, a njegov karakter šumom. U tome mu se pridružuju Kusturica, Sidran, Dino Mustafić...

Nekoliko mjeseci prije rata Glumac Emir je po Tuzli gostio četničkog novinara Z.P. Piroćanca, koji se proslavio negiranjem genocida u Srebrenici i rasističkim izjavama o Bošnjacima. Prije bezmalo 20 godina oni su bili s jedne, a ja s druge linije.

- „Planira se iseljavanje oko 400.000 stanovnika iz SAO Semberije, koji nisu Srbi. Da li će Tuzla postati utočište za iseljenike sa osvojenih teritorija? Za stupanje na scenu već je na Ozrenu spremno devet dobrovoljačkih odreda sa po hiljadu vojnika. Za sada nije poznato kako će se stvari u Tuzli odvijati. Već je javna tajna da se jedinice JNA ukopavaju na brdu iznad kasarne Husinska buna, što se i golim okom može vidjeti sa Trnovca...“ – pisao sam kao gl. i

odg. urednik revije „Korzo“, odakle sam nizom tekstova, kao i naslovnicom iz januara 1992., upozoravao da se sprema genocid nad Bošnjacima.

Siguran sam da ni jedan autor u BiH nije tako otvoreno Bošnjacima poslalo poruku da su „na nišanu“, i to nekoliko mjeseci prije agresije, i to iz apsolutnog okruženja pobješnjele JNA, čiji su agenti već tada uklanjali nepodobne (kao što je ubijen Abdulah Kovačević, predsjednik MBO Bijeljina). Zamislimo Jevreja u Minhenu kako 1939. na naslovnici novina objavljuje transparent „Jevreji na nišanu“!

A šta se tih mjeseci događa u Tuzli? Glavni autoritet je Vasilije Kačavenda, oko čijeg se dvora tiskaju i mnogi bošnjački intelektualci. On se pita za sve, kao danas u Bijeljini. Srbuje se na sve strane. Tuzlanski piloti bombarduju Vukovar, pa uveče sa oficirušama odlaze na reviju pozorišta iz krnje Jugoslavije. Tamo se do kasno u noć pije i pjeva o krstu i kandilu. Žene iz SDP-a iznose pogače i rakiju rezervistima JNA, koji se vraćaju sa ratišta u Hrvatskoj. Lokalni mediji o tome govore afirmativno. Održavaju se skupovi u znak podrške Jugoslaviji, na kojima sa svoja tri prsta nastupa Emir Hadžihafizbegović.

- „Tuzlaci su uplašeni i ogorčeni nakon šenlučenja i orgijanja rezervista JNA, koji su prolazeći kroz grad južnom magistralom u više navrata pucali na autobuse, putnička vozila i na minaret Jalske džamije“ – pišem u jednom tekstu, a lokalna politika zabranjuje reklamiranje revije „Korzo“, sa naslovnicom „Muslimani na nišanu“, pod opravdanjem da to narušava „međunacionalnu harmoniju“, kako se tada govorilo.

Desetak mjeseci poslije, Glumac Emir će postati „muslimanski intelektualac“, ja ću postati „četnik“, a politika će biti ono što je oduvijek i bila. Dvadesetak godina poslije, Glumac Emir će opet biti „Jugosloven“, a ja ću biti „taliban“. Historija koju sam ja pisao – preživjela je, ali nisam preživio ja. Jer ja uvijek govorim prije zore. Historija koju je pisao Glumac Emir, nije preživjela – ali je preživio on, kao ministar, tv voditelj, a i glumac. Jer on uvijek lovi kad se dobro razdani. Vrijeme nad Bosnom protežira smutljivce i savitljivce, ujutro-vako-uvečer-nako, i ta beskičmenost je jedina preporuka. Glumac Emir nije ni u jednom vaktu mogao izgubiti glavu, jer svakom vaktu aplaudirao i služio. Za njega su „kapetan Hajro i sakakta djeca bosanska“ u istoj valuti kao i Lepa Brena i klanjanje dženaze crknutom krmetu. Njegov život su „godine prevare“. A mi, kao društvo, živimo njegov život.

Broj 302, 14. X 2011.

Za kolektiviziranje Mevlidove krivice nije kriv Mevlid, već ekstremističko dejtonsko društvo, koje svjesno neće da razumije kako „vehabije“ imaju jednaka ljudska prava kao i svi drugi građani BiH, i da ih niko ne smije žigosati zbog njihove osobnosti. Ako nisu svi Srbi krivi za genocid u Srebrenici, zašto bi sve „vehabije“ bile krive za Mevlidove vratolomije?!

Časno je nositi žig „vehabije“

Kako se moglo dogoditi da onako sabrana njemačka nacija zapadne u obožavanje Adolfa Hitlera? Ta velesila od radinosti, urednosti, nauke i razboritosti savila se pred nogama jednog besprizornog budalaša. Zar sve vrijednosti njemačkog društva nisu mogle biti dovoljna brana protiv najezde te mentalne i moralne truleži? Ova pitanja Srbi sebi nikad neće postaviti, u odnosu na gedžovane tipa Miloševića, Karadžića, Dodika i dr., jer je velikosrpski hitlerizam dobio međunarodni certifikat, u vidu postojanja Republike Srpske. Nijemci, pak, i danas tragaju za korijenima svoga pokleknuća, i ponizno nose grijeh holokausta. Gdje je ta granica na kojoj demokratija prelazi u jednoulje, um u bezumlje, a jedno sabrano društvo postaje stado ovaca? U ovim procesima postoji tačka na kojoj faktor korupcije preuzima većinu akcija u društvenoj zbilji, jer je u interesnu mrežu uhvaćena kritična masa pojedinaca i institucija koji bi mogli pružiti otpor slapovima bezumlja.

Budući da su hitlerizam i islamofobija/antiislamizam istog roda - a o čemu je nadahnuto govorio Željko Komšić – nemoguće je galop bošnjačke autodestrukcije promatrati izvan procesa koji od naroda prave stado, a od njegovih akademskih autoriteta goniče stoke. U Bošnjaka je ovaj problem bjelodan, posebno nakon što je jedan bolesni čovjek, imenom Mevlid Jašarević, zapucao na Američku ambasadu u Sarajevu. Nastalo je općenarodno veselje, jer se konačno dogodio toliko najavljavani i očekivani „vehabija“, pa sad priče o tzv. islamskom terorizmu nisu repa bez korijena. Kad su mogli Nijemci pobudaliti, gdje nećemo mi?!

Test demokratije

Bio je to napad na državu, svejedno da li se radilo o privatnom napadu ili pak organizovanom i smišljenom napadu kroz instrumentaliziranje i iskorištavanje jednog ahmaka, i svejedno na posljedice tog napada, to je napad na državu. No, zar organizirani teroristički napadi na bošnjačke povratnike u Republici Srpskoj, nisu također napadi na državu?! Ako jesu (a jesu) zašto na njih niko nije reagirao kao napade na državu i po toj osnovi ih sankcionirao?

Ispade da je u ovoj državi važnija fasada na Američkoj ambasadi od bošnjačkih života i bogomolja! Zar terorizam poznaje vjerske i etničke razlike? Biće da je tako, jer za norveškog teroristu Brejvika niko ne reče da je kršćanski terorist, iako je jasno da djeluje sa pozicija kršćanskog fundamentalizma i islamofobije, dok se za ludog Mevlida odmah znalo da je tzv. islamski terorist, „vehabija“, produkt „opasne ideologije“, itd. Šteta je što nemamo načina da organiziramo istraživanje na temu javnog tretmana slučaja Mevlida Jašarevića, sa posebnim akcentom na radost koja je iskazana zbog pucanja u Američku ambasadu. Na FTV su bili toliko ushićeni da su poručili kako, evo, i mi sad ličimo na Afganistan, gdje je tog dana od bombe u autobusu ubijeno 20-tak ljudi. Doduše, kod nas je skinuto 20-tak komadića fasade, marke „ambasada“, a to je isto, zar ne?!

Javnost je ličila na olimpijadu u ulizivanju Americi i u nagrđivanju „vehabija“. Ljubav prema Americi tumačena je kao ljubav prema slobodi i demokratiji, što je teška budalaština, jer Amerika predvodi aktuelne krstaške ratove, ubija muslimanske državnike, razara muslimanske zemlje, organizira peterska izjvljavanja po konclogorima u Abu Ghraibu i Guantanamo, a samo nas vrijeme dijeli od opće spoznaje da između Hitlerove Njemačke i ovakve Amerike nema razlike. To ne isključuje našu bosansku zahvalnost za učešće Amerike u zaustavljanju rata, te uvjerenje da nam je potrebno američko partnerstvo. Ko zapuca na Ameriku, zapucao je na Bosnu! – ali to ne znači ništa više osim suhog interesa. Amerika je i dalje bliža Hitleru i Brejviku, nego dvorcima bosanske multikulturalnosti i prirođenog antifašizma.

U tom poltronisanju Americi, dejtonski su glasnogovornici izgubili pamet za jedno prosto pitanje: A kako bi to pucnjevi Mevlida Jašarevića mogli koristiti „vehabijama“ u BiH? Nikako! Time je jasno da „vehabije“ nemaju ništa sa Mevlidom. Jer, kad bi Mevlid nastupao kao dio te zajednice, gledao bi da joj ne nanese zlo, a mogao je znati kako će njegovu krivicu odmah naljepiti svim „vehabijama“. Za to kolektiviziranje Mevlidove krivice nije kriv samo Mevlid, već ekstremističko dejtonsko društvo, koje svjesno neće da razumije kako „vehabije“ imaju jednaka ljudska prava kao i svi drugi građani BiH, i da ih niko ne smije žigosati zbog njihove osobnosti. Ako nisu svi Srbi krivi za genocid u Srebrenici, zašto bi sve „vehabije“ bile krive za Mevlidove vratolomije?! Dotle seže sljepilo da se čak govori kako je „vehabije“ neko odnekle uvezao, a riječ je o bh. državljanima koji imaju ljudsko pravo da izigravaju pingvine ako im je volja. Da li će im brade služiti u vjerske svrhe, ili će izigravati patuljke iz bajke o Snježani, to nikoga ne treba da se tiče. Sistem koji zadire u privatnost, koji nečiju osob(e)nost uzima kao mjeru diskreditacije, u osnovi je fašistički. U ime slobode pederi mogu da se pederišu, pankeri da se pankerišu, a „jehove“ da svjedoče. Dejtonska javnost ne razumije ovu porušenu granicu, zbog koje „vehabije“ u BiH bivaju najistureniji test demokratskih kapaciteta ovog društva, a istovremeno i najugroženija manjina u BiH. A na granicama, na manjinama, očituje se suština – tvrde zapadni učitelji ljudskih prava. U Bosni danas više

ljudskih prava imaju kerovi, nego „vehabije“! Jer, kerove ne smije niko progoniti, a na vrijeđanju, hapšenju i maltretiranju „vehabija“ grade se političke karijere. Časno je nositi žig „vehabije“ - u ime prava na različitost! Uzvišeno je danas ustati u zaštitu „vehabija“, jer se tako brane ljudi kojima je presudno bez krivice; tako se brane ljudska prava, zakoni ove zemlje, demokratski poredak, a naspram dejtonskog javnog krda koje ne razumije abecedu prava i pravde - da je svako nevin dok mu se krivica ne dokaže. Amerikanci su tu oprezni, jer njihovi izvori napad na Ambasadu ne imenuju kao „terorizam“, već kao incident, za razliku od armije bošnjačkih samomrzitelja koji se utrkuju da izreknu što opasnije riječi, nastojeći svakog muslimana sa bradom osumnjičiti kao Mevlidovog saučesnika.

Zanimljivo da na taj „vehabizam“ u BiH niko nije ozbiljno upozoravao, niti vodio hajku protiv tih skupina, prije 11. septembra 2001. godine, pa ni godinama poslije. Najednom su „vehabije“ otkrivene kao propagandni potencijal u s-h obavještajnim operacijama protiv Bosne i Bošnjaka. Prvi autor u BiH koji je pisao o pitanju „vehabija“, sa akcentom na njihovu socijalizaciju u džemate i u bosansku običajnost, bio je Fatmir Alispahić, a iza ove tvrdnje stoji mnoštvo tekstova, u ime kojih ove riječi imaju konkretan kredibilitet. I danas mislim da je morala postojati suptilnija mjera za granicu između muslimanskog i bosanskog, jer je bosansko starije od muslimanskog, budući da bez bosanskog nema ni bošnjačkog. Prije desetak godina mnogo sam pisao o „vehabijama“, dok su ostali šutjeli, ali prije desetak godina „vehabije“ nisu bile ono što su danas, jer ih je u međuvremenu Islamska zajednica okupila i vratila u džemate.

Misija ujedinjenja

U subotnjoj reviji „Pogled“, u „Oslobođenju“, u julu 2000. godine, reagirao sam na informacije da je grupa „vehabija“ napravila incident na manifestaciji „Dani Svetog Petra i Pavla“. Tada se za „vehabije“ gotovo nije ni znalo.

- „Ako će uvažavane vjerske slobode vehabija ugrožavati građanske i vjerske slobode drugih, ili obratno – onda je to kuršluz demokratskih kriterija sa nesagledivim posljedicama. Slobode vehabija su omeđene slobodama drugih i slobode drugih su omeđene slobodama vehabija. Ko pređe tu granicu ugrozio je demokratski poredak koji je stariji od svih sloboda“ – pisao sam u „Oslobođenju od 15. jula 2000. godine.

U tekstu „ZZ TOP“ (5.9.2000.), takođe u „Oslobođenju“, ustao sam u zaštitu zajednice u Bočinji: „Ako nismo spremni da uvažimo osobnost mudžahedina (vehabija), onda ne možemo očekivati uvažavanje svojih različitosti. Različitost ne ugrožava jednakost svih pred zakonom. Sve drugo su ljudska prava i slobode. Da li će neko nosati bradu kao vehabija, ZZ TOP ili Dražin sljedbenik – ne bi trebalo ikoga da zanima. Sve dok ta brada ne ugrozi državu u kojoj raste. Osvajanje uvida o toleranciji različitosti esencija je valjane budućnosti“.

Vidimo da je desetak godina poslije bosanska javnost pred istim neznanjima – da samo ugrožavanje zakona može biti razlog za reakciju, a kod nas ministar defektizma Sadik Ahmetović tvrdi kako se represivne akcije po Gornjoj Maoči vrše u cilju preventive. Naša javnost zaboravlja da su preventivne represije sprovodili samo fašistički i komunistički režimi - kod kojih je kriv svako ko je oklevetan.

Potpuno se zanemaruje desetogodišnji proces u kome su se „vehabije“ uključivale u džemate, prihvatale red i poredak Islamske zajednice. U tekstu „ZZ TOP“ pisao sam: „Za par godina naši gradovi su preplavljeni vehabijama. Mnogi mladi ljudi su pronašli sebe u solidarnosti koja vlada u ovoj zajednici. Ali mnogi nisu izbjegli zamku estradnog islama, kleropolitičke isključivosti, što priječi socijalizaciju vehabija u bh. društvo.“

Ovaj tekst je tada postavio važno pitanje o socijalizaciji „vehabija“, o čemu je u svojoj hudbi od 4. novembra 2011. govorio reisu-l-ulema dr. Cerić, definirajući taj problem kroz sintagmu „povratak u džemate“. U odnosu na 2000. godinu, Islamska zajednica je uradila divovski posao socijalizacije „vehabija“, koji su do tada znali praviti razne predstave u nastojanju da reformiraju islam u Bošnjaka. Posljednji veliki pokušaj te vrste bio je onaj koji je predvodio rahmetli Jusuf Barčić, a tada su mobilizirani čak i policajci da danonoćno nadgledaju Jusufovo selo Gornje Petrovice. ...Sve dok Jusuf nije poginuo u saobraćaju.

Islamska zajednica je uspjela kritičnu masu „vehabija“ da „vrati u džemate“ i odvratila od soliranja, od mogućeg remećenja ustaljenog reda i poretka. U normalnom društvu takva bi se činjenica afirmirala i hvalila, namjesto što se Islamska zajednica stalno proziva kao sponzor „vehabizma“, a pri čemu „vehabizam“, bez ikakvih argumenata, treba da ima značenje samog „terorizma“. Kod Bošnjaka je, na žalost, zavladao veći otpor prema „vehabijama“, nego prema četnicima, a što pripada onoj dimenziji genocida koja govori o navikavanju žrtve na status potlačenog i poniženog subjekta. To što Bošnjaci mrze „vehabije“, a zaboravljaju četnike, dio je specijalnog psihološkog rata u kome žrtva genocida ostaje bez historijskog pamćenja.

Sad bi neko htio da Islamska zajednica iz džemata izbacuje sve koji izgledom podsjećaju na Mevlida Jašarevića. To bi rezultiralo besmislenim konfliktima i vraćanjem na stanje od prije deset i više godina. Oni koji to zagovaraju zapravo priželjkuju sukobe unutar Islamske zajednice, jer im ne odgovara činjenica da u Bošnjaka ne postoje nikakve „vehabije“, već postoje samo i isključivo džematlije. Ako ima nekih Bošnjaka što ne priznaju Islamsku zajednicu, njih treba jednako tretirati kao i ateiste koji imaju pravo da budu šta hoće. Iznad jednih je Bog, iznad drugih su Marks i Lenjin, iznad trećih je rakija, iznad četvrtih je nešto četvrto i peto, ali iznad svih nas je zakon po kome su – moje slobode omeđene slobodama drugih.

Broj 304, 18. XI 2011.

Srbi i Hrvati znaju da nema naroda bez pismenosti, a pismenosti bez intelektualaca, a intelektualaca bez sistema u kome se znanje vrednuje. Dokle god mislimo da se istina podrazumijeva, i da u istinu ne treba ulagati – a nema istine bez njegovanja pisane riječi – dotle će nas gutati zaborav, smutnja i glupost.

Šta će nama pisci

Godinama već imam potrebu da napišem jedan tekst o cijeni zastupanja istine u dejtonskom totalitarnom društvu. A cijena nije samo kad zaradiš, već i kad izgubiš ono što si mogao imati. Ja sam vidio obje strane ove priče, jer sam prije 10-15 godina bio shvaćan kao jedan od glavnih opozicionara Izetbegovićeve vlasti, pa su mi sva vrata bila otvorena. To što sam opozicija svakoj vlasti, neki su tada razumjeli kao moje antibošnjaštvo, pa su me forsirali i preporučivali, sve dok nisu razumjeli da je moja kritička oštrica namijenjena jačanju, a ne slabljenju bošnjačkog naroda. Tada sam još razumio da je dejtonska ideologija strukturirana oko međunarodne podrške srpskom i hrvatskom hegemonizmu, odakle će biti kadrovski i materijalno favoriziran svaki Bošnjak koji je spreman da prezire svoj identitet i izjednačava krivicu. Sjećam se kad me je prije 12 godina visoki predstavnik Petrić imenovao u Upravno vijeće Federalne televizije, za svaki sam sastanak dobijao po 300 maraka, plus putni troškovi 140 maraka, a kako se od Tuzle do Sarajeva potroši 40 maraka goriva, kući se vrati 400. A znala su biti i po tri sastanka heftično. Otud znam kako žive, i zašto šute, članovi raznih upravnih odbora. Ja nisam htio pasti na sedždu parama, pa sam, evo, uznapredovao do autorskih honorara koji mjesečno ne prelaze 200 maraka. U odnosu na poratne godine, moji mjesečni gubici sada su najmanje 1000 maraka, što znači da sam zadnjih desetak godina ostao bez stotinjak hiljada maraka. To je konkretna cijena moga moralnog opredjeljenja. Godinama nisam član ni jednog odbora ili komisije u kojoj se dobijaju pare, pa ni onih u kojima se ne dobijaju, tako da se moje javno postojanje svodi na jednu kolumnu i poneko predavanje, ako me neko negdje pozove. Bio bih neiskren ako bih rekao da mi ne naumpadne odnos gubitka i dobitka - novac i dejtonski status koji sam izgubio, na ime izolacije, mirne savjesti i porodičnog berićeta koji sam dobio. U dobitak ubrajam i sve one selame koji me dočekaju kad dođem u naše gradove u kojima nisam nikad bio, a tamo zateknem mnoštvo ljudi koji čitaju moje tekstove i osjete njihovo značenje. A dobitak je i saznanje da blokada u koju sam strpan ne daje nikakvog efekta, jer se moji tekstovi i dalje čitaju, prenose, komentiraju. Ne određuju ljudi šta će i kako će biti... Ja sam tek jedan od desetine bošnjačkih intelektualaca koji na ovaj način podnose cijenu opredjeljenja da ostanu uz istinu, i uz narod, da okrenu

glavu od ponuda za kojim su potrčali razni Dževadi, Enveri, Hadžemi, Senadi, Bakiri i dr. To opredjeljenje svakako je vrednovano od Boga, ali bi moralo biti uočeno i od Bošnjaka, koji trebaju znati da postoji tržište na kome jedni profitiraju od prodaje bošnjačkih interesa, a drugi plaćaju cijenu zbog odbrane tih istih interesa. Ovo tržište, kao i svako, sastoji se od mnoštva životnih situacija iz kojih se može čitati rigidna ideologiziranost dejtonskog društva i njegovih tokova, gdje su ljudima koji misle bošnjački sva vrata pozatvarana. Nevolja je kad ostanu zatvorena i ona vrata za koja se borimo.

Podstanari na svome

Ima tome i tri-četiri godine kada sam sa rahmetli Nedžadom Ibrišimovićem u dva navrata putovao u gradiće sjeveroistočne Bosne gdje smo promovirali njegovog „Vječnika“. Promocije su uvečer, njemu treba još četiri sata putovati do kuće u Ilijašu. Jednom prolazimo kroz avetinjski puste Lopare, sipi maglena kiša, a nema ni ulične rasvjete, samo je Pravoslavna crkva osvjetljena stadionskim reflektorima. Nailazimo na „ležeće policajce“, a Nedžad veli: „Ovdje ćemo polahko, da misle da smo njihovi, jer ako brzo preletimo preko, vidjet će da nam se hiti, pa nas mogu zajmiti“. Kad smo krenuli niz tamnu Majevicu, već je lahnulo, u daljini trepere svjetla bosanske slobode. Drugi put, opet smo se Nedžadovom „škomom“ spuštali niz Majevicu. Veli: „Dodaj mi taj galon, ispod sjedišta što je“. A galon k'o onaj od ajvara i krastavaca, u njemu ponio vode. Uze tabletu i zali je vodom, veli, pritisak ga muči. Do Tuzle je šutio, a šutio sam i ja, da mu na muku ne pristajem. Bilo je već 22 sata, ponudio sam mu da prespava kod mene, pa ujutro nastavi, ali, u tim godinama nema sna bez svog kreveta. Ujutro sam odmah nazvao, da vidim je li sa hajrom stigao. Javio se umoran, iza sna. Kaže, auto mu se pokvarilo negdje na Karauli, pa je dugo čekao pomoć na cesti, da ga odšljepaju do Ilijaša. Pomislilih, je li mu ono malo honorara moglo zaklopiti troškove šljepanja i kvara, ali, nezgodno mi upitati. Znao sam da je dobio sitan honorar, ali mu se za te novce isplatilo putovati. Odbit će 50 maraka na gorivo, a bezbeli će i koju knjigu prodati, pa će se kući vratiti sa 200-300 maraka. A šta je 200-300 maraka za napor koji čini čovjek na pragu 70. godine života, akademik koji namjesto da u miru i rahatluku stvara, u tom danu taksira sebe četiri sata u jednom i četiri sata u drugom pravcu? Da je bio u jednom upravom odboru, koji se čestito plaća, a gdje sjede stranački bezveznjakovići, akademik Nedžad Ibrišimović ne bi morao posljednje godine života odlaziti u taj teški i neizvjesni lov na sitan honorar. Institucije kulture u ovim provincijama u pozadini su od svojih crkavica izdvajale koliko su mogle, da s obrazom pozovu u goste našeg klasika. U ovim manjim mjestima još nije uzdrman bošnjački identitet, tamo još nema kvazigradanske iskompleksiranosti i straha od sebe, pa se dolazak Nedžada Ibrišimovića doživljavao kao prava čast za Čelić, Janju, Kalesiju... S druge strane, kada je 14. juna 2011. u Tuzli organizirana promocija „El-Hidrove knjige“, bilo je to u organizaciji entuzijasta iz Udruženja vjeroučitelja TK, a ne tuzlanskih

institucija kulture, što je znakovita dijagnoza o zatvorenosti dejtonskog društva čak i za klasike koji očituju muslimanski identitet. A u tim tjesnacima, između onoga što vrijedi a nije vrednovano, i onoga što ne vrijedi, a ima sve počasti, valjalo je preživljavati, i boriti se, do posljednjeg dana, našem Nedžadu Ibrišimoviću. Tako je danas Isnamu, Ibrahimu, Atifu, Džemalu i mnogim drugim istaknutim bošnjačkim piscima, koji žive kao podstanari u rođenoj zemlji. Ako bi se izokrenulo posljednje uporište smisla – da to što pišemo i govorimo ne mora cijeniti država i politika, ali da to cijene pismeni ljudi u našem narodu – onda bi jednim dijelom umrla i nada u naše uzdizanje iz ovog ništavila.

Njegovanje istine

Jadaju se pisci jednu drugima, prepričavaju svakojake neprijatnosti oko vrednovanja njihovog rada i angažmana. Znam mnoge takve priče, a znam i mnoge svoje. Jedna od najbedastijih dogodila se kada su me prije pet godina iz mjesta M. pozvali da u tamošnjoj biblioteci promoviram svoje knjige. Otišao sam. Direktorica biblioteke mi je uz kahvu ispričala kako ne voli kuhati i peglati. Pošto sam gost, sve sam klimao glavom. Bila je promocija. Bilo je puno svijeta. Izložene moje knjige po narodnim cijenama. Jedan hadžija kupi jednu knjigu. Deset maraka. Načelnik Općine M. došao i gleda. Ne bi li mu poklonio. A ne mogu mu pokloniti jer još namirujem pare što sam uložio u štampanje. Krenuh kući. Ispratiš me do vrata. Obećali 200 maraka, ali ne daju. Kaže direktorica, mora preko žiro računa. Viša sila. Noć je. I kiša je. Upalih golfa dvojku, kad ono - crkla svjetla. Vozi ga, onakvog ćoravog, do prve benzinske, pa odatle do prvog autoelektričara. Elem, krenuo sam kući oko 22 sata, a onih deset maraka od prodane knjige dadoh za popravak svjetala. Obećane pare nisam nikad dobio. Zvao jednom, dvaput, a kad sam vidio da me direktorica izbjegava, više nisam zvao. Mogao bih sastaviti zbirku ovakvih iskustava, zbog kojih mi nije stalo do svakoga ko misli kako je znanje u Bošnjaka tek besplatno laprdanje. Šta više, osjećam prezir prema toj navici da bošnjačko slovo smatramo džabalamom.

Nedavno sam imao dva slična iskustva, sa dijasporom. Prvo su me zvali iz jedne skandinavske zemlje da im dođem, a kad sam upitao za honorar, nisu mi se više javili. Onda su me zvali iz druge skandinavske zemlje, da im dođem i održim centralni referat na proslavi Prvog marta, a kad sam pitao za honorar, ponovilo se isto. U redu, tamo gdje se ne cijeni moj rad, nije mi ni mjesto. ...Idemo dalje. Prošlo je desetak dana, i dobijam pismo od izvjesnog Adila A., koji piše: - „Tek neki dan sam saznao da tvoj patriotizam ima i dunjalučku cijenu. Skup ti je taj tvoj patriotizam, a da ti Dragi Allah olakša, pa da se riješiš dunjalučkog viška, jer on se ne nosi na Ahiret. Ono što je u srcu, to nosiš!“. Evo mog odgovora:

- Bilo bi mudrije da si me upitao, prije nego što si presudio. Ne radi se o patriotizmu, već o ZNANJU. Moje ZNANJE ima cijenu. Svako može biti patriota, ali ne može svako ZNATI i PISATI. Ja sam se školovao da bih to znao, kao što se školuju ljekari, arhitekti, inženjeri, pa niko ne spori da njihovo

znanje ima cijenu. Mene su zvali da održim predavanje o Prvom martu, a ne da uzvikujem: Ja volim Bosnu!, a stručno pričati o Prvom martu, znači pripremiti predavanje, i znači prenijeti znanje. Ja sam za to školovan. (Osim toga, ja nisam kazao nikakvu cijenu, ni 300, ni 500 eura, već sam rekao da taj intelektualni rad treba biti vrednovan.) A sad da ti kažem nešto o toj “dunjalučkoj cijeni”: Kad sam branio moj narod od optužbi za tzv. islamski terorizam, Kantonalni sud u Sarajevu me je kaznio sa 4.900 maraka, pa nije bilo nikog ni marku da mi olakša tu kaznu, već sam 18 mjeseci odvajao po 300 maraka; Kad sam upisao magistarski i odbranio temu “Bošnjačka drama austrougarskom periodu”, nije bilo nikoga da olakša tih 6000 maraka, koje sam uložio za jednu bošnjačku temu; Kad sam štampao ma koju od svojih knjiga, nije bilo nikog da pomogne i pogura, već sam štedio novac, od “dunjalučke cijene”, da te knjige objavim, na dobro svih nas; A gdje su tek sva vrata koja su mi pozatvarana, i sve harange i uvrede koje sam pretrpio, zbog mog pisanja koje, ispade, ima “dunjalučku cijenu”? Novac koji zaradim od rijetkih predavanja (na kojima prodajem svoje znanje, a ne patriotizam) ne ulažem u “dunjalučak”, već ga štedim i ulažem u knjige i projekte od značaja za moj narod, pošto su bošnjački autori u takvoj situaciji da ih neće podržati ni dejtonska država, ni bošnjačka politika, već se moraju snalaziti sami; dijaspora ovo očito ne razumije. Srbi i Hrvati ne bi nikad nekome svome intelektualcu održali slovo kakvo si ti meni održao, jer u njih se podrazumijeva ono što se u nas smatra pokuđenim. Oni znaju da nema naroda bez pismenosti, a pismenosti bez intelektualaca, a intelektualaca bez sistema u kome se znanje vrednuje. Zamisli, Adile, koliko bi meni platili Srbi i Hrvati kad bih se ponašao kao Dževad Galijašević? Molim Allaha da ti otvori oči da razumiješ ovo što sam napisao, i da ovaj moj trud ne bude uzaludan.

Nije prošlo nekoliko dana a od Adila A. dobio sam podugačko pismo u kome se nalazi odgonetka ove zavrzlake, i to u sljedećoj rečenici: - „Što se tiče Gothenburga, znam da si tražio 2.000 eura (od mene, a ni od njih ta informacija neće ići dalje).“ Dakle, neko je izmislio da sam tražio 2.000 eura, a ta izmišljotina može biti ili u funkciji da me neko diskreditira zato što sam se usudio upitati za honorar, ili da neko, pak, na mome gostovanju zaradi. U skladu sa tradicijom šutnjavosti, sada nema nikog da mi se u ime domaćina izvini za klevetu, niti je ikoga briga da li je mene ta njihova petljivina povrijedila. Zar nisu dovoljne sve ove cijene o kojima sam pisao na početku teksta, već treba plaćati cijenu i ovom našem, familijarnom, neznanju? A zbog tog neznanja, veći nacionalni interes uživa gostovanje polupismenih folk-džigaraša, za koje se ne žali skupiti par hiljada eura, nego ma kojeg našeg autora koji brani čast bošnjačkog naroda. Dokle god mislimo da se istina podrazumijeva, i da u istinu ne treba ulagati – a nema istine bez njegovanja pisane riječi – dotle će nas gutati zaborav, smutnja i glupost.

Broj 310, 10. II 2012.

Ovo što predstoji je mnogo više od izbora za reisu-l-ulemu, to je izbor za retorički model koji će vladati u bošnjačkom društvu i od kojeg će ovisiti bošnjačka spremnost da se prepoznaju i zastupaju svoji interesi.

U potrazi za mutavim reisu-l-ulemom

Dejtonski totalitarizam je programiran ka ostvarenju velikosrpskog i velikohrvatskog cilja, rastakanju i preoblikovanju bošnjačkog identiteta kao glavne prepreke definitivnom uništenju bh. državnosti i prisvajanju vašingtonskih (51:49) polovica BiH. Nema tu nikakve stihije i slučajnosti, sve je osmišljeno u multidisciplinarnim obavještajnim centrima, gdje eksperti za medije, psihosocijalne profile, ekonomska ulaganja i druge oblike nacionalnog suvereniteta kreiraju nastavak genocida nad Bošnjacima. A genocid, znamo već, nije samo kad te masovno ubijaju, već i kad te masovno preseljavaju, organizirano pljačkaju (pod krinkom tzv. reformi), kao prognanika istjeruju iz državljanstva i veza sa domovinom (primjer genocidnog Izbornog zakona), napose, kad te uvjere da kao musliman ne možeš opstati u svojoj domovini, jer ćeš biti žigosan kao društveno štetan i opasan, a iz čega slijedi iznuđena odluka da dijete upišeš u Katoličku školu, da dijete upućuješ na brak sa kršćanima, da počneš glasno govoriti protiv svoje vjere, jer je sve to jedini način da uživaš građansku ravnopravnost. Ali, tada to više nisi ti, tada je to još jedna žrtva genocida, još jedan bivši Bošnjak, usmrćen na drugi način, a s istim ciljem.

Kakav reis (ne)smije biti

Činjenica da kompletna dejtonska struktura: sve političke stranke, mediji, pravosuđe, obrazovne instance, nevladine organizacije, itd. – nemaju stav o činjenici da jedan evropski narod upravo, očito i intenzivno, nestaje sa svjetske karte naroda - ukazuje da svi oni, kao onomad paradržava Radovana Karadžića, rade na istom zadatku. Otud u dejtonskoj Bosni nema nikakvog haosa, jer je kaos samo magla pod kojom treba da nestane bošnjački narod, a da to ne bude viđeno. Ta dejtonska zavjera protiv antifaišizma i humanizma je toliko osnažena, samouvjerena, da se osmjelila na korak brisanja člana 48. iz Zakona o popisu stanovništva, kojim će biti armirani i zabetonirani rezultati genocida. Činjenica da su na ovaj zločin pristali politički predstavnici bošnjačkog naroda ukazuje da je bošnjačka politika danas u službi ratnih ciljeva velikosrpskih i velikohrvatskih zločinaca. Pretvaranje bošnjačke politike u volovsku zapregu Beograda i Zagreba moglo se izvesti samo na jedan način: marljivim radom s8ch obavještajnih službi koje su u dejtonskim godinama jednog po jednog bošnjačkog funkcionera kupovali, evidentirali u kriminalima i - eliminirali.

Ali, priča nije završena dokle god je neko priča, jer se iz pričanja priče može zaleći otpor koji će pomrsiti planove iz Karađorđeva o podjeli BiH, a najveći saveznik u tim planovima je bošnjačka pasivnost. ...Da su Bošnjaci odmah iza rata sagradili Muzej genocida, da su prigrlili istinu o svome stradanju kao kompas opstanka i prosperiteta, pitanje je da li bi Republika Srpska dosad uopće postojala! Ali, bošnjački su funkcioneri ukidali časnu historiju (kao što je u Tuzli ukidano obilježavanje bitke na Brčanskoj malti i spomenika ubijenoj djeci na Kapiji) kako bi poltronisali velikosrpskim i velikohrvatskim mentorima. Uspjeh dejtonske podvale je proporcionalan stupnju bošnjačke odođenosti od svojih bosanskih interesa. Frensis Bojl, autor Tužbe BiH za agresiju i genocid pred Svjetskim sudom pravde, upozorava na dejtonsku podvalu, po kojoj je planirano da se BiH raspadne iznutra za 15-tak dejtonskih godina. A za tih 15-tak godina Bošnjaci više neće imati realnih pretpostavki za otpor, pošto će sve biti obavještajno pokriveno, dok će se u bošnjačkom društvu islamofobija i samomržnja nametnuti kao kartica za budućnost.

Šta onda tu radi reisu-l-ulema dr. Mustafa ef. Cerić koji je odgojio jedan povijesno značajan retorički model glasnog i jasnog bošnjačkog intelektualca, onog što više nije spreman da gleda pridase i bude fasciniran Srbima i Hrvatima, njihovim tumačenjima onoga što smo mi i što su naši interesi? Takav reisu-l-ulema smeta, ne personalno, koliko kao uzor koji odgaja odvažne pisce i dobre govornike. Zbog reisu-l-uleme Cerića i govorničke mreže koju je uspostavio, razbrkan je plan da Bošnjaci dobrovoljno, šutke, prihvate svoj nestanak, a time i redefiniciju historijske istine o genocidnoj agresiji. A kako kritična masa Srba i Hrvata ne žele moralnu katarzu, koja bi značila vječnu poniznost, kakvu Nijemci osjećaju prema Jevrejima, i koja bi rezultirala ustupcima u ime obnove multietničke BiH - to znači da će se nastaviti kampanja za uništenje bošnjačkog pamćenja. Orwell je u romanu „1984“ sjajno objasnio da je zatiranje sjećanja strateški cilj svakog totalitarizma i fašizma. A ovo što se Bosni i Bošnja-cima dešava ravno je pretpostavci da je Adolf Hitler dobio rat i da su Jevreji morali zaboraviti šta im se dogodilo, i čak šta više, početi se odricati svoje vjere i tradicije kako bi se umilili svome progonitelju. Jer, to što se bošnjački funkcioneri izvinjavaju nepostojećim srpskim žrtvama, i što tzv. sarajevski mediji pomamno pišu o nekoliko ratnih incidenata, u kojima su stradali Srbi (a stradavali su i Bošnjaci od bošnjačkih kriminalaca), govori da nam se na sceni događa inverzija uloga: krvnik je žrtva, žrtva je krvnik. A rezultat je sve veći broj Bošnjaka koji se raduju kad u ime lažne dejtonske pravde budu uhapšeni bošnjački patrioti – kao u slučaj „Silos“ u Hadžićima – ne bi li smo makar tako sa Srbima bili ravnopravni: zločinci tam, a zločinci i vam. U konačnici, dozvoljeno je i pohvalno braniti Iliju Jurišića i Jovu Divjaka, organizirati demonstracije za njihovo oslobođenje, skupljati pare za advokate, ali kada se to isto učini za uhapšene bošnjačke patriote, onda je to najcrnji vid odbrane ratnih zločinaca. Baš tako su reagirali neki bošnjački kompleksaši kada

je reisu-l-ulema Cerić održao hudbu u džamiji u Hadžićima, u slavu pravde i istine u slučaju uhapšenih Hadžićana. A bez te hudbe, ne bi bilo javnog slova, jer ni jedan bošnjački političar ne smije zucnuti u odbranu tekovina borbe za BiH. ...Izuzev ako se ne radi o Iliji ili Jovi, pa ispada, kao i poslije Drugog svjetskog rata, da Bošnjak Bošnjaku ne može biti ni heroj, ni antifašista. A reisu-l-ulema Cerić nas uči upravo suprotno – da slobodno i ponosno cijenimo svoje ljude i njihove zasluge. Ovakve preporuke reisu-l-uleme Cerića su direktno zadiranje u ideloški koncept i smjernice ovog rasističkog dejtonskog poretka. Stoga je dejtonski aparat sve snage usmjerio na projiciranje modela za budućeg reisu-l-ulemu, tako što će na dr. Ceriću pokazati – kakav reis ne smije biti.

Izvan džamijskih vrata

Glavni unfal ove hajke je što se reisu-l-ulemi Ceriću ne može pronaći ništa što bi ga kompromitiralo i diskreditiralo, pa onda ono što se pronalazi biva nategnuto, neuvjerljivo i degutantno, kao što je, primjerice, izvještavanje jednog sarajevskog magazina o tome kakve marke torbu nose reisu-l-ulemina supruga i kćerka. Mogla bi se sačiniti antologija gluposti kojima se nastojao osramotiti reisu-l-ulema Cerić. Sjećamo se kako mu je Federalna tv spočitavala što Islamska zajednica po prvi put u svojoj povijesti namijenski gradi zgradu Rijaseta – a penzioneri nemaju za lijekove. Kao da je Islamska zajednica državni organ, Ministarstvo zdravlja, pa da u sekularnoj državi vodi brigu o lijekovima za penzionere?! Neki dan je spočitavano što Islamska zajednica ne otvori džamije za smještaj beskućnika, a objesiš tu sekularnu državu koja je svoje socijalne potencijale svela pod džamijske krovove! Ovi silni apsurdni kazuju sa koliko nepameti i nervoze se već dugo priprema teren da sljedeći reisu-l-ulema bude, direktno rečeno: mutav.

Kako se primiču izbori za reisu-l-ulemu u rat se uključuju novi artiljerci, čak i evropski parlamentarci, poput Doris Pak i Bastiana Beldera, koji su se založili da se Islamska zajednica – „jasno negativno izrazi o rastu vehabizma“. Očita je drskost i glupost kojom ovi stranci traže da Islamska zajednica misli njihovom glavom, i to o nečemu što ni u jednom evropskom dokumentu nije definirano kao pojam, a time ni kao negativnost i kao opasnost. Ako se, pak, misli o radikalima kojih ima pri svakoj vjeri, pa i pri islamu, postoje na desetne dokumenata kojima je Islamska zajednica javno svjedočila da radikalizam nema ništa zajedničko sa islamom. Ali, ne postoji mjera kojom Islamska zajednica može zadovoljiti tu stratešku namjeru da se izmišljotina o radikalizmu u Bošnjaka uvijek drži na vrućoj vatri, sve dok svaki Bošnjak ne bude paranoično bježao od svoje vjere. Odveć je jasno da vehabije postoje samo u virtualnom svijetu, u glavama onih koji ih izmišljaju, a evo i zašto... Taj antipojam je smišljen kao imenitelj nečega što se 1983., recimo, zvalo „islamskim fundamentalizmom“, ili potkraj 40-tih godina „mladomuslimanstvom“, a što kao transgeneracijska kazna uvijek visi nad bošnjačkim glavama. To je ono „ništa“ zbog čega se Bošnjaci hronično izvinjavaju i sklanjaju, a u tom miljenju i cviljenju Bošnjaka srpski i hrvatski

šovinisti vide jedini način da sebe, u svojim očima, predstave posebnim. Da nije Bošnjaka, oni ne bi imali logičkih pretpostavki za na(r)cizam, zbog kojega već u nekoliko povijesnih etapa svjedoče svenacionalni fašizam. Ako bismo uklonili tzv. vehabije, bilo bi nešto treće, a poslije trećeg nešto peto, mada je općenito suluda pomisao na uklanjanje nečeg što ne postoji. Ako se, pak, misli na one muslimane što nosaju duže brade, a neki i kraće nogavice, onda bi trebalo zatražiti pravnu pomoć baš iz Evrope, da nam neko konačno objasni - gdje je to nosanje takvih brada i takvih nogavica protuzakonit čin? Šta misle ti antivehabisti – da bi trebalo sve te muslimane s bradama potovariti u kamione, kao Jevreje, i spaliti u krematoriju?! Ili ih negdje deportovati!? Ali, na osnovu kojeg zakona?! Šta tu može uraditi reisu-l-ulema? Da uzme makaze pa zađe po džamijama šišati brade? Da uzme „signericu“ i zašiva nogavice? Da zabrani ulazak u džamiju takvima? Je li to garancija? Ova serija apsurdna tačno govori da nikoga ne zanimaju tzv. vehabije, već je akcenat na optuživanju Bošnjaka za virtualnu krivicu i njihovom pravdanju za to ništa. Mnogi su u Bošnjaka, pod silinom medijskih i političkih udara, već povjerovali kako su te tzv. vehabije veći belaj od genocida u Srebrenici. Na tom tragu je i ubjeđivanje islamske inteligencije u BiH kako sljedeći reisu-l-ulema treba biti skroz drugačiji, a što bi značilo – ne provirivati izvan džamijskih vrata. Ako se to ostvari, reisu-l-ulema bi mogao odmah uputiti dovu za zdravlje i bereket ministra sigurnosti Sadika Ahmetovića, koji svako malo policijske pse šalje na „vehabijsku djecu“ u Gornjoj Maoči, a mogao bi vala otići i na demonstracije za povrat na funkciju ministra Emira Suljagića, pošto bi imali zajedničke ciljeve, kao što ih danas imaju, recimo, Enes Karić i Enver Kazaz, dok jedan drugog slave po promocijama knjiga. Ne treba sumnjati da bi Enesu Kariću, kao eventualnom reisu-l-ulemi, glavni savjetnici bili njegovi sadašnji recenzenti i promotori, Kazaz, Hajdarević, Hafizović, sve sami bošnjački autošovinisti i progonitelji tzv. vehabija. Nebitno je hoće li to biti Enes Karić (uz svo uvažavanje njegovog autorskog rada!), ali je bitno da na njegovom primjeru uočimo model koji će biti protežiran.

Knjigu „Reisofobija“ završio sam ovom rečenicom: Bjesomučna kampanja protiv reisu-l-uleme, koja je eskalirala u toku 2009. godine, ukazuje na konačan cilj – dejtoniziranje bošnjačke politike i vjere u Bošnjaka, kako bi i politiku i vjeru zastupali razbošnjačeni i razmuslimanjeni Bošnjaci.“ Onako kako smo izgubili bošnjačku politiku, kao mjesto sa kojeg su morali biti branjeni naši interesi, tako možemo izgubiti i model koji je uspostavio reisu-l-ulema Cerić, kao mjesto odakle se još jedino brane naši interesi. Ova govornička mreža koju je odgojio reisu-l-ulema Cerić realno može nestati ako za reisu-l-ulemu dođe neko ko nema snage da se glasno ponosi svojim narodom. Ovo što predstoji je mnogo više od izbora za reisu-l-ulemu, to je izbor za retorički model koji će vladati u bošnjačkom društvu i od kojeg će ovisiti bošnjačka spremnost da se prepoznaju i zastupaju svoji interesi.

Broj 311, 25. II 2012.

Ako je Fahrudin Radončić izračunao da će gaženjem uspomene na našeg prvog Predsjednika sebi isposlovati liderstvo u Bošnjaka, prevario se, jer je od njega i njegove stranke starija, i važnija, potreba Bošnjaka da Aliju Izetbegovića vide u lijepom svjetlu.

Sablant „fildžanistana“

Prije nego što je Bakir Izetbegović odlučio da izigrava prijestolonasljednika, uspostavljen je u Bošnjaka jedan fini, vještački konsenzus o značaju prvog predsjednika RBiH Alije Izetbegovića. Sve što bi se moglo kritički opservirati u pogledu patriotskih lutanja i političkih kratkovidosti Alije Izetbegovića, fino je, u cilju viših interesa, pometeno pod tepih, kako bi se pred sudom povijesti izdigao lik našeg prvog Predsjednika. Nešto slično su uradili Hrvati u pogledu Franje Tuđmana, koji je za razliku od Alije Izetbegovića - ratni zločinac, kreator etničkog čišćenja Bošnjaka iz Hercegovine i Srba iz tzv. „srpske krajine“, pa Hrvatskoj ništa ne fali da se njime ponosi. I mi smo htjeli da se ponosimo našim prvim Predsjednikom, da ga okupamo u svjetlu naših želja, ali se na tom putu, poput balvana, prepriječio prosječni Bakir Izetbegović sa ambicijom da sjedi u Predsjedništvu BiH. Mogao je znati, ili ga je neko mudriji na to trebao upozoriti, da će tako otkriti onu dilemštinu koju smo sakrili pod tepih, jer će njegovi oponenti, čačkajući njega, koji je za Bošnjake nebitan, iščačkati Aliju Izetbegovića, koji je za Bošnjake bitan. Ali, Bakir Izetbegović nije mogao od svog balvana ugledati šumu, jer je obnevidio i za jednostavnije logičke operacije – kakva je ona da godinama odlazi u Bihać da na konjskim trkama najbržem konju daruje lentu sa imenom svoga rahmetli babe. A kako bi tek razumio da je u nacionalnom interesu Bošnjaka da se on, kao sin Alije Izetbegovića, drži po strani, radi neki lijevi posao, da se za njega ne čuje, e, kako on sam ne bi bio povod za razmontiranje simulakruma o Aliji Izetbegoviću?! Doduše, možda bi neko nekad ekshumirao Alijinu tamte-vamte politiku, ali to nikada ne bi bilo toliko bučno, koliko je bučno kada se u cilju srozavanja predsjednika Bakira Izetbegovića srozava predsjednik Alija Izetbegović. Od Bakira Izetbegovića, rekosmo, nemamo nikakve koristi, jer je i neko drugi mogao nosati kravatu po prijemima, ali imamo nacionalni interes od lijepog lika i djela svoga prvog Predsjednika. Činjenica da Fahrudin Radončić, lider SBB-a, nema nikakvog obzira prema važnosti simulakruma o Aliji Izetbegoviću, svrstava ga uz bok sa Bakirom Izetbegovićem. Njih dvojica razlog su blaćenja bošnjačkog ponosa na Aliju Izetbegovića, prvi zato što je guranjem sebe napravio metu od Alije, a drugi zato što ima iracionalnu ambiciju da bošnjačka povijest počne od njega. Od njega bi jedino mogla početi bošnjačka povijest promiskuiteta, jer taj nema u čijem političkom krevetu nije bio.

Podvala o muslimaniji

Bakir Izetbegović je zakukao na tribini u Tešnju što Fahrudin Radončić, a misli se na „Dnevni avaz“, negovog oca Aliju optužuje da je htio dijeliti Bosnu. Riječ je o feljtonu u kome su natezani dokazi o navodnoj spremnosti bošnjačke politike da na Bošnjačkom saboru u septembru 1993. prihvati „ženevski sporazum“ o stvaranju unije triju etnonacionalnih entiteta. Po ovom feljtonu, Alija Izetbegović je preko svojih igrača pokušao „sabornike“ nagovoriti da se BiH podijeli, da Bošnjaci dobiju što mogu dobiti, ali, utom su se pojavili heroji koji su bili protiv toga, a najveći među njima je „Kraljeviću Marko“ u čijem tadašnjem „Bošnjačkom avazu“ su izašla dva-tri teksta protiv „ženevskog sporazuma“ i stvaranja bošnjačko-muslimanske državnice. Kako su transkripti diskusija sa Bošnjačkog sabora prije par godina već objavljeni u nekim listovima, ispada da ovaj feljton nije nikakva ekskluziva, i da je poslužio samo natezanju teze o vizionaru Fahrudinu Radončiću, koji je naspram Alije Izetbegovića, hrabro upozoravao da se BiH ne smije dijeliti, niti Bošnjaci sebe smiju getoizirati na bošnjačko-muslimansku državicu. Tu i tamo zasluge imaju Alija Isaković, Enes Duraković, Muhamed Filipović, Nijaz Duraković i nekolicina drugih koji su ovu ideju osujetili na Bošnjačkom saboru, ali, najveća je zasluga Fahrudina Radončića, durbiniste koji je vidio dalje od Alije Izetbegovića. To je poruka ove plitke propagandne manipulacije.

Podvala o mogućnosti bošnjačkog entiteta jedna je od najopasnijih operacija velikosrpskih, velikohrvatskih i zapadnih obavještajaca. Cilj je bio navući bošnjačku politiku na ambiciju o mogućnosti formiranja muslimanske državnice, sa teokratskim sadržajima, kako bi se legitimirale srpska i hrvatska separatistička vojna hunta u BiH. Čim su Alija Izetbegović, kao predsjednik države, te Haris Silajdžić, kao ministar vanjskih poslova, sjeli za pregovarački sto za zločincima i separatistima, degradirali su svoje državne funkcije i Ustav koji im to nije dozvoljavao, te su državne attribute sveli na „stranu u sukobu“. Kad je zabetonirana naša trećinska pozicija, namjesto državne, saznalo se da nema ništa od te muslimanije – jer Evropa to ne da! – pa su nas u martu 1994. smjestili u Federaciju, pod hrvatsku skrb. Alija Izetbegović čak i da je htio, nikad ne bi dobio muslimansku državicu, a ta ambicija kojom je pumpan od zapadnih i cionističkih hohštaplera poslužila je samo da srpske i hrvatske separatističke hunte dobiju mjesto za pregovaračkim stolom, ravnopravno sa predsjednikom države, tj. fratla države. Na Bošnjačkom saboru, pak, ta ideja je definitivno sahranjena, a Bošnjacima je, pored povratka nacionalnog imena, definirana mapa nacionalnog puta, koja glasi: BiH je okvir bošnjačkog opstanka. Mnogi su pogubnost podvale o muslimanskoj državnici shvatili tek nakon Bošnjačkog sabora, pa i sam Fahrudin Radončić, iako je još u 1992. bilo nagovještaja o mogućoj trojnoj podjeli BiH.

Siguran sam da u toku 1992. i 1993. svi bošnjački autori kad se saberu nisu napisali više tekstova od mene o opasnosti prihvatanja ideje o bošnjačkom

entitetu. To znači da je mnogo prije Bošnjačkog sabora i „ženevskog prijedloga o uniji država BiH“, na teritoriji pod kontrolom Armije RBiH, proturana ideja o muslimanskoj državnici, a suprotstavljanje toj ideji značilo je suprotstavljanje zvaničnoj politici i njenim pipcima. Prelistao sam svoje naslove iz tog vremena i našao mnoštvo tekstova u kojima ukazujem na ovu podvalu. Evo citata iz teksta „Islam na kršćanskom štitu“, od 24. maja 1993., odakle se vidi kako su nas svjetski islamomrsci navlačili na ideju o muslimanskoj državnici: „(...) Progovorio je poznati krvožder malih naroda, bivši američki državni sekretar Henry Kissinger. On predlaže stvaranje islamske države na djeliću tla Bosne i Hercegovine. Vidi sad ovo!!! Ne treba puno pameti da bi se tu shvatilo da Kissingerov prijedlog znači legalizaciju etničkog čišćenja i genocida nad Muslimanima, te da u slučaju ostvarenja prijedloga predstavlja nastavak zločina – ali u svilenim rukavicama! Niko Muslimane u toj Kissingerovoj državnici ne bi ubijao, ali za deceniju-dvije oni bi se sami razbježali, od neimaštine, trauma i straha.“

U tekstu pod naslovom „SDA u paukovoju mreži političkih promašaja“, od 16. avgusta 1993. piše(m):

„Čelnici SDA danas sa nekom morbidnom slašću kane uživati plodove poraza, više ne misleći ni na Foču, Trebinje, Banjaluku, Zvornik, Vlasenicu... Prognanicima i ne misle objasniti kako to da se više nikada neće vratiti na svoja ognjišta. Pa, tako, rekli bi, jer naš muslimanski interes više nije cijela BiH, već jedan njen komadić. A 200.000 Muslimana je izginulo za cjelovitu, a ne za komadić. Rat je počeo zbog suverene, a ne zbog ovakve. Neko mora dati odgovore na to, i na još mnogo toga, prije nego što se raspilavi na prijestolju fildžan-državnice. Ratni zločinac Karadžić je pred rat rekao da će – Izetbegović žrtvovati milion Muslimana da bi napravio muslimansku državu. Ne, u to nećemo da vjerujemo, ali nakon izvjesnih SDA-slavljeničkih pirova moramo konstatovati da imamo različite poglede na muslimanski interes. Oni ga vide u porazu, u muslimanima stjeranim u geto, u muslimanskoj državnici, ne mareći za povratak prognanika na svoja ognjišta..., a mi taj interes vidimo sasvim drugačije. Mi želimo sa poštenim i bosanski opredjeljenim Srbima i Hrvatima nastaviti (makar i političku) borbu za cjelovitu BiH, i tako ostvariti ključni muslimanski interes. (...)“

Još tokom 1992. godine pojavili su se nagovještaji o mogućnosti stvaranja muslimanske državnice, a što čitam iz ovog svog teksta, objavljenog 11. decembra: „Ako se ostvare težnje da embrion države BiH postane muslimanska zemlja, biće to zločin upravo protiv državnosti i suvereniteta RBiH! Bio bi to atentat na BiH, antidržavni čin kojim se negiraju Platforma Predsjedništva BiH, načela Armije RBiH, bio bi to ogavni teroristički čin kojim se obezvjeđuje hiljade mladih života, svjesno i herojski položenih u borbi za slobodu domovine. Čini se to u ime muslimana, a stvaranjem muslimanskog kantona, više od milion prognanika zauvijek bi izgubilo nadu da će se vratiti u svoje domove.“

Pipci radikalizma

Zapisano ostaje, pa se iz ovog citata vidi da je neko krajem 1992. uistinu planirao stvoriti „muslimanski kanton“, zapravo entitet, i time dati za pravo srpskim i hrvatskim separatistima, a da u to vrijeme – tu me sjećanja ne vara! – ni jedan Bošnjak, osim mene, nije javno ustao protiv te ideje, ne jednim, već serijom tekstova koje sam 1996. objedinio u knjigu „Krv boje benzina“. Upravo zbog toga imam moralno pravo da se javno zgražavam nad pokušajem Fahrudina Radončića da našeg prvog predsjednika, Aliju Izetbegovića, oblati za izdaju i podjelu zemlje. Alija mu je trebao biti meta dok je bio na vlasti, a ne sada.

A razloga za lijepo viđenje Alije Izetbegovića ima mnogo više od ovih kritičkih opaski koje se tiču, uglavnom, njegove neodlučnosti i izgubljenosti u raspamećenim vremenima. To što nam nije ostavio nacionalne institucije, a mogao je (Bošnjačku akademiju, Muzej genocida, itd.), to što nam je u SDA ostavio SDP-ovca Sulejmana Tihića, i što bošnjačke interese nije vidio dalje od svoje SDA, sve su to mahane, ali, zato nam je Izetbegović u amanet ostavio ideju tolerancije koju je preporučivao i u toku rata. U tekstu od 11. avgusta 1992. pozivam borce Armije BiH da ne pale srpska sela, jer „tada pale našu Bosnu“, te citiram Izetbegovića koji je poručio: „Svako ko bude radio na maltretiranju, omalovažavanju ili čak protjerivanju poštenih bh. Srba, najdirektnije potpomaže zločinačku politiku Radovana Karadžića!“ Da je samo ovo javno poručio, predsjednik Izetbegović bio bi vrijedan trajnog poštovanja, namjesto što mu se sada sve zaboravlja u ime dileme o „ženevskom sporazumu“. Napose, zar Bošnjački sabor nije bio izraz demokratike kulture i historijske odgovornosti Alije Izetbegovića koji je, da je htio, mogao 1993. sam prihvatiti ugovor o tri entiteta, kao što je više-manje sam prihvatio i Dejtonski sporazum, te priznao Republiku Srpsku. Kakva je razlika? Zašto Radončiću ne smeta vašingtonska/dejtonska podjela na dva entiteta, a smeta mu prijedlog o tri entiteta? Zato što je onaj drugi, virtualni i nesuđeni bošnjački entitet, platforma za beogradsku propagandu o tzv. bošnjačkom radikalizmu, na kojoj posljednjih mjeseci jaše „lider opozicije“, a zapravo, pipak SDP-a. Prvo je, po uzoru na Lagumdžijinu policijsku državu iz 2001. godine, optužio našu policiju za terorizam, optužujući priču o kampu „Pogorelica“, a evo sad opet čitamo blatopis o nekakvom radikalizmu u Bošnjaka. Nema većeg radikalizma od optuživanja Bošnjaka za radikalizam, jer se takvo što može činiti samo za račun počinitelaca genocida nad Bošnjacima! Šteta je što su SBB i njegov osnivač postali, pored SDA, druga filijala velikosrpskog i velikohrvatskog SDP-a, i što gube povjerenje na tako jasnim pitanjima – kakvo je potreba da čuvamo lijepo sjećanje na svoga prvog Predsjednika. Doduše, sve bi bilo drukčije da je Bakir Izetbegović otvorio granap.

Broj 315, 20. IV 2012.

Da smo znali sačuvati ono što smo odbranili u ratu, prije svega medije i obrazovne institucije, da nismo dopustili da nam pod opravdanjem reformi velikosrbi i velikohrvati preuzmu mehanizam kojim se čuva i odgaja patriotska svijest, danas na sarajevskim fakultetima i medijima ne bi gospodarili bosnomrsci i islamomrsci...

Može li opstati probušen narod

Prošle subote na Gradačaćkim književnim susretima priređen je „Omaž Nedžadu Ibrišimoviću“ (1940-2011), a o djelu našeg akademika govorili smo Atif Kujundžić i ja. Omaž je, očekivano, otvoren recitovanjem Nedžadove pjesme „Bosna“. Tog istog dana, dva-tri sata prije, na www.bosnjaci.net objavljena je kolumna dr. Ibrahima Kajana u kojoj ima misao da je na književnom planu Nedžad Ibrišimović bio žrtva progonitelja sa Filozofskog fakulteta u Sarajevu. A ja sam upravo svoje izlaganje htio početi sljedećim citatom iz Nedžadovog posljednjeg, posthumno objavljenog intervjua (Behar, br. 101-102, prosinac 2011.): „Nenad Veličković svojim studentima književnosti na Filozofskom fakultetu u Sarajevu te stihove pjesme ‘Bosna’, tumači kao nacionalističke i rasističke. Iako je takvo tumačenje za mene nepojmljivo, ipak me duboko vrijeđa i boli.“ Kajanov tekst nije imao veze sa ovim događajem u Gradačcu i prirodno se uklopio u moje uvodno slovo, kao dokaz da je živo svjedočenje o književnom progonstvu jednog od naših najznačajnijih pisaca. Ilustrirao sam to i podatkom da je u posljednjem broju lista „Glas antifašista“, kojeg izdaju preodjeveni srbokomunisti i ateisti, Marko Vešović ponovo izvrijeđao akademike Nedžada Ibrišimovića i Muhameda Filipovića. A šta je to mogao toliko zgriješiti Nedžad Ibrišimović da ga posljednih godina života, kada je već bio imenovan kao „živi klasik“, a evo i u smrti, tako javno mrze nekakvi Veličkovići i Vešovići, i to sa adresa koje bi kao akademske (Filozofski fakultet) i antifašističke (SDP-SUBNOR) trebale biti zaštićene od nacionalističke nakaznosti? I gdje su to Bošnjaci zaostali u svome razvoju pa da Nedžad, u intervjuu koji je napisao dan-dva prije smrti, sam sebe brani, da se povjerava kako ga „duboko vrijeđa i boli“ fašizam na Filozofskom fakultetu u Sarajevu, a da u Bošnjaka nema niko, i nema išta da digne glas protiv blaćenja našeg velikana? Je li to nama svejedno kad se usred Sarajeva, usred naše nauke o književnosti, naša središnja domoljubna pjesma, Nedžadova „Bosna“, tumači kao „nacionalistička i rasistička“?! Šta se promijenilo od vremena s kraja 60-tih i početka 70-tih kada su velikosrbi predvođeni Rajkom P. Nogom i listom „Oslobođenje“ javno po Sarajevu čerečili Maka Dizdara, koji je od siline vrijeđaja i boli presvisnuo?! A u toj beogradskoj bandi u Sarajevu bio je i taj Marko Vešović, koji je s mrtvog

Maka prešao na živog i mrtvog Nedžada. Bog zna koliko je Nedžada ubijala i odnosila ta spoznaja da živi u društvu u kome su mjera vrijednosti oni što njegovu „Bosnu“ – svu sazdanu od abdesta i ljubavi - tumače kao rasizam? S jedne strane je doživljavao priznanja umnih teoretičara i historičara književnosti, koji su pisali da je njegov „Vječnik“ remek-djelo koje pomijera estetske granice, a s druge strane je bio proganjen po dejtonskim medijima u Sarajevu. Sjećamo se kada je dokazao da „Derviš i smrt“ nije muslimanska knjiga, poglavito zbog toga što je Meša Selimović zloupotrijebio islam da njime ocrni komunističko jednoulje. Kao da su islam i komunizam isto! Digla se kuka i motika na Nedžada, jer se usudio braniti svoju vjeru od srpskih i ateističkih tumača islama. Pamtimo i njegov antologijski tekst „Nacionalista zgnječenog naroda“ u kome je ismijao podvale ovih kompleksaša, tipa E. Kazaza, koji su uposleni da ugađaju Markovim čarapama izmišljanjem entofašizacije i ćosizacije u Bošnjaka. Nedžadu Ibrišimoviću ne mogu oprostiti što je bio veći od propisane mjere, a time i slobodan da govori šta osjeća i misli. ...A bio je musliman.

Ka bošnjačkim vrlinama

„Omaž Nedžadu Ibrišimoviću“ trebao je biti održan u dvorištu Biblioteke, blizu Gradine, ali je zbog kišnog vremena održan u lijepim prostorijama „Preporoda“, u centru Gradačca. Nekoliko hiljada ljudi došlo je pred „Preporod“! Bezmalob, svi muškarci imaju kravate, a žene su u prelijepim kostimima. Nešto mi čudno, vidim stotine mladih djevojaka u dugačkim, raznobojnim haljinama, kao što ih nose srbijanske pjevaljke, sa dekolteima, da se grudi gledaju, i „bez leđa“, kako se ‘no kaže. A oko njih očevi i matere, ozareni, razdragani, što im kćeri tako kafanski izgledaju. Vidim i momke, dotjerane k’o za svadbu, zalizali kose kao onaj fudbaler Bekam, metnuli sunčane naočale, samo što ne zapjevaju k’o Fazlija. Šta fali, bolje i da takvi, estradno srihtani, dođu na omaž našem velikom piscu, nego da ih nikako nema. U Gradačcu vlada evropski red, posađeno cvijeće uz trotoare, obnovljen park, sve zategnuto, Gradačac je vjerovatno jedan od najuređenijih i najčistijih naših gradova, pa zašto u tom redu i poretku ne bi bilo očekivano i da omladina Gradačca dođe na jednu književnu svečanost?! Ipak su oni iz grada Zmaja od Bosne, a rahmetli Nedžad je plaho volio Gradačac i dugo pisao o velikom i tragičnom junaku Husein-kapetanu Gradašćeviću. Sve to mora da je izraz poštovanja prema Nedžadu. Bezbeli direktori škola naredili: Svi se dotjerajte k’o pište i pravac na večer o našem Nedžadu! Ipak, malo mi čudno da se baš nekoliko hiljada ljudi, i to svadbena i estradno dotjeranih ljudi, skupi na Nedžada. Gledam ja u njih, a poneko pogleda i u mene. Sve čekam da počnu ulaziti u „Preporod“, da ne bude baš da ja kao predavač uđem prvi i zasjednem. Gledat ću da uđem kad se sala dopola napuni, jer svakako ovoliki narod neće moći stati unutra. Trebao bih počasnomo predsjedniku „Preporoda“ Begi Gradašćeviću predložiti da se jedan zvučnik iznese napolje, da oni što ostanu napolju, mogu čuti o čemu to

mi govorimo. Utom ugledah Nedžadovog sina, doputovao iz Sarajeva da taj jedan sahat bude uz priču o svome babi. Ganulo me nešto... Nije šala prevaliti četiri sahata do Gradačca, pa još četiri sahata natrag, da se iskaže zahvalnost i odanost rahmetli babi. Prisjetismo se kako smo u Kalesiji, na manifestaciji „Ikre“, gdje je također održano jedno lijepo posjećanje na rahmetli Nedžada, razgovarali o pokretanju jedne fondacije koja bi nosila Nedžadovo ime, a odakle bi se stipendirali nadareni pisci. Velimo, treba tu ideju razraditi i definirati do godišnjice, u septembru. Utom se onaj narod počer nešto gibati i komešati, a mi u toj priči uđosmo u prostorije „Preporoda“. Unutra neka tišina. Na pola stolica ima svijeta, a na pola nema svijeta. Umal’ ne rekoš domaćinima da odu pozvati narod da uđe, kad vidjeh da narod, kao da je probušen, ispuha nizbrdo. A mi ostadosmo u toj tišini.

Ovu situaciju, naravno, malo karikiram, ali s ciljem da pokažem kako je taj iscurjeli narod adresa kojoj je namijenjen značaj Nedžada Ibrišimovića, ali i značaj svakog drugog kulturnog dobra, važnog za naš identitet i svijest o sebi. Ne može se očekivati da na jedan takav događaj dođe naroda koliko na koncert Halida Bešlića, jer prvo je duhovnost, a drugo zabava, ali se mora težiti ostvarenju nacionalne samosvijesti u Bošnjaka, e kako bi se u svakoj čaršiji, u svakom danu, našlo nekoliko stotina ljudi koji vole da iskazuju nacionalno jedinstvo oko pojava bitnih za narod, a Nedžad nam je bitan. To jedinstvo treba postati konstanta, kao što je konstanta stalna i očita prijetnja bošnjačkom opstanku, danas u Sarajevu, kao jučer u Stocu. Kako bogobojznost ne može biti pokuđena, tako ne postoji situacija u kojoj bi bošnjačko jedinstvo bilo viška. Ali, nas počesto određuju zloba i zavist. Valja nas mijenjati tamo gdje smo rđavi, zbog naše djece koja treba da odrastaju u narodu gdje je najveća vrлина institucija međusobnog poštovanja i davanja za zajedničke ciljeve.

Kulturu za maturu

Završio se „Omaž Nedžadu Ibrišimoviću“, ono malo publike ustade i krenu napolje, krenuh i ja, a onaj oblak naroda što je iscurio počer se vraćati natrag. Pored mene je Jasmin iz OKC Gradačac, nosi kameru i veli da mu dadnem neku izjavu oko nečega za našu prvu web televiziju Zlatni ljiljan. Hajde da kažemo koju o pobjedi Tomislava Nikolića! Kako god namjestimo i mene i kameru, onaj narod prolazi okolo, cure sa dekolteima i „bez leđa“, matere i tetke sa frizurama, sve k’o na svadbi, a ja pričam o pobjedi tog četnika čija će nam retorika bolje otvarati oči nego da je ostao Boris Tadić. Pričamo, zar ne, za dobro ovog naroda, da narod bude spreman ako ga opet zaskoči genocid, na šta je upozorio naš reisu-l-ulema dr. Cerić!? Mislim da se nije mogao strefiti istinitiji odnos riječi i slike, te priče o četničkoj prijetnji Bošnjacima, i slike u kojoj Bošnjaci paradiraju napirlitani, očito, bez ikakvog interesovanja za vlastitu sudbinu.

Neko ko je stradavao, poput Bošnjaka, morao bi iskazivati više interesovanja za nacionalne teme, namjesto što Bošnjaci danas, pod medijskim udar-

cima, bježe od sebe i svoje vjere, kao da smo mi – a ne oni! – razlog cijelog zla. Neko ko je najsiromašniji i najprogonjeniji (jedini opljačkani!) narod u Evropi, morao bi imati sluha za trošenje, pa ne upadati u malograđanske zamke kakva je organizacija tih kičerajskih maturalnih parada i zabava. Dopadljiva je, kao i svaki cirkus, bila ta maturalna parada kiča u Gradačcu – maturanti defiluju gradom u koloni i cijeli grad se okupio da ih gleda – ali, mi nismo narod koji može izdržati taj besmisleni finansijski pritisak na kućne budžete. Saznao sam da opremanje jednog maturalanta/maturalnice prosječno košta roditelje od 500 do 700 KM. Tolika je plata bošnjačkog oca u ovom divljem kapitalizmu, plata teško stečena, razgođena, razvučena, koja se sad skrka u budalaštinu koja nema veze ni sa školom, ni sa obrazovanjem, već je izvikana kao stvar od časti i obraza, pa glasi: Ne mogu ja gledat da moje dijete ne bude k'o druga djeca, makar se zadužio! A mnogi se i zaduže da bi im dijete imalo tu haljinu, to odijelo, te jedne noći koja ništa pametno ne znači. I prije su se događale maturalne večeri, pa su bile pristojne i normalne, a ne glupave i basnoslovne.

Znam da se sad mnogi kritizeri oblizuju oko zamke u koju se doveo autor, u nemogućnosti da poveže Nedžada, njegove progonitelje sa Filozofskog i ove gradačakačke haljine. A da smo mi znali sačuvati ono što smo odbranili u ratu, prije svega medije i obrazovne institucije, da nismo dopustili da nam pod opravdanjem reformi velikosrbi i velikohrvati preuzmu mehanizam kojim se čuva i odgaja patriotska svijest, danas na našim fakultetima ne bi predavali bosnomrsci i islamomrsci, niti bi ih bilo na medijima, naša bi omladina u skromnosti vidjela vrlinu, pa bi mature bile proslave znanja i učenja, namjesto što su postale proslave zatucanosti i izgubljenosti, a roditelji ne bi bili pljačkani od strane kolektivnog sljepila, već bi teško ušćuvane pare namjesto u mature uložili u obrazovanje djece. Svaka od ovih ilustracija govori nam o nemanju sistema koji bi u Bošnjaka gradirao i štutio vrijednosti, bilo da se radi o potrebi da Filozofski fakultet ne bude mjesto na kome se pred studentima psuje Kjava i vrijeđa jedan od najvažnijih Bošnjaka, ili da se radi o potrebi da u našim sredinama bude makar stotinu ljudi zainteresiranih za neki bošnjački sadržaj, ili da se radi o potrebi da javnim prijekorom maturalnog kiča zaštitimo roditelje od davanja para za nešto što nema nikakve svrhe, a to su trebala učiniti nadležna ministarstva, koja su šutnjom postala saučesnici u jednoj budalaštini. Sve su ovo simptomi unutarnjeg raspadanja bošnjačkog naroda, koji nije kriv zato što su bošnjački mudri lideri ispustili iz ruku mehanizme suvereniteta koji narod čine (održavaju!) narodom. Pred nama je borba da oslobodimo ono što nam pripada – prije svega na prevaru otete institucije sistema – a bez čega nam nema opstanka. ...Pa da naša djeca, ako Bog da, umjesto maturalnih haljina i odijela, kupuju knjige za studij i znaju za Nedžada Ibrišimovića.

Broj 318, 1. VI 2012.

U Parisu živi mnogo muslimana, pa im ne pada na pamet da obavljaju namaz ispod Eiffelovog tornja, jer kao manjina sve slobode imaju u rubnoj Općini Saint-Denis. Zašto pederi odbijaju da se uklope u kulturu i prava manjine, već provociraju i maltetiraju apsolutnu većinu građana?

Bauk pederluka kruži...

Od svih balkanskih tema, ponajtanji led je na temi o reprizi tzv. Gay Pridea u Splitu, budući da se otpor protiv defilea „pedera i lezbača“ sa ulice preselio u akademske i demokratske forme, pa je sada mnogo teže one koji imaju svoj stav diskreditirati kao homofobe i fašiste. Prošle godine je bilo lako protivnike parade pedera u Splitu smjestiti u desničarski geto, jer su se prosvjednici pobrinuli da učesnike povorke pozdravljaju nacističkim pozdravom, da ih gađaju kamenicama i psuju. Ove godine je nekoliko splitskih intelektualaca mjesec-dva prije imenovalo „Građansku inicijativu“, te čelnicima Splita, Županije i Policije uputilo predstavku u kojoj traže: “Nemojte davati suglasnost za lipanjski gay pride u Splitu ili dajte mogućnost građanima da se o tome izjasne na referendumu”. Pokrenuli su potpisivanje peticije, počeli lobirati i okupljati istomišljenike, a svoju „Građansku inicijativu“ distancirali, kako kažu, od stranačko-političkih ili crkveno-vjerskih utjecaja. Tako su otpor zaodjenuli u standarde civilnog društva, na koje se obično pozivaju glasnogovornici pederske ideologije. Upravo u tome i jeste tanak led ove situacije, jer antipederisti više nisu rulja, već građani koji demokratskim normama iskazuju svoj stav. Uprkos tome, pederska parada u Splitu održana je uz obezbjeđenje kakvo prati posjete Pape ili američkog Predsjednika, uz 900 policajaca, uz helikoptere koji nadlijeću pedere, a što u sveukupnosti šalje jednu zastrašujuću poruku o moći ovog novog globalnog totalitarizma, čiji je cilj da sve ljude pretvori u pedere, jer će svi koji nisu pederi biti progonjeni kao „diskriminatori“ i „neprijatelji demokratije“. Činjenica da su prošle i ove godine ljudi po Splitu hapšeni bez ikakve krivice, samo zato što je neko dojavio da ne podržavaju pedere, razotkriva suštinu ovog novog globalnog fašizma – pederizma.

Fašizam = Pederizam

Medijski zastupnici pederizma očito nisu bili spremni na to da njihovi protivnici više neće koristiti kamenice i nacističke simbole, već demokratski jezik i civilizacijske norme, jer su istom strategijom etiketiranja uzvratili na standarde koje, čudnog li paradoksa, upravo oni zastupaju. Uprkos tome što je „Građanska inicijativa“ svoj otpor učinila javnim, u granicama legaliteta,

organizatori pederske parade su insistirali da država upotrijebi represivne mehanizme kako bi se poslala poruka da su pederi najzaštićeniji građani Hrvatske. Nije li to manifestacija sile i totalitarne moći, kojoj je svrha u zastrašivanju neistomišljenika? Kakva je razlika između američkog prikazivanja sramote Gunatanama i pederskog prikazivanja sramote Republike Hrvatske, koja u dovoravanju Evropi maltretira i zastrašuje građane Splita? Ispalo je da su ti vanredni policijski kapaciteti pokrenuti zbog "Građanske inicijative" koja nije pozivala ni na kakvo nasilje, osim na ljudsko pravo da se bude protiv pederizma. Dvojni moral je očit, jer pederisti za sebe traže slobodu izjašnjavanja, a kad ta ista prava koriste ljudi koji drukčije misle, onda su ti ljudi, ponovo, fašisti. Dokaz tome je tekst glavnog hrvatskog pederoljupca Borisa Dežulovića u „Slobodnoj Dalmaciji“, koji protivnike „parade ponosa“ naziva „ljudskim gnji-dama, desničarskom stokom, katoličkim talibanima, fašistima i šovinistima“.

Profesor sa Filozofskog fakultetu u Splitu dr. Mislav Kukoč smatra da je „Građanska inicijativa“ Splita „profašistički pokušaj zaustavljanja demokratskih procesa u Hrvatskoj“, i da je „ova inicijativa zahtjev za povratak u totalitarni mrak“. Prof. Kukoč ne vidi nikakav totalitarni mrak u pokretanju 900 specijalaca kako bi se utjerao strah u kosti ljudima koji ne misle pederiski. Njega to ne podsjeća na vrijeme kada je JNA, baš u Splitu, na isti način zastrašivala Splićane? Iz njegovog skučenog stava saznajemo da bi Hrvatska preko omasovljenja pederluka trebala ostvariti demokratske procese, odnosno, da je debelo crijevo prvorazredno političko i ideološko pitanje.

Tomislav Klauški, na portalu Index piše da „tako izgleda kad fašizam uzima uzlet“. Ako su prošlogodišnji nacistički pozdravi u Splitu bili „uzlet fašizma“, onda bi ovo sada trebalo biti njegovo prizemljenje i svojevrсно „defašiziranje“, ali to niko nema hrabrosti priznati. Zar ne bi trebalo pozdraviti „izlazak iz ormara“ protivnika pederizma, koji ovako, imenom i prezimenom, svojim ustavnim pravom, stoje iza građanskog otpora nečemu s čime se ne slažu?! Valjda postoji granica na kojoj neslaganje sa pederskim akcijama, a odveć i zastrašivanjem neistomišljenika, postaje demokratska norma?!

Upravo u ovom pitanju nalazi se čvor konflikta između teoretičara pederizma i onih rijetkih autora i intelektualaca koji se usuđuju promišljati status tradicionalnog viđenja seksualnih, obiteljskih i društvenih normi. Znamo da su tradicionalisti u apsolutnoj većini, a pederisti u apsolutnoj manjini, ali to ne znači da pederima treba uskraćivati slobode da budu to što jesu, niti znači da pederisti trebaju ovoj većini nametati svoju isključivost, upravo u ovom smislu u kome se drukčije mišljenje imenuje fašizmom. Tanka je crta na kojoj ova značenja mogu biti zamijenjena, jer bi se lako moglo ustanoviti ko kome, i sa kakvih pozicija sile, odriče pravo na slobodu mišljenja. Krenimo, recimo, od svih onih građana Splita koji su bez razloga i krivice pohapšeni. Da li iko u Evropi hapsi pedere zato što su pederi? Pa to nisu radili ni komunistički režimi, koji su svoja rigidna hapšenja makar zaodjevali u proceduralne forme!

Ako demokratija priznaje pravo većine, a zalaže se da manjine ne budu ugnjetavane, onda bi to značilo pravo splitske većine da javni prostor ne otvara za normiranje nečega što smatra provokacijom svoga reda i tradicije, odnosno, da ta manjina svoju osobenost može slobodno slaviti i afirmirati u nekom alternativnom prostoru. Zašto to mora biti centar Splita, a ne neki izdvojeni prostor gdje bi se sakupili oni koji podržavaju pedere? Da li se ipak radi o provokaciji, a time i maltretiranju apsolutne većine? U Parisu živi mnogo muslimana, pa im ne pada na pamet da obavljaju namaz ispod Eiffelovog tornja, jer sve slobode imaju u rubnoj Općini Saint-Denis. Pariška većina je distancirala i getoizirala muslimansku manjinu, ali joj je dala pristojne uvjete za život i rad. Zašto pederi odbijaju da se uklupe u kulturu i prava manjine, zašta se navodno bore, već zahvataju prava većine, u odlučivanju i tumačenju? Putujući pederski karneval pod nazivom „Parada ponosa“, gdje god da se događa, ima značenje provokacije i nasrtanja na tradicijski poredak, ukuse i osjećaje apsolutne većine, koja u ime medijske, političke, a evo i policijske represije mora trpjeti to što joj se možda ne trpi.

Parada pедера

Hajka protiv grupe splitskih intelektualaca, koji su se osmjelili javno artikulirati otpor prema reprizi pederske parade u svome gradu, djeluje kao promocija represivnog aparata pederističkog pokreta, spremnog da hapsi svaki vid drukčijeg mišljenja. Iz „Građanske inicijative“ upozoravaju da su „prilikom prošlogodišnje parade svi građani bili žrtve ograničene slobode kretanja, više stotina mladih Splićana bilo je privedeno zbog iskazivanja svojeg mišljenja i protivljenja ekstremističkom i provokativnom događanju, a mnogi su hvatani kao divljač i privođeni čak i prije događaja po tko zna kojim kriterijima“. Neovisno do toga ko je kriv, oni koji su provocirali, ili oni koji su na provokaciju odgovorili, činjenica je da po prvi put saznajemo kako pederi nisu dežurna žrtva, već da žrtve mogu biti i prosvjednici. Građansko artikuliranje antipederizma začetak je pokreta koji će, kao i pederistički pokret, imati svoje ideologe, aktiviste, akcije. Po logici stvari, to demokratsko upristojenje antipederizma trebalo bi da odgovara pederima, koja će tako biti pošteđeni neprijatnosti i nasilja. ...Izuzev ako svim ovim provokacijama i nije bio cilj izazivanje nasilja i mobiliziranje javnosti oko solidarnosti sa drogiranim, pijanim i besprizornim „pederima i lezbačama“, kako sami sebe zovu.

Proglas iz organizacije zagrebačkog i splitskog Pridea ne tolerira osjećanja ljudi koji drže do religije, obitelji, tradicije, već se javno konfrontira sa onim što apsolutna većina građana smatra važnim, a od te većine se očekuje da podržava pokret koji poručuje sljedeće:

„Istovremeno bauk pederluka kruži čitavom Hrvatskom; danas Zagreb i Split, sutra Osijek, Rijeka, Zadar... Nikad ništa više neće biti isto. Nikakva religijska, stranačka ili takozvana obiteljska tradicija ne može

zaustaviti promjenu. Zato dragi pederi i drage lezbače (...) zauzmimo Rivu i Trg bana Jelačića...“

Pederizam očito ima razrađenu strategiju, koja, kao i Hitlerov fašizam, računa na pasivnost većine, koja će svoje porobljenosti postati svjesna kad bude kasno. Već danas okupirane države aktiviraju represivni aparat u obračunu sa anipederistima, koji bivaju progonjeni kao najgori teroristi. Zašto? Zato što smatraju da debelo crijevo služi za izbacivanje fekalija, a ne za obožavanje. Zato što su za njih čajni kolutići običan keks, a za pedere kulturni desert. Sva se Evropa i Amerika uprvala da nametne to obožavanje ljudskog odvoda za fekalije kao mjeru etike i estetike. Treba stvarno biti budala, poput Borisa Dežulovića, pa ostrašćeno učestvovati u glorificiranju odvoda za smrad. Možda možemo razumjeti da ima jedan broj ljudi koji perverzno uživaju u smradu, fekalijama, zarazama, gnojevima, čirevima i sl., ali je taj smrdaluk nemoguće prihvatiti kao društvenu i političku vrlinu. Pa makar naspram nas bio američki Drittes Reich!

Iza pederizma stoje najveće svjetske sile, jer je to globalno zlo usmjereno protiv ljudske vrste. Zapad je u neznanju pokoren. Na udaru je Balkan. Po uzoru na političko nasilje Slobodana Miloševića, pederisti će u konvojima osvajati grad po grad. Milošević je uz pomoć JNA slao autobuse profesionalnih mitingaša i organizirao „događanje naroda“, a pederi će činiti isto uz pomoć nacionalnih vlasti koje provincijalno strepe pred Evropom. Split je odabran kao tradicionalna katolička sredina, sa viškom samosvijesti i manjkom kompleksa. Kod nas u Bosni će to ići lakše, jer je naš identitet premrežen raznim felerima. Ovdje bi mnogi jedva dočekali da izigravaju Europljanje i intelektualce dok koračaju uz originalne pedere, koji su prošli sito i rešetom. Ne treba sumnjati da bi iskompleksirano Sarajevo paradu pедера dočekalo kao Olimpijadu iz 1984. godine.

Glavni cilj pederizma je udar na bastion tradicije – na vjeru. Ako vjerske zajednice priznaju pederluk, onda je zlo zabetonirano. Kako piše Dario Čehić na katolik.hr, već smo doživjeli da dvije teologinje, katolička i muslimanska, promoviraju feminizam, koji proizilazi iz rodni, tj. pederističkih teorija. Prva se zalaže da žene trebaju postati katolički svećenici (iako „Crkva nije od Boga dobila vlast da žene zaređuje u svećenstvo“), a druga se zalaže za abortus i aktivnu promociju homoseksualnih prava, a pri tome i jednu i drugu afirmiraju katolički i muslimanski mediji (npr. web portali Splitsko-makarske nadbiskupije i splitskog Medžlisa). To samo ukazuje na potrebu maksimalnog opreza pri pokušaju da nam se pederizam prepakuje u neke druge forme i proda kao akademski i humanistički standard. Dokle god ovom zemljom hoda apsolutna većina ljudi koji su odani prirodnom poretku, vjeri i tradiciji, dotle će pederi imati pravo da budu pederi, u imenovanju i tumačenju. To znači da smo mi domaćini ove zemlje i ovog poretka i da svi drugi mogu uživati status pristojnih podstanara. Baš kao muslimani u Francuskoj.

Broj 319, 15. VI 2012.

Kako da očekujemo da će neko drugi cijeliti naše velikane, ako mi sami nismo sposobni da pravimo razliku između konja i Alije Izetbegovića, između konja i Husein-kapetana Gradaševića, između „Sulje i Muje“ i bosanskih šehida...

(Auto)šovinizam nad Bošnjacima

Kada sam 1996. u okviru Foruma građana Tuzle pokrenuo Nagradu „Meša Selimović“ za najbolji roman na bosanskom, crnogorskom, srpskom i hrvatskom književnom prostoru, nisam slutio kako će ta Nagrada postati još jedno mjesto diskriminacije bošnjačkih pisaca. Doduše, izuzev prve dvije književne manifestacije „Cum grano salis“ (2001. i 2002.), koje sam u cijelosti programski osmislio kao šef Press centra Općine Tuzla, narednih godina ja nisam imao nikakve veze s time što se događalo, prvo, jer sam od 2003., nakon deset godina, (s)maknut sa pozicije šefa općinskog Pressa, a drugo, jer sam kao i svi tuzlanski pisci odstranjen iz ove, ispostavit će se, ideološke manifestacije. Zbog „neuključivanja tuzlanskih pisaca“ već 2003. godine je, u tekstu „Skupa glupost“, reagirao poznati pisac Atif Kujundžić, a poslije su reagirali i mnogi drugi, ukazujući na „filozofiju palanke“, koja prezirući domaće vrijednosti svjedoči komplekse i jad. Uklonjen je i pomen Foruma građana Tuzle pod čijim krovom je promovirana Nagrada „Meša Selimović“, a o čemu je predsjednik FGT Vehid Šehić (U tekstu „Nagrada Meša Selimović nije ideja Jasmina Imamovića“) rekao sljedeće: „Moram reći da je ovaj projekat zamisao Foruma građana Tuzle iz 1996. godine, koji je vođen pod Odborom za kulturu. Mi smo 1996. ustanovili Nagradu Meša Selimović za južnoslavenski roman, i to na način da selektori iz država ex-Jugoslavije zajedničkom žiriju predlažu najbolje romane iz prošlogodišnje produkcije. Po tom sistemu dodjeljuje se Nagrada Meša Selimović. Namjeravali smo pokrenuti i zajedničku književnu ediciju nevladinih organizacija iz ex Jugoslavije. Pošto je ovo bio zvaničan i javan projekat FGT, o tome je 1996. govoreno i u medijima, izlazili su i cijeli tekstovi o ovoj ideji, kao što je, recimo, tekst Dragana Banjca u beogradskoj Novoj Borbi. Međutim, politička stvarnost 1996. godine nije bila naklonjena našim idejama. Trebalo je da prođe šest godina pa da se Nagrada Meša Selimović smatra poželjnom i progresivnom“ - govorio je između ostalog Vehid Šehić.

O koliko značajnoj ideji se radilo svjedoči i tekst („Priča od kiča, zasad“) Envera Čauševića u kome piše: „Ime Tuzle vjerovatno se nikada u njenoj historiji nije u tako pozitivnom svjetlu pronijelo svjetskim medijskim prostorom kao u ovom povodu kada je, kako je pisao Washington Post - po prvi put nakon raspada Jugoslavije ustanovljena jedna književna nagrada koja objedinjuje

pocijepani jezički i književni prostor. Zahvaljujući Nagradi Meša Selimović Tuzla je u svjetskim razmjerama ostvarila prvorazredni marketinški efekat“, ali zaključuje: „Svim gostima je palo u oči nekoliko slika koje su posvjedočile da Tuzla nije ni kulturna, ni književna sredina, a kamo li, kako se sada tvrdi - glavni grad proze na jugoistoku Evrope. Tuzli bi trebalo pomoći da postane ono što tvrdi da jeste.“

Veličinu ove Nagrade činio je njen koncept, uočen i od velikog „Washington Posta“, dok je sama jednopartijska realizacija srozavala taj početni potencijal. Danas je Nagrada trajno obilježena brojnim sramotama i blamažama, kakva je ona kada Nagrada nije dodijeljena remek-djelu Nedžada Ibrišimovića „Vječnik“ (2006), već nekakvoj bezimenoj beogradskoj početnici, te, od prije neki dan, kada je roman „Otkup sirove kože“ Abdulaha Sidrana izbačen iz konkurencije. A Sidran o tome veli: “Radi se o jednom klanu, o interesnoj skupini koja se u ovakvim poslovima ponaša veoma konspirativno, poput kakve ilegalne boljševičke organizacije. Najprije se dogovore o tome kome nagradu neće dati, ko nagradu nipošto ne smije dobiti i najviše energije utroše na to, pa tek onda traže onog kome će je utrapiti”. A kad se upitamo ko su ti koji “nagradu nipošto ne smiju dobiti”, susrećemo se sa imenima velikana bošnjačke književnosti Nedžada Ibrišimovića i Abdulala Sidrana, iz čega zaključujemo da je taj “boljševički klan” žestoko obolio od antibošnjačkog šovinizma, pa čak i ako se radi o osobama koje formalno nose muslimanska imena. Autošovinizam u Bošnjaka je već duže od stoljeća posebna politička disciplina kojom se bošnjački kompleksaši i garibi ulizuju velikosrbima i velikohrvatima. A ovi im, opet, ukazuju milost da nešto budu, i nešto znače, u sistemu političke moći koja se pobratimski struktura u dominaciji nad Bošnjacima.

Genocid u Bošnjacima

Iako sam kreirao Nagradu „Meša Selimović“, i sudjelovao u njenom zaživljavanju, a što s ponosom ističem u svojoj biografiji - jer je potvrđeno da se radi o kvalitetnoj ideji, bez obzira na katastrofalnu realizaciju - danas sam prinuđen misliti kako je i to jedan od činilaca marginalizacije bošnjačke kulture. Kada sam još u ratu osmišljavao i realizirao brojne projekte na nevladinom i kulturnom povezivanju pocijepanih južnoslovenskih prostora, vjerovao sam da će u toj mreži biti mjesta za bošnjačku jednakost i afirmaciju. Ko je mogao očekivati da će se pod te časne ciljeve zaleći žohari kojima se srpstvo i hrvatstvo, u kulturi i u politici, mjeri diskriminacijom Bošnjaka. Jedan od takvih primjeraka je onaj prostak Dežulović, Boris, koji bjesni po Bošnjacima, i po islamu, kao Franjo mu Tuđman. A sa srpske strane, recimo, Petar Luković, miljenik srca multikulturnoga, koji je ispovraćao više uvreda po Bošnjacima, i po islamu, nego li mnogi četnički tribuni. Takvi zamaskirani nacionalisti danas su partneri u idejama o toleranciji i slozi među narodima. Takvi stoje iza diskriminacije Ibrišimovića i Sidrana, jer je njima neprihvatljivo da Bošnjaci budu išta više od

„Sulje i Muje“. E, sad, zapamtite gdje smo stali - kod „Sulje i Muje“ - samo da ispišem odjavnu rečenicu iz ovog uvoda. ...Kao i u slučaju sa Nagradom „Meša Selimović“, tako u u vezi sa mnoštvom mojih autorskih projekata u Tuzli, ja sam pokraden, zabranjen i oljagan, jer je ta ljaga bila jedini način da me se pokrade. ...Fatmirove ideje hoćemo, a Fatmira nećemo! Više nemam prostora da se oko toga sikiram, već se spokojno prepuštam svjedočenju da je vrijeme pravedan sudija, pa i kada Nagrada koju sam ja smislio propada usljed zla i nepoštenja.

Vratimo se sad na „Sulju i Muju“, koji su u centru ove teme o (auto)šovinizmu nad Bošnjacima. Nije više čudno, mada je tugaljivo, kada se nanovo uvjeravamo kako su oko nas živi i agresivni naši mrzitelji. Oni opsesivno ganjaju gdje i kako da se kakvom značajnom Bošnjaku skine glava, da ga se unizi i ogadi narodu. Vidjeli smo to na primjeru reisu-l-uleme dr. Mustafe ef. Cerića koji je posljednjih godina otrpio najteže uvrede, sve u ime demokratije. Kad u Srbiji uvrijediš vladiku Irineja, Sud u Beogradu ti odreže 100 dana zatvora (slučaj Zorana Petkova), a kad u Sarajevu oblatiš reisu-l-ulemu Cerića, odmah budeš slavljen kao borac za ljudska prava. To ljaganje viđenijih Bošnjaka je apsolutna dejtonska opsesija! Čudili smo se tako početku genocidne agresije, kada nam nikako nije bilo jasno zašto nas ovakve dobrohotne i goloruke ubijaju Srbi i Hrvati. A čuđenje presahne sa navikavanjem. Danas se tako čudimo zašto nas odsvakle mrze i vrijeđaju, u ime mira i demokratije, ali se polahko i na to navikavamo. Ima tu nešto, oko „Sulje i Muje“, našta se još nismo svikli, a što se pojavljuje kao najveće dostignuće projekta genocida nad Bošnjacima, koji se preimenuje u genocid u Bošnjacima, odnosno, proces autošovinističkog samosagorijevanja, samouništenja, samospaljivanja...

Simpatični šehidi

Ako su „Suljo i Mujo“ apsolutni šovinistički proizvod velikosrpskog i velikohrvatskog mentaliteta, kojim se hrane ti primitivni kolektiviteti, računajući da su onoliko veći koliko su Bošnjaci smješniji – onda je pojavljivanje bošnjačke proslave „Sulje i Muje“ nešto što izmiče racionalnom rasuđivanju. Valjda svaki narod, i svaki čovjek, teži poštovanju, a ne ismijavanju?! Doduše, postoje umobolnici, oti pederi, koji teže unižavanju svoga spola, u ime izmjene roda, da muško izigrava žensko, i obratno. Ali, ne postoje pederski narodi, jer je u svakom narodu većina onih koji teže prirodnom poretku, dakle, poštovanju. Prije neki dan sam pronašao u novinama vijest da je organiziran Plivački miting „Suljo i Mujo“, i pomislio sam – dokle ide taj antibošnjački šovinizam pa da se plivački miting naziva po likovima iz viceva!? A onda sam vidio da je miting organiziran na Jablaničkom jezeru, u bošnjačkom ambijentu. Nije valjda da su organizatori mitinga tako htjeli da se dopadnu srpskim i hrvatskim šovinistima, kako to već godinama čine tzv. bosanske filmadžije kad u Beograd i Zagreb izvoze andrićevske karikature bošnjačkih lica? Oni znaju da tamo nema aplauza bez „Sulje i Muje“, jer šovinistički apetit ne može otrpjeti veličanstveni

bosanskih duh, kakvoj je nosio, recimo, kreativni genije rahmetli Nedžada Ibrišimovića. Nemaju tamo pojma ko je Nedžad Ibrišimović, ali svi znaju ko je glupi Šemso, u tumačenju Enisa Bešliagića. Pomislih, možda su se i ovi sa Jablaničkog jezera upecali na tu furku da pravljnjem budala od sebe vabe srpsku i hrvatsku milost? Potom pročitah da se Plivački miting „Suljo i Mujo“ organizira u spomen na Izudina Sarajlića i Mustafu Borića koji su poginuli braneći svoj grad. U informaciji ne stoji da su Izudin i Mustafa šehidi. Čak i ako su rahmetli Izudina zvali Suljo, a rahmetli Mustafu zvali Mujo, organizatori su morali razumjeti da je sintagma „Suljo i Mujo“ posprdna, a ne pijetetna, te da je na vicevima o Sulji i Muji trasiran genocid nad Bošnjacima. ...A Izudin i Mustafa su poginuli u odbrani svog naroda od genocida. Kao što je nenormalno da Bošnjaci danas slušaju iste pjesme koje su slušali srebrenički koljači (Ceca, Brena i ostala žgadija), tako je nenormalno da se i jednom bošnjačkom šehidu odaje poštovanje kroz jezičke i subkulturne izraze kojima su Bošnjaci tretirani kao feleričan narod, koji zavređuje genocidno istrebljenje. Potrefiće se, baš, da ova informacija o sjećanju na simpatične šehide „Sulju i Muju“ bude objavljena istog dana kada sam u autu, na radiju, zakačio kraj vijesti u kojoj se spominju konjske trke, odnosno, nagrada za najbržeg konja, uz ime bošnjačkog velikana Husein-kapetana Gradašćevića. Pobogu, nije valjda da se neko u Gradačcu sjetio da ime velikog Zmaja od Bosne kači o vrat konju?! Zar nije i previše što se ime Alije Izetbegovića kači na vrat konjima u Bihaću? Prisjetim se jednog teksta „Saffovog“ urednika Semira Imamovića pod naslovom „Ramazan sa Alijinim konjima“, iz avgusta 2010., u kome piše: „U mnogim islamskim zemljama ime i djelo Alije Izetbegovića pamti se putem naziva dugačkih bulevara, preko naučnih skupova i sličnih dostojanstvenih oblika pamćenja, a u nas je nekome naumpalo da pusti konje da trču i da najbržim hajvanima oko vrata kači lentu sa imenom Alije Izetbegovića.“ (Potražite taj izvrsni tekst na internetu!) Pohitio sam da na internetu spojim ime Zmaja od Bosne sa konjima, i preda mnom se ukazao još jedan „Suljo i Mujo“ u domaćoj radinosti, jer sam ugledao – Tobe Ja Rabbi! – da su uglednici Gradačca smislili da najbržeg konja nagrade lentom sa imenom našeg velikana Husein-kapetana Gradašćevića!!!

Nakon autošovinističkih brljotina iz Bihaća, Jablanice i Gradačaca, s sve su se nanizale ublizu, događaj sa izbacivanjem Abdulaha Sidrana iz užeg izbora za jednu dejtonsku nagradu dođe kao logičan. Kako da očekujemo da će neko drugi cijeliti naše velikane, ako mi sami nismo sposobni da pravimo razliku između konja i Alije Izetbegovića, između konja i Husein-kapetana, između „Sulje i Muje“ i bosanskih šehida, i na kraju, između Abdulaha Sidrana i Emira Kusturice?! Mada su se, potkraj Sidranovog života, sjaranili: Abdulah i Nemanja. Očito uzalud. Jer Abdulah još nije postao Nemanja, pa da mu dadnu Nagradu koja nosi ime jednog posrbice.

Broj 323, 7. IX 2012.

Istina o filmu Angeline Jolie: Kao što je Wladyslaw Szpilman u filmu „Pijanist“ reprezent varšavskih Židova, tako je Ajla u filmu „U zemlji krvi i meda“ reprezent silovanih Bošnjakinja. Ako arhetipska Ajla može u ambijentu bola i silovanja osjetiti seksualni nagon prema jedva poznatom muškarcu, onda i sve druge silovane Bošnjakinje začas mogu preći tu granicu od žrtve ka bludnici. Možda bi i druge Bošnjakinje mogle silovanje zamijeniti bludom, kad bi im se posrećilo da u tom logoru prepoznaju nekog s kim su prije rata tek flertovale?!

Silovane Bošnjakinje prikazane kao bludnice

Nanovo se obejanilo da je bošnjačka žrtva centralno mesto bosanske budućnosti. Što je manje pamćenja, to je manje Bosne, i obratno. Lažu svi koji tvrde da je „deviktimizacija Bošnjaka“ (Šaćir Filandra) uvjet obnove povjerenja, suživota, tolerancije. Tek sa maksimalnim forsiranjem bošnjačke žrtve, u političkom prezentu, može doći do katarze u srpskom i hrvatskom kolektivitetu, a time i do obnove tolerancije. Bez katarze, nema pokajanja, nema pomirenja. Zaborav može samo nahraniti ekstremizam kod Srba i Hrvata. Znaju za ovu logiku vladajuće separatističke snage u Republici Srpskoj, a što se vidi i iz činjenice da budžetskim sredstvima plaćaju negiranje genocida nad Bošnjacima. Američki publicista Michael Dobbs upravo je obznanio da je „grupa kojoj je sjedište u Hagu, sastavljena od pseudostručnjaka, primila 1,6 miliona dolara od Vlade RS“. Ako se vladi RS isplati plaćati po Hagu da se negira genocid, zašto joj se ne bi isplatilo plaćati po Sarajevu da se zaboravlja genocid? Nije li tu odgovor na decenijsku šutnju bošnjačke politike spram ideje o izgradnji Muzeja genocida nad Bošnjacima? Mi ne znamo da li su mnogi bošnjački prvaci primili pare iz izvora koji su namijenjeni negiranju genocida i zaboravu? Možda je tako srozana Tužba BiH protiv Srbije i Crne Gore za agresiju i genocid? Čime objasniti ignoriranje jedne moralne potrebe da se pamti i opominje, u udžbenicima, u umjetničkim djelima, u politici?! Satisfakcija za žrtvu nosila bi značenje političkih ustupaka u cilju obnove zavnbihske Bosne i Hercegovine? Podatak da Vlada RS plaća negiranje genocida dokazuje da je ponižavajući status bošnjačke žrtve u društvenoj i političkoj realnosti presudan za opstanak sadašnjeg dejtonskog uređenja, koje Republici Srpskoj omogućava da svako malo poteže nebulozu o svojoj nezavisnosti. Ako bi bošnjačka žrtva imala društveni značaj kakvog zavređuje u jednom antifašističkom i humanističkom društvu, to bi do kraja razgoltilo genocidnu suštinu nepravednog dejtonskog

poretka, a u toj utrci onda opstaje pravda, a nestaje nepravda. Zato je Dodik velikosrpskim agentima u Hagu prebacio 1,6 miliona dolara, vidljivih para, i ko zna još koliko nevidljivih para u Sarajevo, na adrese mnogih domaćih izdajnika.

Pozlaćeno blato

Neovisno od spoznaje da se razmrvljena bošnjačka politika pretvorila u slugu velikosrpskog i velikohrvatskog pobratimstva, patriotske snage BiH trebaju nastaviti planirati budućnost u skladu sa optimalnim pravedničkim, duhovnim i akademskim potencijalima bošnjačkog naroda i svih drugih lojalnih građana BiH. Sigurno je da ima Srba i Hrvata kojima ne smeta zajedništvo i kojima se gadi ta dvodecenijska fašizacija srpskog i hrvatskog kolektiviteta. Istinskim antifašistima ne smeta uspomena na bošnjačku žrtvu, niti izgradnja mira po mjeri satisfakcije za one koji su bili ubijani, silovani, protjerivani. Upravo iz takve pozicije želimo promišljati marketing tragedije, odnosno, jezik kojim je najplodotvornije ubijediti međunarodni faktor, i čestite Srbe i Hrvate, ali i zalutale Bošnjake, da je dejtonski poredak nepravedan, nečastan i za svakog moralnog građanina ponižavajući. Zar bi se iko pod Hitlerom ili Staljinom mogao osjećati dobro, pa makar bio najveći njemački ili ruski patriota?

Hitler je pobio šest miliona Jevreja, Staljin je pobio 66 miliona Sovjeta, pa 22.000 zarobljenih Poljaka u Katinskoj šumi i drugdje, ali, ta industrija smrti nije u sebi imala sistem mrcvarenja žrtve, kakav su razvili srpski zločinci. A taj sistem mrcvarenja i izivljavanja nije nigdje tako zastrašujući kao u projektu silovanja bošnjačkih žena. Civilizacija se i danas zgražava nad pogonima za ubijanje, ali, to je samo smrt i ništa više. To što su kreirali beogradski inženjeri zločina gore je i teže je od smrti, jer u prvi plan stavlja izivljavanje nad žrtvom. Ako Treći rajh nije smio opstati zato što je ubijao ljude, onda Republika Srpska pogotovo ne smije opstati zato što je građena i na genocidu i na izivljavanju nad žrtvama! A to izivljavanje nije osjetio niko kao 50.000 silovanih bošnjačkih žena, koje su potom pogođene još jednom nepravdom – nespremnošću bošnjačkog društva da ovaj teret nosi kao najpotresniji dokaz o bošnjačkoj žrtvi, namjesto što se silovane Bošnjakinje guraju pod tepih kao nacionalna pastorčad. U aprilu 2012. u Mostaru su održani Prvi susreti Bošnjakinja, ali niko nije spominjao silovanu Bošnjakinju, već se jedanaest udruženja bavilo izlaganjem hekleraja, nakita i odjevnih predmeta. Postoji li bolji način – od bošnjačke mutavosti - da žrtva bošnjačke žene bude uzaludna, a velikosrpska politika oslobođena neprijatnog podsjećanja na svoju monstruožnu suštinu? Taj divovski posao kojeg nosi Udruženje „Žena žrtva rata“, uz još nekoliko nevladinih instanci, daleko je od koncepta koji podrazumijeva uključivanje svih društvenih potencijala u zaštitu uspomene na patnje 50.000 bošnjačkih žena. Pa više je Bakira Hasečić učinila u borbi za dokazivanje ratnog zločina silovanja, nego svi bošnjački političari zajedno! Čak ni film „Grbavica“ Jasmile Žbanić, ovjenčan berlinskim „Zlatnim medvjedom“, nije bitnije potaknuo

društvo na aktivan odnos prema žrtvama silovanja. Trebala je da u naše živote sleti estradna Angelina Jolie, sa Brad Pittom, pa da pomislimo kako je tema o silovanim Bošnjakinjama cool, fresh and very good. Šta je to nego bespamet i provincijalizam jedne sredine koja je izgubila moralni i mentalni kompas? Ubjeđen sam da bismo prije desetak godina imale snage i medijskih sredstava da film Ageline Jolie „U zemlji krvi i meda“ pročitamo onako kako i treba – kao prljanje obraza silovanih Bošnjakinja, namjesto što ga čitamo kao pijetet prema žrtvi silovanja. To što je Angelina Jolie velikosrpske formacije predstavila istinito, kao zvijeri u ljudskom obliku, ne znači da treba previdjeti kako je arhetipski lik silovane Bošnjakinje predstavila kao bludnicu. Dok ostale Bošnjakinje bivaju silovane i iznurivane raznim vidovima izivljavanja, ova Angelinina arhetipska Bošnjakinja nema pametnijih osjećaja nego da se sa eksplicitnom pohotom prepušta bludničanju. Možda bi i druge Bošnjakinje mogle silovanje zamijeniti bludom, kad bi im se posrećilo da u tom logoru prepoznaju nekog s kim su prije rata tek flertovale?! Kao što je Wladyslaw Szpilman u filmu „Pijanist“ reprezent svih varšavskih Židova, tako je Ajla reprezent svih silovanih Bošnjakinja. Ako arhetipska Ajla može u ambijentu bola i silovanja osjetiti seksualni nagon prema jedva poznatom muškarcu, onda i sve druge silovane Bošnjakinje začas mogu preći tu granicu od žrtve ka bludnici. Zato je film Ageline Jolie uvreda časti silovanih Bošnjakinja, ali i cijelog bošnjačkog naroda! Srbi se ljute što im je ovim filmom skresana istina u lice, a Bošnjaci se ne ljute što im je bačena ljaga na čast silovane Bošnjakinje! Zašto? Zato što u bošnjačkoj kolektivnoj memoriji silovana Bošnjakinja ne zauzima definirano i istaknuto mjesto, već prije izaziva zbunjenost i nejasnoću – šta da se o tome misli? A kad je već tako, onda silovana Bošnjakinja može biti i bludnica, pogotovo kad nam to objasni lijepa Angelina. U istom paketu progutat ćemo i prikazivanje četnika kao organizirane vojske i prikazivanje patriotskih snaga kao horde šumnjaka, i to što na kraju priče Ajla izdaje ljubav prema Srbinu, u ime domoljublja, mada je logički nejasno gdje joj je bilo domoljublje dok se prepuštala bludu. Za sve te nakarade ne treba kriviti Angelinu Jolie koja nigdje u Sarajevu nije mogla dobiti jednu stručnu, muzejsku prezentaciju svih činjenica o silovanim Bošnjakinjama. To što rade pojedina udruženja jeste važno, ali nije dovoljno, jer posao opismenjavanja činjenica trebaju raditi stručna lica, i u Srebrenici, i drugdje. Takva je knjiga Irfana Ajanovića „Molila sma ih da me ubiju“ iz 1999. ili film Al Jazeera o silovanim Bošnjakinjama, premijerno prikazan u januaru 2006. godine. Sve te opismenjane činjenice dosad su se morale naći na jednom mjestu, u jednoj instituciji, gdje će se čuvati i razvijati uspomena i opomena o silovanim Bošnjakinjama. A razvijanje te uspomene podrazumijeva aktivan odnos u komemorativnom i kreativnom smislu, onako kako to već rade u Udruženju „Žena žrtva rata“. Trebalo je da Angelina snimi ovaj nakaradni film pa da na tom estradnom talasu oživi poslijeratna ideja da se logor „Kod Sonje“ u Vogošći, u koji su na piće i na silovanje Bošnjakinja

dolazili oficiri UN-a, otkupi za potrebe historijskog muzeja. Bilo je to u maju 2012., kada je još bilo moderno predlagati Angelinu Jolie za najveća priznanja, zato što je „skrenula svjetsku pažnju na rat u Bosni“. Često je bolje ništa, nego svašta, kao što bi bilo bolje da Angelina nije snimila film u kome se izmišlja blud silovane Bošnjakinje. A ponajbolje bi bilo da je ovo društvo imalo pameti, morala, snage i slobode da to Angelinino nedjelo pročita i prezre kao uvredu na čast silovanih Bošnjakinja. Čak su se pojavile nekakve budale koje potpisuju peticiju da se Sarajevo izvine Angelini Jolie što je neko prije snimanja filma posumnjao u njene namjere. Zapravo se obistinila sumnja da će taj film biti skrnavljenje moralnog lika silovane Bošnjakinje, ali je pod medijskim pritiscima i masovnom korupcijom duha u Sarajevu ovo blato pozlaćeno. Nevjerovatna je ili kolektivna zatupljenost ili kolektivni strah u bošnjačkom narodu, pa niko ne vidi, ili ne smije da vidi, šta je Angelina Jolie napravila od silovane Bošnjakinje.

Sram veći od boli

I dok sarajevska malograđanština u zvijezde kuje Angelinu Jolie i njenu blasfemiju bošnjačke žrtve, dotle pored nas posve nepoznat (!) živi možda ponajbolji film o silovanoj Bošnjakinji, koji za ratni zločin silovanja optužuje i strane vojnike, a znamo za seriju svjedočenja da je komandant UNPROFOR-a Louis McKenzie u logoru „Kod Sonje“ silovao Bošnjakinje i da za taj zločin nije odgovarao. Riječ je o filmu „Skriveni život riječi“ autorice Isabel Coixet, koji je producirao slavni Pedro Almodovar, a koji je 2006. dobio nekoliko evropskih nagrada. U filmu se nigdje eksplicitno ne navodi da se radi o Bošnjakinji, ali niz podataka, od imena Hanna Amiran, preko učesća INTERNATIONAL REHABILITATION COUNCIL FOR TORTURE VICTIM u dokumentovanju građe za scenario, upućuje da je riječ o vjerodostojnoj priči koja, u današnjoj Evropi, nema kome pripadati osim silovanoj Bošnjakinji. Sadržaj nećemo prepričavati, ali hoćemo prenijeti ispovijedni monolog Hanne Amiran svome stranom prijatelju.

- Imala sam prijateljicu koja je studirala sa mnom u Dubrovniku. Dobro smo se slagale. Bila je tako vesela. Ja nikad nisam bila vesela. Tako sam se ponosila što sam joj prijateljica. Čitale smo iste knjige, i ostajale budne dugo u noć samo da bi pričale o njima. Knjige su uvijek bile stvarnije no bilo šta drugo. Živjele smo skupa tokom rata. Imale smo 20 godina kada su zatvorili školu. I odlučile smo se vratiti odakle smo. Nismo mogle doći do svojih obitelji. Rekli su da se grozne stvari događaju, ali im niko nije vjerovao, mislim, ljudi često pretjeruju. Nije moglo biti istina, mislim, rat. Nekako se uvijek događa na nekom drugom mjestu. Posudile smo auto, ona je vozila, i otišle smo. Putem se ništa nije dogodilo, u daljini smo vidjele požare, uginule pse... Ništa. Mnogo mrtvih pasa. Slušale smo kasetu talijanske disco muzike. Smijale smo se. Puno smo se smijale na tom putovanju. Sjećaš li se pjesme La Dolce Vita? Bila je

tako glupa. Zaustavili su nas samo dva kilometra od grada i odveli nas u hotel. Mislile smo da samo žele uzeti auto. Brinulo nas je kako ćemo to objasniti vlasniku. Smiješno, zar ne? Cijeli tvoj život samo što se nije promijenio, a tebe brine stari Ford turbo. Vojnici su govorili kao ja, našim jezikom. Neki su imali samo 18 godina. Sjećam se, jednog dana su došle postrojbe Ujedinjenih nacija. Mislile smo da će nas odvesti odatle. Ne! Glasovi poput tvoga, Jozef. Govorili su kao ti. Sjećam se, jedan od njih se stalno izvinjavao. Izvinjavao se sa smiješkom. Ako možeš to zamisliti... Siluju te, opet i opet, i šapću ti na uho, da samo ti čuješ: Žao mi je, tako mi je žao, oprosti mi... Bilo nas je 15 žena, ponekad više, ali znale smo da će neke od nas ubiti. Natjerali su ženu da ubije kćer. Stavili su joj pištolj u ruku i prst na okidač, stavili su cijev pištolja djevojci u vaginu i natjerali je da puca, govoreći: Sad nećeš postati nana! Žena je umrla nedugo nakon toga od tuge. Jednog dana je svanulo, a ona je umrla od tuge. Znaš li šta su činile onima koje su se usudile vrištati? Rekli bi: Sad ćemo ti zaista dati razloga da vrištiš. I rezali bi je nožem na hiljadu mjesta po cijelom tijelu, zatim bi utrljali so u rane i iglom sašili rane. To su učinili mojoj prijateljici. Ja nisam mogla... Nisu mi dali da joj čistim rane. Po...polahko je iskrvavila. Bilo je tako... Bilo je tako sporo. Krv joj je curila niz ruke i noge. Molila sam da brzo umre. Brojala sam vriske. Mjerila sam bol. I mislila sam, ne može više patiti. Sada će umrijeti. Sada. Molim Te. Sljedeće minute. Molim Te.

Sljedeća znakovita scena događa se kada Jozef dolazi da u Rehabilitationom centru preko socijalne radnice potraži kontakt sa Hannom Amiran, koja se vratila u nepoznato, u jednu dansku fabriku u kojoj radi kao „izbjeglica iz rata koji su svi zaboravili“. Jozef se socijalnoj radnici povjerava da sa Hannom želi provesti ostatak života, a onda mu kaže:

- Ali, čak i da zaista osjećate to što kažete, daje li vam to za pravo da pogledate ovu kasetu (Hanninog svjedočenja)? Bez njenog odobrenja? Zna li koliko Hanna ima ovdje? Zna li koliko krvi, smrti? Zna li koliko mržnje sadrže ove kasete? Zna li zbog čega ih snimamo? Prije holokausta Hitler je pozvao svoje saradnike, i kako bi ih uvjerio da će njegov plan uspjeti, pitao ih je: Ko se sjeća uništenja Armenaca? To je rekao. Trideset godina poslije niko se ne sjeća. Deset godina poslije, ko se sjeća šta se dogodilo na Balkanu? Preživjeli? Oni koji su uspjeli nekim čudom preživjeti da bi pričali. Ako mogu. Oni koji se srame, preživjeli su. Poput Hanne. Ironično je, ako se može tako reći, što osjećaju sram zbog toga što su preživjeli. A taj sram koji je veći od boli, veći je od svega drugoga, može trajati zauvijek.

Angelinina Bošnjakinja ne osjeća sram dok u logoru za silovanje dani-ma hoda gola, za(b)luđena i kobejagi zaljubljena. U tom bezveznom filmu „U zemlji krvi i meda“ nema traga suptilnosti i suosjećanju sa kojim je ova tema

obrađena u kod nas nepoznatom filmu „Skriveni život riječi“. S jedne strane veličamo jednu estradnu blasfemiju, misleći da je to blaćenje silovanje Bošnjakinje njena zaštita i afirmacija, a s druge, nemamo pojma o ovom remek-djelu kojim je napravljena upečatljiva ekranizacija sudbine jedne od onih Bošnjakina koje danas u iseljeništvu, u ime Bosne i Hercegovine, „osjećaju sram zbog toga što su preživjele“. To zapravo govori da ni Angelinu, a ni naše društvo, ne zanimaju plaho te silovane Bošnjakinje. Angelina je našla pogodnu temu da udovolji kolonijalnim ukusima, čiju perverznu maštu golica ta bliskost masovnog silovanja i bluda, a naše je hudo društvo ugledalo Angelinu uživo, usred Sarajeva, pa nek' košta šta košta!

Vratimo se na vijest o namjeri da se u Vogošći, u objektu gdje je bio logor za silovanje Bošnjakinja, otvori historijski muzej. Namjera je da to bude muzej za sve žrtve, sve logoraše, ali, prvenstveno bi trebalo biti mjesto sjećanja na silovane Bošnjakinje. Baš u Vogošći, tu gdje su po mnogim svjedočenjima, ali i po svjedočenju Hanne Amiran iz filma „Skriveni život riječi“, dolazili oficiri UNPROFOR-a da sudjeluju u ratnom zločinu silovanja Bošnjakinja, muslimanki. Ni jedan od njih do sada nije procesuiran i kažnjen kao ratni zločinac, a dok se to ne dogodi, pravda neće biti zadovoljena. Silovana Bošnjakinja treba biti institucionalna briga ovog društva, i to tako što će jedna specijalizirana ustanova, kakva je historijski muzej, odgajati sjećanje na „sram koji je veći od boli“, i na bol koja je teža od smrti, na žrtvu koja je podnesena u ime Bošnjaka i Bosne i Hercegovine, i koja ne smije ostati zatočena u žrtvama silovanja, već mora živjeti kao opće mjesto naše antifašističke kulture.

Broj 324, 21. IX 2012.

Naš interes je da se na pozicijama istine učvrsti turska politika pomoći i prisutnosti u BiH. Ako ne bude istine u tretiranju ove teme, onda će odnos Bosne prema Turskoj, i bošnjačkih političara prema turskim političarima, biti vazalski, na štetu Bosne i Bošnjaka, a što je već u nekoliko situacija nagoviješteno.

Kome je Turska mati?

Prošle hefte je u Banja Luci održan naučni skup „Turska na Balkanu“, a nekoliko srbijanskih medija je objavilo tekstove na temu „zblizavanja Srbije i Turske, dvije glavne sile na Balkanu“. U Srbiji citiraju euforični stav urednika turskog sajta „Today's Zaman“ Abdulaha Bozkurta, koji kaže da je „najvažnije da javno mnjenje u obe zemlje u najvećoj meri podržava ponovno povezivanje na korist i Turske i Srbije“. U ovoj rečenici riječ „ponovno“ zapravo dekonstruira suštinu, i pozadinu, jer ukazuje da 500 godina Turske vladavine u Srbiji nije bilo okupacija, već je bilo „veza“. Ta historijska bliskost se vidi i iz rečenice da se ovo savezništvo obnavlja „uprkos negativnom istorijskom nasleđu i gorkim iskustvima koja su razdvojila dve glavne sile na Balkanu“. Znači li to da nisu trebale biti razdvojene?! U Srbiji prenose turski stav da je „ohrabrujuće videti da Srbi ne pokazuju bilo kakvu nelagodnost, već zadovoljstvo zbog principijelnog pristupa turske spoljne politike, a Ankara uviđa centralni značaj Srbije u uspostavljanju mira i stabilnosti na problematičnom Balkanu“. Saznajemo i da je „Turska aktivno lobirala da Srbija uđe u evroatlantske institucije, pre svega u NATO, ali i u EU“, da će „trgovinska razmena između Turske i Srbije kroz nekoliko godina dostići tri milijarde dolara“, i da će „Turska biti kapija za kretanje srpske robe ka mnogo većim tržištima na Bliskom istoku“. Najava da će Turkish Airlines kupiti nacionalnu avio-kompaniju JAT više je od ekonomske saradnje, jer se radi o prepuštanju nacionalnog suvereniteta drugoj zemlji. Opravdano je strahovanje da bi ta naprasno probuđena ljubav između Turske i Srbije mogla ići na štetu Bosne i Bošnjaka - jer ko je dobar za Srbijom, ne može biti dobar sa ZAVNOBiH-om.

Na pozicijama istine

Ne postoje dokazi iz vremena genocidne agresije na Bosnu i Hercegovinu koji bi svjedočili da se politika Republike Turske bitno razlikovala od politike Velike Britanije, Francuske, Španjolske i drugih država od kojih je, budi rečeno, ovisila ambicija Turske da postane dio Evropske zajednice. Prije će biti da je tadašnji odnos Turske prema BiH bio transmisija evropske politike, utoliko što je na historijskim i emotivnim osnovama Turska mogla lakše ubjeđivati

bosansko rukovodstvo u rješenja koja su nudile velike evropske države. Na bazi tog (veoma upitnog) historijskog povjerenja, bošnjačka politika je vjerovala u dobre namjere turske diplomatije. U nekim dokumentima Turska se pojavljuje kao „ekspert za balkanska pitanja“, a riječ „ekspert“ nosi semantiku riječi „ekspozent“. Evropska politika prema BiH zasnivala se na jačanju separatističkih, velikosrpskih i velikohrvatskih projekata, slabljenju državne vlasti u Sarajevu i njenom svođenju na trećinski legitimitet, a što se realiziralo kroz genocidni embargo na oružje Armiji RBiH, kao jedinoj legalnoj oružanoj sili, te kroz izgladnjivanje i iznurivanje stanovništva pod vlašću Vlade u Sarajevu. Neupitna je - „dvoličnost evropskih država koje su dozvolile da se pred njihovim očima desi genocid u Bosni i Hercegovini“.

Ovo što smo stavili u navodnike je izjava predsjednika Velike narodne skupštine Republike Turske Cemila Ciceka koju je dao na ceremoniji otkrivanja biste prvog Predsjednika BiH Alije Izetbegovića u nekom turskom gradu. Izjava je data u kontekstu stalnog evropskog propitivanja Turske „šta je sa ljudskim pravima i slobodom“. Gospodin Cicek na ta propitivanja odgovara primjerom Bosne, jer je tragedija Bosne prava poruka Evropi da razmisli o svojoj dvoličnosti, pa tek onda da uzme Tursku u usta. Mada, taj genocid nad Bošnjacima se događao i pred turskim očima. Nije valjda da su rahmetli Alija, Bosna i Bošnjaci u ovoj priči samo sredstvo da Turska nešto odbrusi Evropi, namjesto da budu turska politička i moralna obaveza?! Na žalost, najmanje stotinu godina traje bošnjačka čežnja za turskom brigom, koja po mnogo čemu podsjeća na bol djeteta kojega je napustio neodgovorni roditelj.

Mnoštvo je primjera, ali, sjetimo se samo potresnog „Memoranduma Muslimana Bosne i Hercegovine, predanog Osmanlijskom parlamentu mjeseca februara 1909. god. u Carigradu“. U dokumentu se podsjeća šta su sve Bošnjaci dali osmanskoj državi, izražava se očaj i nevjerica da će Turska „učiniti bespravnim robljem milion i 400 hiljada svojih najvjernijih podanika“, te se veli: „Zar je to mogao vjerovati narod koji je doveden do prosjačkog štapa boreći se za svoju nezavisnost i jednu državu a da ga ona prodaje za 2,5 miliona funata i preda svoj narod na milost i nemilost dušmana, koji hoće ne samo da ga odnaredi nego da ga potpuno istrijebi. Zar Turska, koja je svaki pedalj zemlje krvlju iskupila sad kao ustavna država da svoje zemlje prodaje onome ko nad njim nema nikakvih prava? Zar prodavati potomke Mustafa-paše, Silahdara Jusuf-paše i drugih velikana i prodavati ih onome koji će ih gnječiti dok ne izdahnu? To nije prodaja turskih dobara, već prodaja suverenih prava, prodaja njih samih, prodaja onih koji bijahu uvijek spremni kurban biti za islamsko dobro.“

Bošnjaci su teško podnijeli otkriće da oni jednim srcem vole Carigrad, a da u srcu Carigrada možda i nema plaho mjesta za Bosnu i Bošnjake. Kao što je odnos djeteta prema roditelju uvijek složeniji i suptilniji nego odnos roditelja prema djetetu, tako je i odnos Bošnjaka prema Turskoj, a posebno u kontekstu

historijskih okolnosti, bivao mnogostruko kompleksniji. Bošnjačke poruke odanosti Turskoj slate su kroz vrijeme u raznim varijantama, od kojih je najupečatljivija izjava reisu-l-uleme dr. Mustafe ef. Cerića da nam je – Turska mati. Možda je to tačno, ali materinstvo mora biti priznato od „majke“ i potvrđeno kao skrbništvo nad djetetom. Bošnjačko zazivanje turskog materinstva je bilo bez odgovora do unazad koju godinu, kada je zaokret u turskoj politici prema Bosni i Bošnjacima, predvođen harizmom turskog vođe Recepta Tayyipa Erdoğan, rasplamsao nadu da se „turska mati“ zaposve sjetila ostavljenog djeteta. A da li je baš to tako iskreno i istoznačno kako osjećaju Bošnjaci? Ili je, ne daj Bože, po srijedi neki turski interes, u kome su Bošnjaci samo sredstvo, samo statisti? Ako je turska otvorenost prema Bosni i Bošnjacima istinita i iskrena, onda bi se ta pojava morala smatrati posve novom u odnosu na tursku politiku od 1878. pa do početka 2000-tih. U isti koš se ne može trpati turska politika u vrijeme genocidne agresije i danas. A upravo to je u svome govoru eksplicitno naveo predsjednik turske Skupštine Cemil Cicek, kada je rekao da je „Bosna i Hercegovina dio naše duše“, te poentirao:

„U tzv. modernom svijetu dozvoljeno je da više od 250 hiljada žena, muškaraca i djece bude ubijeno zato što su muslimani. Dok su dvolične države samo gledale ovo krvoproliće, Turska je bila jedina zemlja koja je učinila sve što je u njenoj moći. Nadam se da će odnosi Turske i BiH uvijek ostati ovako dobri“.

Recimo, ovakvu izjavu – o ubijanju Bošnjaka „zato što su muslimani“ - nismo mogli čuti od turskih zvaničnika iz vremena dok je trajala genocidna agresija. A to što je čujemo danas čini se kao potvrda moralne obnove turske politike, mada se nastoji kazati kako je Turska i tada jednako štitila Bosnu i Bošnjake. U to nas suvjeravaju i rijetki naučni i publicistički radovi nekih domaćih autora koji, naspram bošnjačke iracionalnosti, objektiviziraju ratnu ulogu Turske prema Bosni i Bošnjacima. Evo jednog citata:

„Tako je britanska politika svoju nedvosmisleno prosrpsku poziciju najbolje demonstrirala tako što u međunarodno priznatoj Bosni i Hercegovini dugo nije željela otvoriti ambasadu, dok je u nepriznatoj SRJ, odnosno Beogradu uporno zadržavala svoje diplomatsko prisustvo. Upravo zbog svoje politike evropeizacije i dokazivanja kooperativnosti prema vodećim evropskim silama i Turska je učinila isto. Brojni bh. diplomati, novinari i politički analitičari uočili su značajnu pojavu u turskim zvaničnim medijima tog vremena kako o ratnim dešavanjima na tlu bivše Jugoslavije, a posebno u BiH, najviše koriste vijesti beogradske novinske agencije Tanjug, a malo ili nikako onih iz bh. medija.“

Govori se da je Turska u okviru Organizacije islamske konferencije, u vrijeme genocidne agresije, blokirala pokušaje islamskih zemalja da se zauzme tvrdi stav, te da – „turska politika nije imala nikakve tradicijske i vjerske motive, već se zasnivala na kalkulantskim procjenama zarad primitka unutar EU u koju ni nakon više od 40 godina nastojanja i udovoljavanja evropskim silama nije pozvana da uđe“.

Iz ovog rakursa bi mogao biti netačan sud predsjednika turske Skupštine Cemila Ciceka da je u odnosu na sve druge zemlje – „Turska bila jedina zemlja koja je učinila sve što je u njenoj moći“. Ali to ne znači da Bošnjaci nisu željeli, i da dan danas ne žele, da Turska za BiH „čini sve što je u njenoj moći“! Ovaj kritički osvrt zapravo je nastojanje da se na pozicijama istine učvrsti turska politika pomoći i prisutnosti u BiH. Jer ako ne bude istine u tretiranju ove teme, onda će odnos Bosne prema Turskoj, i bošnjačkih političara prema turskim političarima, biti vazalski, na štetu Bosne i Bošnjaka, a što je već u nekoliko situacija nagoviješteno.

Uvjet za pobratimstvo

Turska iz 90-tih godina je, na žalost, bila sva zarobljena u ambiciju da postane dijelom Evropske unije, a ta ambicija je bila neostvariva bez kooperativnosti sa politikom vodećih evropskih zemalja, koje su tada vodile genocidnu politiku prema Bosni i Bošnjacima, proklamirajući doktrinu „zatečenog stanja“, tj. prihvatanja realnosti koja je stvorena ratnim zločinima velikosrpskih i velikohrvatskih snaga. Turskoj su bili preči njeni, nego bosanski interesi, pa je logično što iz tog perioda ne nailazimo nešto što bi potvrdilo izjavu gospodina Ciceka da je „Turska bila jedina zemlja koja je učinila sve što je u njenoj moći“. Ne da Turska nije bila „jedina zemlja“, već uopće nije bila zemlja koja je na diplomatskom planu išta konkretno činila da se zaustavi genocid u BiH! ...Osim što je slijedila evropske autoritete, a naročito autoritet mešetarske Velike Britanije, čija se strategija zasnivala na očekivanju da će vladine snage u Sarajevu biti poražene od beogradskih i zagrebačkih okupatora. Mogla je Turska, recimo, prekinuti diplomatske odnose sa tzv. Jugoslavijom, tj. Srbijom. Mogla je poslati vojnu pomoć, naoružanje i instruktore, kao što je radio, recimo, Iran sa kojim BiH nema nikakvih historijskih veza. Mogla je negdje, narodski kazano, hlupiti rukom od sto. Svašta je mogla učiniti Turska pa da bude „jedina zemlja koja je učinila sve što je u njenoj moći“. Sad bi trebalo da ne vidimo ono što je bilo, u ime ovoga što je sada, ali, ovo što je sada neće biti temeljito ako se napravimo da ne vidimo prošlost ovih odnosa koji su prije bili mimikrija, nego iskrenost. Dokaze je moguće pronaći na mnogo mjesta, a moguće ih je čitati i iz tekstova „arhitekta Daytonskog sporazuma“ Richarda Holebrookea koji piše da su Bushova i Clintonova administracija bile nevoljne da poduzmu neke bitnije korake, sve dok nije uočena činjenica o istrajnosti bosanskog otpora, ali i sve veće involviranosti islamskih zemalja u dopremi oružja Armiji RBiH, kao i dolascima dobrovoljaca na bosanska ratišta. U ovoj priči o pomaganju Armiji RBiH i Bošnjacima – nigdje nema Turske. Uglavnom se pominje Iran.

Na osnovu izlaganja Petera Galbraitha, američkog ambasadora u Hrvatskoj, pred Domom komiteta za međunarodne odnose SAD, u maju 1996., jasno je da je Amerika podržavala vojnu pomoć bosanskim snagama koja je, preko Hrvatske, stizala (i) iz Irana. Galbraith je, između ostalog, rekao:

“Bosanska vlada zatražila je dozvolu za tranzit oružja kroz Hrvatsku za svoju armiju pod opsadom. Glavni snabdjevač bio bi Iran. Naša administracija je odlučila da ne reaguje, što je značilo da nemamo prigovor. Vjerovao sam tada, a sada još i više, da je naša administracija donijela ispravnu odluku. Bosanci su preživjeli zahvaljujući naoružanju” – rekao je ambasador Galbraith, te naveo čitav niz statističkih podataka kojima dokazuje da kršenje embarga na oružje bio jedini način da preživi bosanski narod. – “Enklave bez odbrane, uključujući Sarajevo, pale bi u ruke Srbima. Moglo je biti na stotine hiljada mrtvih. To je bio kontekst naše odluke. Dozvolite da ponovim kako vjerujem u to da smo donijeli ispravnu odluku” – rekao je Galbraith misleći na dozvolu da bosanska vlada primi iransku vojnu, a time i stručnu pomoć.

A u to vrijeme Turska ima uredne i prisne odnose sa Beogradom! Kako objavljuje Miodrag Mitić, srbijanski i turski predsjednici, Milošević i Demirel, jedan drugom upućuju srdačna pisma. Nema nikakve zategnutosti ili nagovještaja diplomatskog konfrontiranja. Još jedna ilustracija dokazuje da Turska u toku genocidne agresije nije baš imala sluha i suosjećajnosti za bošnjačke patnje. Naime, vodi velikohrvatske agresije na Bosnu i Bošnjake, Franji Tuđmanu, na Univerzitetu u Ankari je 11. 02. 2004. uručen počasni doktorat, između ostalog, na ime „briga i napora za razvoj političkih i kulturnih odnosa Turske i Hrvatske i za doprinos međunarodnome miru“. A baška ovo – „za doprinos miru“?! Događa se to prije Washingtonskog sporazuma iz marta 1994., dakle, u vrijeme velikohrvatske agresije. Ne može biti da Turska nije znala šta Tuđmanove trupe rade po BiH?! Pamti se i da je turski predsjednik Demirel bio jedini šef države koji je prisustvovao sahrani Franje Tuđmana. Pamti se i kako se turski predsjednik Demirel, nakon genocida u Srebrenici, kad se svukud znalo ko je i šta je Slobodan Milošević, „balkanskom kasapinu“ obraćao riječima: „Veliki i dobri prijatelju...“ Ove činjenice Bošnjaci ili ne znaju, ili neće da znaju, a bez kritičke valorizacije tursko-bošnjačkih odnosa nema iskrenog prijateljstva, a pobratimstva, pogotovo.

Ličnost dvoličnosti

Upravo zbog toga moglo se dogoditi da Turska u avgustu ove godine ZABRANI predsjedavajućem Predsjedništva BiH Bakiru Izetbegoviću da sudjeluje na 16. Samitu nesvrstanih, među predstavnicima 120 zemalja, od čega 30 šefova država i vlada, a koji predstavljaju dvije trećine članstva Ujedinjenih nacija, te da iskoristi rijetku šansu za ukazivanje na probleme Bosne i Hercegovine. Doduše, pitanje je da li bi Bakir Izetbegović imao hrabrosti da cijelom svijetu kaže kako se drugim sredstvima nastavila genocidna agresija na Bosnu i Bošnjake, jer se njegova politička doktrina zasniva na glađenju i zaglađivanju. No, to ne priječi naše pravo da svoju tragičnu poziciju i svoje rijetke šanse gledamo u svjetlu prirodnog nagona za opstankom. Zbog toga 16. Samit nesvrstanih vidimo kao veliku priliku da se pred svjetskim auditorijumom zavapi zbog

„dvoličnost evropskih država“ (Cemil Cicek) koje su dozvolile, i koje i danas kreiraju i dozvoljavaju, istrebljenje Bošnjaka i rastakanje Bosne i Hercegovine. Valjda bi Turska, kao „jedina zemlja koja je čini sve što je u njenoj moći“ za spas Bosne i Bošnjaka trebala sama podstaknuti i ohrabriti Bakira Izetbegovića da ode na Samit nesvrstanih i cijelom svijetu obznani šta se to danas događa sa Bosnom i Bošnjacima. Namjesto toga, Turska je, kako su izvještavali mediji, „uputila nalog“ Bakiru Izetbegoviću da odustane od puta u Teheran, iako je Predsjedništvo BiH još ranije prihvatilo učešće na Samitu Pokreta nesvrstanih. Izetbegović je vazalski poslušao, bez komentara, Predsjedništvo BiH je poniženo, šansa je propuštena, a da nikada poslije u medijima ovaj slučaj nije uzet kao paradigma karaktera tursko-bosanskih, odnosno, tursko-bošnjačkih odnosa. Ako Turska ima računicu zbog koje je sebe i svoje podanike odvrćala od puta u Teheran, u našem slučaju nema nikakve računice. Jer da je Iran baš toliko nakazan, koliko žele Amerika i Izrael, pa ne bi se u Teheranu skupilo 120 država, a zapravo, predstavnici dvije trećine Ujedinjenih nacija. Ipak je taj uspješni 16. Samit nesvrstanih u Teheranu, kome je prisustvovao i generalni sekretar Ujedinjenih nacija Ban Ki Mun, potvrdio prevlast i slobodu većine čovječanstva. U ime čega, onda, predsjedavajući Izetbegović odbija da realizira odluku Predsjedništva BiH o sudjelovanju na Samitu nesvrstanih? Zato što je Turskoj naumpalo da lidersku poziciju na Balkanu, svoju odanost Americi i status velesile u Evropi, gradi i tako što će pokazati kako predsjedniku jedne države može zabraniti put u Teheran? Naši odnosi sa Turskom imaju smisla tek na razini jačanja naših državotvornih i nacionalnih interesa. A najvažniji interes danas je spriječiti dalju disoluciju države Bosne i Hercegovine i dalje rasipanje bošnjačkog naroda. Nadajmo se da će Turska, kao „jedina zemlja koja je čini sve što je u njenoj moći“ u interesu Bosne i Hercegovine, bez kalkulacija podržati našu borbu za opstanak. A ta borba počinje u borbi za istinu. A borba za istinu počinje sa prilikom da se bošnjački vapaj što glasnije čuje. Srbija je zainteresirana da se o bošnjačkim žrtvama što manje govori. A Turska je zainteresirana za partnerstvo sa Srbijom, što podrazumijeva i razne ustupke. Srbija je Turskoj geostrateški interes, a Bosna, možda, moralna obaveza. A u politici, moral je samo fraza, a interesi su realnost. Historijsko iskustvo nas podučava da budemo oprezni u očekivanju da će nam Turska biti mati.

Broj 329, 7. XII 2012.

Svaka šutnja o nastavku genocida nad Bošnjacima i svako samookrivljavanje za sve što nam se događa, nije ništa drugo do glupost i kukavičluk, bez obzira što se srpstvo i hrvatstvo upinje da nam taj bošnjački jadluk, tu samomržnju, prikaže kao vrline mira i tolerancije

Parmak mira i tolerancije

On je čovjek mira i tolerancije. Ko? Svaki Bošnjak koji je po mjeri velikosrba i velikohrvata. A šta znači biti tolerantan po njihovoj mjeri? Na primjer, znači optužiti Bošnjake da će biti krivi za nestanak BiH. Ili, znači prešutjeti 9. januar – Dan genocida nad Bošnjacima. Ko je sve prešutio ovaj Dan, a morao je u okviru svoje institucije, a i lično, oglasiti se i biti uz Bošnjake koji obilježavaju Dan genocida? Pa, nema ko nije! Tačnije kazano, nema ni jednog bošnjačkog člника, iz politike, vjere i nevladinog sektora da je pristao uz obilježavanje Dana genocida nad Bošnjacima. Svi stranački lideri, novi reis Kavazović i stari reis Cerić kao lider Svjetskog bošnjačkog kongresa, člници BZK „Preporod“, VKBI, svi dekani, sve muftije, vlasnik licence Smail Čekić, itd, itd., svi oni su izignorirali javne pozive da se obilježi Dan genocida nad Bošnjacima. Čak je i službena stranica Islamske zajednice www.rijaset.ba, koja je dosad pratila „vanjerske“ aktivnosti od interesa za Bošnjake, apsolutno prešutjela ovaj događaj. Utom je stigla opomena na račun novog reisu-l-uleme Kavazovića od strane islamofobičnog portala radiosarajevo.ba i jednog od istaknutijih pljuvača po islamu Emira Imamovića koji je pohvalio „čišćenje stranice Rijaset“ kao „crtanje granica slobode i dobrote“. Teško nama ako mu se u tim pohvalama uskoro pridruže Enver Mazaz, Jadžem Jajdarević, Boris Kužulović! Nije sporna ambicija velikosrpskih i velikohrvatskih plaćenika da u bošnjačkim prvacima ugledaju „čovjeka mira i tolerancije“, već je problematična ambicija mnogih naših člника da ugađaju tim ublehama. Jer, svaki je istinski Bošnjak „čovjek mira i tolerancije“, zato što su mir i tolerancija bošnjački nacionalni program, uvjet za postojanje Bosne i Hercegovine, kao prostora bez kojega ne može opstati bošnjačko tijelo i bošnjački duh.

Reformatori za obatalit

Ovaj „čovjek mira i tolerancije“ visi nad svima nama, kao uvjet, opomena, bič, kandžija. S jedne strane mi smo svjesni da je tolerancija uvjet za opstanak naše zemlje, da smo mi najodgovorniji da baštinimo bosansku ideju zajedništva, koliko god tu ideju, sa svojim sarajevskim slugama, podrivalo političko srpstvo i hrvatstvo, a druge strane, od tog srpstva i hrvatstva stalno bivamo klevetani za ekstremizam. U apsurdnom nastojanju da se srpstvo i hrvatstvo razuvjeri,

da mi nismo ekstremisti, već smo stvarno tolerantni, u nas se evo već stotinu i kusur godina pojavljuju ljudi koji su voljni izigravati klovnove, puzati, gmizati, valjati se po podu, ne bi li ih srpstvo i hrvatstvo potapšalo po glavi kao ljude od dijaloga. ...Kao da srpstvo i hrvatstvo ne zna da su Bošnjaci, svakako, narod od mira i dijaloga, jer drugog izbora nemaju. A Srbi i Hrvati izbora imaju, i stalnom destrukcijom svjedoče da mogu i hoće bez Bosne i Hercegovine. U tome ih sprječava jedino međunarodno pravo zbog kojeg ne mogu oteti zamišljeni dio bosanske zemlje i otići ka tzv. maticama.

Ova dramaturgija gdje oni nas optužuju za ono što su oni, a gdje se mi branimo od tih apsurdnih optužbi, a svi znamo istinu, samo na prvi pogled djeluje bezopasno i nedjelatno. Instaliranje „čovjeka mira i tolerancije“ u Bošnjaka, od najmanjeg šefa pa do najviših političkih i akademskih pozicija, ključ je operacije za obalješćivanje Bošnjaka. Kriteriji za bošnjačke kadrove apsolutno su u rukama srpstva i hrvatstva, koji putem mreže političkog, društvenog i medijskog utjecaja određuju koji je Bošnjak „čovjek mira i tolerancije“. U tome im najveću podršku pruža ogroman broj iskompleksiranih Bošnjaka, koji su baš takvi odgojeni kako bi srpstvu i hrvatstvu služili negiranjem sebe i svoga. To su oni hašišari što sad hoće da se izjasne kao Bosanci, ne bi li bilo više Srba, a manje Bošnjaka. Taj složeni aparat smontiran od srpstva, hrvatstva i bošnjačkih kompleksa, apsolutni je vladar bosanske, nekada komunističke, a sada dejtonske zbilje, odakle se emitiraju kriteriji za traženog Bošnjaka. I nema tu ničega čudnog. Sve je logično i razumljivo. Jedino su donekle nejasni ti bošnjački čelnici koji polete da udovoljavaju ovoj prozirnoj predstavi u čijoj je osnovi bošnjačko samoponiženje. ...Idemo sada na konkretne primjere.

Kao pouzdan urnek za razumijevanje ove pojave, ali i počinjene štete, može poslužiti ambicija predsjednika SDA Sulejmana Tihića da svoj politički identitet gradi na negiranju političkog naslijeđa Alije Izetbegovića, tako što će izigravati „čovjeka mira i tolerancije“. On, kojega je Alija postavio da svojom bezličnošću bude garancija kolektivne snage SDA, drznuo se u ambiciji da izigrava Aliju. Čak je 2005. izjavio da je on sada lider u Bošnjaka. A izjavio je i da raščičava sa „radikalnom strujom“, čime je svog prethodnika optužio za radikalizam. U osnovi svega je bila ambicija da se srpstvu i hrvatstvu ukaže kao „čovjek mira i tolerancije“, a kako bi to uopće učinio ako neće nasjesti na izmišljotinu o nekakvoj netoleranciji i radikalizmu prije njega?! On je taj veliki reformator koji će za srpsko i hrvatsko zadovoljstvo da dovede u red SDA, u koju će se, kako je govorio, sad moći i sa flašom piva. To je tolerancija!? Narednih godina će se redati razna Tihićeva samoponiženja, sve u nastojanju da bude drukčiji od Alije, koji, eto, nije valjao, nije znao, previše je petljao oko islama, namjesto da bude miran i tolerantan. A Alija Izetbegović je mogao biti sve, samo ne ekstreman i radikalni! Možda je bio neodlučan, naivan, popustljiv, ali je bio uzor tolerancije. I iz ovoga je jasno kako je Tihićev koncept reforme SDA mogao biti realiziran samo za račun političkog srpstva i hrvatstva, a us-

ljed te ambicije jednog malog čovjeka da negacijom vrijednosti nadraste svoje gabarite. Nije to pošlo za rukom ni Bakiru Izetbegoviću, koji se na početku mandata počeo nešto izvinjavati Srbima i pojavljivati na Dodikovim priredbama. U konačnici, vremenom, počne se topiti institucija koju vode takvi povijesni utopljenici i epizodisti. SDA već godinama nije onaj autoritet koji je bila za Alijinog vakt. Svi znamo i da skok na lokalnim izborima nije rezultat kvaliteta SDA, već dobre negativne propagande kojom su „Dnevni avaz“ i Fahrudin Radončić prestrašili Bošnjake i ponovo ih okupili makar oko te ambalaže SDA. Jer unutar SDA odavno već nema SDA.

Sličan proces mogao bi zahvatiti Islamsku zajednicu ako se obistine crne slutnje da novi reisu-l-ulema Husein ef. Kavazović neće brinuti o narodu, već samo o vjeri. A vjera u naroda ne može opstati ako ne opstane narod, a narod ne može opstati bez aktivnog miješanja duhovnih vođa u sve narodne probleme. Jedan od njih je odnos prema genocidu, recimo. Napose, u ime kojeg stida ili obzira se ma koji Bošnjak treba odreći brige o sebi? ...Da bi mu nekakav Srbin ili Hrvat aplaudirao? Zašto u Srba i Hrvata popovi popuju o svemu, a svi ih slušaju i uvažavaju, dok se samo u Bošnjaka to zove „miješanjem vjere u politiku“? E, da ne bi bilo „miješanja“, da bi Srbi i Hrvati smjeli što mi ne smijemo, treba li da nam se dogodi još jedna „reforma“, u kojoj će još jedan „čovjek mira i tolerancije“ da obatali i na formu svede još jedan bošnjački svjetionik? Mi o tome ne odlučujemo. Mi samo strahujemo, i Boga molimo da nas ne pobijedi glupost.

Uvjet bez kojeg se ne može

Trenutno se grupišu srpsko-hrvatske snage u Bošnjaka koje su protiv bošnjačkog uzdizanja i umrežavanja. Okidač za mobilizaciju bilo je osnivanje Svjetskog bošnjačkog kongresa. Nikada ovaj Kongres ne bi bio osnovan da je Bošnjačka zajednica kulture „Preporod“ radila svoj posao, namjesto što je, pod rukovodstvom Šaćira Filandre, a sada i Senadina Lavića, postajala koncentrat onih najgorih, skorojevićkih kompleksa u urbaniziranih Bošnjaka. I sudbina „Preporoda“, kojeg je početkom 90-tih uzdigao jedan od najvažnijih Bošnjaka, prof. dr. Muhsin Rizvić, pokazuje kako se institucija može srozati kad je preuzmu asfaltirani seljaci, tipa, Filandre, Lavića i Hajdarevića, a sve u nastojanju da se dodvore semaforima i tramvajima. Od „Preporoda“ se očekivalo da pokrene Muzej genocida, da umreži Bošnjake svijeta, da ustanovi Bošnjačku akademiju, ali, sve to je suprotno kompleksaškoj misiji Filandre i Lavića, koji su razbaštiniili naslijeđe prof. Rizvića i prof. Maglajlića. Osnivanje Svjetskog bošnjačkog kongresa prirodan je put Bošnjaka ka konačnom ustanovljavanju jedne krovne institucije, starije od svih parcijalnosti. To što neke stvari u SBK nisu onakve kakve bismo željeli, to što se predsjednik Kongresa okružio nekim ljudima za koje nismo nikad čuli, a što su desetine drugih važnih Bošnjaka ostali po strani, sve to je manje bitno u odnosu na obavezu da podržimo ovu bitnu, vjerujemo

spasonosnu, nacionalnu instituciju. Kome može smetati nešto što Bošnjake jača, okuplja, usmjerava? Odletjeli su šefovi „Preporoda“ Lavić i Hajdarević na Krug 99 da se javnosti izjadaju što „Svjetski bošnjački kongres Bošnjake vodi u geto“. Eh, eto! Hajdarević je već, kad je dušu prodavao SDP-u, izjavio da su Bošnjaci krivi za raspad Bosne, kao što su Srbi krivi za raspad Jugoslavije. Srbi bili agresori, Bošnjaci žrtve, ali, krivica je jednaka, po Hajdareviću. Sad je isto izjavio i Lavić, pa možda i on postane neki srpsko-hrvatski funkcioner. I ova teza sa getom ima za cilj da Bošnjake optuži što su ih velikosrbi i velikohrvati stjerali na 24 odsto bh. teritorije, pa se ne mogu vratiti ni u zapadni Mostar, ni u Foču. Nekakav je to mazohizam u mišljenju, da li zbog gladi u djetinjstvu, oračkog porijekla, učitelja koji je bio Srbin, ko bi znao, teško je to razabrati. Utom se pojavljuje i magloviti Mustafa Spahić da izjavi kako je nakon 20 godina iza reisa Cerića ostao mrak, a taj mrak su bezbeli sve obnovljene džamije, podignute i ustanovljene medrese, islamski fakulteti i desetine hiljada čuvara vjere. Sve to što se događa ne bi imalo težinu da mnogi ne uočavaju kako se Islamska zajednica, pod vođstvom reisu-l-uleme Kavazovića, a očitovana kroz svoje internetsko glasilo rijaset.ba, okreće prema politici šutnje i odvojenosti od bošnjačkih životnih problema. Tek tako ovaj zabunluk što ga siju „farmaci od mira i tolerancije“ može postati opasan i djelatan. Šutnja Islamske zajednice je uvjet bez kojeg se ne može.

Zato je važno da stanemo uz Svjetski bošnjački kongres, jer je ova institucija programski orijentirana za odbranu i afirmaciju Bosne i Bošnjaka, a na njenom čelu je čovjek koji nas je umio braniti. Važno je i da razumijemo kako je floksula o „čovjeku mira i tolerancije“ udica na koju se pecaju iskompleksirani Bošnjaci, koje po svojoj mjeri odabiraju i za naše vođe postavljaju velikosrpski i velikohrvatski obavještajci. Svaka šutnja o nastavku genocida nad Bošnjacima i svako samookrivljanje za sve što nam se događa, nije ništa drugo do glupost i kukavičluk, bez obzira što se srpstvo i hrvatstvo upinje da nam taj bošnjački jadluk, tu samomržnju, prikaže kao vrline mira i tolerancije. Nakon svih ratnih i svih poratnih bošnjačkih žrtava, onih ubijenih i onih raseljenih, nakon kontinuirane mržnje srpstva i hrvatstva i izdaje međunarodne zajednice, a što nije rezultiralo ekstremizmom i separatizmom u Bošnjaka, već je porodilo još jače opredjeljenje da se slavi bosanski duh mira i tolerancije – nemamo se mi išta ikome pravdati. Šehidska mezarja govore umjesto nas.

Broj 332, 18. I 2013.

Meni nikako nije jasno zašto su srpsko-hrvatski mediji u Sarajevu onako bjesomučno progonili reisu-l-ulemu Cerića, a sad ne progone reisu-l-ulemu Kavazovića?! Ispada da je reis Kavazović sad dobar sa onima koji su prema reisu Ceriću bili loši...

Trebamo li glavu izuti pred džamijom

Kad se pogleda izbor novih članova Akademije nauka i umjetnosti BiH onda se vidi kako je ova važna institucija postala ideološka filijala dejtonskog režima, budući da u ANUBiH ponovo nema mjesta za neke bošnjačke velikane, a ima mjesta za raznorazna piskarala koja jedva da zavređuju mjesto asistenta na fakultetu, a kamo li status akademika. Ovo potvrđuje nužnost i ispravnost osnivanja Bošnjačke akademije nauka i umjetnosti, mada se BANU svojim naradom pretvara u još jednu sramotu i još jedno razočarenje bošnjačkog naroda. Ova institucija u koju su polagane velike nade, nije ništa uradila od svog osnivanja u junu 2011. godine. Predsjednik BANU Ferid Muhić je drag čovjek, veliki bošnjački intelektualac, ali bi bilo moralno da tu poziciju prepusti nekome ko ima viziju i hoće raditi. Očitovanje ANUBiH kao režimskog trabanta, dugoročno nam ukazuje da Bošnjaci moraju imati svoju akademsku kuću, koja će institucionalno kreirati i voditi projekte važne za bošnjački narod. Za godinu i po mi smo od BANU dobili samo maglu u vidu obećanja da će se nešto raditi. Izgleda da su nas naši neprijatelji precijenili, kad su digli veliku medijsku prašinu prilikom osnivanja BANU, misleći kako će Bošnjaci konačno dobiti glavu i kompas. U međuvremenu bilo je desetina povoda da se BANU uključi, da nas predvodi, da nam objasni, a namjesto toga imali smo jednu mutavu i sramotnu šutnju. Taman smo uočili da BANU neće biti ono što nam treba, kad se pojavilo baš to što nam treba – Svjetski bošnjački kongres. Prošla su dva mjeseca, svašta se izdogađalo, a ova najveća nada bošnjačkog naroda, ta prva svjetska mreža bošnjačke snage, blehne u stvarnost k'o tele u šarena vrata.

Sve je isto ali isto ništa nije

Dramatične se mijene događaju na političkoj sceni, a da bošnjački narod nema analitičkog i odbrambenog odgovora na njih. Do izbora reisu-l-uleme Kavazovića, Islamska zajednica je imala živosti i odgovornosti spram događaja koji su usmjereni protiv Bošnjaka. Danas je to samo vjera, ako se pak vjera uopće može promatrati odvojena od života i od stvarnosti. Danas je to nešto što godi drugima, a ne godi Bošnjacima. Kada sam tačno prije godinu dana na ovim stranicama napisao tekst „U potrazi za mutavim reisu-l-ulemom“, naivno sam likovao nad uvjerenjem da smo na pravom putu i da se neće ostvariti

planovi da se Islamska zajednica samoutuši kao što je samoutušena SDA i kao što je nakon prof. Rizvića i prof. Maglajlića samoutušen BZK „Preporod“. Nabrzinu smo pogubili mnoge vrijednosti koje je uspostavio dr. Mustafa ef. Cerić, dok je bio reisu-l-ulema, a zbog čega i jeste bjesomučno napadan, a da u međuvremenu nismo izgradili zamjenske mehanizme samozaštite.

U dejtonskom režimu, ako se hoćeš istinski boriti za prava Bošnjaka, teško je proći bez stigmatizacije, Konkretno, meni nikako nije jasno zašto su srpsko-hrvatski mediji u Sarajevu onako bjesomučno progonili reisu-l-ulemu Cerića, a sad ne progone reisu-l-ulemu Kavazovića?! Ispada da je reis Kavazović sad dobar sa onima koji su prema reisu Ceriću bili loši, a bili su loši zato što je reis Cerić bdio nad problemima bošnjačkog naroda. Ako se ovako nastavi, moglo bi se konačno dogoditi i da Enver Kazaz, Senad Pećanin i drugi islamofobi konačno dobiju svog reisu-l-ulemu. Utom će se pojaviti pederi, svingeri i narkomani da obogate tu demokratizaciju vjere. Možda dođe i Peđa Kojović, s cukom, k'o grof od Travnika.

Naravno, naše su želje da sve bošnjačke adrese budu dinamično prožete brigom za bošnjački narod. Ne vidimo nikakvog normalnog razloga da se i jedna institucija, a pogotovo Islamska zajednica, distancira od raznorodne brige za Bošnjake. A briga je i kad se kroz kolumne imama tematiziraju savremeni bošnjački problemi. I kad se otvori medijski prostor za slobodan protok mišljenja i ideja pod krovom ove institucije koja – shvatimo to – u Bošnjaka nije vjerska, već nacionalna adresa. Bošnjački kulturni identitet je temeljen na vjeri, islam nas određuje, kao što Srbe određuje pravoslavlje, a Hrvate katoličanstvo, tako da je svaki udar na Bošnjake istovremeno i udar na vjeru. Odavno su te granice pomjerene da bi se mogla samo braniti vjera, a ne braniti narod, i samo braniti narod, a ne braniti vjera. Zbog toga Islamska zajednica više ne može biti samo na džamijskoj adresi, kako se stalno hoće, jer su Bošnjaci širi od džamije, mada je džamija s njima gdje god da su, zato što, rekosmo, bez islama nema Bošnjaka.

Totalna je podvala da su političke teme šugave teme! Pa kako mislimo pomoći narodu ako najpismeniji među nama neće analizirati političku stvarnost, ukazivati na ono što ne valja i upućivati na ono što valja?! Kako realizirati - pozivanje na dobro, odvratanje od zla i vjerovanje u Allaha – ako sredstvo neće biti riječ, i na hudbi i van hudbe, i to kroz priče o konkretnim iskustvima kroz koja prolazi naš narod? Kako možemo živjeti, biti muslimani, a da ne vidimo kako se u Republici Srpskoj otima bošnjačka imovina, kako se hapse bosanski partriotti, kako se segregiraju bošnjačka djeca, itd.? Mogu li sve te važne teme ostati pred džamijom, kao obuća što ostanu? U vjeri smo zbog glave, i duše, a ne zbog cipela! Može li uopće vjera biti izvan života koji nosimo u sebi, kad uđemo u džamiju? Budalasta je ta ambicija, ko god da je smislio, da se bošnjački životni problemi odvoje od vjere, tako što će vjera biti u šiframa i neodređenostima, a život skapavati u bolnim konkretnostima. Vjera bi tako izgubila smisao, jer mi vjerujemo u ime svog života, danas i ovdje.

Kome to sada ugađa reisu-l-ulema Kavazović kad guši ono najbolje što je dosegla Islamska zajednica – da postane svebošnjačka intelektualna mreža koja će slobodno i bez kompleksa pratiti i analizirati bošnjačku stvarnost? Odavno su već srpski pisci uz Pravoslavnu, a hrvatski uz Katoličku crkvu, taman se počela plesti ta prošaranost svjetovne i duhovne inteligencije pod krovom Islamske zajednice, a što je podstaklo mnoge imame da se late pera i krenu aktivno sudjelovati u tumačenju stvarnosti... Na reisu-l-ulemi Kavazoviću je odgovornost da se sačuva i dalje razvija ta mreža bošnjačke energije koje se splela pod krovom naše najstarije institucije. Nenormalno je da Islamska zajednica prestane biti mreža aktivne bošnjačke pameti. Takvo što ne može biti bošnjački interes, takvo što može biti samo interes velikosrba, velikohrvata i njihovih prirepaka. To što uočavamo da je Islamska zajednica danas slabija nego prije nekoliko mjeseci, jer je novi reis sproveo neke restrikcije i redukcije na vitalnim mjestima, zapravo je naša zebnja da ne ostajemo bez najvažnijeg uporišta bošnjačke slobode. Dok smo imali SDA, kao čvrstu patriotsku organizaciju, dok SDA nije uzjahao ispodprosječni, poltronisanju skloni Sulejman Tihić, dotle ovo pitanje sa Islamskom zajednicom ne bi bilo tako važno. Ali, već godinama Islamska zajednica je posljednja adresa, posljednja nada, posljednja luka iz koje mogu isploviti brodovi bošnjačkog spasa. Ako se dogodi da Islamska zajednica počne ličiti na reisu-l-ulemu Kavazovića, namjesto da reisu-l-ulema Kavazović liči na Islamsku zajednicu, onda će se dogoditi ono što se dogodilo sa SDA kada je SDA prestala ličiti na Aliju Izetbegovića, a počela ličiti na Sulejmana Tihića. Halid Bešlić bi ovo stanje definirao riječima: Sve je isto, ali ništa isto nije.

Narod koji je volio garibe

Kada je prije desetak godina bošnjačka inteligencija očekivala da BZK „Preporod“ predvodi akademski otpor protiv reformi kojima se razbaštinjuje bošnjački narod, dogodilo se da je predsjednik ove institucije, Šaćir Filandra, otišao da bude nekakav savjetnik visokom predstavniku Volfgangu Petriću. Filandra je, zarad svojih kompleksa, zanemario bošnjačke interese i poletio da bude gospodin, kod stranaca. Haman su mu Bošnjaci bili samo sredstvo da se odomaći među trotoarima. Taj psihološki profil, bošnjačkog čelnika, s nekakvom traumom, nekakvim kompleksom, koji začas odabere sluganstvo naspram odbrane naroda, nešto je što se Bošnjacima ponavlja kao zla sudbina. Dalo bi se ustanoviti da smo u povijesti imali više raznih filandendrona, nego velikana poput Husage Čišića. Narod je kriv za to, jer narod svoje izdanke od stava i ponosa hoće smatrati čaknutim, malo uvrnutim, dok su oni što ga prodaju i varaju vazdan zavređivali pažnju i poštovanje. I danas u našem narodu veće poštovanje imaju ljudi od tersluka, nego blagi i smjerni pojedinci, iako taj tersluk nije nikakva vrlina, već primitivizam najgore vrste. Kad naš narod za nekog kaže: On je ters, kao da je rekao: On je doktor nauka, On je

vakif, On je hadžija, pa ispade da je bolje biti taj ters, tj. primitivac, nego išta što vrijedi. Istodobno, ovi ljudi od smjernosti i smirenosti bivaju gledani kao nekakvi mutavci koji se ne znaju hljeba najesti. Na političkom planu poremećeni horizonti daju pogubne rezultate.

Narod je tako pokopao jednog od najpismenijih Bošnjaka u politici, dr. Harisa Silajdžića, a doveo prosječnog, šutljivog i mutljivog Bakira Izetbegovića. Narod nije htio ni pogledati bošnjačkog velikana Džemaludina Latića, koji je bio protukandidat Bakiru Izetbegoviću, pa je dobio toliko malo glasova da je to velika sramota za Bošnjake. A Džemo je u ime ljubavi prema vjeri, narodu, Bosni, i robijao i svašta pretrpio. Bakir je možda fin, ali između Džeme i Bakira je razlika kao između Safvet-bega Bašagića i Munira Mesihovića. A ko je Munir Mesihović, pitate se. Pa bio je fin čovjek, predsjednik Predsjedništva BiH (1985-1987), kao što je to bio i Halid Genjac (2000-2002). Džemaludin Latić je naš Vaclav Havel, ali mi nismo pismeni Česi pa da za najistaknutijeg biramo jednog od najpismenijih. Ta bošnjačka sklonost garibima proizilazi iz baruštine zluradosti, iz onog mentalnog brloga u koji su nas stjerali kršćanski vladari, kad su nam objasnili da će nam biti bolje što nam je gore. U skladu s tom naopakošću, za nas je bolje što su nam vladari gori, a zapravo, to jedino odgovara onima koji u redukciji bošnjačkih kvaliteta vide prolaz za svoje aspiracije.

Ovaj obrazac objašnjava zašto je godinama smetao, upadao u uoči, reisu-l-ulema dr. Mustafa Cerić, iako priznat od cijelog svijeta, u kome je po statusu odavno nadmašio kapacitete malobrojnog bošnjačkog naroda. Kršćanskim vladarima u Bošnjaka vazda treba neko ko se neće previše isticati, pameću, gordošću, slobodom govora i ponašanja. Doktor Silajdžić je izlazio iz te mjere, pa su međunarodni faktori tutorski tražili da se ukloni sa političke scene, a taj zahtjev su hitro realizirali upravo Bošnjaci, na izborima. Bošnjaci su, uostalom, postali najveći pljuvači po liku i djelu dr. Cerića, vjerovatno usljed paničnog straha da bi djelovanje dr. Cerića moglo uvrijediti Srbe i Hrvate. A šta ih to ne vrijeđa, konačno? Suljo i Mujo, definitivno. Ne vrijeđa ih ni Dževad Galijašević, ni Hadžem, ni Kazaz, niko ko se kamenjem baca po Bošnjacima. Ne samo da im je to razonoda, već i veoma racionalan cilj. Što više Bošnjaci budu tukli po Bošnjacima, manje će se vidjeti do koje mjere je dejtonski poredak postao okvir za najcrnji šovinizam. Nad svim ovim lebdi jedno vječno pitanje: Kako je moguće da se bošnjački čelnici redovno upecaju u mrežu kojom se sputava bošnjački život? Ako to čine zbog velikosrpskih i velikohrvatskih aplauza i tapšanja po ramenu, onda su budale, jer je bošnjačka smrt jedino što može zadovoljiti ove šovinističke nakaze.

Bila bi strašna šteta, a vjerovatno i grijeh, da se Islamska zajednica distancira od bošnjačkih problema, a u ime izigravanja nekakvog „mira i tolerancije“ po mjeri velikosrba i velikohrvata.

Broj 334, 22. II 2013.

Fahrudin Radončić je, kao ministar sigurnosti, savršeni velikosrpski proizvod, jer s jedne strane, ne vidi četništvo kojeg ima, a s druge strane, izmišlja tzv. terorizam u Bošnjaka, kojeg niti je bilo, niti ga ima.

Ministar četničke sigurnosti

Početak marta izvršeno je postrojavanje paravojnih četničkih jedinica u selu Ražljevo pored Brčkog. Na smotru su došli i četnici iz Srbije. Razlog velikog četničkog okupljanja u Ražljevu je navoda opasnost koja Srbima u Brčkom prijete od tzv. vehabija iz Gornje Maoče. Sjećamo se da je na tom obrascu navodne ugroženosti Srba od „džihad-ratnika“ započela genocidna agresija na bošnjački narod. Kao i 1992., tako i 2013., pojavljuju se četničke jedinice da spašavaju Srbe ni od čega. Ali, te paralele nisu predmet našeg interesovanja...

Naše pitanje je sljedeće: Kako je moguće da se negdje u Bosni i Hercegovini okuplja jedna paravojna formacija, a da se vijest o tome po prvi put pojavljuje u ovome tekstu? U normalnoj bi državi ministar sigurnosti bio smijenjen ili bi iz moralnih razloga podnio ostavku! Kako objasniti da svo Brčko bruji o okupljanju četnika u Ražljevu, a da se sigurnosne strukture prave da ne znaju za taj događaj? Dejtonski mediji sjete se istraživačkog novinarstva samo kad treba izmišljati tzv. islamske teroriste. Samo jedan odgovor može objasniti tu šutnju policije i medija u vezi četničkog postrojavanja u Ražljevu: četništvo je pod zaštitom dejtonske države, odnosno, Ministarstva sigurnosti. A ako to nije tačno, onda očekujemo od ministra sigurnosti Fahrudina Radončića da javnosti objasni da li je normalno da se postrojava jedna paravojna formacija a da sigurnosne agencije na to ne reagiraju? Ne znači li to da su Sipa, Osa i druge formacije koje, navodno, štite pravni poredak, u direktnoj službi četničkih akcija? Ako to nije tačno, onda treba očekivati smjene najodgovornijih ljudi, koji su dozvolili, i prikrili, djelovanje četničke paravojske. A na vrhu piramide odgovornosti upravo je Fahrudin Radončić, koji bi momentalno trebao napustiti fotelju ministra sigurnosti, jer je ili nesposoban, ili korumpiran, pa ne umije ili ne smije djelovati kako bi spriječio aktivnosti ove paravojne formacije. To se neće dogoditi, jer je Radončić i prije imao povoda da se oglasi u povodu djelovanja četničkih jedinica, pa nije. Konkretno, nedavno je u Dobrunskoj rijeci kod Višegrada, a prethodno je u Bosanskoj Gradišci i Bosanskom Novom bilo postrojavanje četnika, ali ni jedna sigurnosna instanca u BiH nije reagirala. Kao što vidimo, četnici se u kratkom razmaku postrojavaju u nekoliko krajeva Republike Srpske, uz svoju himnu „Sprem'te se, sprem'te četnici!“, kao da se uistinu spremaju za nova klanja. Sudeći po proračunatoj šutnji ministra sigurnosti Radončića, mi bismo postrojavanje četničke pravvojske trebali prih-

vatiti kao normalnu pojavu. Pošto je genocid nad Bošnjacima, i u Srebrenici, i drugdje, proizašao iz četničke ideologije, normalan čovjek se ne može miriti sa odomaćivanjem četništva u našoj državi. Tim prije što se Radončićeva tolerancija četništva odvija naporedo sa Radončićevim izmišljanjem tzv. terorizma pod komandom prvog predsjednika BiH Alije Izetbegovića. Upravo zato Fahrudin Radončić, kao lider SBB i ministar sigurnosti dejtonske države, dobija konture savršenog velikosrpskog proizvoda, jer s jedne strane ne vidi četništvo, kojeg ima, a izmišlja tzv. terorizam u Bošnjaka, kojeg niti je bilo, niti ga ima.

Otirači za četničke cipele

Nedavno je Abdulah Sidran izjavio da bi volio napisati roman o Emiru Kusturici, valjda kako bi razgrtao tajnu Emirove samomržnje. U tom pogledu je zanimljiv i Fikret Abdić Babo, jer je njegov faraonski ego nadrastao poštovanje prema Bosni i Bošnjacima. Od obojice izdajnika, meni je zanimljiviji fenomen Fahrudina Radončića. Kod Kusturice i kod Fikreta Abdića nema mimikrije, oni ne kriju to što jesu. Radončić se, pak, prikazuje kao neko ko drži do bošnjačkih vrijednosti. ...On donira novac za izgradnju zgrade Rijaset, mada je to bilo šibcarsko kupovanje bošnjačke naklonosti, jer da se radilo o iskrenosti – ne bi lijeva znala da je desna dala. Njegova novina objavljuje tekstove o bošnjačkim velikanima, događajima, datumima, a istovremeno ponavlja da je „Pogorelica“ bila teroristički kamp, bez obzira na oslobađajuću i konačnu Presudu Vrhovnog suda, i istovremeno izmišlja tzv. terorizam među bosanskim braniteljima. Savez za bolju budućnost i njegov utemeljitelj predstavljali su sebe kao alternativu svemu što su Bošnjaci dosad birali. Mnogi Bošnjaci, naročito izvan Sarajeva, gdje manje znaju Radončićevu genezu, skloni su bili povjerovati kako je lider SBB-a velika šansa za narod željan poštenja i promjena. Da je sjedio, i jordamio, da je šutio, ili bacao fraze, da ništa nije radio, bolje bi prošao. To što je od sebe napravio Radončić, ravno je mogućnosti da se sa gol-crte ne postigne gol. Zato je Radončićeva politička propast apsolutni fenomen.

Ova priča ovako stoji ako je gledamo zdravim očima. A šta ako Radončića uopće ne zanima da ugoditi Bošnjacima?! Možda ga usrećuje da ugađa Srbima?! Postoje ti Bošnjaci koji nikako ne mogu prežaliti što nisu rođeni kao Srbi. Radončićeva jagma za fotelju ministra sigurnosti pomalo tukne na taj feler, jer Srbi vole šapke, pendreke, uniforme, vojne gaće i čarape. Da li bi se uopće moglo dogoditi da Alija Izetbegović poželi da bude glavni milicioner u državi!? A Radončić je, prigodom svog ulaska u politiku, imao ambiciju da bude novi Alija, čovjek od pera i pismenosti, koji treba da odozgo diriguje nacionalnim pitanjima. On je taj koji, preko „Dnevnog avaza“, ustoličava pametne i popularne, oko njega se vrte važni ljudi, od akademika do pjevača, a on na čelu tog kombajna dizajnira njive u bošnjačkim glavama. Mogao je Radončić, u tom času, izburgijati da bude šef Bošnjačkog sabora, ili Svjetskog bošnjačkog kongresa, mogao se ustoličiti na ma kakvom bošnjačkom prijestolju, i iza sebe

imati vjerodostojan akademski i estradni legitimitet u vidu podrške mnogih bošnjačkih uglednika, željnih slikanja po „Dnevnom avazu“. Doduše, on je svoje pozicije gradio i preko mnogih koji su u njegovoj novini slikani u negativu, pa su se usljed straha od tog medijskog reketa sklanjali s puta ili dopuštali nedopustivo. Nikad niko u Bošnjaka nije imao takvu medijsku moć, a time i sredstvo da iza sebe poreda važne autoritete u narodu. Namjesto da bude prvi, i glavni, on je odlučio da postane milicioner. Nevjerovatno.

Možda je status samozvanog eksperta za terorizam Dževada Galijaševića Hokija najbolji urnek da razumijemo dokle je zglajzao Radončić. Galijaševićeve „ekspertize“, kao i Radončićeve izjave o mudžahedinima, iranskim vezama i tzv. vebahijama prenose se na ekstremističkim proustaškim i pročetničkim web portalima. Drugim riječima, Galijašević i Radončić su postali otirač za četničke i ustaške kundure, kao što je to onomad bio Fikret Abdić Babo. Preko njihovih izmišljotina o tzv. islamskom terorizmu uzdiže se, oslobađa se krivice, zanaavlja se i legitimira onaj ideološki model koji stoji iza genocida nad Bošnjacima. Jer genocid će prestati biti zločin tek ako se ustanovi da su, kako po srpskim medijima trubi Radončić – „SDA i Izetbegović 1993. pozvali mudžahedine u BiH“ - a iz čega proizilazi pravo Srba i Hrvata da ne žive u mudžahedinskom ambijentu. Upravo na istoj laži, koju ponavlja Radončić, Radovan Karadžić je pripremao genocid nad Bošnjacima, tvrdeći da Srbi ne žele da žive u „džamahiriji“ koju će stvoriti Alija Izetbegović. Od stotine dokaza koji svjedoče da Galijašević i Radončić obnavljaju ideološki profil Radovana Karadžića, moguće je kao ilustraciju navesti i izjavu još jednog ratnog zločinca, Momčila Krajišnika, koji u svojstvu predsjednika Skupštine SRBiH, za beogradske „Novosti“ 19. maja '91. izjavljuje: „Taj strah počiva na tome da je ideja o islamskoj državi odavno poznata, da ima onih koji su je nekad zagovarali i onih koji je i dalje žele, da se stvara.“ Radončićevu izmišljotinu da je SDA 1993. dovela mudžahedine, kao i prethodno navaljivanje njegovog glasila da dokaže kako je Alija Izetbegović zagovarao stvaranje muslimanske države, moguće je tumačiti samo u kontekstu pranja Radovana Karadžića i drugih zločinaca koji su genocidom stvorili Republiku Srpsku. U mnoštvu naučnih radova dokazano je kako je mobilizacija bosanskih Srba izvršena na izmišljotini o stvaranju muslimanske države, pa su Srbi bili prisiljeni tražiti autonomiju u vidu Republike Srpske, kako bi se zaštitili od „islamizacije“. Dokazano je i da su borci iz islamskih zemalja doveli britanski obavještajci, uz dozvolu Franje Tuđmana, kako bi se kompromitirao multietnički program ArmijeRBiH. Mnoštvo činjenica dokazuje odanost Alije Izetbegovića ideji cjelovite BiH, od odbijanja ideje o podjeli na tri etnonacionalna entiteta, i u Lisabonu 1992. i u Ženevi 1993., preko insistiranja na multietničkom sastavu ratnog rukovodstva, pa do zagovaranja bosanstva kao imenitelja za sve bh. narode i građane. Radončića, kao ni njegove sponzore i mentore, ne zanima istina, jer bi istina za sobom povukla rušenje velikosrpske dominacije u dejtonskoj državi, po osnovu satisfakcije koju

zaslužuje bošnjačka žrtva. Nakon što se Radončić izopačio, ili razotkrio kao velikosrpski potrčko, ojačana je ambicija da se zabetonira izmišljotina o krivici SDA i Alije Izetbegovića za rat, u kome su Srbi morali da se brane od „islamista“. Vidi se to po velikosrpskim medijima, koji nas s jedne strane obavještavaju o pojavi „terorističkog uputstva“ pod naslovom „Deklaracija džihada“ (E, baš će se tako smiješno zvati!), a s druge, ovu izmišljotinu potkrepljuju optužbama Radončića protiv ratnog rukovodstva naše zemlje. A krivica vlade u Sarajevu, koju je vodio Alija Izetbegović, automatski isključuje krivicu separatista koje su vodili Karadžić i Boban! Mnogi ne razumiju opasnost podvale koja nam se servira preko „Avazovih“ likova poput nekakvog Garaplije - jer ako se prihvati laž da su naše snage u ratu ubijale naše ljude - to će u nastavku ozvaničiti kao podvala da smo mi ispalili granatu na Markale, Ferhadiju i Kapiju. Četnička propaganda godinama laže da smo ubijali sami sebe, a sada se, preko Radončića i njegovog glasila, ova laž uvodi na mala vrata. Cilj je da javnost prvo prihvati kako su pod komandom Alije Izetbegovića postojale jedinice za likvidaciju Bošnjaka, a onda da se ta konstrukcija preseli na mjesta masovnih zločina, kako bi četnici bili oslobođeni krivice. Otuda portali srpskih ekstremista maksimalnu pažnju daju Radončićevim optužbama protiv Bošnjaka, koje potom garniraju sa izmišljotinama kao što je ova da se među Bošnjacima trenutno dijeli nekakvo „terorističko uputstvo“. Koja glupost, jer nema tog terorizma koji će sebe nazvati terorizmom! Ali, za ministra sigurnosti naše države, očito, nije problem da svojim izmišljotinama sponzorira ekstremiste čije ogledalo je genocid u Srebrenici.

Velikosrpski telali

Još kad je Radončić podigao prvi neboder u Sarajevu, pojavile su se teorije zavjere, u stilu: on je mason, oni podižu nebodere. Ali, ko god u Bošnjaka išta mrda, za njim ide neka priča. Kad je ušao u politiku, pa zabacio udicu na fotelju ministra sigurnosti, čulo se kako je to jedini način da prekine odmotavanje klupka, koje bi ga dovelo u vezu sa velikim balkanskim mafijašima, Keljmendijem i drugima. Često se pominjala shema o kriminalnom podzemlju koju je iscrtao Rafi Gregorijan. („S pozicije ministra sigurnosti Fahrudin Radončić bio bi u mogućnosti stotine inspektora i policajaca, prislušnih uređaja, milione maraka...da okrene u pravom smjeru - protiv svojih političkih neistomišljenika i poslovnih konkurenata!“ – pisala je „Sl.Bosna“ u tekstu „Ministar (ne) sigurnosti“, u junu prošle godine.) U posljednje vrijeme za Radončića se čuje kako ga beogradski obavještajci imaju u mat-poziciji, pa mora voditi velikosrpsku politiku, konkretno: tolerirati marširanje četničke paravojske, a pristati na izmišljanje tzv. islamskih terorista. U nekoliko ostrašćenih Radončićevih najava - da će hapsiti i da će neki biti u zatvoru - a misli se na Bošnjake, ima neke miloševićevske manijakalnosti, jer kao što Slobodan Milošević nije imao ovlasti da naredi hapšenje Azema Vlasija (28.02.1989.), tako ni ministar sig-

urnosti BiH nema ovlasti da ikoga hapsi, jer je to nadležnost pravosuđa. Iz ovoga vidimo da Radončić uopće ne raspoznaje kapacitete svoje funkcije, koju je očito doživio kao sadistički ventil, izvan okvira legaliteta i procedura pravne države. Pitanje je kada će OHR i pravosudne instance upozoriti Radončića na prekoračenje ovlaštenja, jer to što on trenutno radi, vodeći privatne hajke sa ministarske pozicije, to nema blage veze sa demokratijom i pravnim poretkom. Svi ovi argumenti dokazuju da je Fahrudin Radončić feler i štetočina, da će u demokratskoj memoriji imati značenje Berije i Rankovića, a da će u memoriji bošnjačkog naroda biti u društvu Kusturice, Galijaševića, Lagumdžije, Lepe Brene i Fikreta Abdića Babe.

Nema se tu šta više hipotetički nagađati. Je li Radončić isključivi krivac za višemjesečnu krizu vlasti u krajevima sa bošnjačkom većinom? A toj krizi, tom rušenju koalicije SDP-SDA, složno su aplaudirali Dodik, Čović, Lagumdžija i Radončić. Stabilnost krajeva sa srpskom i hrvatskom većinom, i nestabilnost ovog bošnjačkog frtalja, oni su proglasili „reformom vlasti“. Da, to je „reforma“ ako je krajnji cilj da se pokaže kako su Bošnjaci nesposobni da vladaju sobom, pa im trebaju sh. tutori. A glavni izvođač ovog prljavog posla je Radončićev SBB, koji je sa ideološkim pobratimom, Lagumdžijinom SDP-om, za račun velikosrba i velikohrvata proizveo najdublju i nasloženiju krizu u Bošnjaka. Ta kriza se mjeri u konkretnim efektima, u broju ojađenih pojedinaca i nesrećenih porodica, svih onih koji bi od funkcionalne vlasti imali stabilnije živote, namjesto dugoročne, iscrpljujuće neizvjesnosti. A sve u ime ulaska SBB-a u feleričnu vlast i ustoličenja Radončića za ministra sigurnosti. Zar bi neko ko drži do zemlje i naroda, do interesa koji su viši od gramzivosti, mogao posijati toliko zlo? Mogao je Radončić odvažno sačekati izbore 2014. godine, a dotad od sebe izgraditi respektabilnu alternativu, mogao je na tim izborima pokupiti kao Dodik u RS, ali, njemu se, ili, njima se – žurilo. Ta žurba je najveća enigma ove krize koju je stvorio Radončić. Pogotovo što se već sada može znati da ni Radončić, ni njegov SBB, više nikada neće vratiti pogubljene šanse. Potrošeni su. Kompromitirani su kao velikosrpski telali i izvođači prljavih poslova.

Broj 336, 22.III 2013.

Preporuka za kolumne koje nisu uvrštene u knjigu, a vrijedilo bi ih pročitati...

Metalni žubor krvave Drine Ako imami, kao duhovna kičma bošnjačkog naroda, ne osjećaju obavezu da budu na prvim linijama odbrane islama i Bošnjaka, u Podrinju, šta onda tek očekivati od drugih?! Reisu valja priznati izuzetnu moralnu snagu da samokritički otvori problem Islamske zajednice, odnosno onih koji obrazuju takve imame, kojima je islam lijep samo u hladovini i blagostanju, a ne u borbi i žrtvovanju.

Broj 95, 1. V 2003.

Da, Srbi su genocidni! Divljaci koji su 7. maja 2001. kamenjem zasipali obnovitelje Ferhadije, zapravo isti oni koji su Ferhadiju srušili. To su istinski reprezentivi svesrpskog konsenzusa oko zločina. Dokle god je to tako, mi ne možemo govoriti o individualnim odgovornostima za srpske zločine, niti možemo, pored najbolje volje, poreći da je srpski narod genocidan.

Broj 96, 15. V 2003.

Titina unuka na brdima oko Sarajeva Nakon što je debelo unovčila svoju knjigu o jednakoj dobroti, tj. krivici svih bh. naroda, nakon što je plasirala podvale o „parku pravednika“ i „istini i pomirenju“, Titina unuka Svetlana Broz se okomila na jednonacionalne brakove, poručivši da su oni izvor nacionalističkog mraka.

Broj 99, 1. VII 2003.

Kršćanski i jevrejski mrtvaci dobili tjelohranitelje Sarajevo je jedini grad na svijetu u kome su vlasti naredile svakonoćnu stražu na kršćanskim i jevrejskim grobljima. Trojica pijanih mladića su polupali 24 nadgrobna spomenika. Ali, ustanovljeno je da njihovi motivi nisu nacionalistički. Mladići su otkriveni i otriježnjeni. Zašto – straža? Zato što se ovom lakrdijom u svijet šalje agitpropovska poruka da su od tzv. islamskih ekstremista ugroženi i kršćanski i jevrejski mrtvaci, a kamo li tek živi ljudi.

Broj 103, 1. IX 2003.

Jami me džamije Rukometašica Alma Dizdarević je suspendirana pod optužbom da je – “izvodila klanjanje” usred utakmice i nasred terena. Umjesto

da morbidne optužbe shvati kao vrijeđanje svoje vjere, Alma je pokušala odobrovoljiti inkvizitore, pohvalivši se da – nikada nije bila u džamiji.

Broj 106, 15. X 2003.

Uličari antifašizma Krnji SDP i senilni Titovi partizani iskoristili su obilježavanje 60. godišnjice ZAVNOBiH-a i zloupotrijebili Dan državnosti BiH da oblate prvog bh. predsjednika rahmetli Aliju Izetbegovića.

Broj 109, 1. XII 2003.

Bošnjaci se navikavaju da su građani drugog reda Šta bi se dogodilo da je neki bošnjaki funkcioner u nekom državnom organu priredio bajramski prijem za Bošnjake, a da je izignorirao kršćane za Božić? Pa, zapalila bi se Bosna! U Tuzli se dogodilo da jedan bošnjački funkcioner priredi božićni prijem za hrvatske službenike, a da izignorira Bošnjake za Bajram. I, nije se dogodilo ništa.

Broj 113, 1. II 2004.

Najteži bošnjački poraz Kada Komisija za vrijednosne papire obznani rezultate raznih privatizacija, Bošnjaci će konačno razumjeti da su u neznanju opljačkani, a da je njihova imovina, za bezvrijedne certifikate, prešla u hrvatske i slovenačke ruke. Ko je u Bošnjaka odgovoran za nacionalni ekonomski slom?

Broj 114, 15. II 2004.

Ko će uzorati Drinu Teoretski je moguće da na lokalnim izborima ujesen uzmemo Zvornik, Bratunac i Doboj, da upolovimo vlast u Bijeljini i Prijedoru... Od praktične realizacije dijeli nas samo stupanj naše nacionalne svijesti. Kako ubijediti svakog Bošnjaka s pravom glasa u RS da mu je patriotska obaveza izlazak na izbore? Kako našeg čovjeka motivirati da sat svog života podari životu Bosne?

Broj 116, 15. III 2004.

Prvi bošnjački intelektualac na udaru SFOR-ovih siledžija Upad SFOR-ovih agenata u kuću dr. Dželala Imamovića je prvi slučaj da međunarodne snage teroriziraju nekog istaknutog bošnjačkog intelektualca. Dr. Dželal može izdržati ono što njegovi progonitelji ne mogu ni zamisliti. Ali, nismo svi jaki kao dr. Dželal. Njega smo morali braniti zbog sebe.

Broj 117, 1. IV 2004.

Ljaga na pragu istine Zajedno sa Srbima i Hrvatima, Bošnjaci aplaudiraju bh. filmovima koji Bošnjake prikazuju kao mentalne i moralne fukare. Bošnjački intelektualci su dizali hampu na Ivu Andrića, jer je literarnom

maštom kasapio Bosanske Muslimane koji su živjeli u dalekoj prošlosti. Ovi filmovi danas andrićevski kasape nas današnje, ali na to niko ne reagira.

Broj 118, 15. IV 2004.

Medijske tvornice terorizma SDP i mediji Lagumdžijine hunte dosad su me proglasili “vođom islamske revolucije u BiH”, “komandantom vehabija”, “komesarom Patriotske lige”, “političkim vođom novog bošnjačkog rata”... Ove opasne klevete ne zanimaju nikog, osim žrtve. Zato će i medijski zločin nad Sanelom Sjekiricom otići u zaborav. ...Kao i svako zlo kome je danas izložen izgubljeni bošnjački narod.

Broj 120, 15. V 2004.

Karneval samouništenja Kreatori haosa u bošnjačkom društvu će uskoro iz zatvora na slobodu pustiti 50 lica koja su počinila najteža krivična djela, a za koje je utvrđeno da su neuračunljivi. Bošnjačkim gradovima već krstari 15 takvih osoba, među kojima su i najsvirepije ubice. Zar nam i poslije ovog nije jasno da naši “reformatori” u bošnjačko društvo instaliraju faktor samouništenja?!

Broj 122, 15. VI 2004.

Bošnjačka tragedija u filmu o pederima Može li autor filma “Go West” Ahmed Imamović pogledati u lice majkama šehida čije je sinove predstavio kao idiote koji usred borbe za opstanak čeznu za muškim polnim organima? Ovaj Bošnjak je tragediju svog naroda sveo na priču o “ljubavi” dvojice pedera, u prostoj balijskoj računici da će mu aplaudirati Zagreb i Beograd, i da će mu svjetski pederski lobiji dati nagrade za afirmaciju njihove razvratne bolesti.

Broj 123, 1. VII 2004.

Šizofrenija u komšiluku U zemlji u kojoj se prati kretanje svake dlake na mudžahedinskoj bradi, operacija državne likvidacije šestoro hrvatskih staraca u Konjicu bi po fantastici bila ravna pobjedi Osame Bin Ladena na predsjedničkim izborima u Americi.

Broj 124, 15. VII 2004.

Hrvatski ugostitelji ubijaju bošnjačke turiste Papa je navjestio podstanarski status muslimana u Evropi. To je ispravno razumio ugostitelj Markić kad je bošnjačkom turistu u Zaostrogu bejzbol palicom razbio lobanju i nagnječio mozak. Ispravno su to razumjeli i hrvatski mediji koji su stali u zaštitu svoga turističkog krvnika. Bošnjaci nikako da razumiju da je ljetovanje u Hrvatskoj postalo patriotski i moralni ugursuzluk. To je danas isto kao kad bi Palestinci odlazili na odmor u Izrael.

Broj 126, 15. VIII 2004.

Vatromet bošnjačkog ugursuzluka Sve ovo što nam se događa, a što svjedoči o unutarnjem rasapu bošnjačkog bića, tuđom je rukom posijano, kao korov, a našom rukom zapušteno, da uzme maha, da se okorovi, da nas odrodi, uhelaći, utruhne, e kako bi bilo zrelo da nas dovede u nestanak.

Broj 127, 1. IX 2004.

Alija poslije Alije Ako već ne vjerujemo onim islamskim zemljama, u čijim su glavnim gradovima bulevari nazvani imenom Alije Izetbegovića, povjerujemo barem krstašima i munaficima koji i godinu dana poslije smrti progone i blate prvog predsjednika Bosne i Hercegovine. ...Kao da bi oni tako katilski napadali mrtvog Aliju, da im i mrtav Alija nije smetnja i prepreka!?

Broj 130, 15. X 2004.

Polemika u čituljama “Umjesto dženaze imala si ‘sprovod’, umjesto vjerskog običaja imala si ‘trubu’” – napisano je u čitulji jednoj, valjda, Bošnjakinji, oko čijeg ukopa je izbila neviđena polemika među ožalošćenim porodicama, a što je “Dnevni avaz” u nastavcima objavljivao na stranicama čitulja. Ako su već ožalošćene porodice obesmislile žalost u namjeri da javno oljagaju suprotnu stranu, “Avaz” nije trebao pristati da bude tržišni poligon za promociju mahal-skog mentaliteta. Ali, tada ne bi bilo ovog teksta...

Broj 132, 15. XI 2004.

Bošnjaci kod Svetog Nikole Djeda Mraz nema veze sa islamskom tradicijom, ali ima sa bošnjačkom socijalnom kulturom i običajima. Bošnjaci Svetog Nikolu, u paketu sa božićnom jelkom i Novom godinom, doživljavaju kao dio svoga identiteta. Koliko god se trudili da ne budu muslimani, Bošnjaci su osuđeni na ulogu evropskih mudžahedina.

Broj 134, 15. XII 2004.

Sevdalinka slikana rakijom Ako bismo pristali na Lovrenovićevu zamisao da je sevdalinka uslovljena “majstorski ispečenom rakijom”, tada bismo alkoholizam uvažili kao nacionalnu vrlinu, što bi dugoročno stvorilo armiju Bošnjaka koji u opijanju vide ispunjenje svoga identiteta. Alkohol je samo zlo, i ne postoji varijanta po kojoj bismo ovo bespuće prihvatili kao kulturološki i nacionalni kompas.

Broj 136, 15. I 2005.

Marketing tragedije (II) Poštivanje holokausta nad Jevrejima je apsolutni bošnjački nacionalni interes. Đilkoški pokušaj lidera bosanskih Jevreja i njegovih šegrti da u Sarajevu izmisle tzv. antisemitizam, i da jednog Bošnjaka

moralno unište – ne smije nas pokolebati u obavezi da učimo od Jevreja, ugledajući se na njihovu kulturu pamćenja.

Broj 137, 1. II 2005.

Državni terorizam Jakoba Fincija Regulatorna agencija za komunikacije je u obrazloženju odluke da sa 50.000 maraka kazni TV Alfu zbog emitiranja ramazanske hudbe navela da hudba “nosi jasnu huškačku poruku, (da je) u suštini antisemitska i (da) na otvoren način omalovažava vjerska ubjeđenja drugih naroda koji žive na ovom prostoru i šire”. Riječ je o laži, ali i o promociji državnog terorizma kojim se ugrožava naše pravo da slobodno mislimo i govorimo.

Broj 138, 15. II 2005.

Novi svjetski komunizam Jedan od najmoćnijih zapadnih servera je oboren u koordiniranoj akciji svjetskih hakera nekoliko sati nakon što je na njemu postavljena stranica na kojoj su objavljeni argumenti o izmišljanju antisemitizma u Sarajevu. Stoga se akcija klevetanja Bošnjaka za antisemitizam treba smatrati operacijom globalnih razmjera. Na žalost, bošnjačka politika o svemu ovome nema pojma.

Broj 140, 15. III 2005.

Saff i komesar Upravo mi imamo odgovornost prema ogromnom broju Bošnjaka koji su otuđeni od islama i prema kojima trebamo gajiti razumijevanje i familijarno milosrđe. To znači naše otvaranje prema dijalogu, jer se mi nemamo čega plašiti, osim Allaha. Naša pozicija u dijalogu i slobodoumlju je - dobitnička.

Broj 142, 15. IV 2005.

Evropski put u islam Duh ujedinjene Evrope svoju koheziju treba graditi na najudaljenijim tačkama identiteta koje obuhvaća. Evropski muslimani su, nedvojbeno, jedna od ovih krajnosti, ne sami po sebi, već po tržišnoj slici koja ih predstavlja. Evropi je potreban direktan kontakt sa evropskim muslimanima, kako bi prekinula obmanu koju joj serviraju intelektualni šverceri. Samo tako Evropa se može uvjeriti da u odnosu na imperativne evropske budućnosti nema nikakve razlike između njih i nas.

Broj 144, 13. V 2005.

Hair je liječiti otpadnike Po patriotskim imperativa, a pogotovo po islamskim, nema većeg izazova i haira nego izliječiti i ojačati oboljeli dio svoga bića. Odnos koji smo od kraja agresije do danas iskazivali prema autonomašima - nije ni patriotski, ni islamski.

Broj 145, 27. V 2005.

Narod od krvi i noža U srpskom zahodu civilizacije nema ničeg problematičnog u premlaćivanju i strijeljanju šestorice iscrpljenih i svezanih muslimana. Kao što nema ničeg problematičnog u ubijanju majki s djecom u naručju, čiji su posmrtni ostaci nedavno iskopani iz masovne grobnice kod Bratunca. Baš je junački, srpski, ispaliti rafal u majku koja grli svoje dijete, pred otvorenom rakom, pokušavajući mu u tim zadnjim trenucima ovog svijeta udahnuti svu zaštitu... Srbi ne razumiju da su ispisali planetarnu epopeju kukavičluka.

Broj 146, 10. VI 2005.

Ljudska prava razvrata Jedan je bošnjački otac krenuo da puškom brani čast svoje maloljetne kćeri za koju je saznao da se sa lokalnim moćnicima, njegovim vršnjacima, nalazi na orgijama u jednoj vikendici. Da je kojim slučajem ovaj Bošnjak pobio ove lokalne gulanfere, time ne bi riješio uzrok svog očinskog poraza. Jer on i njegova kćer su žrtve sistema koji njemu odriče očinstvo, a njegovoj kćeri kćerinstvo.

Broj 147, 24. VI 2005.

Strategija Srebrenice Bošnjačka politika nije učinila ništa da ustanovi instituciju pamćenja genocida nad Bošnjacima, i da time iskoristi futuristički potencijal memorije, onako kako su to učinili Jevreji. Memoriju genocida možemo graditi i mi, parcijalnim projektima, ali to nije onaj kapacitet koji nam je potreban da sve svoje Srebrenice stavimo u funkciju bh. budućnosti. Moglo bi nam se dogoditi da već iduće godine Srebrenica postane samo fraza, a ne obavezujući sadržaj u bh. stvarnosti.

Broj 148, 8. VII 2005.

Autocenzura ambicija Dejtonski totalitarni ambijent je slobodoumnim Bošnjacima nametnuo autocenzuru nad ambicijama, pa se mnogi ljudi povlače pred javnim funkcijama, kako bi sebe i svoju porodicu pošteđili neprijatnosti.

Broj 149, 22. VII 2005.

Srpstvo u našoj avliji Bosne nema bez Srba, a nema je ni sa Karadžićevim Srbima. Bosne nema bez pamćenja genocida nad Bošnjacima, a Karadžićevi Srbi genocid negiraju. Bosne nema bez uvažavanja bošnjačke moralne superiornosti, a Karadžićevi Srbi uopće ne računaju na Bošnjake u svojoj budućnosti. Zato je odluka Srpskog građanskog vijeća da istakne humanost Arifa Ahmetaševića – čin vrijedan našeg uvažavanja.

Broj 150, 5. VIII 2005.

Senad od žive Naše pravosuđe, zasad, ne vjeruje komandantu EUFOR-a, čim ne sankcionira opasne laži Senada Avdića koje ugrožavaju bezbjednost

BiH i sramote našu zemlju po svijetu. Jer, Senad je Avdić karika u lancu iz Karadžićeva, njega štite četnici i ustaše, u svim varijantama i kostimima; on ima status paradžavnog spomenika u ovoj dejtonskog paradžavi u kojoj zločinci dobijaju slobodu i čast, a patrioti progon i poniženje.

Broj 152, 2. IX 2005.

Bošnjaci uz Jevreje, Jakob Finci uz četnike Jakob Finci za nas nije Jevrej, već je ravnogorski Srbin. Preko njega niti možemo, niti hoćemo, voditi zajedničku borbu sa evropskim Jevrejima protiv krstašizacije Evrope, a za bošnjačku i jevrejsku jednakopravnost u Evropi.

Broj 153, 16. IX 2005.

Bošnjaštvo u Grabovici Bošnjak koji nije spreman da osudi nekoliko zločina koji su činjeni u ime Bošnjaka, i da suosjeća sa žrtvama tih zločina, takav Bošnjak nije sposoban da osjeti svetost bošnjačke žrtve. Mi koji smo Božijom Voljom ostavljeni u životu, zaduženi smo da gradimo uspomenu na bošnjačku žrtvu, a prvi kamen u toj građevini mora biti kontinuirana distanca od Grabovice, Uzdola, Kazana...

Broj 154, 30. IX 2005.

Džihad je opstanak Bošnjaka Ako je naš brat iz Gornje Maoče zagrebačkom novinaru uistinu govorio o džihadu, o našem ratu protiv Evrope, onda se moramo zamisliti nad tom zajednicom tzv. vehabija u kojoj svako može trljati šta mu je volja i u nevolji činiti još goru nevolju.

Broj 155, 14. X 2005.

Odgajanje haosa Lovrenovići, Hemoni, Senadi vaki i naki, Senke and comp. i dalje će biti demokrate i favoriti, iako su jeftini, zakupljeni fašisti, smrdljiva sluz sa dna kupusne kace, čim getoiziranom i potlačenom bošnjačkom narodu pokušavaju imputirati fašizam, hegemoniju, diskriminaciju.

Broj 157, 11. XI 2005.

Bošnjaci su jedini evropski narod koji živi u informativnom mraku U stranačku kasu SDA mjesečno se slije oko 200.000 maraka, ali SDA ne želi izdvojiti ni 20-inu ovih para za pokretanje sedmičnog nacionalnog lista. Za to vrijeme desetine izuzetnih bošnjačkih autora skapavaju u socijalnoj bijedi, bave se raznim poslovima, jer njihova analitička pismenost ne treba bošnjačkoj politici. Srbija bi prije potonula nego svoje najpismenije ljude ostavila na ulici. U Bošnjaka, pak, pismenost skapava, nepismenost caruje. Zato više nismo politički narod, već čerga, jer politički narod ne može postojati bez političke pismenosti.

Broj 158, 25. XI 2005.

Genocid u karantinu Pred nama je konkretan problem. Zapad kreira i instalira projekat naše memorije, i u tom projektu koristi face poput britanskog popa, ili ovih bošnjačkih popova, poput Senke Kurtović i Senada Avdića. Oni hoće da mi pamtimo kako oni hoće, i preko ljudi koje oni hoće. Šta se, zapravo, želi učiniti sa memorije o genocidu nad Bošnjacima? Isto što i sa Bošnjaka. Cilj je razbataliti narod, do neupotrebljivosti. Cilj je memoriju o genocidu metnuti u karantin, u geto, kontrolirati je, dozirati, upravljati njome, tako da nikad ne postane politički obavezujući faktor.

Broj 159, 9. XII 2005.

Sultan u Bošnjaka Reis Cerić je Harisa Silajdžića proglasio važnijim od svih akademskih potencijala u Bošnjaka, jer mu je dao sultansku dimenziju, a Haris Silajdžić je zauzvrat predložio referendum koji bi imao funkciju legalnog i legitimnog okvira za otcepljene Republike Srpske od BiH. Isto je predlagao i Jakob Finci, ali reis tada nije ovog velikosrpskog kepeca uporedio sa Mehmedom Fatihom, Gazi Husrev-begom i Alijom Izetbegovićem.

Broj 162, 20. I 2006.

Pravosuđe i televizija u rukama zločinaca iz vrha dejtonske elite Novinar državne televizije Gvozden Šarac pripada vrhu dejtonske elite. On je taj koji preko najjačeg državnog medija treba da nam kaže šta u ovoj zemlji vrijedi, a šta ne vrijedi. Ali, Gvozden Šarac je upravo osumnjičen da je počinio ratni zločin nad civilnim stanovništvom! Otkud takav monstrum na državnoj televiziji? Otud što je državna televizija zločinačka!

Broj 163, 3. II 2006

Karadžićevo pravosuđe otima kuće bošnjačkih povratnika U kući Senade Sinanović u Bratuncu živio je Lazar Kuljanin, a u kući Suade Kumro iz Foče živio je Goran Đurković. Ovi Srbi navodno su ulagali u adaptaciju kuća u kojima su živjeli bez odobrenja prognanih vlasnika. Karadžićevo pravosuđe je presudilo da su vlasnice ovih kuća dužne platiti po oko 8.000 maraka na ime troškova navodnih adaptacija, jer, u protivnom, njihove će kuće biti prodane preko oglasa, kako bi se korisnicima njihove imovine nadoknadili troškovi ulaganja. A kako bi bilo da ovi Srbi uplate kiriju za neovlašteno korištenje tuđe imovine? To ne dolazi u obzir, jer pravosuđe u RS svjesno, javno i bestidno ide u otimanje bošnjačke imovine!

Broj 164, 17. II 2006.

Beogradska rehabilitacija SDA Velikosrpski mediji po prvi put tzv. islamski fundamentalizam izmišljaju izvan SDA, što nam ukazuje da Tihićevu politiku razumijevaju kao partnersku. Po najnovijim izmišljotinama "bosanski

Hamas” i “samoubilačke šehidske akcije” treba da se realiziraju zbog nezadovoljstva tzv. fundamentalista politikom SDA.

Broj 166, 17. III 2006.

Vrijeme je za Bošnjački sabor Nakon što je podijeljena i poražena oko pitanja ustavnih promjena, bošnjačka politika više nema moralno pravo sebe predstavljati kao kormilara naše sudbine. Ona treba da se transformira u činovničkom pravcu, da sa sebe skine smiješne odore mesijanstva, estrade i kiča, i da svoje pravce djelovanja prepusti ekspertima. ...Ništa više i ništa manje nego je to slučaj kod srpskih i hrvatskih političara.

Broj 167, 31. III 2006.

Premijera sukoba civilizacija Kako bi izgledao 15. april, Dan Armije RBiH, da je naša Armija vojnički poražena u ratu? Isto ovako: nikako. Ako država nešto ne vodi pod velikim početnim slovom, sve drugo biva privatna zadovoljština, koja nikoga ne obavezuje. Dan ARBiH ne živi u javnom prostoru kao datum od državnog značaja, već kao Dan koji se piše velikim početnim slovom u ovim našim ličnim i neobavezujućim tekama.

Broj 168, 14. IV 2006.

Evropa je Bošnjacima objavila rat Brisel proziva sve Bošnjake kao potencijalnu terorističku opasnost! Šta to znači? Nema Bošnjaka koji nije pod prismotrom! Svaki Bošnjak je potencijalni terorista! Svaka bošnjačka kuća je potencijalna ćelija Al-Kaide! U skladu sa boljševičkom doktrinom tzv. preventivnog rata, svaka se bošnjačka privatnost može naći na pretresu. Mi nemamo drugog izbora osim odbrane.

Broj 169, 28. IV 2006.

Svuđ su straže bojovnika Blaže Zašto niko nije tematizirao činjenicu da je selektor bh. fudbalske reprezentacije Blaž Slišković u toku agresije podržavao ustaše u Hercegovini? Jednostavno, ne uklapa se u sistem ponude/potražnje. Ta tema nije roba na medijskom tržištu. Jer tržište određuju pare, a pare imaju i daju partneri iz Karađorđeva, pa nisu ludi da plaćaju žigovanje svojih prvoboraca. To je cijela priča. Kad se ta priča rasprostire uzduž i poprijeko, vidimo da nam je cijela zemlja zasuta okupatorskim smećem.

Broj 170, 12. V 2006.

Sotona na Eurosongu Nacionalniji žiriji u evropskim zemljama su zanemarili estetske kriterije i šlageršku tradiciju Eurosonga, te ujedinjeno, kao po diktatu, za pobjednike izabrali finsku grupu koja je u naslovu i refrenu pjesme imala kršćanski liturgijski uzvik “Aleluja”, ali, koja je nastupila u antikršćanskim, sotonističkim, horor kostimima - čime je Eurosong postao

pozornica za promociju kršćanskog fundamentalizma, koji je u rok muzici doživio ekspanziju na talasu 11. septembra i tzv. sukoba civilizacija.

Broj 171, 26. V 2006.

Možda nas čeka Srebrenica Četnici ne bi nikad ni nastali da im nije bilo muslimanskih vratova. Niti bi danas doživljavali renesansu da ne računaju na, četničkim jezikom rečeno – nedoklanost, nas, Bošnjaka. Frapantna je, magijska je, ta četnička opčinjenost nastavkom rata. To je strast koja se ne može kontrolirati. Jer da nije tako, iščezla bi odavno. To je zlo koje se kotrlja. Na nas.

Broj 172, 9. VI 2006.

Mostar na udaru ustaškog terorizma S onu stranu Neretve, od napljačkanih bošnjačkih konvoja, od reketa koje su uzimali ustaški bojovnici, u truleži se rascvalo blagostanje; tamo gdje ni krtola nije mogla roditi veća od ljeljka, i gdje se stoljećima živjelo od pljevljenja kamenja, nikle su goleme vile sa bazenima, voze se najskuplja auta, živi se u izivljanju... A pošto uskočki, pljačkaški um ovih primitivica nikako nije razumio moralni ponor svoga blagostanja, logično je što zadovoljenje svoje divljačke šupljine traži u krvi bošnjačkih civila.

Broj 173, 23. VI 2006.

Libanon nad Bošnjacima EUFOR i SIPA su odbili da pohapse sudionike kampa za obuku četničkih terorista, čije su im fotografije dostavljene. Time su dali zeleno svjetlo za dosad najmasovnije terorističke napade na bošnjačke povratnike i na džamije u RS. Visoki predstavnik je Bosnu doveo u vezu sa Libanom, i posredno poručio Bošnjacima da im se može ponoviti genocid, ako ne prihvate vladavinu velikosrpske politike nad sobom i Bosnom. Ali, što su Bošnjaci slabiji, to su četničke kame oštrije!

Broj 176, 11. VIII 2006.

Imaju li Bošnjaci budućnost ... Muzej genocida nad Bošnjacima, Bošnjačka akademija, Centar za strateške studije, nacionalna politička revija, Ministarstvo dijaspore, distrikt Podrinje... – sve su to potencijalni projekti koji bi mogli ojačati Bošnjake. Bilo bi sjajno organizirati jedan okrugli sto o maštanju i planiranju bošnjačke budućnosti. Prvo što bi se konstatiralo jeste da nikada i niko u političkoj povijesti Bošnjaka nije planski vidio dalje od nosa.

Broj 177, 25. VIII 2006.

Rođenje Frankenštajna Nad Bosnom i Bošnjacima nadvila se sila od 1.700 obavještajaca SIPA-e čiji je apsolutni prioritet izmišljanje tzv. islamskog terorizma i progon islama kao ekstremizma.

Broj 178, 8. IX 2006.

Narod kome ništa ne treba Zašto se dogodilo da kampanja prođe u vašeru, u terevenkama, u parolama i frazama, bez doticaja sa bošnjačkom stvarnošću, i da u toj odrođenosti od sebe narod izabere vlast po svojoj mjeri – vlast odrođenu od naroda?

Broj 180, 6. X 2006.

Bjesnilo u Bajramu U ovom je bajramskom slavlju Bošnjak ubio Bošnjaka. U Zavidovićima je jedan Bošnjak drugog Bošnjaka onesvijestio pa mu glavu razbijao od pod. ...Kao u četničkom logoru. Alkohol, droga, masovne tuče, premlaćivanja, noževi, na svakom koraku, u svakom bošnjačkom mjestu. A sve u ime Bajrama. Odšutjeti, i ne reagirati, značilo bi puhati u jedra epidemiji ništavila. Našta bi ličili naredni Bajrami, ako bismo ovaj, incidentni, razvratom napadnuti, prihvatili kao normalan?

Broj 182, 3. XI 2006.

Maska za rušenje reisa Cerića Bilo bi rahatnije da je islam u Bosni nastavio stazom prethodnih stoljeća, ali kad već nije, kad su već tzv. vehabije ostale kao naslijede evropskog, posebno britanskog licemjerstva, onda ovoj marginalnoj osobenosti treba omogućiti pravo na različitost. ...Ništa više, i ništa manje nego što takvo pravo kršćanstvo uvažava amišima, jehovnim svjedocima i raznim drugim čitačima Biblije. Tolerancija takve razlike ne smije ugroziti pravo domaćina da određuje red u svojoj kući, i otud Rezolucija IZ-e zavređuje punu podršku. Iako je, čini se, iznuđena.

Broj 183, 17. XI 2006.

Karikaturu u proceduru Prof. Ljubica Petrović negoduje što su godinama vodeći američki listovi Srbe u karikaturama identificirali sa životinjama, poput svinja, krokodila, ajkula, lešinara, te dodaje: "Srbi su masni, ružni, debeli, neobrijani, zapušteni. Sa sobom nose nož ili nekakvo primitivno oruđe. Uvek pucaju ili napadaju goloruk narod." Gadni neki nacionalisti i antisrbi ti Amerikanci!

Broj 185, 15. XII 2006.

Na kraju godine Suverenitet zvuka je usisan u grmljavinu srpskih i hrvatskih ratnih koračnica koje okupiraju vazdušni prostor nad šehidskim mezaristanima. Iza ovih koračnica stoje pare, stoje mediji, stoji logika životinjskog carstva. Iza Bošnjaka više ne stoji ni Bog, jer ni Bošnjaci, u kritičnoj masi, ne stoje iza Boga, pa je logično što im trivijalna božanstva, u vidu Cece&Dragane, neće pružiti uputu i zaštitu. Kako Bošnjake uputiti da vjeruju svojoj vjeri jer im ni jedna druga neće biti majka?

Broj 186, 29. XII 2006.

Andaluzijski tabut Bošnjački lideri i njihovi podređeni, kao u ružnom snu, važne državničke funkcije gone od sebe, ćeraju ih, iškaju i marškaju, jer im se prikazuju kao zaobadane krave, koje ih hoće napasti i probosti u njihovom političarskom, lezihljebaroškom rahatluku. Bošnjačka politika ne zna šta bi s vlasti, jer nema nikakvog unutarnjeg uređenja i cilja. Zato su se komični lideri ove tragične politike izborili za ministarstva kojih bi se postidio i Mehmed Spaho u Kraljevini SHS.

Broj 187, 12. I 2007.

Bolju presudu mi nismo zaslužili Presuda Svjetskog suda pravde uvreda je za naše žrtve. Ali, presuda je pohvala našem moralnom i patriotskom ugursuzluku. Ona je mjera naše ignorancije naših žrtava. Šta dalje? Pa ako mislimo živjeti, moramo pamtiti, a ako mislimo pamtiti, moramo izgraditi Muzej genocida nad Bošnjacima.

Broj 191, 9. III 2007.

Trećeg entiteta neće biti Svijet je u martu 1994. Bošnjake predao Hrvatima, da ih uz međunarodnu pomoć koloniziraju ekonomski i institucionalno. Tada je zauvijek spriječena mogućnost stvaranja prve evropske države sa muslimanskom upravom. Stoga je priča o tzv. hrvatskom entitetu čista glupost.

Broj 196, 18. V 2007.

Kako sam bacio duhan Poznato je da pušaći bježe od svake priče o štetnosti duhana. U ovoj se priči uopće ne pominje štetnost duhana. Ovo je priča o borbi za oslobođenje i o pobjedi.

Broj 200, 27. VII 2007.

Godina u kojoj smo prespavali sebe Na kraju 2007. godine možemo izraditi završni račun na kojemu ništa ne piše, a i da piše to više nije bitno, budući da to napisano niko ne čita, i niko ne benda, što nas opet uvjerava da živimo u jednoj čudnovatoj stvarnosti. Tako i mi, u Bosni, Bošnjaci, a i poneko još ko je s nama zapao u vremenskom i prostornom liftu – živimo šutnju i šutimo život.

Broj 210, 19. XII 2007.

Tirani demokratije Šta zna, i šta uopće može znati, bošnjački birač koji je, recimo, za Novu godinu lokao, rokao, groktao i apsolutno duhovno ispunjenje svoga bića nalazio u tam-tam zvukovima srbijanskog turbo-folka?! Zar je moguće vjerovati u demokratiju koju određuju i za koju glasaju takvi likovi, a takvi su u većini?! Uostalom, za koga će takav primjerak glasati? Za pjevače u politici! Za one koji će mu pružiti iluziju.

Broj 211, 4. I 2008.

Banditi u čizmama mrtvih heroja Duhovnost američkih crnaca je u pobratimstvu sa svim potlačenim narodima. Učenje Martina Lutera Kinga je vrh piramide u višestoljetnoj energiji koja se nakupljala pod presijom potlačenosti, i otuda djeluje kao putokaz u borbi za jednaka građanska prava. No, problem je što su M.L.Kinga uhapsili novi KKKukuljičari.

Broj 212, 18. I 2008.

Građanski rat u Srbiji Srbi nikad u svojoj povijesti nisu bili očajni kao danas. Ostali su bez kolijevke srpstva, a povrh svega, ispalo je da svoj opravdani revolt nisu umjeli iskazati demokratski, već se se Svijetu potvrdili kao divljaci. Paljenje Američke ambasade nije bilo spontano, već izrežirano, od strane snaga bezbjednosti, kako bi u Svijet bila poslata slika zbog koje će se Srbi prepasti Srba. To bi značilo da je neko u Srbiji protiv Srba.

Broj 215, 29. II 2008.

Dželatova krstača Bošnjaci su silom svikli da sebe vide kao podstanare u Bosni i slučajne povijesne prolaznike. Ta preoblikovana svijest bi pojavu krstače iznad Sarajeva mogla tumačiti kao još jednu potvrdu multietničnosti i evropske opredjeljenosti glavnog grada BiH. Dovoljan bi bio samo jedan mali medijski zahvat pa da se ova inicijativa iz Republike Srpske počne u malograđanskom i kvazidemokratskom Sarajevu tumačiti kao simbol multikulturalnosti.

Broj 216, 14. III 2008.

Bošnjaci u dejtonskoj tranziciji Jezik genocida pretočio se u jezik segregacije i marginalizacije Bošnjaka, u svim slojevima društvenog života, od ekonomskih do kulturalnih. Bošnjaci su danas jedini evropski narod koji živi u nezvaničnom getu, izložen medijskoj torturi i islamofobijskoj satanizaciji, što rezultira teškom kolektivnom depresijom i masovnim preseljavanjem u prekookeanske zemlje.

Broj 217, 28. III 2008.

Bal vampira Nemoguće je otići pred Fabriku duhana Sarajevo i demonstrirati zbog povećanja cijena gradskog prevoza. Sarajevske demonstracije su obesmišljene svojim ciljem - zahtjevima za ostavkama. Otud to nisu demonstracije, već projekat destabilizacije vlasti u Sarajevu, a putem obmanute rulje koja je preko državnih rtv kanala i kvislinških intelektualaca navučena na lažnu priču. Dok se ruši vlast u Sarajevu, dok se vrijeđa islam i satanizira reis Cerić, bošnjačka elita pravi bal u Beču, kao ilustraciju našeg nacionalnog jada i izgubljenosti.

Broj 218, 11. IV 2008.

Evropa ne umije osjećati na bosanski način Evropski standardi su kreirani spram kršćanskog osjećanja svijeta, u kojima nema mjesta za muslimansku jednakopravnost. Ulazak EU u BiH znači da će Bošnjaci prestati biti evropski muslimani, i definitivno postati muslimani u Evropi.

Broj 219, 25. IV 2008.

Pobjednik je uhapšeni Radovan Karadžić! Između bošnjačkog naroda i bošnjačke politike postoji jedan degeniski fluid koji povezuje obostranu ignoranciju bošnjačke budućnosti. Ta ignorancija proističe iz uvjerenja da mi pojedinačno, bili političari ili građani, ne možemo ništa promijeniti, i da jedino možemo ušičariti štogod od rasprodaje sebe i svoje zemlje. Taj zloduh čerge, tog životarenja od danas do sutra, bez svijesti o kolektivitetu, u ime sitnosopstveničkog čara, osnovni je razlog zbog kojeg Bošnjaci nemaju osobine političkog naroda.

Broj 224, 25. VII 2008.

Lažni „antiteroristi” partneri su terorista U borbi protiv tzv. islamskog terorizma naša zemlja nije pretrpjela nikakvu štetu od izmišljenih terorista, ali je pretrpjela nesagledive štete od armije intelektualnih i političkih prostitutki koja je za pare i karijere izmišljala nešto čega nema. Prva i najteža šteta je gubitak povjerenja.

Broj 227, 5. X 2008.

Pederland Cilj Festivala pедера u mjesecu ramazanu nije bila tek afirmacija pederluka, već provociranje i zastrašivanje muslimana, s krajnjom ambicijom da Bošnjaci prihvate pederluk kao manje zlo od vlastite tradicije.

Broj 229, 10. X 2008.

Mustafa opet poletio Bošnjaci su jedini narod u Evropi koji se sistematski progoni, vrijeđa, omalovažava, osiromašuje i tjera na iseljavanje iz svoje domovine. Mediji sa kojima šuruje Mustafa Spahić glavni su operatori u diskriminaciji bošnjačkog naroda. Njihov konačni cilj je svođenje Bošnjaka na minornu i apolitičnu skupinu, kakvu, recimo, predstavljaju Romi. Mustafa Spahić je sa njima krenuo da reformira Islamsku zajednicu.

Broj 232, 21. XI 2008.

Šta je nama Palestina Vrijedili li u okupiranom dejtonskom društvu dići svoj glas protiv zločina nad narodom Palestine? Kada je 26. septembra u punoj Sali Doma Armije održana manifestacija Dan Kudsa, svi mediji su pruštjeli taj događaj. Da li je bosansko društvo time potvrdilo tutorstvo cionista i svoje saučesništvo u planetarnom zločinu nad palestinskim narodom?

Broj 234, 19. XII 2008.

Tihić je grobar SDA (II dio) Najjača bošnjačka stranka je postala garant očuvanja Republike Srpske! Niko iz SDA nije našao za shodno da – vrisne, kada je njihov lider, u njihovo ime, zagarantirao opstanak tvorevine koja je nastala na genocidu nad Bošnjacima. Pa nisu im valjda pare u parlamentima važnije od naših žrtava i od naše zemlje?! Zar im može biti preča milost Sulejmana Tihića od Allahove milosti?! Ali, ovo je bila samo najava krajnjeg bezdana u koji će Sulejman Tihić survati SDA izjavom o progonu bošnjačke žrtve.

Broj 235, 9. I 2009.

Bošnjačko ulizivanje cionizmu Da li su i SDA i SDP, nakon što su tri hefte sramno šutjele o izraelskim zločinima u Gazi, zloupotrijebile Dodikovu zloupotrebu palestinske tragedije i zajmile se dodvoravati cionistima, kao globalnim vladarima Amerike, Zapadne Evrope i na žalost dobrog dijela islamskog svijeta? Prethodno su, u ime „prevazilaženja pozicije žrtve“, Silajdžić, Tihić i Lagumdžija odšutjeli na Dodikovu i Ivanićevu negaciju genocida u Srebrenici, u povodu Rezolucije Evropskog parlamenta. Kako je moguće da nemoralni šutljivci najednom postanu moralni govorljivci?

Broj 236, 23. I 2009.

Džihad protiv bošnjačke samomržnje Bošnjaci koji su glasali za tzv. Našu stranku dali su glas za Festival pedera u ramazanu, za izmišljotinu da se u Sarajevu premlaćuju pravoslavni popovi, i na kraju, za opstanak Republike Srpske i za odbošnjavanje Sarajeva. Takva poniženja fasuju svi Bošnjaci koji komplese liječe na negiranju svoga identiteta, poput progona sevdalinke u ime Severine i Mia Martine, progona bošnjačke žrtve u ime budućnosti u kojoj su Bošnjaci i dalje žrtve, ili progona bošnjaštva u ime bosanstva...

Broj 237, 6. II 2009.

Fašizam Federalne televizije Kao što je za Jevreje negiranje holokausta nad šest miliona žrtava neoprostiv grijeh, tako je i za Bošnjake podrška magazinu „60 minuta“ nepremostiva uvreda! Sponzor našeg neprijatelja ne može biti naš prijatelj! Blaćenje, klevetanje, ismijavanje našeg vjerskog poglavara je ona tačka na kojoj nema rasprave, jer je poštivanje našeg reisu-l-uleme poštivanje sviju nas. To su morali znati Željko Komšić i još neki političari kada su podrškom magazinu „60 minuta“ odabrali stranu laži i islamofobije.

Broj 238, 20. II 2009.

Getoiziranje Bošnjaka je nastavak genocida Pod pritiskom dejtonskih kleveta, Bošnjaci za istinu prihvaju laž, a za moralno osjećanje nametnutu krivicu. Imaju fobiju od jednakopravnosti, pa preziru one koji se za njih bore i osjećaju poštovanje prema svojim progoniteljima. Evropsko instaliranje geta

u BiH Bošnjaci ne doživljavaju kao poniženje, već kao prirodno stanje jednog manje vrijednog naroda. Protiv ove autodestrukcije u Bošnjaka treba se boriti kao protiv nastavka genocida.

Broj 239, 6. III 2009.

Hoće li Drina poplaviti Sarajevo Naša moralna obaveza je da na vatru uzvratimo vatrom. Jer, Lepa Brena je vatra od poganluka i smrada koja hrli da zaboravom prekrije čistoću uspomene na naše šehide, na sve što smo pretrpjeli od četničke vojske kojoj je ona pripadala i čijoj dejtonskoj suštini pripada i danas. Mi se moramo boriti za svoje izgubljene ljude, moramo ih otimati od otimača i vraćati bosanskom poretku.

Broj 244, 22. V 2009.

Podaništvo u Bošnjaka Nije Sulejman Tihić grobar SDA sam po sebi, niti je nacionalna katastrofa sam po sebi, jer su tu katastrofu u godinama prije legitimirali i Bakir Izetbegović i Andnan Terzić, i svi drugi koji su morali spašavati SDA iz mreže šičara i podaništva. Danas je stvar završena, jer su SDA i bošnjački narod dvije interesno suprotstavljene strane. SDA je izabrala podaništvo i rasprodaju bošnjačkog dostojanstva.

Broj 245, 5. VI 2009.

Kultura pamćenja je šifra bošnjačkog života Ne možemo prihvatiti getoiziranje bošnjačke žrtve u Srebrenicu, jer smatramo da su naše žrtve svukud jednake, niti se možemo miriti sa svodenjem Srebrenice na program bola i suza, jer Srebrenica, kao simbol cjelokupnog stradanja, treba biti program bošnjačkog opstanka. Taj program opstanka mora nadjačati suze, ojačati moral, očvrstnuti ambiciju i postati apsolutni kompas u ponašanju i činjenju svega bošnjačkog.

Broj 247/248, 3. VII 2009.

Kome služe sluga Sulejman i Sulejmanove sluge Skidanje glave ministra Tarika Sadovića, pod tako skandaloznim opravdanjem, kakvo su „određeni prigovori međunarodne zajednice“ - a ne prigovori same SDA! - brutalan je atak na principe demokratije. Prvo, saznajemo da SDA ne odlučuje o svojim kadrovima, već o kadrovima SDA odlučuje neko drugi, ko naređuje kada će ih SDA metnuti a kad skinuti; drugo, saznajemo da javnost uopće ne mora ništa znati zašto se neko smjenjuje, jer je dovoljno da se kaže kako neko, bezbeli „Veliki Brat“, ima „određene prigovore“.

Broj 249, 14. VIII 2009.

Gelipteri demoNkratije Ubistvo Amara Mistrića nas je vratilo godinu i po u prošlost, u arhivu u kojoj obiman materijal o iskorištavanju tragedije

Denisa Mrnjavca svjedoči o nakaznosti dejtonskog režima, režimskih medija i intelektualaca.

Broj 250, 28. VIII 2009.

Sudbina bivšeg naroda Kako je moguće da u bošnjačkoj politici patriotizam odumre do te mjere da u tišini, i bez reakcije, prođu najave nekoliko butmirskih rješenja koja od bošnjačkog naroda prave balkanske Palestine, stjerane u dvije-tri enklave?!

Broj 253, 6. X 2009.

Berlinski zid u Sarajevu U povodu evropskog obilježavanja 20. godišnjice pada komunizma: Otimanje vakufske imovine, rušenje džamija, ponižavanje bošnjačke kulture, negiranje bošnjačkih žrtava iz Drugog svjetskog rata, a nadasve likvidacije i hapšenja bošnjačkih intelektualaca – u historijskom pamćenju Bošnjaka komunizam svrstavaju rame uz rame za fašizmom, četništvo, ustaštvom, te aktuelnom islamofobijom.

Broj 254, 30. X 2009.

Kako je Sulejman postao Džo Sheme Rafi Gregorijana dokazuju izmišljanje ekstremizma u Bošnjaka, ali i upliv obavještajnog kapitala u podmićivanje medija koji lažu, kleveću, podmeću. Radi se o prvorazrednim slugama Karadžićevog fašizma, a otpor protiv njihovih montaža i laži osnovna je demokratska obaveza. To što je Gregorijan Amerikanac, a što stoji iza fašizacije bh. društva i nastavka progona nad Bošnjacima, ne brani ga od odgovornosti, jednako kao ni one koji su se u Abu Graibu izivljavali nad nevinim ljudima.

Broj 255, od 13. XI 2009.

Medijsko granatiranje islama Bošnjaci bi mogli izgubiti i Islamsku zajednicu, ako im se i tu poslije Alije nametne neki Sejdo Bajramović. Bjesomučna kampanja protiv reisu-l-uleme, koja je eskalirala u toku 2009. godine, ukazuje na konačni cilj – dejtonizirati bošnjačku politiku i vjeru u Bošnjaka, tako što će i politiku i vjeru predstavljati velikosrpske i velikohrvatske marionete.

Broj 258, 25. XII 2009.

Poluderivati podobnosti Niko ne pravi kampanje protiv bankovnih kredita i ljudima ne objašnjava pljačku putem kriminalnih kamata, niko ne demaskira tu glumu opozicionarstva, gdje vlade plaćaju, scenaristički osmišljavaju i doziraju pobune protiv sebe. Bosna i Hercegovina je najsvirepiji i najočitiiji primjer ovih anomalija, u kojima skončavaju demokratske slobode savremenog svijeta.

Broj 259, 8. I 2010.

Gusari oteli „Preporod“ Koja to crna ruka upravlja šahovskim figurama na bošnjačkoj ploči? Ko to unaprijed izračunava profil личности koje mogu služiti i poslužiti u razbošnjačenju Bošnjaka? Možda ta crna ruka i nije tako i toliko moćna, koliko je rasuta i isprepadana ona neodrođena bošnjačka inteligencija, čija je jedina mahana što ne vidi dalje od nosa.

Broj 260, 22. I 2010.

Šovinistička gamad Kakva je razlika između bošnjačkih logoraša koji su se morali međusobno šamarati i izgovarati pogrde protiv islama, kako bi zabavili svoje mučitelje, i bošnjačkih glumaca i pisaca koji pred kamerama priređuju džhenazu crknutom krmetu, kako bi zabavili svoje dejtonske gospodare? Program ponižavanja Bošnjaka iz konc-logora nastavljen je medijskim programima islamofobije.

Broj 261, 22. I 2010.

Ko će ubijati ubice i prebijati batinaše Činjenica da je radnica kladiionice pucala u pljačkaše ukazuje da će građani sve više uzimati pravdu u svoje ruke, svjesni da imaju policiju koja ih ne može zaštititi, pošto se bavi važnijim pitanjima, kao što je hapšenje magle po Gornjoj Maoči.

Broj 262, 19. II 2010.

Džamije su svjetionici bošnjačkog opstanka U povodu 7. maja, Dana džamija: Politička vrhuška Republike Srpske, sadašnji premijer RS Milorad Dodik, i sadašnji član Predsjedništva BiH Nebojša Radmanović, godinama je pokušavala pravdati rušenje Ferhadije i blokirati njenu obnovu. Dodik je prijetio rušenjem obnovljene Ferhadije, a Radmanović je, kao predsjednik banjalučke gradske vlade, nakon odluke Doma za ljudska prava, uputio upozorenje u kome kaže da «nisu uvažene ni političke, ni kulturne, ni urbanističke potrebe Banja Luke». Ispada da je rušenje Ferhadije bilo opravdano, jer su se time popravile kulturne i urbanističke prilike.

Broj 267, 7. V 2010.

Ko je kriv za zločin u Bugojnu Haris Čaušević je proizvod Sipe, MUP-a, Sadika Ahmetovića, Zlatka Miletića i ostalih diletanta koji su svojim neznanjem i izmišljanjem tzv. islamskog terorizma dozvolili da jedan luđak pripremi masovno ubistvo u Bugojnu. Dokle god državni organi budu odgajali laži, kakva je ona o postojanju tzv. vehabijskih grupa koje po Prijedoru prate Milorada Dodika - dotle će ubice i pravi teroristi biti u strateškoj prednosti.

Broj 270, 2. VII 2010.

Kosovski marketing Albancima je svejedno šta mi mislimo o kosovskom suverenitetu, jer oni svoj posao tjeraju i bez nas. A naše antisrpsko mišljenje o kosovskom suverenitetu samo nam može produbiti nerazumijevanje sa Srbima, sa kojima smo sustanari u bosanskoj kući. Prema tome, svako izjašnjavanje za i protiv kosovskog suvereniteta za bošnjačke je prilike štetno, i nepotrebno. Mi u Bosni živimo sa Srbima, a ne živimo sa Albancima, a Albanci na Kosovu ne žive s nama i od nas im ništa ne zavisi. Nas bi Albanci mogli zanimati tek kao učitelji od kojih bi se mogli učiti jedinstvu i istrajavanju na zacrtanom cilju. A šta je naš cilj?

Broj 272, 30. VII 2010.

Bošnjaci i Kuds Međunarodna zaštita separatističkog divljaštva Milorada Dodika leži u činjenici da on zastupa paradržavnu tvorevinu koja po genocidnoj genezi nastanka i terorističkim metodama opstanka proizilazi iz cionističke prakse okupacije palestinske zemlje i genocida nad Palestincima.

Broj 275, 8. IX 2010.

Glasajmo za Bošnjake koji osjećaju bošnjački narod Naš narod grca u patnjama, na udaru socijalnog i nacionalnog poniženja, dok naši kandidati sanjaju velike i nezarađene plate, sjajna odijela i ružičaste kravate. Političari žive na narodni račun. Neka se oni prilagođavaju narodu kojeg zastupaju, jer se taj narod, i da hoće, ne može prilagođavati njima. To je kriterij koji treba izgrađivati u izboru stranaka i kandidata.

Broj 276, 24. IX 2010.

Bošnjaci prave hrvatski entitet Velikohrvatskoj politici odgovara legitimiranje tzv. trećeg entiteta, a što se realizira kroz bošnjački izbor Željka Komšića. Je li onda moguće da su SDP i velikohrvatska politika u dosluhu? Izborna nasilje SDP-a odrazilo se i na rezultate za bošnjačkog člana Predsjedništva, budući da su mnogi glasovi koji bi ovdje odlučivali, usmjereni na nebošnjačku adresu.

Broj 277, 8. X 2010.

Beogradski tobogan za Sarajevo Ako Beograd već ne može kontrolirati muftiju Zukorlića, onda će uspostaviti kontrolu nad Bošnjacima u Sarajevu, koji će se pridružiti razmontiranju politike muftije Zukorlića. A da bi se krug zatvorio, potrebno je ojačati velikohrvatski separatizam, kroz priču o ugroženosti Hrvata.

Broj 280-281, 19. novembar 2010.

Mentori zaborava Valja se uzdati u zdravu i slobodnu pamet, u ona preostala ostrva demokratije, antikomunizma i antifašizma, sa kojih još uvijek možemo čuti glas razuma, istine i pravde, koji poručuje: Bošnjačko ljudsko dostojanstvo je u direktnoj ovisnosti od statusa i dostojanstva bošnjačke žrtve genocida.

Broj 282, 10. XII 2010.

Palestinski memorijal u Sarajevu Prije dvije godine buknuo je genocidna agresija Izraela na Gazu. Za 22 dana ubijeno je 1.400 Palestinaca, od čega 300 djece. Tortura nije okončana. Izraelsko zločinstvo računa na „zamor materijala“, na iscrpljivanje naših mogućnosti da suosjećamo iz hefte u heftu, što se i događa. Lijek protiv zaborava je aktivno i kreativno pamćenje. Otud predlažemo da Sarajevo bude centar evropskog sjećanja na Palestinu, kroz podizanje spomenika palestinskim žrtvama i kroz izgradnju kulturne i kome-morativne institucije Palestinskog doma.

Broj 283, 24. XII 2010.

Fildžan-paša u fildžanistanu Za stvaranje slike o stabilnosti Republike Srpske i nestabilnosti Bosne i Hercegovine, Radovan Karadžić i njegov nasljednik mogu se zahvaliti SDP-u i Zlatku Lagumdžiji, kao glavnim realizatorima velikosrpskih i velikohrvatskih zamisli.

Broj 285, 21. I 2011.

Zvijezde dejtonskog blata Danas imamo dovoljno informacija i argumenata da ustvrdimo kako se SIPA otela kontroli, kako je stavljena pod komandu zločinačkih struktura Radovana Karadžića, odakle destabilizira državu i progoni nevine ljude. Glavni zadatak je sataniziranje Bošnjaka, izmišljanje tzv. islamskog terorizma i „pranje“ Republike Srpske od genocidne suštine. Zato se u režiji SIPA-e događaju lakrdije kao u Gornjoj Maoči, prošle zime, ili u Kalesiji, prošle hefte.

Broj 287, 18. II 2011.

Haos u bošnjačkom getu Instaliranjem terora, haosa, siromaštva, korupcije, najjeftinije droge i svake vrste zla među Bošnjacima, Evropa će još jednom nastojati pokazati kako je islam razlog nevolja i kako su muslimani drugorazredni ljudi. Zato je važno da se Republika Srpska, kao oličenje pravoslavlja, i tzv. Herceg-Bosna, kao oličenje katoličanstva, izdvoje kao uredni i stabilni (para)državni aparati, a da ovaj frtalj bh. teritorije zaglibi u haosu nemira, kao najcrnja tačka na evropskoj karti.

Broj 288, 4. III 2011.

Ivo Josipović ošamario Bošnjake (2) Hrvatski predsjednik Ivo Josipović je ravno prije godinu dana usred Ahmića optužio bošnjačku žrtvu za svoje stradanje, rekavši da je pripadala „zavedenom narodu“, što je drskost koja nadmašuje njegovu aktuelnu izjavu o „radikalnim muslimanima“ u BiH. Ali, tada javnost nije uočila Josipovićev šamar Bošnjacima, jer su svi htjeli da vide „balkanskog Vilija Branta“.

Broj 291, 15. IV 2011.

Bošnjaci napraviše hrvatski entitet Dogodio se nevjerovatan paradoks, kakvog su bošnjački kompleksaši i zaslužili, da im lažna tzv. demokratska alternativa, oličena u SDP-u - cijepa Bosnu, dovršava projekt Mate Bobana, time učvršćuje Karadžićevu genocidnu tvorevinu Republiku Srpsku, predaje Sarajevo hegemonistima, i naposljetku, pravi fildžanski geto od 20-tak odsto bh. teritorije u kojoj će vladati jugokomunistički zakoni i mantre u stilu „svi smo mi čika Jovo“.

Broj 292, 29. IV 2011.

Nova bošnjačka energija Uopće je nebitno da li će fašisti-antiislamisti iz SDP-a vršiti još neke udare na identitet u Bošnjaka, jer ti udari odsad imaju rok trajanja. Izbori su 2014. i dotad će probuđena i ojačala bošnjačka javnost izgraditi kriterije o vlasti koja mora ličiti na svoj narod.

Broj 294, 27. V 2011.

Bošnjačko ljeto Dejtonska stvarnost će se morati navikavati na nove Bošnjake, čiju elitnu okosnicu čine generacije odgojene u medresama, oslobođene nametanog stida od svoje vjere, trajno spremne da zapadnim standardima brane slobodu bošnjačkog identiteta. Ove snage vide izlaz u izgradnji bošnjačke javnosti, tog unutarnjeg bošnjačkog dijaloga, u okviru kojeg Bošnjaci Bošnjacima tumače stvarnost i planiraju najbolja rješenja.

Broj 295-296, 17. VI 2011.

Pederizam je fašizam 21. stoljeća Demokratska borba protiv pederizma je najviši stupanj antifašizma i humanizma, stoga što pederizam nastoji porobiti svijet i iz njega protjerati one moralne vrijednosti na kojima je čovječanstvo trajalo do 21. stoljeća.

Broj 298, 12. VIII 2011.

Šta je NJIMA Kuds? Okupacija Mesdžidu-l-Aksaa je kruna zastrašujuće slike savremenog svijeta, u kome je moguće milijardu i po muslimana terorizirati kroz uzurpaciju njihovog svetog mjesta. Sloboda Kudsa je prije svega pitanje vjerodostojnosti zapadnih proklamacija o slobodi...

Broj 299, 26. VIII 2011.

Fašizam Envera Kazaza Blaćenjem islama kao rasističke vjere, a poslanika Muhammeda a.s. kao rasiste - Enver Kazaz je ozvaničen kao islamofobijski fašist.

Broj 300, 16. IX 2011.

Odsoljavanje Bošnjaka Kako ubijediti javnost da zahtjev za bošnjačkom jednakopravnošću nije nikakav ekstremizam, jer je normalno da tamo gdje su Bošnjaci u većini bude i većina Bošnjaka u vlasti, a da je pravi, čistokrvni ekstremizam upravo u tzv. Bošnjacima koji za račun velikosrba i velikohrvata diskriminiraju bošnjački narod, jer ga ubjeđuju kako je bosanstvo u antibošnjaštvu, a tolerancija u antiislamizmu!?

Broj 303, 28. oktobar 2011.

Vakat je za proteste protiv okupacije Jadni smo mi ako smo spali na to da nas prije podržavaju turski, nego bošnjački političari, i da naše uhapšene heroje prije podržava turski nego bošnjački narod! Stoga pozivamo na otvaranje i oslobađanje bošnjačke emocije, tog bola potlačene, ponižene, obespravljene žrtve, koju je povijest podučila kako svoje osjećaje treba skrivati, a svoja ljudska prava ne tražiti, jer su despoti izmislili da će ti - ako zastražiš bolje biti još gore.

Broj 305, 3. XII 2011.

Smrt Radovana Karadžića Kad su američki grobari mogli instruirati tajne pokope Sadama Huseina i Muamera Gadafiya, kao legalnih i silom svrgnutih predsjednika, mogu vala organizirati i tajno zakopavanje Radovana Karadžića, koji je, pored Adolfa Hitlera, drugi evropski simbol zločina genocida. Ne misle Zapadnjaci, valjda, dati Karadžiću više posmrtnih prava od onih koje su dobili Sadam i Gadafi? Dakle, kopati ga tajno, daleko, duboko, i to izvan ove čiste i plemenite Bosne i Hercegovine!

Broj 306, 17. XII 2011.

„Pogorelica“ je srce bošnjačke časti Kampanja protiv montiranog procesa „Pogorelica“ dosad je najveća odbrana i najveća pobjeda istine o karakteru naše borbe za opstanak. Kazati da su Bošnjaci u toku rata imali kamp za obuku terorista – netačno je i pogubno je! Ne postoji autoritet koji takvu laž smije izgovoriti, a da mu Bošnjaci ne okrenu leđa. Razumije li to Fahrudin Radončić?

Broj 307, 30. XII 2011.

Hapšenje savjesti grada PRVA KOLUMNA MULTIMEDIA Kada sam uočio da se u mome gradu ignorira uspomena na muftiju Kurta, kao najvećeg uzora bosanske tolerancije, onda sam razumio da je moj grad uhapšen i ponižen od strane likova bez kućnog odgoja, za koje nema ništa sveto. Ta

uhapšenost je ubjedljivija zbog kritične mase koja ne razumije šta se s Tuzlom događa. Za njih je normalno da gledaju u tuzlanski spomenik Greti Garbo, a ne vide muftiju Kurta.

Broj 308, 13. I 2012.

Novo na tržištu: Iranske vehabije Nema nikakvog patriotizma u BiH izvan projekta vraćanja Ustava Republike Bosne i Hercegovine i stanja koje je temeljeno na legalitetu i legitimitetu referendumske volje preko 63 odsto bh. građana. Onaj ko to zaobilazi, kao izlaz i kao rješenje za brisanje genocidne entitetske podjele, jednostavno, nije iskren.

Broj 309, 27. I 2012.

Učenjem protiv genocida SDP-ov udar na školstvo istovremeno je udar na bošnjačke nacionalne interese, i na ona najsvjetlija osjećanja koje Bošnjak danas nosi, a koja proizilaze iz nagona da se trauma genocida prevazilazi podizanjem djece. Ono što su nam bili borci prije desetak godina, danas su nam nastavnici i profesori, jer su oni kormilari te naše nade u pravednije sutra.

Broj 312, 9. III 2012.

Kako je SDP ostao bez glave Dokazani velikani bosanskog patriotizma, kakvi su Nijaz Duraković, Bogić Bogićević, Miro Lazović i drugi, otjerani su iz SDP-a, u ime stvaranja jedne marionetske dejtonske partije kojom će se upravljati iz Beograda i Zagreba, s ciljem uništavanja Bošnjaka. Odlazak Željka Komšića sa funkcija u SDP-u samo će ojačati Lagumdžijine autokratske pozicije, iza kojih stoji međunarodna zajednica.

Broj 313, 24. III 2012.

Izveštaj sa Interne klinike Koliko košta ova tinta kojom nastojim svjedočiti čist obraz, u vremenu opće prostitucije duha? Da li bi, i za koliko decenija bi, moja djeca mogla razumjeti ovo što pišem ako bi ostala bez mene, u pustinji bošnjačke otuđenosti, u kojoj nema mjesta ni za mene, a kamo li za njih? Sjetim se onda, kako su sumnje i strahovi šejtansko maslo, pridignem se u bolesničkom krevetu, pa zapisujem ove riječi.

Broj 314, 6. IV 2012.

Ukidanje naroda Ukidanje naroda kroz ukidanje njegovog identiteta jednako je ubijanju i protjerivanju tog naroda. Bošnjački narod prognan je iz ostatka svoje zemlje u onoj mjeri u kome mu je prognana kultura, a namjesto bošnjačkog naroda uspostavljena je ideološka projekcija Bošnjaka koji je poželjan samo ako je u ratu sam sa sobom.

Broj 316, 4.V 2012.

Inkvizicija uzvraća udarac To što ja mislim i pišem da su Ivo Komšić i Dubravko Lovreović velikohrvatski nacionalisti i šovinisti, zamaskirani u dejtonske kostime, to nema nikakve veze sa temom moje doktorske disertacije koja glasi „Iseljeničko iskustvo u novijoj bošnjačkoj književnosti“. Izuzev ako svoj šovinizam nisu institucionalizirali pod krovom Filozofskog fakulteta u Sarajevu.

Broj 317, 20. V 2012.

Matarske terevenke Ko će pozvati hiljade Bošnjaka da iduće godine uštede po 500 maraka tako što će – poput Nijemaca! – ignorisati maturske zabave koje su umjesto da budu proslave učenja postale estradne terevenke?

Broj 320, 29. VI 2012.

Bošnjaci bez građanskih prava Kad odstriješ bošnjačke intelektualce koji muslimanski misle, tada ne ostaje više ništa. Zato je važno preko Džemaludina Latića poslati poruku drugima da se ne nadaju građanskoj ravnopravnosti ako će izigravati muslimane u nemuslimanskoj, kršćanskoj Bosni i Hercegovini. Presuda Kantonalnog suda u Sarajevu kojom se dozvoljava klevetanje i blaćenje jednog od najznačajnijih živih Bošnjaka, upravo je bestidna poruka s ciljem utjerivanja straha u kosti bošnjačkom narodu.

Broj 321, 10. VIII 2012.

Mostar je dejtonska Srebrenica U OHR-u su pomislili da se Mostar može realizirati kao mirnodopska Srebrenica: nigdje krvi, nigdje masovnih grobnica, a nigdje ni Bošnjaka. Genocid koji u Mostaru sprovode OHR i dejtonske strukture, s ciljem minorizacije i raseljavanja Bošnjaka, odavno već traži organizaciju jednog autoritativnog skupa sa kojega bi se digao glas protiv ponavljanja one greške koju je međunarodna zajednica počinila u Srebrenici, kada je pristala da sponzorira zločin entičkog čišćenja.

Broj 325, 9. X 2012.

Fahrudin Radončić je zaslužan za trijumf SDA Savez za bolju budućnost je mogao postati najjača bošnjačka stranka da vlasnik ove stranke Fahrudin Radončić nije poželio da zamjeni pozicije sa SDA, da SBB bude u koaliciji sa SDP-om, pa je proizveo najveću političku krizu dosad, čime je jalovu i raštimanu SDA uzdigao na pijedestal žrtve i alternative. Glasovi SBB-a otišli su na konto SDA.

Broj 326, 19. X 2012.

Vrijeme bošnjačkog uzdizanja Najveće dostignuće u samoodrastanju bošnjačkog naroda jeste izgradnja nepovjerenja prema svakome ko nije u stanju

da poštuje vjeru u Bošnjaka, žrtvu u Bošnjaka i borbu za opstanak u Bošnjaka. Sve one bošnjačke adrese koje strahuju da bi Popis mogao biti zloupotrijebljen, drugim riječima govore da živimo u kriminalnom poretku koji realizira nastavak genocida nad Bošnjacima, a rezultati Popisa bi trebali da tom genocidu dadnu završni oblik.

Broj 327, 2. XI 2012.

Izrael u Sarajevu Izrael je neprijatelj Bosne i Hercegovine, jer negira državnu cjelovitost, jer podstiče separatizam Republike Srpske, jer preko velikosrpskih struktura šalje u Sarajevo svoje agente koji predstavljaju prijetnju za mir i stabilnost Bosne i Hercegovine. Zašto Visoki predstavnik Valentin Inzko nije Vijeći sugurnosti UN-a rekao ko stoji iza „ugrožavanja suvereniteta i teritorijalnog integriteta BiH“?

Broj 328, 23. XI 2012.

Svi smo mi Ilhamija na putu u smrt Danas je metodologija zatiranja bošnjačkog identiteta nešto drukčija, ali su ciljevi isti. Nema danas pohapšenih bošnjačkih pisaca i intelektualaca, ali zar je uopće bitno da li se neki bošnjački klasik nalazi iza rešetaka - ako je iza rešetaka smješteno njegovo djelo?!

Broj 330, 21. XII 2012.

Priprema genocida nad Bošnjacima Iza velikodržavnih projekata Srbije i Hrvatske stoji ideja genocida nad Bošnjacima, a iza opstanka Bošnjaka stoji ljudsko pravo na život i dostojanstvo.

Broj 331, 4. I 2013.

Kako sačuvati bošnjačku historiju Dok Bošnjacima genocid nad Bošnjacima ne postane ono što je Jevrejima holokaust nad Jevrejima, dotle će historija biti otvorena za tragično ponavljanje.

Broj 333, 8. II 2013.

Izrael u Republici Srpskoj Srbe u Republici Srpskoj uopće nije briga da li kome smeta izraelsko neprijateljstvo prema Bosni i Hercegovini i ulazak izraelskih institucija u manji entitet, ali Bošnjake je i te kako briga da im Srbi ne bi štogod spočitali na račun saradnje sa islamskim zemljama.

Broj 335, 8. III 2013.

Da li je Armija RBiH postojala 1992. godine? Umjesto što je dokazivano kako smo se od 1991. spremali za rat, trebalo je dokazivati kako nismo imali Armiju RBiH u toku 1992., kada je ubijena većina bošnjačkih žrtava. Postojanje Armije RBiH je u suprotnosti sa definicijom nenaoružane žrtve

genocida. Diskutabilno je obilježavanje 15. aprila 1992., jer još dugo poslije ARBiH nije funkcionirala kao sistem.

Broj 337, 5. IV 2013.

Klopka za Bošnjake Željko Komšić se svrstava uz onaj zlokobni projekat čiji je cilj da se bosanstvo gradi na bošnjačkom zgarištu, odnosno, da Bošnjaci žrtvuju sebe za ideju koja nema nikakvog smisla ako nije imenitelj jednakog interesovanja svih bh. naroda i građana za realnom količinom zajedništva. Ne postoji to bosanstvo koje Bošnjaci mogu nametnuti drugima, jer je bosanstvo zauvijek prostor dobrovoljnog i zajedničkog, a ne prisilnog i separatnog.

Broj 338, 19. IV 2013.

Prioritet je rušenje Dejtona Treba mačku o rep objesiti izvinjenje predsjednika Srbije Tomislava Nikolića, i svako drugo izvinjenje, i svaki formalni srpski dolazak u Srebrenicu, jer jedino izvinjenje Bošnjacima koje ima smisla zove se: ukidanje Republike Srpske.

Broj 339, 3. V 2013.

Šovinizam je leglo genocida nad Bošnjacima U tv seriji „Dva smo svijeta različita“ svi su bošnjački likovi glupaci i primitivci, a svi kršćanski likovi su gospoda i pametni. Da imaju imalo mozga na zagrebačkoj Novoj TV i na sarajevskoj TV1, gdje se ova serija emitira, ovo bi šovinističko smeće odmah skinuli s programa.

Broj 340, 17. V 2013.

<http://fatmiralispahicsaff.weebly.com/>

Ilustracija: Kako je progonjen Fatmir Alispahić

Sa duplerice magazina „Dani“

du nema Bosne!

Fojničani divlju mač

Bošnjaci koji su glasali za tzv. Našu stranku dali su glas za Festival pedera u ramazanu, za izmišljotinu da se u Sarajevu premlaćuju pravoslavni popovi, i na kraju, za opstanak Republike Srpske i za odbošnjavanje Sarajeva. Takva poniženja fasuju svi Bošnjaci koji komplekse liječe na negiranju svoga identiteta, poput proгона sevđalinke u ime Severine i Mia Martine, progona bošnjačke žrtve u ime budućnosti u kojoj su Bošnjaci i dalje žrtve...
(Fatmir Alispahić, kolumnist: Saff)

IDIOT

Ide krme preko Romanje, u Saraj'vo svodi divizije! Krme je antifašista, partizan, oslobodilac. Šesti april se po kmetini raspoznaje. Pošto nemamo predje-dnika ili kralja čije bismo slike vješali po javnim prostorima, trebalo bi kmetin-vu tintaru objesiti svuda. Predsjednik "Gavrilović"! Pa da nas odsvakde gleda krmeca glava, kao što nas je gledala Titina glava.
(Fatmir Alispahić, hadžija opsjednut kmetinom: Saff)

Dobili smo nove mišice

Jedini grijeh koji sam počinio jeste da sam previše radio.

Zašto svadok moraju

Ustaško društvo više neće tolerirati prirodno umiranje Hrvata. Svaki Hrvat koji umre van svoje kuće smatrat će se žrtvom terorizma, naravno, tzv. islamskog. Zato Hrvati moraju povesti računa da umiru kod kuće.
(Fatmir Alispahić, Saff)

ABU FATOLJ BIA HITLERSPARTI

GOD HATES FAGS

FAG DIE GOD LAUGHS

GAY PIG

BIBO OPPOSITE SEX!

već je na najjadniji način etiketirala ovog pisca. Upravo na to je upozoravao Fatmir – da su glavni protagonisti dejtonskog režima samo privid demokratije i etičkih standarda, a da se u njihovoj nutrini nalazi totalitarna truhlež, bez obzira što Zapad punim plućima stoji iza ovog velikosrpskog i velikohrvatskog poretka. Ako je nešto osnovna idejna tačka Fatmirove političke misli, onda je to upravo ovo raskrinkavanje dvojnog morala dejtonskog poretka i zapadnog tutorstva. Pošto u Bosni niko nije tako sistematski razobličavao laž o legalitetu i legitimitetu Dejtonskog sporazuma, a time i laž o demokratičnosti nečega što je nastalo na šavovima genocida, progona i ucjene – logično je što se taj razgoljeni režim dodatno razgolio napadajući na riječ Fatmira Alispahića. Jer da tu ima jedno slovo demokratije, ne bi se moglo dogoditi da jedan pisac bude predmetom tolikih uvreda, progona, stigmatizacija i konkretnih obespravljivanja, kao u slučaju kada tokom cijele 2012. godine Nastavno-naučno vijeće Filozofskog fakulteta u Sarajevu, predvođeno Dubravkom Lovrenovićem i Ivom Komšićem, ne dozvoljava Fatmiru Alispahiću da doktorira jer je ideološki nepodoban. Ove činjenice, koje smo ilustrativno naveli, dovoljan su razlog za pojavu ovakve knjige u kojoj nalazimo odgovor na pitanje – zašto je Fatmir Alispahić, u javnom prostoru dejtonske Bosne, zasigurno najprogonjeniji pojedinac, a da razlog njegovog progona nisu ni vlast, ni pozicije, već mišljenje. Da li to znači da tzv. verbalni delikt nije usmrćen sa padom komunizma i da je preživio formalističku tranziciju? Kolumne Fatmira Alispahića razotkrivaju te hipokrizije i anomalije savremenog trenutka u zemlji i u svijetu, u kome je normalno da jedan narod, bošnjački narod, i jedna zemlja, bosanska zemlja, nestaju pod zavjerom zapadnih i unutarnjih islamofoba i fašista. Ovaj trenutak istine, u tekstovima Fatmira Alispahića, je prvorazredni otpor protiv dejtonskog kriminalizma, velikosrbizma i velikohrvatizma, protiv legalizacije genocida nad Bošnjacima i zatiranja bošnjačkog naroda, protiv vladavine jednoulmlja pod krinkom zapadnog mentorstva, a sve u interesu slobode i jednakosti naroda i građana Bosne i Hercegovine. Neugodni su svjedoci, Fatmir Alispahić i njegovo djelo.

Anes Džunuzović

Recenzija

Neko je oklevetao pisca ove knjige

Sa velikim zadovoljstvom pozdravljam objavljivanje knjige izabranih kolumni iz „Saffa“ Fatmira Alispahića, jer je riječ o jednom od najčitanijih kolumnista u Bosni i Hercegovini, bez obzira što iza njega ne stoje velike medijske kuće i veliki politički interesi. Baš to je odličan dokaz da se snaga pisane riječi ne mjeri političkom i medijskom moći, jer dobar tekst, i dobar pisac, nađu svoj put do čitaoca, uprkos blokadama. Za deset godina, koliko kolumnu „Borba za opstanak“ objavljuje u „Saffu“, Fatmir Alispahić je desetine puta bio na vjetrometini odmazde od jednog sistema antivrijednosti koji ne želi čuti istinu, koji se istine plaši i protiv istine bori. Ako bi se tražila jedna riječ koja u sebi sažima značenja i poruke Fatmirovih kolumni, onda je to riječ: Istina. A ako bi se tražila jedna riječ koja sažima karakter dejtonskog vremena i poretka, onda je to riječ: Laž. Ta opsjena demokratije i slobode, pod kojom se guše Bosna i Bošnjaci, jako je zainteresirana da se zločin ne vidi, pa se kao glavni neprijatelji uzimaju oni koji sve to vide i o tome bez straha govore. A zastrašivanje je glavni adut svakog totalitarizma. Stoga su odmazde nad Fatmirom, poruka i njemu i nama – kako će proći, i kako će biti obespravljen, svako ko se usudi posumnjati u demokratičnost i etičnost dejtonskog poretka i zapadnih centara koji tu diktaturu nepravde podržavaju. Mi u „Saffu“ smo to najbolje osjetili na svojoj koži. Zbog svojih otvorenih i beskompromisnih vjerskih i političkih stavova, i čvrstog stajanja na braniku naših svetinja, često smo dovođeni u vezu sa radikalnim grupama i organizacijama, stavljani na tajne spiskove i prišivane su nam razne negativne etikete.

Rijetki su autori, poput Fatmira Alispahića, koji su istovremeno bili i izvan i unutar svojih tekstova. Fatmir je analitički razotkrivao lažni moral dejtonskog poretka, na konkretnim situacijama, ali je mnogo puta i sam on postajao situacija, odnosno slučaj, na kome su se mogli vidjeti sve te anomalije, dvojni morali, podvale i prevare sistema koji je svoju diskriminatorску suštinu htio prikazati kao demokratsku vrlinu. S jedne strane Fatmir je napisao mnogo kolumni o izmišljanju tzv. islamskog terorizma, o islamofobiji kao novoj vrsti fašizma, o zatiranju sjećanja na genocid nad Bošnjacima kao nastavku genocida, itd. – a s druge strane Fatmir je u sarajevskim tzv. neovisnim medijima

(za koje on kaže da su velikosprski i velikohrvatski, tj. dejtonski) – progonjen kao prvorazredni ekstremista, rasista, fišista, itd. Kad Fatmir argumentira da mediji vrijeđaju vjerska osjećanja Bošnjaka, ili da pravosuđe i policija izmišljaju tzv. islamski terorizam, onda su to veoma konkretni slučajevi, sa citiranim izjavama i demantirajućim ishodom, tako da niko ne može opovrgnuti njegove zaključke; ali, kad se na Fatmira upute sve to opasne pogrde, u povodu ovakvih njegovih tekstova, onda je to nešto što se nema čime dokazati, što znači da je riječ o kleveti kao glavnom oružju svakog zarobljenog društva. Zbog toga je, kažemo, zanimljivo pratiti ovaj nesvakidašnji slučaj – da pisac koji raskrinkava jedan rigidni sistem, istovremeno postaje tema na kojoj se dokazuje ono što je on prethodno napisao. Neovisno od ove posebnosti, kolumne Fatmira Alispahića donose jedan rijedak i poseban pogled na slojevitost dejtonske realnosti, utoliko što razgrću ono što je predstava nad onim što je suština, pa čitanje tih kolumni u sebi nosi draž logičkog razotkrivanja realnosti. A kako ni jedan car ne voli da mu se kaže da je go, tako i dejtonski poredak ne voli one koji prikazuju njegovu golotinju. Fatmirove kolumne su, bez sumnje, ogledalo u kojem je ta golotinja razobličena do svoje srži. I to je glavni razlog zbog kojeg je Fatmir nepoželjan u dejtonskom sistemu, dejtonskim medijima i dejtonskim akademskim i političkim krugovima, jer on svojim pronicljivim, briljantnim i profinjenim analizama demaskira pravo (fašističko, neljudsko, anticivilizacijsko) lice svega što je nastalo na dejtonskoj laži i nepravdi.

Izbor od 40 kolumni što ga je sačinio Munir Mujezinović jedan je od mogućih izbora, ali, važnije je to da ovaj izbor odslukava, u prvom redu, taj omjer unutaršnjeg i vanjskog u Fatmirovim kolumnama, dakle, onoga o čemu Fatmir piše i činjenice da on sam postaje test dejtonske nakaznosti; i drugo, ovaj izbor – kad već nismo mogli u jednu knjigu staviti svih 230 Fatmirovih kolumni – jeste reprezent vještine mišljenja i vještine pisanja jednog od najčitanijih bošnjačkih kolumnista.

Mr. Semir Imamović

Sadržaj

Munir Mujezinović: Slovo priređivača	5
O Fatmiru Alispahiću: akademik prof. dr. Esad Duraković, akademik prof. dr. Muhamed Filipović, akademik prof. dr. Rešid Hafizović, akademik Abdulah Sidran, Isnam Taljić, prof. dr. Nijaz Duraković, prof. dr. Mustafa Šehović, prof. dr. Salih Burek, Gradmir Gojer, Hadžem Hajdarević, Sanja Vlaisavljević, Ibrahim Spahić, Kongres Bošnjaka Sjeverne Amerike, Atif Kujundžić, Indira Kučuk-Sorguč, Sejo Omeragić, Jasmin Duraković, Selim Bešlagić, Dr. Ibrahim Kajan, Sead Zubanović, Emir Ramić, Safet Pozder, Aleksandar Remetić, Ekrem Tucaković, Mersada Nuruddina Agović, Dr. hfz. Safvet Halilović, reisu-l-ulema dr. Mustafa Cerić	6
Dr. hfz. Halil Mehtić Neustrašivi borac za sudbinu Bošnjaka	11
Dr. Džemaludin Latić Trebalo čitati Fatmira Alispahića	12
Akademik Muhamed Filipović Časno je biti Fatmir Alispahić	13
Umjesto predgovora Akademik Nedžad Ibrišimović o Fatmiru Alispahiću	14
40 izabranih kolumni	
Tekbir je misao, a ne glas	1. XI 2003. 19
Šta je krme Bošnjacima	1. III 2004. 22
Marketing tragedije	1. I 2005. 25
Samoća bošnjačke žrtve	20. X 2006. 29
Bosanski duh, tobejarabi	26. I 2007. 33

Kršćanski misionari nastavljaju genocid nad Bošnjacima	1. II 2008.	37	Silovane Bošnjakinje prikazane kao bludnice	21. IX 2012.	159
Drugo ubistvo Denisa Mrnjavca	15. II 2008.	41	Kome je Turska mati	7. XII 2012.	165
Moja borba za bošnjaštvo	26. IX 2008.	45	Parmak mira i tolerancije	18. I 2013.	171
Patrijarh genocida	24. X 2008.	49	Trebamo li glavu izuti pred džamijom	22. II 2013.	175
Bošnjački život pod okupacijom	03. IV 2009.	53	Ministar četničke sigurnosti	22. III 2013.	179
Ljudska prava krmetine	17. IV 2009.	57	Preporuka za 140 kolumni koje nisu uvrštene u knjigu, a vrijedilo bi ih pročitati... ..		184
Dejtonski Abu Graib	19. VI 2009.	61	Ilustracija: Kako je progonjen Fatmir Alispahić Sa duplerice magazina „Dani“		210
U srcu apartheida	14. VIII 2009.	65	Recenzije Anes Džunuzović Neugodni svjedok		213
Poglavar masovnih grobnica	27. XI 2009.	69	Mr. Semir Imamović Neko je oklevetao pisca ove knjige.....		215
Šta je ustavnije - muslimani ili svinjetina?	11. XII 2009.	73	Sadržaj		217
Ivo Josipović je ošamario Bošnjake: Žrtve u Ahmićima optužio da su pripadali „zavedenom narodu“	23. IV 2010	77			
Snaga Bošnjaka je vjera u Boga	13. VIII 2010.	81			
Pederi su očevi pedofila	27. VIII 2010.	85			
Bošnjački napad na džamiju	22. X 2010.	89			
Osvajanje spomenika	5. XI 2010.	93			
Fašizam zgnječenog naroda	7. I 2011.	97			
Ludilo lažnog antiterorizma	04. II 2011.	101			
Điha,điha,SaraJOVO!	18. III 2011.	105			
Rat protiv bošnjačke žrtve	01. IV 2011.	109			
Američko ubijanje muslimanske djece	13. V 2011.	113			
Pederizam – rat protiv Boga i čovjeka	29. VII 2011.	117			
Ljudska prava kerova i pseća prava ljudi	30. IX 2011.	122			
Život u godinama prevare	14. X 2011.	126			
Časno je nositi žig „vehabije“	18. XI 2011.	131			
Šta će nama pisci	10. II 2012.	135			
U potrazi za mutavim reisul-ulemom	25. II 2012.	139			
Sablast „fildžanistana“	20. IV 2012.	143			
Može li opstati probušen narod	1. VI 2012.	147			
Bauk pederluka kruži	15. VI 2012.	151			
(Auto)šovinizam nad Bošnjacima	7. IX 2012.	155			

Sadržaj

O Fatmiru Alispahiću: akademik prof. dr. Esad Duraković, akademik prof. dr. Muhamed Filipović, akademik prof. dr. Rešid Hafizović, akademik Abdulah Sidran, Isnam Taljić, prof. dr. Nijaz Duraković, prof. dr. Mustafa Šehović, prof. dr. Salih Burek, Hadžem Hajdarević, Gradmir Gojer, Sanja Vlasisavljević, Ibrahim Spahić, Kongres Bošnjaka Sjeverne Amerike, Atif Kujundžić, Indira Kučuk-Sorguč, Sejo Omeragić, Jasmin Duraković, Selim Bešlagić, dr. Ibrahim Kajan, Mersada Nuruddina Agović, Sead Zubanović, Safet Pozder, Ekrem Tucaković, dr. hfz. Safvet Halilović, reisu-l-ulema dr. Mustafa Cerić

Dr. hfz. Halil Mehtić: Neustrašivi borac za sudbinu Bošnjaka
Prof. dr. Džemaludin Latić: Treba čitati Fatmira Alispahića
Akademik Muhamed Filipović: Časno je biti Fatmir Alispahić

Akademik Nedžad Ibrišimović

- * On meni izgleda kao jedan junak
- * Poslije Alije Izetbegovića moj lider je Fatmir Alispahić
- * Fatmirov credo je bošnjački interes

40 kolumni

Tekbir je misao, a ne glas * Šta je krme Bošnjacima * Marketing tragedije * Samoća bošnjačke žrtve * Bosanski duh, tobejarabi * Kršćanski misionari nastavljaju genocid nad Bošnjacima * Drugo ubistvo Denisa Mrnjavca * Moja borba za bošnjaštvo * Patrijarh genocida * Bošnjački život pod okupacijom * Ljudska prava krmetine * Dejtonski Abu Graib * U srcu apartheida * Patrijarh masovnih grobnica * Šta je ustavnije - muslimani ili svinjetina? * Ivo Josipović je ošamario Bošnjake: Žrtve u Ahmićima optužio da su pripadali „zavedenom narodu“ * Snaga Bošnjaka je vjera u Boga * Pederi su očevi pedofila * Bošnjački napad na džamiju * Osvajanje spomenika * Fašizam zgnječenog naroda * Ludilo lažnog antiterorizma * Điha,điha,SaraJOVO! * Rat protiv bošnjačke žrtve * Američko ubijanje muslimanske djece * Pederizam – rat protiv Boga i čovjeka * Ljudska prava kerova i pseća prava ljudi * Život u godinama prevare * Časno je nositi žig „vehabije“ * Šta će nama pisci * U potrazi za mutavim reisul-ulemom * Sablast „fildžanistana“ * Može li opstati probušen narod * Bauk pederluka kruži * (Auto)šovinizam nad Bošnjacima * Silovane Bošnjakinje prikazane kao bludnice * Kome je Turska mati * Parmak mira i tolerancije * Trebamo li glavu izuti pred džamijom * Ministar četničke sigurnosti

Preporuka za 140 kolumni koje nisu uvrštene u knjigu, a vrijedilo bi ih pročitati...

Ilustracija: Kako je progonjen Fatmir Alispahić